

Питър
ПРОЗОРЕЦ
Джеймс

Недостатъчно
МЪРТЪВ

От автора
на „Убийствено просто“

ПИТЪР ДЖЕЙМС
НЕДОСТАТЪЧНО МЪРТЪВ

Превод: Лидия Шведова

chitanka.info

В нощта, когато Брайън Бишоп убива жена си, той се намира на шейсет мили от местопрестъплението и спи.

Поне така представят първоначалната версия на старши детектив Рой Грейс, който се заема да разследва извратеното убийство на Кати Бишоп, красива млада дама от хайлайфа на Брайтън. Грейс стига до заключението, че Бишоп е проявил на пръв поглед невероятната способност да бъде на две места едновременно. Дали някой си е присвоил идентичността му, или пък той е доста изкусен лъжец? Разнищвайки фактите зад фасадата на привидно почтения живот на семейство Бишоп, детектив Грейс открива, че нищо не е такова, каквото изглежда.

А най-неочаквано в хода на разследването крехката стабилност на личния живот на Грейс заплашва да се пропука...

„Питър Джеймс отново ни държи на нокти до самия финал. Поредицата с детектива Рой Грейс, превеждана на над 20 езика, го наложи като един от най-виртуозните криминални автори в Англия.“

„Сънди Таймс“

На Бърши, Сути, Фоби

1

Здрачът не бързаше да падне, но си заслужаваше да го изчака. Освен това времето за него не беше проблем. Както вече беше установил, човек имаше време в изобилие, когато нямаше нищо друго. Беше богат на време. Почти милиардер.

Малко преди полунощ жената, която следеше, сви от автомагистралата към една бензиностанция на „Бритиш Петролиъм“. Той спря откраднатия микробус на неосветената входна отсечка откъм магистралата, като съсредоточи вниманието си върху стоповете ѝ. Те като че ли засияха по-ярко под погледа му. Грееха в червено за опасност, червено за късмет, червено за секс! *Седемдесет и един процента от жертвите на убийства умират от ръката на някого, когото познават.* Статистически данни се въртяха неспирно в главата му като топче на флипер, което си търсеше отвора. Той събираше статистически данни, кѳташе ги грижливо, както катеричка орехи, за да го хранят по време на дългия зимен сън на ума, който знаеше, че някой ден ще настѳпи.

Вѳпросът беше: *„Колко от тези 71 процента знаеха, че ще ги убият?“*

„Ти знаеш ли, мадам?“

Покрай него профучаваха светлините на коли, а въздушният поток от един камион разклати малкото синьо рено и накара част от водопроводните инструменти зад него да задрѳнчат. Край колонките имаше още само две коли — една тойота, която се канеше да потегли, и голям ягуар. Собственикът му — дебел мъж в зле прилягащ смокинг, се връщаше от гишето за плащане, натиквайки портфейла в сакото си. Имаше и паркирана цистерна на „Бритиш Петролиъм“, чийто шофѳор в работен гащеризон развиваше дълѳг маркуч, за да зареди резервоарите на бензиностанцията.

Доколкото можа да забележи след внимателен оглед, само една наблюдателна камера сканираше площадката. Проблем, с който можеше да се справи.

Тя едва ли би могла да избере по-добро място за спиране!
Изпрати ѝ въздушна целувка.

2

В топлия въздух на лятната нощ Кати Бишоп отметна от лицето разрошената си огненочервена коса и се прозина с чувство на умора. Всъщност повече от умора. Беше изтощена — но колко приятно изтощена, благодаря! Огледа бензиновата помпа като някаква извънземна твар, кацнала на планетата Земя, за да я тормози, тъй като повечето бензинови помпи будеха у нея подобни чувства. Съпругът ѝ винаги имаше проблеми да се оправи с инструкциите за миялната машина, твърдейки, че са написани на някакъв странен език, наречен „женски“. Е, що се отнасяше до нея, бензиновите помпи бяха на не по-малко странен език и инструкциите за тях бяха написани на „мъжки“.

Както винаги, затрудни се да свали капачката на резервоара на беемвето, после се втренчи в думите „първо качество“ и „супер“, като се опита да си припомни с кой бензин се зареждаше колата ѝ, макар че според нея едва ли щеше да направи верен избор. Ако сложеше първо качество, Брайън я упрекуваше, че зарежда с твърде нискокачествен бензин, ако напълнеше със супер — дразнеше се, че прахосва пари. В момента обаче от помпата не излизаше нищо. Тя държеше наконечника в едната си ръка и натискаше силно спусъка, а с другата махаше в опит да привлече вниманието на сънения нощен служител зад тезгяха.

Брайън все повече я дразнеше. Изморяваше я начинът, по който вдигаше олелия за най-различни глупави дреболии — като мястото на пастата за зъби на полицата в банята и подреждането на столовете около кухненската маса на съвсем еднакво разстояние един от друг. Като ставаше дума за сантиметри, не за дециметри. И ставаше все по-извратен сексуално, като редовно влачеше у дома торби с най-различни странни приспособления от сексмагазините, които настояваше да опитват. А за нея това наистина беше проблем.

Толкова беше погълната от мислите си, че дори не забеляза как помпата се тресе, докато не спря с рязък звук. Вдишвайки миризмата на бензиновите пари, която всъщност винаги бе харесвала, тя закачи обратно наконечника на помпата, натисна бутона за заключване на

колата — Брайън я беше предупредил, че често крадели колите на площадките пред бензиностанциите — и тръгна към гишетото да плаща.

Когато излезе, старателно сгъна касовата бележка от кредитната си карта и я мушна в чантата си. Отключи колата, седна, после отново я заключи отвътре, сложи си предпазния колан и включи двигателя. Дискът с „Ил Диво“ засвири отново. За момент ѝ се дощя да свали покрива на беемвето, после реши да не го прави. Минаваше полунощ и щеше да е уязвима, ако шофира в този час из Брайтън със свален покрив. По-добре да е на затворено, но сигурно.

Едва когато излезе от площадката на бензиностанцията и измина около стотина метра по неосветения изход за магистралата, усети в колата някаква различна миризма. Аромат, който познаваше добре. „Ком дьо Гарсон“. После нещо се раздвижи в огледалото ѝ.

И тя разбра, че в колата има някой.

Страхът я стисна за гърлото като риболовна кука, ръцете ѝ се вледениха върху волана. Тя удари с крак педала на спирачката и колата спря с остро изскърцване, като се мъчеше опипом да даде на заден, да се върне към безопасността на площадката пред бензиностанцията. После усети как студен и остър метал се впива във врата ѝ.

— Продължавай да караш, Кати — каза той. — Май не си била много добро момиче, нали?

Напрягайки очи да го види в огледалото за обратно виждане, тя зърна ивица светлина да проблясва върху острието като искра.

А огледалото за обратно виждане отрази ужаса в очите ѝ.

3

Марлон се държеше както винаги — кръжеше в стъкления си аквариум, обикаляйки своя свят с неуморната решимост на изследовател, запътил се към поредния непознат континент. Отваряше и затваряше уста, предимно поглъщайки вода и от време на време по някое микроскопично зрънце храна, което, съдейки по цената му, според Рой Грейс сигурно беше еквивалент на вечеря за златна рибка в ресторанта на Гордън Рамзи^[1].

Грейс се беше отпуснал в креслото шезлонг у дома си във всекидневната, обзаведена от отдавна изчезналата му съпруга Санди в черно-бял минималистичен стил Зен, помещение, доскоро пълно с предмети, които напомняха за нея. Сега бяха останали само няколко екстравагантни неща от петдесетте години, които бяха купили заедно — като на първо място гордо се мъдреше реставрирана музикална кутия — и само една снимка на Санди в сребърна рамка, направена преди дванайсет години по време на ваканцията им на Капри, откъдето хубавото ѝ загоряло лице се усмихваше широко. Беше застанала на фона на остри скали, с развята от вятъра дълга руса коса, обляна в слънчева светлина, като богиня, каквато си беше за него.

Той отпи глътка „Гленфидих“ с лед, с очи, приковани в телевизионния екран, където гледаше стар филм на дивиди. Беше един от онези десет хиляди филма, които приятелят му Глен Брансън *просто не можеше* да повярва, че никога не е гледал.

А напоследък въпросът не се свеждаше само до чувството за превъзходство, надделяващо в конкурентната природа на Брансън. Грейс се бе натоварил с мисията да учи, да се самообразова, да запълни зейналата черна дупка в главата си в областта на културата. През последния месец бе започнал бавно да осъзнава, че мозъкът му съхранява купища страници от полицейски наръчници за обучение, факти за ръгби, футбол, мотоциклетни надбягвания и крикет и почти нищо друго. Това трябваше да се промени. И то бързо.

Защото най-сетне от толкова време насам той се срещаше — излизаше — желаше страстно — беше изцяло запленил — може би дори влюбен — отново в някого. И не можеше да повярва на късмета си. Но тя беше много по-образована от него. Понякога му се струваше, че е прочела всички книги, които са били написани някога, гледала е всички филми, слушала е всички опери и е интелектуално запозната с творбите на всеки художник, заслужаваш внимание, жив или мъртъв. И като че ли това не беше достатъчно, ами беше преполовила един курс по философия в Свободния университет.

Коего обясняваше купчината книги по философия на масичката за кафе до креслото му. Повечето от тях беше купил наскоро от „Сити Букс“ на „Уестърн Роуд“, а с останалите се беше сдобил, след като овърша почти всички други книжарници в целия Брайтън и Хоув.

Две предполагаемо достъпни заглавия — „Утехите на философията“^[2] и „Зенон и костенурката“^[3] — бяха най-отгоре на купчината. Книги за лаици, които можеше да разбере. Е, поне отчасти. Даваха му достатъчно материал, за да блъфира по време на дискусиите си с Клео за някои от нещата, които учеше. И което бе доста изненадващо, откриваше, че това наистина го интересува. Особено близък се чувстваше до Сократ. Самотник, осъден накрая на смърт заради мислите и ученията си, който беше казал веднъж: „Неизученият живот не заслужава да бъде живян.“

А миналата седмица го беше завела в Глайндборн да гледа „Сватбата на Фигаро“ на Моцарт. Части от операта му се сториха твърде разтеглени, но имаше моменти с толкова наситена красота както в музиката, така и в спектакъла, че той се трогна почти до сълзи.

Сега беше завладян от този черно-бял филм, който гледаше и чието действие се развиваше в следвоенна Виена. В момента Орсън Уелс, който играеше спекулант на черния пазар на име Хари Лайм, се возеше с Джоузеф Котън в гондолата на виенското колело в парка за развлечения. Котън упрекуваше стария си приятел Хари, че се е корумпирал. Уелс му отвърна: „В Италия при трийсетгодишното управление на Борджиите е имало войни, терор, убийства и кръвопролития — но те са създали Микеланджело, Леонардо да Винчи и Ренесанса. В Швейцария царяла братска любов, петдесет години демокрация и мир и какво са създали те? Часовник с кукувица.“

Грейс отпи още една голяма глътка от уискито си. Уелс играеше симпатичен герой, но Грейс не му симпатизираше. Той беше негодник, а в двайсетгодишната си кариера до момента Грейс никога не беше срещал негодник, който да не се опита да оправдае постъпките си. В техните изкривени мозъци светът беше крив, а не те.

Той се прозина, подрънка кубчетата лед в празната си чаша с мисъл за утре, петък, и вечерята му с Клео. Не беше я виждал от миналия петък — беше заминала в края на седмицата за голяма семейна сбирка в Съри. Родителите ѝ празнуваха трийсет и пет години от сватбата си и той бе усетил леко бодване, че не го беше поканила — като че ли се държеше на разстояние, като му даваше знак, че въпреки че излизат и се любят, всъщност не са двойка. После в понеделник замина на курс по обучение. Макар че разговаряха всеки ден по телефона и си изпращаха текстови и електронни съобщения, липсваше му ужасно.

А утре рано сутринта имаше среща с непредсказуемата си началничка, ту благата, ту кисела Алисън Воспър — помощник-началник на съсекската полиция. Почувствал внезапно ужасна умора, Грейс се чудеше да си налее ли още едно уиски и да догледа филма или да си го остави за друга свободна вечер, когато звънецът иззвъня.

Кой, по дяволите, му идваше на гости в полунощ?

Звънецът иззвъня отново. След това почукаха силно. После отново почукаха.

Озадачен и предпазлив, той спря дивидито, стана малко несигурно и излезе в антрето. Продължаваха настойчиво да чукат. После звънецът отново иззвъня.

Грейс живееше в тих, почти скучен квартал, на улица с къщи близнаци, която продължаваше до крайморския булевард на Хоув. Беше далеч от утъпканите пътеки на наркоманите и обичайните нощни отрепки на Брайтън и Хоув, но въпреки това той застана нащрек.

Благодарение на кариерата си през годините беше кръстосал шпага — и вбесил — с много изверги в този град. Повечето бяха обикновена измет, но някои бяха силни играчи. Най-различни хора можеха да си намерят сериозна причина да си уредят сметките с него. Въпреки това така и не си беше дал труд да монтира шпионка или верига на входната врата.

Затова, разчитайки на съобразителността си, с поразмътен ум от твърде многото уиски, той рязко отвори вратата. И откри, че се вира в човека, когото обичаше най-много на света — детектив сержант Глен Брансън, висок метър осемдесет и пет сантиметра, чернокож и плешив като метеорит. Но вместо обичайната му ведрата усмивка детектив сержантът изглеждаше някак си смачкан и с насълзени очи.

---

[1] Известен английски готвач и телевизионна знаменитост с много френски награди. — Бел.прев. ↑

[2] Книга за вижданията на шестима философи по шест фундаментални проблема от Ален Ботон. — Бел.прев. ↑

[3] Как да разсъждаваш като философ от Николас Фърн. — Бел.прев. ↑

4

Острието се притисна още по-силно във врата ѝ. Вряза се. Причинявайки ѝ все по-силна болка при всяка неравност на пътя.

— Не си и въобразявай да правиш онова, което мислиш — каза той със спокоен и ведър глас.

По врата ѝ потече кръв или може би пот, или и двете. Не знаеше. Опитваше се, отчаяно се опитваше да разсъждава трезво през обхваналия я ужас. Отвори уста да каже нещо, наблюдавайки светлините на насрещните фарове, стиснала волана на беемвето с потни ръце, но острието само се вряза по-дълбоко.

Изкачваха се по един хълм, като светлините на Брайтън и Хоув останаха вляво.

— Прехвърли се в лявото платно. Насочи се по втория изход от кръговото движение.

Кати послушно сви по широката двупосочна „Дайк Авеню“. Оранжеви улични светлини. Големи къщи от двете страни. Знаеше къде отива и знаеше, че трябва да направи нещо, преди да стигнат там. Внезапно сърцето ѝ подскочи от радост. От другата страна на пътя избухнаха звездно мигащи светлини. Полицейска кола! Която спираше пред друга кола.

Лявата ѝ ръка се премести от волана на ръчката за светлините и я дръпна силно към себе си. И чистачките заскърцаха по сухото предно стъкло.

Майка му.

— Защо включи чистачките, Кати? Нима вали? — чу гласа от задната седалка.

О, мамка му, мамка му, мамка му! Проклета погрешна ръчка!

А вече бяха подминали полицейската кола. Виждаше светлините ѝ в огледалата като изчезващ оазис. И виждаше силуета на брадатото му лице, засенчено от бейзболна шапка и допълнително скрито от тъмни очила, въпреки че беше нощ. Лице на непознат и същевременно лице... и глас, които ѝ се струваха тревожно познати.

— Идва ляв завой, Кати. Забави. Надявам се, че знаеш къде се намираме.

Сензорът на таблото щеше автоматично да задейства ключалката на портите. След няколко секунди щяха да се отворят. След няколко секунди тя щеше да мине с колата през тях, после те щяха да се затворят зад нея и тя щеше да остане в мрака, сама, извън погледа на жива душа, освен мъжа зад нея.

Не. На това трябваше да се сложи край.

Можеше да извие колата, да я блъсне в осветителен стълб. Или да я блъсне в колата, чиито светлини сега я приближаваха. Тя се стегна още повече. Погледна скоростомера. Опита се да прецени. Ако натиснеше силно спирачката или блъснеше в нещо колата, той щеше да изхвърчи напред, ножът щеше да изхвърчи напред. Това беше хитрият ход. Не *хитрият* ход. Единствената възможност.

Божичко, помогни ми!

В стомаха ѝ се размърда нещо по-студено от лед. Устата ѝ беше пресъхнала. После внезапно мобилният телефон на седалката до нея зазвъня. С глупавата мелодия, която ѝ беше програмирала тринайсетгодишната ѝ заварена дъщеря Карли и която така си и остана. Проклетата „Пилешка песен“, която я караше да се чувства ужасно неудобно при всяко позвъняване.

— Не си и помисляй да отговориш, Кати — каза той.

Така и направи. Вместо това малодушно сви наляво, мина през портите от ковано желязо, които услужливо се отвориха, и продължи по късата тъмна асфалтова автомобилна алея, обградена с огромни, безупречно подкастри рододендронов храсти, закупени от Брайън на безбожна цена от архитектурен градински център. За усамотение, беше казал.

Да бе. Точно така. Усамотение.

Фасадата на къщата се освети от фаровете ѝ. Само преди няколко часа, когато излезе оттук, това беше нейният дом. Сега, в този миг, го чувстваше като нещо съвсем различно. Чувстваше го като чужда, враждебна постройка, която ѝ крещеше да се маха.

Но портите се затваряха зад нея.

5

Няколко мига, шокиран, Рой Грейс зяпаше Глен Брансън. Обикновено стегнат и добре облечен, тази вечер детектив сержантът беше с набола от няколко дни брада, носеше синя прилягаща по главата шапка, сиво горнище от анцуг с качулка върху памучна фланела, размъкнати панталони и маратонки. Вместо нормалния лъх на най-последния мачо одеколон за месеца вонеше на засъхнала пот. Приличаше повече на уличен крадец и насилник, отколкото на полицаи.

Преди Грейс да успее да си отвори устата, детектив сержантът разтвори ръце и го прегърна здраво, като притисна влажна страна до лицето на приятеля си.

— Рой, тя ме изхвърли! О, Божичко, човече, тя ме изхвърли!

Грейс някак си го завлече в къщата, във всекидневната и на дивана. След като седна до него и праметна ръка през масивните му рамене, каза неловко:

— Ари ли?

— Тя ме изхвърли.

— *Изхвърлила те?* Какво искаш да кажеш?

Глен Брансън се наведе напред, подпрял лакти на стъклената масичка за кафе, и зарови лице в ръцете си.

— Не мога да го понеса. Рой, трябва да ми помогнеш. Не мога да го понеса.

— Да ти наля нещо. Уиски? Чаша вино? Кафе?

— Искам Ари. Искам Сами. Искам Реми — и Брансън избухна в дълбоки, задавени ридания.

За момент Грейс се загледа в златната рибка. Наблюдаваше как Марлон бездейства в една от редките си почивки от обиколката на света, затваряйки и отваряйки безучастно уста. Усети се, че и той отваря и затваря уста. После стана, излезе от стаята, отвори бутилка „Курвоазие“, която събираше прах в килера под стълбите от години, наля малко в конячена чаша и я тикна в месестите ръце на Глен.

— Пийни от това — каза.

Детектив сержантът залюля чашата, мълчаливо загледан в нея за няколко мига, като че ли търсейки някакво послание, което се предполагаше да открие в питието. Най-накрая отпи глътчица, незабавно последвана от голяма глътка, после остави чашата с мрачно втренчен поглед в нея.

— Разкажи — каза Грейс, загледан в неподвижния черно-бял образ на Орсън Уелс и Джоузеф Котън на екрана. — Кажи ми... кажи какво стана.

Брансън вдигна очи и също се загледа в екрана. После промърмори:

— Става дума за вярност, нали? Приятелство. Любов. Предателство.

— Какво искаш да кажеш?

— Този филм — продължи Брансън несвързано. — „Третият“. Режисьор е Карол Рийд. Музиката. Цитрата. Трогва ме всеки път. Орсън Уелс много рано достигна върха, така и не можа да повтори ранния си успех, това беше трагедията му. Горкичкият. Направи няколко от най-великите филми за всички времена. Но с какво го запомниха повечето хора? Като дебеланкото, който правеше реклами за шери.

— Не съм съвсем в час — каза Грейс.

— „Домек“. Мисля, че така беше. Шери „Домек“. Може би. Кой го е грижа? — Глен вдигна чашата си и я пресуши. — С кола съм. По дяволите.

Грейс изчакваше търпеливо — нямаше начин да пусне Глен да отиде с кола, където и да било. Никога не беше виждал приятеля си в такова състояние.

Глен вдигна чашата почти несъзнателно.

— Искаш ли още?

Отново втренчен в масата, детектив сержантът отвърна:

— Няма значение.

Грейс му наля четири пръста. Някъде преди четири месеца Глен беше прострелян по време на акция, организирана от Грейс, за което Грейс се чувстваше ужасно виновен и досега. Като по чудо куршумът от пистолет 38-и калибър бе нанесъл относително малко поражения. Сантиметър по-надясно и историята щеше да бъде съвсем различна.

Навлизайки в коремната област ниско под гръдната клетка, нискоскоростният, тъпонос куршум бе минал на косъм от гръбначния стълб, аортата, долната куха вена и пикочните канали. Закачил беше част от червата, за които се наложи хирургична намеса. След десет дни в болницата пуснаха Брансън у дома за продължително възстановяване.

По едно или друго време, всеки божи ден или нощ през следващите два месеца, Грейс прехвърляше наум събитията от акцията. Отново, отново и отново. Въпреки цялото планиране и предпазни мерки тя беше тръгнала съвсем наопаки. Никой от началниците не го упрекна за това, но в душата си Грейс се чувстваше виновен, защото човек под негова команда беше прострелян. А фактът, че Брансън беше най-добрият му приятел, го вкисваше още повече.

И което беше даже още по-лошо, малко преди това, по време на същата акция, друг негов служител, изключително будната детектив сержант Ема-Джейн Баутуд, беше ранена зле от микробус, който се беше опитала да спре, и все още лежеше в болница.

Един цитат от някакъв философ, на който се бе натъкнал наскоро, донякъде го утеши и упорито се загнезди в ума му. Беше от Съорен Киркегор, който пишеше: „Човек трябва да живее живота си с поглед напред, но може да го разбере само ако погледне назад.“

— Ари — каза внезапно Глен. — Господи. Не разбирам.

Грейс знаеше, че приятелят му има семейни проблеми.

Те си вървяха със занаята. Полицейските служители имаха невъзможно, нередовно работно време. Ако не си женен за някого също от полицията, който би могъл да те разбере, изключено е да нямаш проблеми. В действителност в един или друг момент ги имаше всеки полицаи. Може би така беше и със Санди, а тя никога не бе обсъждала този въпрос. Може би затова беше изчезнала. Дали пък един ден не ѝ беше писнало, за да си дигне чуковете и да замине? Това беше само една от многобройните възможности за онова, което ѝ се беше случило през онази юлска вечер. На трийсетия му рожден ден.

Преди девет години, в четвъртък.

Детектив сержантът пийна още бренди и се разкашля жестоко. Когато спря, погледна Грейс с големи сърдити очи.

— Какво да правя?

— Разкажи ми какво се случи.

— На Ари ѝ писна май, ето какво се случи.

— Писнало ѝ от какво?

— От мен. От живота ни. Не знам. Просто не знам — каза, вперил поглед напред. — Все ходеше на курсове за самоусъвършенстване. Казвал съм ти, че все ми купува разни книги като „Мъжете са от Марс, жените са от Венера“, сецаш ли се? „Защо жените не могат да се ориентират по карта, а мъжете не могат да намерят нищо в хладилника“ и тям подобни боклуци. Сецаш ли се? Е, ставаше все по — и по-сърдита, а аз се прибирах късно у дома и тя пропускаше курсовете си, защото нямаше на кого да остави децата. Сецаш ли се?

Грейс стана и си наля още едно уиски, после изведнъж ужасно му се допуши.

— Аз пък си мислех, че най-вече тя те насърчаваше да влезеш в полицията?

— Да. И точно това сега я вбесява най-много, работното време. Иди че ги разбери жените.

— Ти си умен, амбициозен, напредваш страхотно. Тя разбира ли това? Знае ли колко много те ценят началниците?

— Мисля, че не дава пет пари за всичките тези неща.

— Стегни се, човече! Глен, ти работеше като охранител през деня и три дни в седмицата като бияч в заведение. Накъде вървяха нещата? Каза ми, че като се родил синът ти, си получил нещо като прозрение. Че не желаш той да казва на приятелчетата си в училище, че баща му е бияч в нощен клуб. Че искаш кариера, с която да се гордеш. Така ли е?

Брансън се беше втренил неловко в чашата си, която изведнъж отново се оказа празна.

— Така е.

— Не разбирам...

— Добре дошъл в клуба.

След като разбра, че питието поне успокояваше човека, Грейс взе чашата на Брансън, наля още няколко пръста и му я тикна в ръцете. Сети се за дните си като патрулиращ полицаи, когато беше отнесъл своя дял „битовизми“. Всички полицаи мразеха да ги викат заради „битови ситуации“. В повечето случаи това означаваше да отидеш в къща, където двойката се караше бурно, обикновено единият или и

двамата пияни и докато се усетиш, ти забиваха един в лицето или те трясваха с някой стол заради усилията ти. Но обучението за тези случаи остави у Грейс рудиментарни познания по вътрешно право.

— Насилвал ли си някога Ари?

— Шегуваш се. Никога. *Никога*. По никакъв начин — натърти Глен.

Грейс му вярваше; не смяташе, че Брансън по природа би насиллил някого, когото обича. В тази грамада се криеше най-милият, най-добрият и най-благият човек.

— Имаш ли ипотека?

— Да, обща с Ари.

Брансън остави чашата и се разплака отново. След няколко минути каза със запъване:

— Господи. Съжалявам, че този куршум не ми пръсна сърцето.

— Не говори така.

— Вярно е. Така го чувствам. Все съм от губещата страна. Беше ми бясна, когато работех по двадесет и седем часа в денонощието, защото все ме нямаше вкъщи, сега пък ѝ е писнало, защото съм си у дома през последните седем седмици. Казва, че ѝ се мотая в краката.

Грейс се замисли за миг.

— Къщата е твоя. Тя е толкова твой дом, колкото и на Ари. Може да ти се сърди за нещо, но всъщност не може да те изхвърли. Имаш права.

— Да бе, а ти познаваш Ари.

Грейс я познаваше, да. Беше много привлекателна дама, с желязна воля, около трийсетте, която винаги бе показвала пределно ясно кой е шефът в домакинството на Брансън. Глен може и да носеше панталони, но надничаше от тях през дюкяна.

* * *

Беше почти пет сутринта, когато Грейс измъкна някакви чаршафи и одеяло от сушилния шкаф и оправи свободното легло за приятеля си. Бутилката от уиски и бутилката от коняка бяха почти празни, а в пепелника имаше няколко смачкани фаса. Той почти изцяло бе спрял да пуши — след като наскоро му показаха в моргата

почернелите дробове на закоравял пушач — но продължителните запои като този смазваха волята му.

Като че ли само няколко минути по-късно мобилният му телефон иззвъня. Грейс погледна електронния часовник до леглото си и с ужас видя, че е девет и десет.

Почти сигурен, че се обаждаха от службата му, остави телефона да иззвъни още няколко пъти, като се опитваше да се събуди окончателно, за да не прозвучи като пиян, а главата му сякаш я пилеха с ножовка. Тази седмица беше дежурен старши следовател и всъщност трябваше да е на работа в осем и половина, за да бъде готов, ако станеше някакво сериозно произшествие. Най-сетне натисна бутона за отговор.

— Рой Грейс — каза.

Чу се сериозният глас на един млад цивилен диспечер от контролната зала на име Джим Уолтърс, с когото Грейс беше разговарял няколко пъти, но не го познаваше.

— Старши детектив, постъпи молба от детектив сержант от брайтънската централа да отидете на местопроизшествието на подозрителна смърт в къща на „Дайк Роуд Авеню“ в Хоув.

— Някакви подробности? — попита Грейс, вече напълно разсънен и посегнал към телефона.

Веднага щом приключи разговора, той измъкна халата си, напълни чашата си от четката за зъби с вода, извади два парацетамола от шкафчето в банята, глътна ги, после извади още два от станиола, влезе бос в свободната стая, която смърдеше на алкохол и телесни миризми, и разтърси Глен Брансън да става.

— Събуди се, аз съм твоят терапевт от ада!

Брансън отвори наполовина едното си око като мида в черупка.

— *Какво по дяволите става бе човече?* — после стисна глава с ръце. — Мамка му, колко изпих снощи? Главата ми е като...

Грейс протегна чашата и капсулите.

— Нося ти закуска в леглото. Имаш две минути да вземеш душ, да се облечеш, да глътнеш тези хапчета и да хапнеш нещо в кухнята. Отиваме на работа.

— Забрави! В болнични съм. Имам още една седмица!

— Вече не. По нареждане на терапевта. Няма повече болнични! Имаш нужда да се върнеш на работа сега, днес, *на минутата*. Отиваме на оглед на труп.

Бавно, като че ли всеки миг му причиняваше болка, Брансън се изсули от леглото. Грейс видя обезцветения белег на диафрагмата му, няколко сантиметра над пъпа, където беше влязъл куршумът. Изглеждаше толкова малък. По-малък от сантиметър на ширина. Ужасяващо малък.

Детектив сержантът глътна хапчетата с вода, а после се изправи и се заклатушка по боксерки, изглеждайки напълно объркан, като се чешеше по макарите.

— По дяволите, човече, нямам нищо тук, тези дрехи смърдят. Не мога в тях да оглеждам труп.

— Трупът няма да има нищо против — увери го Грейс.

6

Телефонът на Скункс звънеше и вибрираше. Бийп-бийп-бъззз-бийп-бийп-бъззз. Светеше и се хлъзгаше по плота на мивката, където го беше оставил, като голям, полудял наранен бръмбар.

След трийсет секунди успя да го събуди. Той седна рязко, както правеше повечето сутрини, като си удари главата в ниския таван на раздрънканата автокаравана.

— По дяволите.

Телефонът падна от плота на мивката и тупна върху тясната ивица мокет на пода, където продължи да вдига ужасния си шум. Беше го взел снощи от една кола, която открадна, но собственикът не беше достатъчно предвидлив да му остави инструкцията за ползване или пък пин кода. Скункс така се беше отнесъл, че не можа да се сети как да го превключи на беззвучен режим; не рискува и да го изключи, защото за повторно включване щеше да му трябва пин код. А трябваше да се обади на едно-две места, преди собственикът да разбере, че му няма телефона и да поиска го изключат. Включително на брат си Мик, който живееше в Сидни, Австралия, с жена си и децата. Но Мик не се зарадва на обаждането, каза му, че е четири часа сутринта и му затвори.

След поредния взрив от пронизително звънене и бръмчене нещото спря — изтощено. Беше готин телефон, с лъскава неръждаема кальфка, едно от последните поколения на „Моторола“. Цената му на дребно в магазина без специална отстъпка щеше да е около триста лири. При добър късмет и може би с малко увещания щеше да вземе за него двайсет и пет фунта по-късно тази сутрин.

Усети, че се тресе. И онзи черен, неопределен мрак се просмуква във вените му, достигайки до всяка клетчица от тялото му, докато лежеше върху чаршафите по потник и долни гащи, ту облян в пот, ту зъзнейки. Така беше всяка сутрин, събуждаше се с чувството, че светът е враждебна пещера, на път да се срути върху него и да го погребее. Завинаги.

През очите му пропълзя скорпион.

— МАМКАМУМАХАЙСЕ!

Той седна, отново си тресна главата и извика от болка. Не беше скорпион, не беше нищо. Само собственият му мозък, който му въртеше номера. Убеждаваше го, че личинки ядат тялото му. Хиляди личинки, пъплеци по кожата му, толкова плътно една до друга, че бяха като костюм.

— МАХТЕССЕ!

Той се загърчи, отърси се от тях, отново ги напсува още по-силно, после осъзна, че както и при скорпиона, нямаше нищо. Само собственият му мозък. Който му разправяше разни работи. Както всеки ден. Казваше чу, че има нужда от малко кафяв пращец... или от малко бял. О, Господи, каквото и да е.

Казваше му, че трябва да се измъкне от тази дупка, воняща на крака, мръсни дрехи и вкиснало мляко. Трябваше да стане, да иде в офиса си. На Бетани ѝ харесваше, че го нарича свой *офис*. Намираше го за смешно. Имаше странен смях, който като че ли свиваше малката ѝ уста навътре, така че халката на горната ѝ устна за момент изчезваше. И той никога не можеше да каже дали се смееше с него или на него.

Но тя го обичаше. Поне това усещаше — никога не бе изпитвал подобно чувство преди. Беше чул разни хора да говорят, че се обичат един друг, в сапунките по телевизията, но не знаеше какво значи това, докато не я срещна... качи я от магистралата, де... край „Искейп-2“^[1], една петъчна вечер преди няколко седмици... или може би месеци?

Обичаше го, в смисъл че се отбиваше от време на време, като че ли той беше любимата ѝ кукла. Носеше храна, почистваше, переше дрехите му, превързваше раните, които имаше понякога, и правеше с него непохватен секс, преди да забърза отново навън в деня или нощта.

Той заопипва лицата зад вече два пъти ударената си глава, протегна ръка с татуировка на въже, която се виеше по нея, и намери пакета с цигари и пластмасовата запалка, и пепелника от станиол, които бяха до острието на джобния му нож, винаги отворен и подръка.

От пепелника се посипаха няколко угарки и облаче пепел, докато го сваляше на пода. После си извади цигара „Кемъл“, запали я, облегна се на неравната възглавница, все още с цигара в уста, всмукна дълбоко, а после бавно издуха дима през ноздрите си. Великолепен, такъв

невероятно великолепен вкус! За миг мракът изчезна. Усети сърцето си да бие по-силно. Енергия. Съживяваше се.

В *офиса* беше шумно. Виеше и прекъсваше сирена. Избоботи преминаващ автобус, раздвижвайки въздуха наоколо. Някой натискаше нетърпеливо клаксона. Изтреця мотоциклет. Той посегна за дистанционното, натисна няколко пъти, докато улучи нужния бутон, и телевизорът се включи. Онова чернокожо момиче, Триша, която той почти харесваше, интервюираше ридаеща жена, чийто съпруг току-що ѝ бе съобщил, че е гей. Светлинният надпис под екрана показваше десет и трийсет и шест.

Рано е. Никой няма да е станал. Никой от *колегите* му нямаше още да е в *офиса*.

Чу се още една сирена. Цигарата го разкашля. Той изпълзя от леглото, заобиколи внимателно тялото на спящия ливърпулец, чието име не си спомняше, който пристигна тук с приятеля си по някое време през нощта, попушиха малко марихуана и изпиха бутилка водка, открадната от единия от тях от нелицензиран магазин. Надяваше се да се ометат, когато се събудят и открият, че тук няма храна, наркотици или пиячка.

Отвори вратата на хладилника и извади единственото нещо в него — половин бутилка топла кока-кола — хладилникът не работеше, откакто се беше сдобил с автокараваната. Чу се тихо съскане, докато отвърташе капачката, течността беше добра на вкус. Магия.

После се наведе през мивката, отрупана с чинии, които трябваше да се измият, и картонени опаковки, които трябваше да се изхвърлят — когато Бетани дойдеше следващия път, — и разтвори завесите на оранжеви точки. Ярката слънчева светлина го блъсна в лицето като вражески лазерен лъч. Усети я как изгаря дъното на ретината на двете му очи. Направо я подпали.

Светлината събуди Ал — неговия хамстер. Макар че едната му лапичка беше в шина, хамстерът изкуцука до колелото си и се завъртя в него. Скункс надникна в клетката, за да се увери, че животинчето има достатъчно вода и гранулирана храна. Всичко изглеждаше наред. По-късно щеше да изхвърли изпражненията от клетката. Това май беше единствената домакинска работа, която вършеше.

После отново спусна завесите. Пийна още кола, вдигна пепелника от пода и смукна за последно от цигарата, чак до филтъра, а

после я угаси. Отново се закашля с онази продължителна разкъсваща кашлица, която го мъчеше от дни. Може би от седмици. После, почувствал изведнъж, че му се вие свят, заловен здраво за мивката, а след това за края на широката седалка в трапезарията, той се върна в своето легло койка. Легна. Остави звуците на деня да се вихрят около него. Това бяха неговите звуци, неговите ритми, пулсът и гласовете на неговия град. Мястото, където беше роден и където, без съмнение, някой ден щеше да умре.

Градът, който нямаше нужда от него. Град на магазини с неща, които никога нямаше да може да си позволи, на изкуство и култура, които бяха отвъд схващанията му, на лодки, голф, агенти на недвижими имоти, адвокати, туристически агенции, излетници за един ден, делегати на конференции, полицаи. Гледаше на всички тях като на потенциална възможност да свие нещо, за да оцелее. За него нямаше значение кои бяха хората, никога не беше имало. *Те и аз.*

Те имаха собственост. Собствеността означаваше пари в брой.

А парите в брой означаваха оцеляване още двайсет и четири часа.

Двайсетте фунта от телефона щяха да идат за пакетче кафяв или бял наркотик — хероин или хашиш, каквото имаше. Останалата петарка, ако я изкопчеше, щеше да иде за храна, пиене, цигари. Които щеше да допълни с каквото успееше да открадне днес.

---

[1] Голям магазин между Уорик и Лемингтън Спа. Бел.прев. ↑

Денят обещавахе да бъде един от много редките, великолепни английски летни дни. Даже по най-високите части на Даунс нямаше и намек за бриз. В десет и четирийсет и пет сутринта слънцето вече беше изпило повечето роса по елегантните грийн и феърфей трасета^[1] на игрището на голф клуба на северен Брайтън, като бе оставило земята суха и твърда, а въздухът натежал от аромата на прясно окосена трева... и пари. Жегата беше толкова осезаема, че човек можеше да я остърже от кожата си.

На паркинга лъщеше скъп метал и единствените звуци, освен подновяваното с прекъсвания *пиу-пиу-пиу* на пакостлива автомобилна аларма беше жуженето на насекоми, перването на титан по набразден полимер, бръмченето на електрическите колички, бързо прекъсваният звън на мобилните телефони и по някоя и друга потисната ругатня от страна на някой играч на голф, изпълнил абсолютно скапан удар.

Панорамата оттук караше човек да се чувства като застанал навръх света. На юг се разгръщаше в цялата си перспектива град Брайтън и Хоув, с покривите, със струпванията от многоетажни сгради на крайбрежния булевард откъм Брайтън, с единствения висок комин на електроцентралата в Шорхем с обикновено сивите води на Ламанша зад нея, които днес бяха сини като Средиземно море.

По-нататък на югозапад се различаваха очертанията на изтънченото крайморско градче Уортинг, чезнещо като повечето от по-възрастните си обитатели в далечна омара. На север се разкриваше почти непрекъсната — освен от няколко пилонна — гледка към зелените поля с трева и пшеница на Даунланд^[2]. Някои бяха наскоро ожънати, с квадратни или цилиндрични бали, наредени като пулове на огромна табла; из другите в момента кръстосваха комбайни, които оттук изглеждаха мънички като миниатюрни модели на „Динки“.

Но повечето от хората на игрището за голф тази сутрин бяха виждали толкова често тези гледки, че вече почти не ги забелязваха. Играчите представляваха смес от елитни професионалисти от Брайтън

и Хоув и бизнесмени (както и такива, които обичаха да си въобразяват, че са част от елита), представителен брой дами, за които голфът се беше превърнал в център на съществуването им, и голям брой пенсионери, повечето мъже с отнесен вид, които като че ли живееха тук.

На игрището с първите девет дупки Бишоп, потен като всички останали, се съсредоточи върху сияйно бялата си топка „Титлейст“, която току-що беше поставил на клинчето. Той раздвижи колене, разкърши бедра и хвана по-здраво ръкохватката на драйвъра^[3], подготвяйки се да си упражни суинга^[4]. Позволяваше си само по едно упражнение, самоналагаше си го; Бишоп смяташе, че трябва да изпълнява нещата, които си самоналага. Изключвайки от съзнанието си бръмченето на някаква земна пчела, той се втренчи свирепо в една калинка, която внезапно кацна на земята точно пред него. Решила да се установи тук за известно време, тя прибра крилца и ги покри с твърдите им обвивки.

Някога майка му казваше нещо за калинките, което сега се опитваше да си спомни. Някакво суеверие, че носели късмет или пари, не че вярваше много на такива неща — не повече, отколкото всички останали във всеки случай. Без да забравя за тримата си партньори, които чакаха да изпълнят след него началния си удар, и това, че играчите зад тях вече бяха на игрището, той коленичи, вдигна внимателно оранжевото създание на черни точки с облечената си в ръкавица ръка и го подхвърли на безопасно разстояние. После възвърна позата и фокуса на вниманието си, престана да забелязва сянката си, която падаше точно пред него, престана да забелязва земната пчела, която жужеше някъде наоколо, и упражни суинга си. *Тва-а-ккк.* „Йъп!“, възкликна наум.

Тази сутрин беше пристигнал в клуба изморен като куче, но въпреки това играеше майсторски. Три плюс на първите осем дупки и никой от партньорите, нито пък двамата му противници не можеха да повярват на очите си. Добре де, той беше приемлив стандартен клубен играч, с хандикап^[5] от много години твърдо на осемнайсет, но тази сутрин им се струваше, че е глътнал някакво вълшебно хапче, преобразило обикновено твърде сериозното му настроение и играта му на голф. Вместо да върви до тях навъсен и мълчалив, потънал в собствения си вътрешен свят, той разказа няколко вица и дори ги

потупваше по гърба. Като че ли някакъв дълбоко негов си демон, който обикновено носеше в душата си, беше прогонен. Поне тази сутрин.

Трябваше само да не оплеска нещата край тази дупка, за да завърши първата деветка в страхотна форма. Отдясно имаше дълга туфа дървета, с гъст подлее отдолу, способен да погълне безследно всяка топка. Отляво имаше достатъчно открит терен. Винаги беше безопасно да се цели малко вляво при тази дупка. Но днес се чувстваше толкова сигурен, че щеше да запрати топката направо на грийна. Той пристъпи до нея, замахна с Голямата Берта и го направи отново. С възможно най-благозвучното „сник“ топката се извиси нагоре и напред право като стрела, изви се в дъга през безоблачното кобалтово небе и най-накрая се търкулна и спря на няколко метра от грийна.

Близкият му приятел Глен Мишон, чиято дълга кестенява грива го оприличаваше повече на застаряваща рок звезда, отколкото на най-преуспяващия агент за недвижима собственост в Брайтън, му се ухили, поклащайки глава.

— Каквото и да си цапардосал, друже, и аз искам от него! — каза той.

Брайтън отстъпи, като прибра кльба на мястото му в торбата, и се загледа как партньорът му се наместваше за своя удар. Един от противниците му — миниатюрен ирландски зъболекар, облечен в панталони за голф и шотландска барета, дръпна глътка от облечената с кожа плоска бутилка на хълбока си, която все предлагаше наоколо, макар че беше едва десет и петдесет сутринта. Другият, Ян Стийл, добър играч, когото Бишоп познаваше от няколко години, носеше скъпи на вид бермуди и поло риза с релефен надпис на „Хилтън Хед Айлънд“.

Нито един от началните им удари не можеше да се хване и на малкия му пръст.

Като грабна количката си, той закрачи напред, встрани от останалите, с намерение да запази концентрацията си и да не се разсейва с банални приказки. Ако можеше да завърши първата серия само с един къс нисък и един вкарващ удар, щеше да постигне невероятните четири плюс точки. *Можеше* да го направи! Беше толкова близо до грийна!

Висок малко над метър и осемдесет, Бишоп беше четирийсет и две годишен мъж в чудесна физическа форма, със слабо, студено, красиво лице под старателно занизана назад кестенява коса. Хората често го оприличаваха на актьора Клайв Оуен, което не го дразнеше. Даже му харесваше — подхранваше недотам незначителното му егo. Облечен винаги добре — макар и крещящо — за всички случаи, тази сутрин той носеше синя, отворена по врата поло риза от „Армани“, панталони на шотландско каре, безупречно лъснати двуцветни обувца за голф и дизайнерски слънчеви очила „Долче и Габана“.

Обикновено не можеше да отделя време да играе голф през работните дни от седмицата, но откакто наскоро го избраха в комитета на този престижен клуб — с амбицията да стане капитан, — за него беше важно да го виждат, че участва във всички инициативи на клуба. Самото капитанство не беше чак толкова от значение за Бишоп. Блазнеше го предполагаемата слава, която носеше титлата. Северен Брайтън беше добро място за създаване на местни контакти и няколко от инвеститорите в неговия бизнес членуваха тук. Също толкова или може би дори още по-важно беше да зарадва Кати, като ѝ помогне да осъществи местните си социални амбиции — нещо, към което тя се стремеше непреклонно.

Кати като че ли имаше в главата си списъци, извадени от някакъв наръчник по *социален алпинизъм*. Неща, които трябваше да отмята едно подир друго. *Членство в съвместния голф клуб* — изпълнено, *влизане в комитета* — изпълнено, *членство в ротарианския клуб* — изпълнено, *влизане в комитета на Националното дружество за борба с жестокото отношение към децата* — изпълнено, *Рокинг Хорс Апийл*^[6] — изпълнено. А наскоро беше съставила нов списък, предвиден за десет години напред, според който трябваше да завързват приятелства с хора, които някой ден щяха да го изберат за Върховен шериф^[7] или Лорд лейтенант^[8] за Източен или Западен Съсекс.

Той се спря на прилично разстояние зад първата от четирите топки на фейъруей трасето, отбелязвайки си с известно самодоволство колко далеч пред всички останали е неговата. Сега, когато беше по-близо, можеше да види колко добър е бил началният му удар. Беше на по-малко от три метра от грийна.

— Страхотен удар — каза ирландецът, предлагайки бутилката си. Бишоп махна отрицателно с ръка.

— Благодаря, Мат. Много ми е рано.

— Знаеш ли какво е казал Франк Синатра? — отвърна ирландецът.

Внезапно разсеян, че вижда секретаря на клуба — напет бивш армейски офицер, застанал пред клубния бар с двама мъже и сочещ в тяхна посока, Бишоп отвърна:

— Не... какво?

— Казал е: „Съжалявам хората, които не пият, защото когато се събудят сутрин, няма какво повече да очакват от деня.“

— Никога не съм бил почитател на Синатра — изкоментира Бишоп с око, приковано в тримата мъже, които определено закрачиха към тях. — Лекомислен сантиментален лигльо.

— Не трябва да си почитател на Синатра, за да обичаш да пиеш.

Игнорирайки манерката, която ирландецът му предложи за втори път, той се концентрира върху сериозното решение какъв клъб да избере. Елегантното решение беше питчърът^[9], а после, да се надяваме, само къс пътер^[10]. Но годините на трудно спечелен опит в тази игра го бяха научили, че когато имаш добър резултат, трябва да играеш за процент. А на тази суха августовска повърхност един добре преценен вкарващ удар, макар и не от грийна, щеше да бъде много по-сигурна работа. Безупречното грийн трасе като че ли беше обръснато от бръснар с кръвожадно остър бръснач, а не окосено. Приличаше на сукно на маса за билиард. И всички грийн трасета бяха смъртоносно бързи тази сутрин.

Той видя как секретарят на клуба в син блейзър и сиви панталони от каша спира в далечния край на грийна и сочи към него. Двамата мъже стояха от двете му страни — единият висок и плешив чернокож в елегантен кафяв костюм, вторият също висок, но много слаб бял мъж в зле прилягащ син костюм, който кимна с глава. Стояха неподвижно и наблюдаваха. Зачуди се кои ли бяха.

Ирландецът вкара топката в бункера с гръмко проклетие. След него беше ред на Ян Стийл, който използва перфектно подбран метален клъб и топката му спря на няколко сантиметра от дупката. Партньорът на Бишоп, Глен Мишон, запрати топката твърде високо и тя падна на около шест метра преди грийна.

Бишоп претегли на ръка пътера си, после реши да покаже нещо от по-висока класа заради секретаря, върна го в торбата и извади

питчера.

Застана на позиция, а черната му тънка сянка падна върху топката, упражни си суинга, пристъпи напред и заби. Главата на питчера удари земята твърде рано, откъсвайки голямо парче чим, и той смаяно проследи с поглед как топката му почти под идеален прав ъгъл спрямо мястото, на което стоеше, се заби в един бункер.

Мамка му.

С дъжд от пясък той я извади от бункера, но въпреки всичко тя падна почти на девет метра от дупката. Бишоп изпълни страхотен вкарващ удар, който изтърколи топката на по-малко от метър от дупката и спечели един минус.

Записаха си взаимно точките в картоните за резултати; той продължаваше да води с две плюс в първата серия. Но вътрешно се проклинаше. Ако беше използвал по-сигурната възможност, щеше да свърши с разбиващи четири плюс точки.

После, докато теглеше количката си по края на грийна, плешивият чернокож застана на пътя му.

— Мистър Бишоп? — гласът беше твърд, дълбок и уверен.

Той се спря с досада.

— Да?

Следващото нещо, което видя, беше полицейската карта.

— Аз съм детектив сержант Брансън от отдела за криминални разследвания на Съсекс. Това е моят колега детектив Никол. Може ли да разменим няколко думи?

Като че ли огромна сянка легна върху небето и Бишоп попита:

— За какво?

— Съжалявам, сър — каза полицаят с нещо като израз на искрено извинение. — Предпочитам да не го казвам... тук.

Бишоп погледна тримата си колеги по голф. Пристъпвайки по-близо до детектив сержант Брансън и понижавайки глас с надежда да не го чуят, той каза:

— Моментът наистина не е подходящ... аз съм насред турнир по голф. Не може ли да почакате, докато свърша?

— Съжалявам, сър — настоя Брансън. — Много е важно.

Секретарят на клуба му хвърли кратък, неразгадаем поглед, а после като че ли откри нещо извънредно интересно в относително рошавата трева, в която стоеше.

— За какво става дума? — попита Бишоп.

— Трябва да поговорим за съпругата ви, сър. Боя се, че ви носим доста лоши новини. Ще съм ви благодарен, ако влезем в клубния бар за няколко минути.

— Съпругата ми ли?

Детектив сержантът посочи бара на клуба.

— Настина трябва да поговорим на четири очи, сър.

---

[1] Изключително фино окосените и изравнени тревни площи около дупката при игра на голф. Бел.прев. ↑

[2] Варовикови възвишения в Южна Англия. — Бел.прев. ↑

[3] Клъб така се наричат всички стикове в голфа за начални удари. — Бел.прев. ↑

[4] Махово движение за нанасяне на удар по топката. — Бел.прев. ↑

[5] Личен коефициент за аматьори в голфа, изчислен по техните постижения. — Бел.прев. ↑

[6] Благотворителна организация за подобряване условията на децата в болнични заведения. — Бел.прев. ↑

[7] Представител на монархията в съдебната власт на дадено графство. — Бел.прев. ↑

[8] Личен представител на монарха в съдебната и изпълнителната власт на дадено графство. — Бел.прев. ↑

[9] Метален клъб за високи и кът удари към грийна. — Бел.прев. ↑

[10] Клъб, който се използва за последните най-фини вкарващи удари. — Бел.прев. ↑

8

Софи Харингтън набързо преброи наум трупове. Само на тази страница бяха седем. Прелисти назад. Единайсет преди четири страници. Прибавяме четирите от атентата с кола бомба на първа страница, трите разстреляни с автомат „Узи“ на девета, шестте в частния самолет на деветнайсата и още петдесет и пет загинали от запалителна бомба в свърталище на наркомани във Вилесден на страница двайсет и осма. А сега и тези седем наркопласьори на отвлечена яхта в Карибско море. Дотук осемдесет и три, а тя беше стигнала само до четирийсет и първа страница на ръкописи от 136 страници.

Каква миризлива купчина!

Въпреки това според продуцента, който изпрати ръкописа по електронната поща преди два дни, Антъни Хопкинс, Мат Деймън и Лора Лани обещаха участие, Кийра Найтли го четяла, а режисьорът Саймън Уест, заснел „Лара Крофт“ — филм, за който Софи смяташе, че не е лош, и „КонЕър“, който тя наистина харесваше, очевидно се натискаше презглава да го заснеме.

Да, бе.

Влакът на метрото влизаше в някаква гара. Отнесенният растафарец^[1], седнал насреща ѝ с втъкнати в ушите слушалки, продължи да удря опърпаните си колене едно в друго и да люлее глава в такт. До него седеше възрастен мъж с рядка коса, който спеше с отворена уста. А до мъжа — млада азиатка, зачетена извънредно съсредоточено в някакво списание.

В далечния край на вагона под люлеещата се висяща дръжка и реклама на агенция по заетостта седеше някакъв тип, от който те побиваха тръпки, облечен с ветроустойчиво яке с качулка и тъмни очила, с дълга коса и брада, с лице заровено в един от онези вестници, които раздават безплатно в пиковите часове на входа на метрото, който от време на време смучеше опакото на ръката си.

Софи си беше създала навик от известно време да оглежда всички пътници за профил на атентатор самоубиец, според както си го представяше. Това се беше превърнало в поредната от проверките и балансите ѝ за оцеляване — все едно да се огледаш в двете посоки, преди да пресечеш улицата, което беше автоматична реакция в нейния живот. Но в момента реакцията ѝ беше леко разстроена.

Закъсняваше, защото трябваше да изпълни едно поръчение, преди да дойде в града. Беше десет и трийсет, а по това време тя обикновено беше в офиса си вече от един час. Видя надписа „Грийн Парк“, който премина край нея, рекламите по стените от неясни петна се превърнаха в образи и ясни надписи. Вратите изсъскаха на отваряне. Тя се върна отново към ръкописа — втория от двата, които възнамеряваше да прочете снощи, преди да я прекъснат насред четене... ама какво прекъсване беше само! Господи... самата мисъл за това я настройваше опасно похотливо!

Прелисти страницата в опит да се концентрира в горещия, задушен вагон в рамките на няколко минути, които оставаха до следващата гара — „Пикадили“, закъдето пътуваше. Като идеше в офиса, трябваше да напише становища за ръкописите.

Историята дотук беше... Татко милиардер, разстроен след смъртта на единствената си двајсетгодишна дъщеря от свръхдоза хероин, наема бивш наемник, станал платен убиец. Платеният убиец получава неограничен бюджет да проследи и убие всеки един по веригата — от човека, посял маковото зърно, до дилъра, продал фаталната доза на дъщерята.

Работно заглавие: *Последно желание срещу Трафик.*

Влакът пристигаше на „Пикадили“. Софи натъпка ръкописа с елегантната му яркочервена подвързия в раницата си, между лаптопа ѝ, една женска книга — „Уикенди по азбучен ред“, която беше преполовила, и августовския брой на „Дарпърс енд Куин“^[2]. Това списание не беше неин тип, но нейният любим — нейният човек, както дискретно го наричаше пред всички, без двете си най-близки приятелки — беше с няколко години по-стар от нея и доста позитънен, затова тя се опитваше да бъде в крак с последната дума на модата, в храната, почти във всичко, да бъде модното, готино и светско момиче, отговарящо на огромното му като планетата его.

Няколко минути по-късно Софи крачеше в лепкавата жега по сенчестата страна на „Уордор Стрийт“. Някой ѝ беше казал, че „Уордор Стрийт“ е единствената улица в света, несигурна и от двете страни — намеквайки, че е дом както на музикалната, така и на филмовата индустрия. Имаше нещо вярно, поне тя смяташе така.

Двайсет и седем годишна, с дълга кестенява коса, развята около врата, и привлекателно лице с дръзко чипо носле, тя не беше красива в класическия рекламен смисъл, но в нея имаше нещо много секси. Беше облечена с леко сако в защитен цвят върху кремава тениска, размъкнати джинси в стил гръндж и маратонки и както винаги очакваше с нетърпение деня си в офиса. Въпреки че днес изпитваше бодване на копнеж по нейния човек, несигурна кога ще го види отново, и дори още по-силно бодване на ревност, че довечера щеше да си бъде у дома, в леглото с жена си.

Знаеше, че връзката им беше безперспективна, просто не го виждаше как щеше да зареже всичко заради нея — макар че беше прекъснал предишния си брак, от който имаше две деца. Но това не ѝ пречеше да го обожава. Просто не може да не го прави.

Обожаваше го. Всеки сантиметър от него. Всичко, свързано с него. Дори тайното естество на връзката им. Обичаше начина, по който той се оглеждаше крадешком, когато влизаха в ресторант, месеци преди да почнат да спят заедно, за да види има ли някой негов познат. Текстове. Електронните съобщения. Начинът, по който миришеше. Хуморът му. Начинът, по който беше започнал напоследък да пристига ненадейно посред нощ. Както снощи. Както винаги, идваше в малкия ѝ апартамент в Брайтън, което ѝ се струваше странно, защото имаше апартамент в Лондон, където живееше сам през седмицата.

О, мамка му, помисли си тя, стигайки до вратата на офиса. О, мамка му, мамка му, мамка му.

Спря и му изпрати съобщение:

Липсваш ми! Обожавам те!
Изпитвам опасна похот! XXXX

Отключи вратата и вече преполовила тесните стълби, телефонът ѝ изпиука остро два пъти. Тя спря, за да види съобщението.

За нейно разочарование то беше от най-добрата ѝ приятелка Хол и:

Свободна ли си за купон тази вечер?

Не, помисли си тя. Не искам да ходя на купон тази вечер. Нито в друга вечер. Искам само...

Какво, по дяволите, искам?

На вратата пред нея имаше лого — символ на светкавица от филмова лента. Под него с щриховани букви се мъдреха думите „БЛАЙНДИНГ ЛАЙТ ПРОДАКШЪНС“.

После влезе в малкия моден апартамент на офиса. Беше мебелиран с пластмасови мебели — столове и маси в стил „Луис Гост“^[3], аквамаринови на цвят килими, а по стените — плакати на филмите, в които партньорите на компанията бяха участвали по едно или друго време. „Венецианският търговец“ с лицата на Ал Пачино и Джереми Айрънс. Един ранен филм на Шарлиз Терон, веднага минал на видео. Вампирски филм с Дугри Скот и Сафрън Бъроус.

Имаше малка приемна с нейното бюро и оранжев диван, която водеше към открит офис, където седяха Адам — шефът по бизнес и правните въпроси, с обръсната глава, луничав, прегърбен пред компютъра си, облечен в една от най-ужасните ризи, които беше виждала някога — поне след вчерашната, и Кристиан — невероятно спокойният финансов директор, който се беше втренчил, дълбоко съсредоточен, в някаква цветна графика на екрана си. Беше облечен в на вид баснословно скъпа копринена риза от очевидно безкрайната си колекция, този път в кремаво, и доста шик велурени мокасини. Черната рамка на сгъваемия му велосипед лежеше до него.

— Добро утро, момчета! — каза тя.

В отговор всеки от тях ѝ махна с ръка.

Софи беше началник разработки на компанията. Беше също така секретарка, специалистка по запарване на чай и тъй като чистачката полякия раждаше, и чистачка на офиса. И дежурна на рецепцията. И всичко останало.

— Току-що прочетох наистина лайнян сценарий. „Ръката на смъртта“. Абсолютен боклук.

Нито един от двамата не ѝ обърна внимание.

— Някой да иска кафе? Чай?

Този въпрос веднага намери отклик. Обичайното и за двамата. Тя отиде в кухненския бокс, напълни чайника и го включи, провери кутията с бисквити — в нея имаше само няколко трохи, както обикновено. Колкото пъти и да я напълнеше през деня, тези гъсоци я опоскваха. Докато отваряше пакет с шоколадови бисквити, погледна телефона си. Никакъв отговор.

Набра номера на мобилния му телефон.

Минутка по-късно той ѝ отговори и сърцето ѝ направи задно салто. Беше страхотно само да чуе гласа му!

— Здравсти, аз съм — каза тя.

— Не мога да говоря. Ще ти се обадя — беше по-студен и от камък.

Телефонът се изключи.

Все едно, че се бе обадила на абсолютно непознат. Не на човека, с който беше споделяла леглото и не само него преди няколко часа. Тя гледаше стреснато телефона с чувство на дълбок, неопределен ужас.

* * *

През улицата, срещу офиса на Софи, имаше магазин на „Старбъкс“^[4]. Типът с ветроустойчивото яке с качулката и черните очила, който седеше в края на вагона в метрото, стоеше до тезгяха с навит безплатен вестник под мишница и си поръчваше кафе с мляко. Двойно. Не бързаше. Вдигна дясната си ръка до устата и я засмука, опитвайки се да облекчи леката гъделичкаща болка като от опарване от коприва.

Като по поръчка засвири песен на Луис Армстронг. Може би свиреше в главата му, може би вътре в кафенето. Не беше сигурен. Но нямаше значение, той я чу, Луис я свиреше точно за него. Любимата му мелодия. Неговата мантра. „Цялото време на света е наше.“

Той я затананика, докато вземаше кафето си заедно с бишката, плати за тях в брой и ги отнесе на маса до прозореца. „Цялото време на света е наше“, изтананика отново на себе си. Така си беше. По

дяволите, човекът, който беше почти *милиардер на време* имаше цял проклет ден за убиване, слава Богу!

И виждаше чудесно входа на офиса ѝ оттук.

По улицата мина черно ферари. Нов модел, F 430 спайдър. Той го погледна без вълнение, когато колата спря пред него, защото пътят ѝ беше преграден от такси, от което слизаше пътник. Модерните коли никак не го вълнуваха. Не и по начина, по който вълнуваха толкова много хора. Не и по начина *трябва непременно да имам тази кола*. Но добре се оправяше с тях. Познаваше всички модели на почти всички марки коли на планетата и помнеше повечето от спецификациите и цените им. Още едно предимство на това да разполагаш с много време. Взирайки се през спиците на колелото, забеляза, че тази кола имаше усъвършенствани спирачки „Брембо“ с 380-милиметрови керамични дискове, осемкалиброви отпред и четирикалиброви отзад. В сравнение със стоманените беше по-лека с 20,5 кг.

Ферарито изчезна от погледа му. Софи беше на втория етаж, но не беше сигурен кой прозорец. Нямахше значение, тя можеше да влезе и да излезе само през тази врата, която той виждаше.

Песента продължаваше да свири.

Той си я затананика доволно.

---

[1] Представител на религиозното движение Растафари, съгласно което бившият император на Етиопия Хайле Селасие е възплъщение на Господа на земята. — Бел.прев. ↑

[2] Списание за мода и красота. Бел.прев. ↑

[3] Стил, съчетаващ модерните технологии с традиционната линия. Бел.прев. ↑

[4] Най-голямата световна компания с верига магазини за кафе и кафенета, базирана в САЩ. — Бел.прев. ↑

9

В офиса на секретаря на голф клуба на северен Брайтън витаеше военна атмосфера, която отразяваше миналото на самия секретар като пенсиониран майор от армията, запазил по времето на активната си служба на Фолкландските острови и в Босна най-важните си части — и най-важното хендикапа си по голф — здрави и читави.

Имаше лъскаво махагоново бюро, отрупано с няколко подредени купчини документи, както и две знаменца — едното Юниън Джак^[1], а другото със зелено-синьо-бялото лого на клуба. По стените имаше закачени фотографии в рамки, някои черно-бели, на голфъри и голф дупки, както и колекция от антични къси стикове, кръстосани като саби за дуел.

Бишоп седеше сам на големия кожен диван и гледаше детектив сержант Глен Брансън и детектив Ник Никол, седнали на столове насреща му. Все още в дрехите си за голф и обувката си с капси, Бишоп се потеше обилно от жегата и от онова, което чуваше.

— Мистър Бишоп — каза високият чернокож детектив сержант, — съжалявам, че трябва да ви съобщя това, но вашата чистачка — той прелисти няколко страници назад в бележника си — мисис Айяла, когато пристигнала в къщата ви на „Дайк Роуд Авеню“ в осем и трийсет тази сутрин, открила съпругата ви, мисис Катрин Бишоп — той замълча, като че ли в очакване на потвърждение, че това наистина е нейното име.

Бишоп го гледаше с празен поглед.

— М-м-м... мисис Бишоп, изглежда, не дишала. Екипът на пристигналата линейка в осем и петдесет и две потвърдил, че тя не давала никакви признаци за живот. Пристигналият полицейски хирург в девет и трийсет потвърдил, че съпругата ви е мъртва, боя се, че е така, сър.

Бишоп отвори уста с разтреперано лице, очите му като че ли веднага се разконцентрираха и се завъртяха наоколо, без да виждат нищо и без да се спират на нищо. От гърлото му се отрони слаб грак:

— Не, моля ви, кажете ми, че това не е вярно. Моля ви — после се преви напред, обхванал лице с ръце. — Не. Не. Не го вярвам! Моля ви, кажете ми, че не е вярно!

Последва дълго мълчание, прекъсвано само от риданията му.

— Моля ви! — каза той. — Не е вярно, нали? Не и Кати? Не и милата ми... милата ми... Кати... — и после се свлече напред с плач.

Двамата полицейски служители седяха, без да помръднат, чувствайки се много неловко. Глен Брансън, с глава, пулсираща от силния махмурлук, проклинаше в душата си, че се е съгласил Рой Грейс да го изнуди да тръгне по-рано на работа и че го е насадил в такава ситуация. За служителите за връзки със семействата, обучени да помагат при загуба на близки, беше нормално да съобщават подобни новини, но старшият му офицер невинаги работеше по този начин. При подозрителна смърт като тази Грейс искаше или той самият, или някой от непосредственото му обкръжение в екипа да съобщи новината и да наблюдава реакцията в момента. Щеше да има достатъчно време служителите за връзки със семействата да си свършат работата по-късно.

Денят на Глен беше кошмарен от момента на събуждането му в къщата на Рой тази сутрин. Първо трябваше да присъства на мястото на смъртта. Привлекателна червенокоса жена на около трийсет години, гола в леглото, вързана с две вратовръзки, до нея противогаз от времето на Втората световна война и с тънка охлузена линия на врата, която би могла да бъде направена от въженце. Вероятната причина на смъртта беше удушаване, но беше твърде рано да се каже. Сексигричка, потръгнала зле, или убийство? Само патологът на вътрешното министерство, който щеше да пристигне скоро на място, можеше да установи със сигурност причината за смъртта.

Това проклето копеле Грейс, който беше негов абсолютен идол — макар понякога да не знаеше защо, — му нареди да се прибере и да се преоблече, а после да съобщи новината на съпруга. Глен можеше да откаже, все още беше в болнични, и сигурно би отказал, ако му беше наредил някой друг полицейски служител. Но не и на Грейс. И по някакъв начин в онзи момент му беше дори благодарен, че го отвлича от неволите му.

И така той се прибра у дома, съпроводен от детектив Ник Никол, който не спря да бръщолеви за новороденото си бебе и радостите на

бащинството, и за свое облекчение откри, че Ари я няма. Затова сега, избръснат, облечен и обут, седеше в бара на този престижен голф клуб и съобщаваше новината, като наблюдаваше като ястреб реакциите на Бишоп, опитвайки се да отдели емоциите от работата, която бе дошъл да свърши. Което беше да прецени човека.

Факт е, че около 70 процента от всички жертви на убийства в Обединеното кралство умираха от ръката на някого, когото познаваха. А в случая съпругът беше първата спирка.

— Може ли да си ида у дома и да я видя? Милинката ми. Моятта...

— Боя се, че не можете да идете в къщата, сър, това е невъзможно, докато не свършат криминалозите. Ще откарат съпругата ви в моргата... може би по-късно тази сутрин. Ще можете да я видите там. И се опасявам, че ще трябва да идентифицирате трупа ѝ, сър.

Брансън и Никол наблюдаваха мълчаливо как Бишоп седеше с лице в ръце и се клатеше напред-назад на дивана.

— Защо не мога да ида в къщата? В моя дом? *Нашият* дом! — избъбри той изведнъж.

Брансън погледна към Никол, който за удобство зяпаше през широкия прозорец към четиримата голфъри на игрището с деветте дупки. Как, по дяволите, да му каже тактично това? Загледан твърдо в Бишоп, като наблюдаваше лицето му и по-специално очите му, той каза:

— Не мога да навлизам в подробности, но третираме къщата ви като местопрестъпление.

— Местопрестъпление ли? — Бишоп изглеждаше объркан.

— Боя се, че е така, сър — каза Брансън.

— Каква... какъв вид местопрестъпление имате предвид?

Брансън се позамисли малко, като наистина се съсредоточи. Не съществуваеше лесен начин да го каже.

— Има някои подозрителни обстоятелства около смъртта на съпругата ви, сър.

— Подозрителни? Какво искате да кажете? Какво? По какъв начин?

— Боя се, че не мога да кажа. Ще трябва да изчакаме становището на патолога.

— Патолога ли? — Бишоп бавно поклати глава. — Тя ми е съпруга. Кати. Моята съпруга. И не можете да ми кажете как е умряла? Аз съм... аз съм ѝ съпруг — той отново отпусна глава в дланите си. — Убита ли е? Това ли ми казвате?

— Не можем да навлизаме в подробности, сър, не и в този момент.

— Да, можете. Можете да навлезете в подробности. Аз съм неин съпруг. Имам право да зная.

Брансън го погледна спокойно.

— Ще научите, сър, веднага щом научим и ние. Ще сме ви благодарни да дойдете в центъра, за да поговорим с вас за онова, което е станало.

Бишоп вдигна ръце.

— Аз съм в средата на турнир по голф... Аз...

Този път Брансън срещна погледа на колегата си и всеки забеляза вдигнатите вежди на другия. Странен приоритет. Но, честно казано, когато бяха в шок, хората често говореха странни неща. Не беше задължително да му се придава специален смисъл. Освен това съзнанието на Брансън донякъде беше заето от мисълта кога за последен път беше глътнал парацетамолите. Безопасно ли беше да глътне още няколко сега. Той тайничко мушна ръка в джоба си, измъкна две капсули от станиола на опаковката и ги пъхна в устата си. Опитвайки се да ги преглътне само със слюнка, почувства, че са заседнали накъде насред гърлото му.

— Обясних ситуацията на приятелите ви, сър. Те продължават — той преглътна отново.

Бишоп поклати глава.

— Прецаках им шансовете. Ще ги дисквалифицират.

— Съжалявам за това, сър — искаше да добави *стават такива лайняни работи*. Но тактично премълча.

---

[1] Националният флаг на Великобритания и Северна Ирландия.
— Бел.прев. ↑

10

„Блайндинг Лайт“ беше в период на предпродукция на филм на ужасите, който щеше да снима в Малибу и Лос Анджелис. Филмът разказваше за група богати младежи на купон в една къща в Малибу, които са изядени от враждебни организми от космоса. В първоначалното си становище за ръкописа Софи Харингтън беше написала „Извънземни в Портокаловия окръг^[1]“.

Още от времето, когато като дете гледа „Магьосникът от Оз“, Софи искаше по някакъв начин, колкото и малка да е ролята ѝ, да се занимава с кино. Сега работеше мечтаната си работа с група мъже, които бяха направили десетина филма, някои от които тя беше гледала или на кино, или на дивиди, а за другите, които все още бяха в процес на работа, беше сигурна, че са предназначени ако не за наградата „Оскар“, то поне да спечелят търговски успех.

Тя връчи голяма чаша с кафе с повече мляко и две пакетчета захар на Адам и голяма чаша жасминов чай без нищо на Кристиан, после седна на бюрото си със своята чаша бачкаторски чай^[2] (с мляко и две пакетчета захар), влезе в мрежата и видя как цял товар електронни съобщения се изсипват във входящата ѝ кутия.

Всяко едно чакаше да се заеме с него, но... по дяволите... тя имаше само един приоритет. Вдигна мобилния телефон до ухото си и отново набра неговия номер.

Директно я прехвърлиха на гласова поща.

— Обади ми се — каза тя. — Веднага щом можеш. Наистина съм разтревожена.

След един час опита отново. Пак гласова поща.

Броят на електронните съобщения продължаваше да се увеличава. Чаят ѝ в приемната си стоеше недокоснат. Сценарият, който четеше в метрото, си беше все на същата страница, както на слизане. До момента не беше свършила никаква работа тази сутрин. Не успя да направи резервация в „Каприз“ за друг от шефовете си, Люк Мартин, и забрави да каже на Адам, че срещата му с един филмов счетоводител

на име Хари Хикс е отменена. Накратко, целият ѝ ден вървеше наопаки.

После телефонът ѝ иззвъня и изведнъж стана още по-лошо.

---

[1] Най-гъсто населеният окръг на Калифорния, който е туристическа атракция. — Бел.прев. ↑

[2] Силен, много сладък чай, който пиели строителните работници в Англия и отказвали да работят в къщи, където няма чайник. Бел.прев. ↑

Жената още не се беше вмирисала, което означаваше, че беше мъртва отскоро. Климатикът в спалнята на семейство Бишоп допринасяше за това, като държеше разяждащата августовска жега на почетно разстояние.

Не бяха долетели още и мухите месарки, но скоро щяха да са тук. Мухите месарки или сините мухи, както ги наричаха за благозвучност, подушваха смъртта от пет мили. Почти от същото разстояние, както и вестникарските репортери, един екземпляр от които вече се мотаеше пред портите и разпитваше охраняващия входа полицай, но съдейки по езика на тялото му, не беше изкопчил много.

Рой Грейс, облечен в бял стерилен костюм с качулка, гумени ръкавици и терлици върху обувките, го наблюдаваше няколко минути от предния прозорец на стаята. Кевин Спинела — мъж с остри черти, на двайсетина години, със сив костюм и зле завързана вратовръзка, с бележник в ръка и дъвка в уста. Грейс го беше срещал и преди. Работеше за местния вестник „Аргъс“ и като че ли беше развил неестествената способност да пристига на местопрестъплението часове преди излизане на официалните полицейски комуникета. А съдейки по скоростта — и точността, — с която сериозните престъпления се отразяваха напоследък в националните медии, Грейс предполагаше, че някой от полицията — или от контролния център — му снасяше информация. Но в момента това беше най-маловажният от проблемите му.

Той пресече стаята покрай залепената през килима лента от екипа на криминологите, като не спираше да води разговор след разговор по мобилния си телефон. Организираще място за работа и бюра в залата за тежки произшествия за екипа от детективи, машинописци и индексатори, който събираше по случая, както и среща със служител от разузнавателните операции, за да планира разузнавателна стратегия в дневника си за политиката на разследването. Сега, в *златния час*, беше ценна всяка минута. Онова,

което направиш в първия час след пристигането си на мястото на подозрителна смърт, можеше да повлияе сериозно върху вероятността за успешен арест.

А в тази прохладна стая, изпълнена с натрапчивата миризма на стилиен парфюм, мисълта, която го спохождаше между всеки разговор, беше: „Случайна ли е тази смърт? Нощ на извратен секс, който се беше оплескал? Или убийство?“

Рой Грейс беше срещал доста убийци през годините и малцина успяваха да запазят спокойствие, хладнокръвие и присъствие на духа, във всеки случай не и непосредствено след престъплението. Повечето бяха, както го наричаха, в *червена мъгла*. Адреналинът им беше извън контрол, мислите объркани, действията — и разните планове, които бяха кроили, неосъществени поради факта, че просто не бяха предвидили верижната реакция на химикалите в мозъците си.

Наскоро беше гледал документален филм по телевизията за еволюцията на човека, която не успявала да върви в крачка със социалната му еволюция. Когато се изправят пред данъчен инспектор, вместо да запазят хладнокръвие и спокойствие, хората се отдават на примитивните реакции за бой до дупка — също както в саваната, ако се изправите пред саблезъб тигър. Удря ви масивна вълна от адреналин, от който се разтрепервате и изпотявате.

След време вълната в крайна сметка се уталожва. Затова най-добрият шанс да се получат резултати е да бъдат пипнати злодеите, докато все още са в тази приповдигната фаза.

Спалнята се простираше по ширината на цялата къщата — къща, която той знаеше без никаква завист, че никога не би могъл да си позволи. А дори и да можеше, което щеше да се случи само ако спечелеше от лотарията — малко вероятно, тъй като през повечето седмици забравяше да си купи билет, — никога нямаше да купи точно тази къща. Може би някое от онези приятни имения от епохата на крал Джордж^[1], с езеро и няколкостотин акра хълмиста земя. Нещо стилно, от класа. Да. *Земевладелецът Грейс*. Представяше си го. Някъде в най-затънтените кътчета на съзнанието си.

Но не и тази вулгарна сграда, струпана в стил псевдо-Тюдор, зад отблъскваща варосана стена и електрически задвижвани порти от ковано желязо, на най-баровската улица в Брайтън и Хоув — „Дайк Роуд Авеню“. Нямаше начин. Единственото хубаво нещо, което бе

успял да види до момента, беше доста добре възстановен бял ягуар 3.8 Mk II под покривало в гаража, което показваше, че според него семейство Бишоп имаше поне малко вкус.

Другите две коли на семейството на автомобилната алея не го впечатлиха толкова. Едната беше тъмносиньо беемве кабриолет, серия 3, а другата — черен смарт. Зад тях, скупчени на кръглата, покрита с чакъл, площадка пред къщата, се виждаха квадратният корпус на подвижната лаборатория на залата за тежки произшествия, една означена полицейска кола и няколко други автомобили на криминалозите на местопрестъплението. Скоро към тях щеше да се присъедини и жълтият сааб с подвижен покрив на един от патолозите на Министерството на вътрешните работи, Надюшка де Санча, която пътуваше насам.

В другия край на спалнята наляво — и надясно от леглото — от прозорците се откриваше гледка над покривите на къщите, на около миля и кусур към морето, до градина от терасирани морави долу, в чийто център на още по-видно място от басейна отзад се мъдреше фонтан, украсен с копие на фигурката на пикаещото момченце, без съмнение осветявана ослепително през нощта, помисли си Грейс, докато се обаждаше отново по телефона.

Този път позвъни на една стара пушка, детектива Норман Потинг — не много популярен сред екипа, но както Грейс бе установил при предишното разследване, влачеше като товарен кон и на него можеше да се разчита. Прехвърляйки Потинг към случая, той му нареди да координира работата по събиране на всички записи от наблюдателните телевизионни камери в радиус две мили от местопрестъплението и по всички входни и изходни маршрути от Брайтън. След това организира униформени полицаи да разпитат из близките къщи.

После отново насочи вниманието си към зловещата гледка на огромното легло с две колони и балдахин. Неподвижната жена с разперени ръце, всяка завързана с мъжка вратовръзка за една от колоните, разкриваше наскоро обръснати подмишници. Върху голото тяло имаше само тънко златно колие с малка калинка на клипс, златна халка и годежен пръстен с масивен диамант, привлекателното ѝ лице бе обрамчено от разбъркана дълга червена коса, тъмни кръгове очертаваха очите, вероятно причинени от противогаза от Втората световна война, който лежеше до нея, предположи той, повтаряйки си

наум думите, които за него се бяха превърнали в мантра при разследванията на убийства през годините.

„Какво ти казва трупът на местопрестъплението?“

Пръстите на краката ѝ бяха къси и груби, с олющен розов лак. Дрехите ѝ бяха разхвърляни по пода, като че ли беше бързала да се съблече. Сред тях лежеше старо плюшено мече. С изключение на алабастрово бялата следа от бикините около срамните ѝ части, цялата беше загоряла — или от горещото английско лято, или от ваканция в чужбина, или и от двете. Над колието около врата ѝ имаше тъмночервена линия, почти сигурно следа от въже, показваща вероятната причина за смъртта, макар че Грейс отдавна се бе научил да не прави прибързани заключения.

Докато гледаше мъртвата жена, той се мъчеше да не мисли за изчезналата си съпруга Санди.

„И на тебе ли ти се е случило нещо такова, миличка?“

Поне бяха извели от къщата изпадналата в истерия чистачка. Един Господ знаеше колко ли следи беше успяла да затрие на местопрестъплението, докато смъквала противогаза и тичала наоколо като пиле без глава.

След като успя да я успокои, тя му даде малко информация. Знаеше, че съпругът на покойната Брайън Бишоп прекарва по-голямата част от седмицата в Лондон. И че тази сутрин е имал турнир по голф в клуба си в северен Брайтън — твърде скъп клуб, за да си го позволят повечето полицейски служители, не че Грейс си падаше по голфа.

Екипът на криминолозите пристигна преди малко и усилено работеше. Един криминолог пълзеше на четири крака по килима, като търсеше влакна, друг нанасяше с четчица специален прах по стените и всички повърхности за отпечатъци, а ръководителят им Джо Тиндал правеше оглед на стаите.

Тиндал, който наскоро бе повишен от обикновен криминолог на местопрестъплението в специалист по научна поддръжка и затова, ако се наложеше, отговаряше едновременно за обработката на няколко различни местопрестъпления, излизаше в момента от банята в спалнята. Наскоро беше напуснал жена си заради много по-младо момиче и се беше преобразил изцяло. Грейс не спираше да се чуди на тази негова метаморфоза.

Само преди няколко месеца Тиндал приличаше на откачен учен с шкембенце, щръкнала коса и очила лупи. Сега се разнасяше с глава, обръсната нула номер, коремни мускули, половинсантиметрова ивица брада от центъра на долната устна до центъра на брадичката му и модни правоъгълни очила с оцветени в синьо стъкла. Грейс, който от много години за пръв път отново излизаше с жена, наскоро се опита също да промени облика си. Но с известна завист осъзна, че не можеше да се мери с модния и нахакан Тиндал.

През няколко минути светкавица на камера осветяваше внезапно и живо за някоя и друга милисекунда мъртвата жена. Фотографът, вечно жизнерадостен мъж със сребриста коса, около четирийсетте, на име Дерек Гавин, някога бе притежавал фотографско студио в Хоув, преди светът на цифровата фотография да му подяде печалбите така, че да го накара да си обере крушите. Шегуваше се мрачно, че предпочитал работата на местопрестъплението, защото не трябвало да се мъчи да нагласява труповете да не мърдат или да се усмихват.

Засега най-добрата новина за Грейс от тази сутрин беше, че любимата му патоложка от Министерството на вътрешните работи беше командирована по случая. Родената в Испания Надюшка де Санча, с руско аристократическо потекло, беше забавна, понякога непочтителна, но блестяща в работата си.

Той внимателно заобиколи тялото на жената, като на моменти усещаше следите от въжето по собствения си врат, а после дълбоко вътре в себе си. Всичко в него се сви. Какъв проклет садист беше направил това? Сведе поглед до миниатюрното петънце на белия чаршаф под вагината ѝ. Дали беше изтекла семенна течност?

Господи.

Санди.

За него винаги беше проблем, когато умираше млада жена. Отчаяно му се искаше някой друг да дежуреше днес.

На едно от позлатените нощни шкафчета имитации в стил Луи XIV имаше телефон. В последното „Ръководство за най-добра практика“ на полицейските служители се напомняше, че най-добрият начин да запазят потенциалните улики от телефоните беше да ги вземат и да ги дадат за преглед на криминолог, вместо да звънят по стария начин на 1471. Той се обади на един криминолог в другата стая и му напомни да събере всички телефонни апарати.

След това направи онова, което винаги обичаше да прави, да се помотае наоколо, потънал в мислите си. Погледът му веднага бе привлечен от поразителна модерна картина на стената. Взря се в името на художничката — Хелън Стийл, като се почуди дали е известна и за пореден път осъзна колко малко знаеше за света на изкуството. После влезе в огромната баня до спалнята и отвори стъклената врата на душ кабината — достатъчно голяма да живееш в нея. Огледа сапуна, закачените на куки гелове, шампоаните. Огледалната врата на шкафчето беше отворена и той провери хапчетата. Като през цялото време си мислеше за думите на чистачката.

„Миста Бишоп тук няма през седмица. Не тук минала вечер. Знам, че не тук, защото трябва прави вечеря за миси Бишоп. Тя само салата. Когато миста Бишоп тук, той обича месо или риба. Правя голяма храна.“

Значи ако Брайън Бишоп не е идвал тук снощи, за да прави със съпругата си изчанчен секс, тогава кой е бил?

И ако той я е убил — защо?

Нещастен случай?

Следата от въжето определено крещеше „Не.“ Както и инстинктът му.

---

[1] Съчетание от архитектурни стилове, преобладавали между 1720–1840 г., когато един подир друг царуват английските крале от Джордж I до Джордж IV. Бел.прев. ↑

Както голяма част от продукцията на ранния следвоенен бум в строителството, Съсекс Хаус — лъскава, правоъгълна двуетажна сграда — не остаряваше добре. Първият ѝ архитект бе очевидно повлиян от периода „ар деко“ и погледната от определен ъгъл, сградата приличаше на надстройка на малък и овехтял океански параход за туристически плавания.

Построена в началото на петдесетте като болница за инфекциозни болести, по онова време тя господстваше сама-саменичка върху един хълм в покрайнините на Брайтън, точно зад предградиято Холингбъри, и без съмнение архитектът си я беше представял в цялото ѝ самотно величие. Годините след това обаче не я бяха пожалили. С настъпването на града районът около сградата беше определен като индустриален. По причини, които днес никой не можеше да обясни, болницата беше затворена и сградата купена от фирма, произвеждаща касови апарати. Няколко години по-късно бе продадена на компания за хладилници, която пък после я продаде на „Американ Експрес“, а той пък в средата на деветдесетте години на свой ред я продаде на полицията на графство Съсекс.

Ремонтирана и осъвременена, тя беше открита с много публичен шум като флагмански кораб и високотехнологична централа на отдела за криминални разследвания на Съсекс, която извежда полицейските сили на графството в най-авангардните редици на британската полиция. Наскоро бе взето решение центърът за задържане и блокът с килиите също да бъдат преместени тук и така те бяха пристроени към сградата. В момента, въпреки че Съсекс Хаус вече пращеше по шевовете, някои от униформените поделения също бяха преместени тук. При само деветдесет места за паркиране за персонал, надхвърлящ 430 души, не всички смятаха, че сградата отговаря на първоначалните си обещания.

Залата за разпит на свидетели беше доста претенциозно име за двата малки бокса, помисли си Глен Брансън. По-малкото помещение

от двете, в което имаше само монитор и няколко стола, се използваше за наблюдение. По-голямото, в което той седеше сега с детектив Ник Никол и покрусения Брайън Бишоп, беше обзаведено по начин, предназначен да предразположи свидетелите и потенциалните заподозрени — въпреки двете камери, монтирани на стената и насочени право към тях.

Помещението беше ярко осветено, с грапав сив килим и кремави стени, голям прозорец с южно изложение, разкриващ различни гледки от Брайтън и Хоув над плочестия покрив на супермаркета АСДА^[1], три подобни на кофи стола, тапицирани в черешово червено, и доста безлична масичка за кафе с черни крака и имитация на чамов плот, която едва ли биха купили дори и на разпродажба в мебелния магазин на Конран.

В помещението миришеше на ново, като че ли килимът беше постлан само преди няколко минути, а боята по стените още съхнеше, но си миришеше все така, откакто си спомняше Брансън. Беше тук само от няколко минути, а вече се потеше, както и детектив Никол и Брайън Бишоп. Това й беше проблемът на тази сграда — климатичните инсталации бяха боклук и половината прозорци не се отваряха.

Обявявайки датата и часа, Брансън включи записващото устройство с ключа на стената. Обясни на Бишоп, че това е стандартна процедура, а онзи кимна покорно.

Човекът изглеждаше абсолютно окаян. Облечен със скъпо на вид сако в защитен цвят със сребърни копчета, навлечено небрежно върху синята му, отворена по врата риза от „Армани“, със слънчеви очила, подаващи се от горния джоб, той седеше прегърбен и разсипан. Извън игрището за голф карираните му панталони и двуцветните обуца за голф изглеждаха малко смешни.

Брансън не можеше да не го съжалява. И колкото и да се опитваше, детектив сержантът не можеше да си избие от главата образа на Клайв Оуен във филма „Крупнето“. При други обстоятелства може би щеше да попита Бишоп дали му е роднина. И макар че това нямаше връзка със задачата, която трябваше да изпълни, не можеше да се начуди защо ли клубовете по голф, които според него винаги имаха смехотворно официални и остарели кодекси за обличане, като например да се носи вратовръзка в клубните барове, позволяваха на членовете си да излизат на игрището като актьори от пантомима.

— Мога ли да ви попитам кога за последен път видяхте съпругата си, мистър Бишоп?

Отбеляза си наум колебанието, преди мъжът да му отговори.

— В неделя вечер, около осем часа — гласът на Бишоп беше учтив, но безизразен, без следа от принадлежност към някаква класа, като че ли той беше работил върху него, за да изгуби акцента, който някога бе имал. Беше невъзможно да се каже дали идваше от привилегированата класа, или се беше издигнал сам. Тъмночервеното му бентли, все още паркирано пред голф клуба, беше от онези крещящи коли, които Брансън свързваше повече с футболистите, отколкото с хората от класа.

Вратата се отвори и Елинор Ходжсън — превзетата, нервна, петдесет и кусур годишна секретарка на Рой Грейс влезе с кръгъл поднос с три големи чаши кафе и чаша вода. Бишоп гаврътна водата, преди тя да успее да излезе от стаята.

— Значи не сте виждали съпругата си от неделя? — каза Брансън с изненада в гласа.

— Не, през седмицата съм в Лондон, в апартамента си. Отивам в града в неделя вечер и обикновено се връщам в петък вечер — Бишоп надникна в кафето си и дори го разбърка старателно, с мъчителна точност с пластмасовата бъркалка, която беше донесла Елинор Ходжсън.

— Значи се виждате само в съботата и неделята?

— Зависи дали нямаме нещо организирано в Лондон. Кати идва понякога за вечеря или на пазар. Или за каквото и да било.

— За каквото и да било?

— Театър. Приятели. Клиенти. Тя... обичаше да идва... обаче...

Последва продължително мълчание.

Брансън го чакаше да продължи, като поглеждаше към Никол, но не получаваше отклик от по-младия детектив.

— Обаче... — подкани го той.

— Социалният ѝ живот протичаше тук. Бридж, голф, благотворителната ѝ работа.

— Каква благотворителна работа?

— Участва... участваше... в няколко благотворителни организации. Най-вече в Националното дружество за предпазване на децата от жестокост. Още на едно-две места. В местна

благотворителна организация против домашното насилие. Кати беше щедра. Добър човек — Брайън Бишоп затвори очи и зарови глава в ръцете си. — Мамка му. О, Боже. Какво е станало? Моля ви, кажете ми?

— Имате ли деца, сър? — внезапно попита Ник Никол.

— Не от този брак. Имам две от първия си. Синът ми Макс е на петнайсет години. А дъщеря ми Карли... тя е на тринайсет. Макс е с приятели в Южна Франция. Карли е при братовчеди в Канада.

— Искате ли да се свържем с някого от ваше име? — продължи Никол.

С объркано изражение Бишоп поклати глава.

— Ще ви командироваме служител за връзка със семействата, който да ви помогне с всичко. Боя се, че няма да можете да се върнете в дома си няколко дни. Имате ли при кого да отседнете?

— Имам апартамент в Лондон.

— Ще трябва отново да разговаряме с вас. За вас ще е по-удобно да останете в Брайтън и Хоув през следващите няколко дни. Може би при приятели или в хотел?

— Ами дрехите ми? Ще ми трябват... моите неща... тоалетният несесер...

— Ако кажете на служителя за връзка със семейството от какво имате нужда, ще ви го донесат.

— Моля ви, кажете ми какво се е случило?

— От колко време сте женени, мистър Бишоп?

— Пет години... празнувахме годишнина през април.

— Бихте ли описали брака си като щастлив?

Бишоп се облегна назад и поклати глава.

— Какво, по дяволите, е това? Защо ме разпитвате?

— Не ви разпитваме, сър. Само ви задаваме няколко въпроса във връзка с предисторията. Опитваме се да разберем повече за вас и за семейството ви. Често това наистина помага при разследването... това е стандартна процедура, сър.

— Мисля, че ви казах достатъчно. Искам да видя моята... моята миличка. Искам да видя Кати. Моля ви.

Врата се отвори и Бишоп видя да влиза мъж в измачкан син костюм, бяла риза и връзка на сини и бели райета. Беше висок около метър и седемдесет и пет, приятен на вид, с будни сини очи, ниско

подстригана руса коса, зле обръснат и с нос, който познаваше и по-добри времена. Протегна на Бишоп здрава, задебеляла ръка с добре поддържани нокти.

— Старши детектив Грейс — каза. — Аз съм старши следовател за този... случай. Много съжалявам, мистър Бишоп.

Бишоп пое ръката му с влажните си, дълги костеливи пръсти, на единия от които се мъдреше пръстен печат.

— Моля ви, кажете ми какво се е случило.

Рой Грейс погледна към Брансън, после към Никол. Наблюдаваше разпита през последните пет минути от помещението за наблюдение, но не смяташе да съобщава за това.

— Голф ли играехте тази сутрин, сър?

Очите на Бишоп бързо се стрелнаха наляво.

— Да. Да. Играех.

— Мога ли да ви попитам кога за последно сте играли преди това?

Бишоп като че ли се обърка от въпроса. Грейс, който го следеше като ястреб, видя как очите му се стрелнаха надясно, после наляво, после определено отново наляво.

— Миналата неделя.

Сега Грейс вече можеше да разбере дали Бишоп лъжеше, или казваше истината. Следенето на погледа беше ефективен метод, който той бе усвоил от интереса си към невролингвистичното програмиране. Всички хора имаха две половини на мозъка — едната на паметта и другата на въображението... творческата страна... и лъжата. Страната на *логическите построения*. При всеки човек тези страни бяха разположени различно. За да се установи къде, трябваше да се зададе контролен въпрос, на който лицето едва ли би отговорило с лъжа, както привидно невинният въпрос, който той току-що беше задал на Бишоп. Значи в бъдеще, когато му зададеше въпрос, ако очите му се стрелнеха наляво — щеше да казва истината, но ако се стрелнеха надясно, към страната на логическите построения, щеше да означава, че лъже.

— Къде спяхте снощи, мистър Бишоп?

С решителен поглед, без да издава нищо — преднамерено или не, — Бишоп каза:

— В апартамента ми в Лондон.

— Може ли някой да потвърди това?

С развълнуван израз очите на Бишоп се стрелнаха наляво. Към страната на паметта.

— Портиерът Оливър, предполагам.

— Кога го видяхте?

— Вчера вечерта около седем часа... когато се върнах от офиса.

И после отново тази сутрин.

— В колко часа бяхте на площадката за голф тази сутрин?

— Малко след девет.

— И пътувахте от Лондон дотук?

— Да.

— Към колко часа трябва да е било?

— Около шест и половина. Оливър ми помогна да натоваря нещата си в колата... стиковете за голф.

Грейс се замисли за миг.

— Може ли някой да потвърди къде сте били между седем часа вечерта вчера и шест и половина тази сутрин?

Очите на Бишоп се стрелнаха пак наляво, към режима на паметта, което показваше, че казва истината.

— Вечерях с финансовия си съветник в един ресторант на „Пикадили“.

— А портиерът видя ли ви да тръгвате и да се връщате?

— Не. Обикновено той не стои много там след седем... до сутринта.

— В колко часа приключи вечерята ви?

— Някъде към десет и половина. Какво е това, лов на вещици ли?

— Не, сър. Съжалявам, ако ви се струвам малко педантичен, но ако можем да ви елиминираме като заподозрян, това ще даде фокус на следствието. Имате ли нещо против да ми кажете какво се случи след вечерята ви.

— Върнах се в апартамента си и се срутих в леглото.

Грейс кимна.

Бишоп, след като се втренчи първо в него, после един подир друг в Брансън и Ник Никол, се намръщи.

— Какво? Мислите, че съм пътувал до Брайтън в полунощ?

— Изглежда малко вероятно, сър — увери го Грейс. — Можете ли да ни дадете телефонните номера на портиера и на финансовия ви съветник? И името на ресторанта?

Бишоп ги даде. Брансън си ги записа.

— Може ли също така да ми дадете номера на мобилния си телефон, сър? И искаме няколко от последните снимки на съпругата ви — помоли Грейс.

— Да, разбира се.

После Грейс каза:

— Имате ли нещо против да отговорите на един много личен въпрос, мистър Бишоп? Не сте задължен, но ще ни помогне.

Човекът безпомощно сви рамене.

— Прибягвахте ли със съпругата си към някакви необичайни сексуални изпълнения?

Бишоп скочи рязко.

— Какво, по дяволите, е това? Жена ми е била убита! Искам да знам какво се е случило, старши детек... детек... който и да сте по име.

— Старши детектив Грейс.

— Защо не можете да ми отговорите на простичкия въпрос, старши детектив Грейс? Толкова ли е сложно да се отговори на простичък въпрос? — извисявайки все по-истерично глас, Бишоп продължи. — Сложно ли е? Казвате ми, че съпругата ми е мъртва... да не би да ми казвате, че съм я убил аз? Това ли се опитвате да ми кажете?

Очите му шареха из цялото помещение. Грейс трябваше да го накара да се успокои. Той се втренчи в него. В смехотворните му панталони, в обувката му, които наподобяваха гетите, носени от гангстерите през трийсетте години на миналия век. Скръбта поразяваше всеки по различен начин. Беше натрупал достатъчно проклет опит в това отношение по време на кариерата си и в частния си живот.

Фактът, че този мъж живееше във вулгарна къща и караше крещяща кола, не го правеше убиец. Не го правеше нищо друго освен напълно почтен гражданин. Трябваше да изхвърли всички предразсъдъци от главата си. Беше напълно възможно един човек да живее в къща на стойност някъде над някой и друг милион и въпреки

това да бъде напълно прилично, съблюдаващо законите човешко същество. Дори и да имаше нощно шкафче, пълно със сексуални играчки, и книга за сексуални фетиши в офиса си, това не означаваше задължително, че е нахлузил на жена си противогаз, а после я е удушил.

Но пък и не означаваше задължително, че не го е направил.

— Боя се, че въпросите се необходими, сър. Нямахте да ги задаваме, ако не бяха. Разбирам, че ви е много трудно и че искате да знаете какво се е случило. Уверявам ви, че постепенно всичко ще ви обясним. Моля ви, изтърпете ни засега. Наистина разбирам как се чувствате.

— Разбирате ли? Наистина ли, старши детектив? Имате ли представа какво е да ви съобщят, че съпругата ви е мъртва?

Грейс едва не изрече: „*Да, всъщност имам*“, но запази спокойствие. Отбеляза си наум, че Бишоп не настоя да извикат адвокат, което често беше добър индикатор за вина. И все пак нещо не беше наред. Само дето не можеше да налучка какво.

Той излезе от стаята, отиде в офиса си и извика Линда Бъкли — една от двете служителки за връзки със семействата, които бяха назначени да се грижат за Бишоп. Тя беше изключително компетентна полицайка, с която беше работил на няколко пъти в миналото.

— Искам да следиш изкъсо Бишоп. Докладвай ми за всяко негово странно държане. Ако трябва, ще му назнача екип за следене — нареди ѝ той.

---

[1] Голяма верига супермаркети, наследила името си от първоначалното си предназначение на снабдител с мляко и млечни продукти — Associated DAiries (Обединени мандри). — Бел.прев. ↑

13

Клайд Уивълс — висок и змиевиден, с щръкнали кичури черна коса, с език, който непрекъснато облизваше устните, стоеше зад тезгяха, оглеждайки своите — в този миг празни — владения. Малкият му магазин за търговия на дребно на „Бродуик Стрийт“, точно встрани от „Уордор Стрийт“ в Сохо, носеше същата анонимна табела като десетки други като него, пръснати из страничните — и не толкова странични — улички на Сохо: „Магазин за интимни принадлежности“.

В слабо осветения му интериор имаше рафтове с изкуствени фалоси, смазващи масла и желета, овкусени презервативи, комплекти за връзване, надуваеми сексукли, ремъци, прашки, камшици, белезници, стелажи с порносписания, дивидита с лека порнография, дивидита с тежка порнография, че и по-солени неща в задната стаичка за клиенти, които познаваше добре. Тук имаше всичко за страхотно прекарване на нощта у дома, за нормални, гейове, бисексуални и обикновени стари садосамотници — какъвто беше той самият, не че щеше да го признае дори пред себе си или пред когото и да било — нямаше начин, Хосе. Просто чакаше да му излезе подходяща връзка.

Само дето нямаше да му излезе точно тук.

Тя беше там някъде, в някоя от колонките за самотни сърца, в някой от онези уебсайтове. Очакваше го. Плачеше за него. Плачеше за висок, строен, страхотен мъж танцьор, който беше също така и страшен кикбоксър. Нещо, което практикуваше и в момента. Зад тезгяха, зад наредените монитори на наблюдателните камери, които бяха витрината на магазина му и на външния свят, той практикуваше. *Кръгов ритник. Фронтален ритник. Страничен ритник.*

И онази му работа е като шиник.

И може да ви намери каквото си поискате. Само кажете... ама наистина, *само кажете*. Какъв вид порно искате? Играчки? Дрога? Да-а.

Най-много обичаше да наблюдава четвърта камера. Показваше улицата отвън до вратата. Обичаше да ги гледа как влизаха в магазина,

особено мъжете в костюми. Уж небрежно го подминаваха, като че ли отиваха някъде другаде, а после се завъртаха на пети и се шмугваха през вратата, като че ли притеглени от невидим магнит, който току-що е бил включен.

Като този тъпчо с тънкото райе и розовата вратовръзка, който току-що влезе. Всички те му хвърляха по един поглед от рода *това-не-ми-е-присъщо*, последван от малоумна полуусмивка като на инфарктаджия, а после започваха да си играят с някой фалос или с чифт дантелени гащички, или с комплект белезници, като че ли сексът още не беше открит.

Ето че влизаше и още един. Обедна почивка. Да-а. Този беше малко по-различен. Облечен с ветроустойчиво яке с качулка и тъмни очила. Клайд откъсна поглед от монитора и го загледа как влиза. Това си беше класически тип крадец, като качулката закриваше лицето му от камерите. Човекът се закова на място, зазяпан за няколко мига през тъмното стъкло на вратата, като смучеше ръката си.

После се приближи до тезгяха и каза, без да го поглежда в очите:

— Продавате ли газови маски?

— Гумени или кожени — отвърна Клайд, сочейки с пръст към задната част на магазина. Там висеше цяла подборка от маски и качулки, сред униформи на лекари, сестри, стюардеси и плейбой зайчета и калъф за пенис тип жребец.

Но вместо да тръгне натам, мъжът се върна до вратата и отново се загледа през нея.

* * *

От другата страна на улицата младата жена на име Софи Харингтън, която бе проследил от офиса ѝ, стоеше край тезгяха на магазин за италиански деликатеси, със списание под мишница, в очакване да извадят чабатата^[1] ѝ от микровълновата фурна, и разговаряше оживено по мобилния си телефон.

Той очакваше с нетърпение да ѝ премери противогаза.

---

[1] Вид бял италиански хляб, широк и плосък, използван за сандвичи. — Бел.прев. ↑

— Това място всеки път ме смазва — каза Глен Брансън, вдигайки поглед от тихия мрак на мислите си към още по-мрачната гледка навън. Рой Грейс даде ляв мигач, намали скоростта на старата си кафеникава алфа ромео седан и излезе извън кръговото движение на „Луис Роуд“, преминавайки покрай табела със златни букви върху черен фон, която гласеше „Градска морга на Брайтън и Хоув“. — Трябва да им подариш колекцията от музикалните си записи.

— Много смешно.

Като че ли от уважение към мястото Брансън се наведе напред и намали звука на сидито на Кати Мелуа, което свиреше.

— Във всеки случай — каза Грейс отбранително, — харесвам Кати Мелуа.

Брансън сви рамене. После още веднъж.

— Какво? — каза Грейс.

— Трябва да ме оставиш аз да ти подбирам музиката.

— Много съм си добре с моя си избор.

— Беше много добре и с дрехите си, докато не ти показах какво смачкано старче си в тях. Беше си добре и с подстрижката си. Откакто започна да ме слушаш, изглеждаш десет години по-млад... а си имаш и гадже, нали? И се басирам, че тя е във форма!

Отпред, зад портите от ковано желязо, прикрепени към зидани колони, се виждаше дълга едноетажна сграда, тип бунгало, със сива пръскана мазилка по стените, която като че изсмукваше цялата топлина от въздуха дори и в такъв изгарящо горещ летен ден. От едната страна имаше покрита автомобилна алея, достатъчно широка, за да поеме линейка или както ставаше по-често — тъмнозеления микробус на съдебните следователи. Край стената бяха паркирани няколко коли, включително и жълтият сааб със свален покрив, който бе собственост на Надюшка де Санча, и което бе много по-важно за Рой Грейс, малкият син спортен морис, което означаваше, че Клео беше дежурна днес.

И въпреки предстоящия ужас той усети как настроението му се приповдига. Съвсем не на място, знаеше това, но просто не можеше да се удържи.

Години наред мразеше това място. Беше един от ритуалите за посвещение на полицаите — присъствието на аутопсия в началото на обучението. Но сега моргата имаше съвсем различно значение за него. Обръщайки се с усмивка към Брансън, той отвърна:

— Онова, което за гъсеницата е край на света, учителят нарича пеперуда.

— Какво? — попита Брансън сащисан.

— Джуандзъ — отвърна весело Грейс, опитвайки се да сподели радостта с приятеля си, да ободри малко бедния човечец.

— Кой?

— Китайски философ. Починал в 275 година преди Христа — не обясни обаче откъде бе научил всичко това.

— И сега е в моргата, така ли?

— Ти си един проклет еснаф, нищо повече — Грейс паркира на едно свободно място и изключи двигателя.

Малко пооперил гребен, Брансън отвърна:

— Така ли било? И откога навлезе толкова във философията, старче?

Всеки път, когато споменаваха възрастта му, Грей усещаше убождане. Току-що беше отпразнувал — ако това беше правилната дума — трийсет и деветия си рожден ден и идеята, че следващата година щеше да отбележи великата си четиридесета годишнина, не му харесваше.

— Много смешно.

— Гледал ли си филма „Последният император“?

— Не си спомням.

— Да бе, как ще си спомниш — каза Глен саркастично. — Спечели само девет „Оскара“. Ами брилянтен е. Трябва да си го вземеш на дивиди... освен ако не си твърде зает да доглеждаш пропуснатите епизоди на „Отчаяни съпруги“. И — той кимна към моргата — още ли я будалкаш?

— Не е твоя работа!

Макар че всъщност това беше работа на Брансън, беше работа на всички, защото в момента фокусът на вниманието на Грейс беше

съвсем на друго място, съвсем не където трябваше да бъде. Потискайки желанието си да изскочи от колата и да се втурне към моргата, за да се види с Клео, и измествайки бързо темата към задачата за деня, той каза:

— Та какво мислиш? Той ли я е убил?

— Не поиска да му извикаме адвокат — отвърна Брансън.

— Учиш се, значи — каза Грейс, искрено доволен.

Беше факт, че повечето престъпници, когато ги арестуваха, тихичко се предаваха. Шумно протестиращите често бяха невинни... поне за конкретното престъпление, в което ги обвиняваха.

— Но дали е убил жена си? Не знам, не мога да налучкам — добави Брансън.

— Нито пък аз.

— Какво ти казаха очите му?

— Трябва да го хвана, когато е по-спокоен. Как реагира, когато му съобщи?

— Беше смазан. Изглеждаше съвсем истински.

— Преуспяващ бизнесмен, така ли?

Бяха спрели в сянката до каменната стена, до висок лавров храст. През отворения шибидах и прозорците лъхаше жегата. Малко паяче внезапно се спусна по паяжината си от едно вътрешно огледало.

— Да. На някакви софтуерни системи — каза Брансън.

— Знаеш ли каква характеристика е най-добре да имаш, за да станеш преуспяващ бизнесмен?

— Каквато и да е, аз не съм роден с такава.

— Трябва да бъдеш социопат. Без съвест, такава, каквато я притежават обикновените хора.

Брансън натисна бутона и свали още повече стъклото.

— Социопат значи психопат, така ли? — улови паячето в масивната си длан и внимателно го пусна навън.

— Имат някои общи характеристики, но и една значителна разлика — социопатите могат да се контролират, психопатите — не.

— Значи — каза Брансън — Бишоп е преуспяващ бизнесмен, ерго е социопат, ерго е убил жена си. Бинго! Закриваме случая. Да вървим да го арестуваме?

Грейс се ухили.

— Някои пласъори на наркотици са високи, тъмнокожи, с обръснати глави. Ерго, ти си пласъор на наркотици.

Брансън се намръщи и кимна.

— Разбира се. Мога да ти намеря каквото поискаш.

Грейс протегна ръка.

— Добре, дай ми двечки от онези бебчета, които ти дадох тази сутрин... ако са ти останали.

Брансън му връчи два парацетамола. Грейс ги изкара от станиоловата им опаковка и ги преглътна с глътка минерална вода от бутилката в жабката. После излезе от колата и тръгна бързо и целенасочено към малката синя предна врата с матирано стъкло и натисна звънеца.

Брансън стоеше до него, изпълвайки цялото пространство, и за миг Грейс изпита желание детектив сержантът да изчезне за няколко минути и да го остави сам. След като не беше виждал Клео почти цяла седмица, изпитваше дълбок копнеж да бъде няколко минути насаме с нея. Да усети, че тя все още има към него същите чувства както миналата седмица.

След малко тя отвори вратата и Грейс направи онова, което правеше винаги, когато я видеше. Вътрешно направо се разтопи от радост.

Според „новоговора“^[1], измислян от някакво политбюро с политически правилна линия, което Грейс ненавиждаше, официалната титла на Клео Мори наскоро бе променена на „старши техник по анатомична патология“. На старомодния език, на който говореха и който разбираха нормалните хора, това означаваше старши патологоанатом.

Не че някой, който не я познаваше и я видеше да върви по улицата, би могъл да отгатне професията ѝ!

Висока 170 см, на двайсет и кусур години, с дълга руса коса, излъчваща самоувереност, според всички определения — може би не съвсем верни точно за мястото, където работеше — тя беше смъртоносно великолепна. Застанала в малкото фоайе на моргата, с вдигната нагоре коса, облечена в зелен хирургически комплект с тежка гумена престилка отгоре и гумени ботуши, тя приличаше по-скоро на някаква зашеметяваща актриса, която играе роля, отколкото на онова, което беше в действителност.

Макар че любопитният и подозрителен Брансън стоеше точно до него, Грейс не можа да се удържи. Погледите им се задържаха за повече от миг. Страхотните ѝ, невероятни, големи, кръгли и сини като небето очи надникнаха право в душата му, намериха сърцето му и го залюляха нежно.

Доця му се Глен Брансън да се изпари. Вместо това копелето продължаваше да стои, като местеше поглед от единия към другия и се хилеше като малоумен.

— Здравсти! — каза Грейс малко неловко.

— Старши детектив, детектив сержант Брансън, колко ми е драго да ви видя двамата!

Грейс отчаяно искаше да я прегърне и да я целуне. Вместо това, като се овладя и се насили да влезе отново в работен режим, той само се усмихна. След това, почти без да усеща сладникавата миризма на тригена — дезинфекционното средство, пропило помещението, той я последва в познатия малък офис, който изпълняваше ролята и на приемна. Помещението беше абсолютно безлично, но въпреки това той го харесваше, защото беше нейното пространство.

На пода бръмчеше вентилатор на стойка, боядисани в розово с „Артекс“ стени, розов килим, столове за посетителите, подредени във формата на буквата „Г“ и малко метално бюро, на което имаше три телефона, купчина малки кафяви пликове с надпис „Лични вещи“ и голям тефтер в зелено и червено с надпис „Регистър на моргата“ със златен шрифт.

На едната стена беше монтиран светлинен шкаф, както и редица удостоверения по здравеопазване и хигиена в рамки и едно по-голямо от Британския институт по балсамиране, с името на Клео Мори отдолу. На другата стена имаше камера за наблюдение, която показваше в неспирна поредица сменящите се образи на предната, задната и двете странични страни на сградата, последвани от близък план на входа.

— Чаша чай, господа, или направо ще влезете?

— Надюшка готова ли е да почва?

Ясните блеснали очи на Клео се задържаха върху неговите секунда по-дълго от необходимото за въпроса. Усмихнати очи. Невероятно топли очи.

— Току-що изскочи за един сандвич. Ще започне след десет минути.

Грейс усети тъпа болка в стомаха, припомняйки си, че не беше ял нищичко цялата сутрин. Минаваше два.

— С удоволствие ще пийна един чай. Имате ли бисквити?

Като измъкна от бюрото си една тенекиена кутия, тя отвори капака.

— Обикновени. „Кит-Кет“. С желе? С черен шоколад или с шоколад „Лайбниц“? Със смокини? — тя им подаде кутията, но Брансън поклати глава. — Какъв чай? „Инглиш Брекфаст“, „Ърл Грей“, „Дарджийлинг“, китайски, от лайка, от мента, зелен?

Грейс се ухили.

— Все забравям. Това вашето тук си е направо магазинче на „Старбъкс“.

Но последното не предизвика дори и сянка от усмивка у Глен Брансън, който седеше с лице, заровено в дланите, отново внезапно потънал в депресия. Клео изпрати на Грейс мълчалива целувка. Той си взе един „Кит-Кет“ и му обели обвивката.

Най-сетне, за негово облекчение, Брансън внезапно каза:

— Ще ида да се облека.

Той излезе от стаята и те останаха сами. Клео затвори вратата, обви ръце около Грейс и го целуна нежно. Дълго.

Когато устните им се отделиха, като все още го държеше здраво в прегръдката си, тя го попита:

— Та как си?

— Липсваше ми — каза ѝ той.

— Така ли?

— Да.

— Колко?

Той разпери широко ръце.

С престорено възмущение тя му каза:

— Само толкова ли?

— А аз липсвах ли ти?

— Липсваше ми много. Много, много.

— Добре! Как беше курсът?

— Не ти трябва да знаеш.

— Опитай — той я целуна отново.

— Ще ти разкажа довечера на вечеря.

Това му харесваше. Харесваше му начинът, по който тя вземаше инициативата. Харесваше му впечатлението, което създаваше, че *има нужда* от него.

Никога не се беше чувствал така с жена. Никога. Толкова години беше женен за Санди и се обичаха дълбоко, но никога не беше усещал, че *има нужда* от него. Не и така.

Имаше само един проблем. Той планираше да приготви вечеря вкъщи. Е, да накупи разни неща от деликатесния магазин — във всеки случай беше пълна скръб като готвач. Но Глен Брансън бе турил балтия на тези му планове. Едва ли щеше да проведе романтична вечер у дома, ако наоколо му се мотаеше Глен, кокорейки очи всеки десет секунди. Нямаше начин обаче да каже на приятеля си да се чупи някъде за тази нощ.

— Къде искаш да отидем? — попита той.

— В леглото. С китайска храна от ресторанта. Звучи ли ти добре като план?

— Много добър план. Но ще трябва да сме у вас.

— И какво? Проблем ли имаш, че ще бъдем там?

— Не. Просто проблем с моята къща. Ще ти разкажа по-късно.

Тя го целуна отново.

— Не тръгвай — тя излезе от стаята и се върна след малко със зелена туника, сини терлици за краката, маска за лицето и бели латексови ръкавици, които му връчи. — Тези са последният писък на модата.

— Реших, че сме оставили обличането за по-късно — каза той.

— Не, ще се *съблечем* по-късно... или може би си забравил след цяла седмица? — тя го целуна отново. — Какво му е на приятеля ти Глен? Прилича на болно кутре.

— Така е. Домашни разправии.

— Ами иди да го ободриш.

— Опитвам се.

После иззвъня мобилният му телефон. Подразнен от прекъсването, той го включи:

— Рой Грейс.

Беше служителката за връзки със семействата Линда Бъкли.

— Рой — каза тя, — аз съм в „Хотел дю Вен“, където настаних Бишоп преди един час. Той изчезна.

---

[1] Авторът намеква за романа „1984“ на Джордж Оруел. — Бел.прев. ↑

Майката на Софи беше италианка. Винаги беше учила дъщеря си, че храната е най-доброто лекарство при шок. А в този миг, застанала до тезгяха на един италиански деликатесен магазин, несъзнаваща, че мъжът с качулката и с черните очила я наблюдава през непрозрачното стъкло на магазина за секспринадлежности през улицата, Софи притискаше мобилния телефон до ухото си в дълбок шок.

Тя беше човек на навика, но навичите ѝ се променяха в зависимост от настроението. Няколко месеца, ден подир ден, Софи се връщаше в офиса с кутия суши за обяд, но после прочете в една статия, че от сурова риба се хващали глисти. Оттогава обядваше чабата с моцарела, домати и шунка от Парма от този деликатесен магазин. Не беше толкова здравословно колкото сушито, но вкусно. Ядеше по една на обяд почти всеки ден през последния месец — може би и по-дълго. А днес повече от всеки друг ден имаше нужда от утехата на нещо познато.

— Каж ми, миличък — каза тя, — какво се е случило? Моля ти се, кажи ми.

Той бръщолевеше несвързано: „Голф... Мъртва... Не ме пускат в къщата... Полиция. Мъртва, О, Божичко, мъртва.“

Нисичкият плешив италианец зад тезгяха я изненада, като ѝ протегна горещия сандвич, завит в хартия.

Тя го взе и все още притиснала телефона до ухото си, излезе на улицата.

— Мислят, че аз съм го извършил. Искам да кажа... О, Боже. О, Боже.

— Миличък, мога ли да направя нещо? Искаш ли да дойда при теб?

Последва дълго мълчание.

— Те ме разпитваха... въртяха ме на шиш — издума Бишоп. — Мислят, че аз съм го направил. Мислят, че аз съм я убил. Все ме питат

къде съм бил миналата нощ.

— Е, това е лесно — каза тя. — Ти беше с мен.

— Не. Благодаря, но това не е умно. Няма нужда да лъжем.

— Да лъжем ли? — отговори тя изненадана.

— Господи — отвърна той. — Чувствам се толкова объркан.

— Какво искаш да кажеш с това „Няма нужда да лъжем“?

Миличък?

По улицата профуча полицейска кола с включена сирена. Той отговори нещо, но гласът му се удави в шума. Когато колата премина, тя каза:

— Съжалявам, не чух. Какво каза?

— Казах им истината. Че съм вечерял с Фил Тейлър, моя финансов съветник, и че после си легнах — последва дълга пауза, после го чу да ридае.

— Миличък, мисля, че пропускаш нещо. Онова, което си правил след вечерята с твоя финансов съветник.

— Не — отвърна той с леко изненадан тон.

— Ало! Знам че си в шок. Но ти дойде в моя апартамент. Точно след полунощ. Прекара нощта с мен... и се изстреля около пет сутринта, защото трябваше да си вземеш от вас такъмите за голф.

— Много си мила — каза той. — Но не искам да почваш да лъжеш.

Тя замръзна на място. Покрай нея прогърмя камион, последван от такси.

— Да лъжа ли? Какво искаш да кажеш? Това е истината.

— Миличка, нямам нужда да си измислям алиби. По-добре е да кажа истината.

— Съжалявам — каза тя, като изведнъж се почувства объркана.

— Изобщо не те разбирам. Това е истината. Ти дойде, спяхме заедно, после си тръгна. Наистина е най-добре така, да се каже истината.

— Да. Абсолютно. Така е.

— Значи?

— Значи? — повтори той като ехо.

— Ти дойде в апартамента ми след полунощ, любихме се... доста бурно... и си тръгна веднага след пет часа.

— Само дето не съм идвал — каза той.

— Не си какво?

— Не съм идвал в апартамента ти.

Тя вдигна телефона от ухото си, погледна го, после пак го притисна до ухото си, чудейки се за миг дали пък не полудява. Или може би той е полудял.

— Аз... аз не разбирам.

— Трябва да вървя — каза той.

На малка картичка със съблазнителна снимка на привлекателно момиче от ориенталски произход бяха отпечатани думите „Транссексуален преди операция“ и телефонен номер. До нея имаше още една картичка на жена с буйна коса, в кожени дрехи, която въртеше камшик. От мокрото петно на пода, в което Бишоп внимаваше да не стъпи, се надигаше воня на урина. От години насам за пръв път влизаше в обществена телефонна кабина и точно тази не будеше у него желание да остане по-дълго. Освен миризмата беше горещо като в сауна.

Част от слушалката беше отчупена, няколко от стъклените панели бяха спукани и имаше верига с някакви остатъци от хартия по нея — вероятно от телефонен указател. Отвън спря камион, чийто двигател вдигаше шум като хиляда мъже, въртящи чукове под тенекиен навес. Той си погледна часовника. Два и трийсет и една минути следобед. Струваше му се, че това е най-дългият ден в живота му.

Какво, по дяволите, щеше да каже на децата си? На Макс и Карли. Щяха ли всъщност да се натъжат, че са изгубили мащехата си? Че е била убита? Бяха толкова настроени срещу него и Кати от бившата му жена, че сигурно нямаше да се разчувстват много. И как да им съобщи това практически? По телефона ли? Да отлети за Франция, за да каже на Макс, и в Канада, за да каже на Карли? Трябваше да се върнат по-рано... погребението... о, Боже. Всъщност щяха ли? И трябваше ли? Щяха ли да искат? Изведнъж осъзна колко малко ги познаваше.

Господи, имаше да мисли за толкова много неща.

Какво се беше случило? О, Божичко, какво се беше случило?

Миличката ми Кати, какво се е случило с теб?

Кой ти го причини? Кой? Защо?

Защо проклетата полиция не му казваше нищо? Онзи надут висок чернокож полицай. И онзи следовател ли, старши детектив ли

или каквото там беше — Грейс, който го зяпаше като че ли беше единственият заподозрян, като че ли *знаеше*, че той я е убил.

Със замаяна глава Бишоп излезе в палещата жега на „Принс Албърт Стрийт“, срещу кметството, абсолютно объркан от току-що проведеня разговор и без да знае какво да прави по-нататък. Беше чел в една книга как мобилният телефон може да те издаде къде си и на кого се обаждаш, а за онези, които се интересуват, и какво си казал. Поради което, когато се измъкна през входа за кухнята на „Хотел дю Вен“, той изключи мобилния си телефон и се запъти към една обществена телефонна кабина.

Но отговорът, който получи от Софи, беше толкова невероятно странен. „Е, това е лесно, ти беше с мен... Дойде в апартамента ми, преспахме заедно...“

Само дето не бяха. Той се раздели с Фил Тейлър пред ресторанта и портиерът му спря такси, което взе до апартамента си в Нотинг Хил, после, изморен, се срути направо в леглото с желанието да си отспи преди играта на голф. Не беше ходил никъде, беше сигурен в това.

Или паметта му играеше номера? От шок?

Това ли било?

После като мощна невидима вълна го заля скръбта и го завлече надолу в някаква мрачна пустота, като че ли внезапно бе настъпило за миг пълно слънчево затъмнение и всички звуци на града наоколо му бяха изчезнали.

Залата за аутопсии в моргата не се вместише в представите на Рой Грейс с нищо друго в света. Беше като тигел, в който човешките същества ги разглобяваха, понякога почти докрай и както му се струваше, на съставните им части. Независимо от чистотата, миризма на смърт витаеше във въздуха, полепваше по кожата и дрехите и те преследваше с часове, след като излезеш.

Всичко тук изглеждаше толкова сиво, като че ли смъртта изпиваше цветовете от околната среда, както и от самите трупове. Прозорците, закриващи стаята от любопитни очи, бяха в матовосиво, плочките по стените сиви, както и пръсканият под с дренажния канал околоръст. Когато идваше тук сам, с достатъчно време за размисъл, струваше му се, че дори светлината е призрачно сива, оцветена от душите на стотиците жертви на внезапна или необяснима смърт, които всяка година бяха подлагани на това последно унижение сред тези стени.

Стаята почти изцяло беше заета от две стоманени маси за аутопсия — едната закрепена неподвижно за пода, а втората, на която лежеше Кати Бишоп, чието лице вече беше по-бледо от момента, когато я видя по-рано — върху колелца. Имаше син хидравличен кран и редица стоманени хладилни камери с врати от пода до тавана. Край едната стена бяха наредени мивки с навит жълт маркуч. Край другата — широк работен плот, метална дъска за рязане и зловещ „трофеен“ шкаф — витрина, пълна със страховити предмети, предимно пейсмейкъри и изкуствени стави, извадени от телата. До него висеше стенна диаграма с името на всеки починал, с колони за теглото на мозъка, белите дробове, сърцето, черния дроб, бъбреците и далака. Засега на нея пишеше само Катрин Бишоп. Като че ли беше щастливка, спечелила някакво състезание, помисли си Грейс мрачно.

Като в операционна в стаята нямаше нищо, което да служи за украшение, нищо повърхностно или фриволно, нищо, което да облекчи мрачната работа, която се извършваше тук. Но към операционната

хората поне ги тласкаше надеждата. В тази стая нямаше надежда, само клинично любопитство. Работа, която трябваше да се свърши. Бездушната машина на закона в действие.

В мига, в който умираете, преставате да принадлежите на съпруга или съпругата си, на партньора си, родителите, децата. Изгубвате всичките си права и се превръщате в подопечна собственост на местния съдебен следовател, докато той или тя се убедят, че *вие* наистина сте умрели и че е ясно какво ви е убило. Нямаше значение, че любимите ви хора не искаха да ви изкормват. Нямаше значение, че семейството ви може би трябваше да чака със седмици, понякога с месеци, преди да ви погребат или кремират. Вие вече не сте *вие*. Вие сте биологически екземпляр. Купчина разлагащи се флуиди, протеини, клетки, влакна и тъкани, в които всеки микроскопичен фрагмент можеше да има или да няма какво да разкаже за смъртта ви.

Въпреки отвращението всичко това странно привличаше Грейс. Винаги се налагаше да наблюдава привидно неуморния професионализъм и изпитваше страхопочитание към усърдието на патолозите от Министерството на вътрешните работи. Върху този блок нямаше да бъде установена със сигурност единствено причината за смъртта. Имаше безброй други улики, които можеше да даде тялото, като например приблизителния час на смъртта, съдържанието на стомаха, имало ли е борба, сексуално насилие, изнасилване. И с малко късмет може би в някоя драскотина или в семенната течност — днешния свети граал на уликите — щяха да открият ДНК-то на убиеца. В днешно време аутопсията наистина беше мястото, където се разгадаваше убийството.

Ето защо Грейс като старши следовател трябваше да присъства, придружаван от друг служител — Глен Брансън, — в случай че му се наложеше да напусне. Криминологът от местопрестъплението Дерек Гавин също беше там, заснемайки всеки етап с камера, както и служител на съдебния следовател — побеляла бивша полицайка към средата на четирийсетте, толкова тиха и ненатрапваща се като присъствие, че почти се сливаше с фона. Присъстваше също така Клео Мори и колегата ѝ Дарън, помощник-патологоанатом, буден хубавец на двайсет години, с щръкнала черна коса, който бе започнал кариерата си — много уместно според Грейс — като чирак в месарница.

Патоложката Надюшка де Санча и двамата техници носеха дебели зелени престилки върху зелени работни комплекти с панталони, гумени ръкавици и бели каучукови ботуши. Останалите в помещението бяха със защитни зелени туники и терлици върху обувките. Тялото на Кати Бишоп беше увито в бял найлон, с найлонова торба, захваната с ластиси върху ръцете и краката, за да се запазят уликите, които можеше да има под ноктите ѝ. В момента патоложката развиваше найлона, като го оглеждаше за косми, влакна, кожни клетки или някакво друго вещество, колкото и малко да е, което би могло да принадлежи на нападателя ѝ и което тя би могла да пропусне, докато оглеждаше тялото на Кати в спалнята ѝ.

После се обърна да продиктува нещо в диктофона си. Около двайсет години по-възрастна от Клео, Надюшка беше по свой начин жена с не по-малко поразителна външност. Хубава и величествена, тя имаше високи скули, ясни зелени очи, които можеха да бъдат много сериозни, а в следващия миг да заискрят от хумор, под огненочервена коса, в момента старателно прибрана. Държеше се аристократично, както би трябвало според слуховете да се държи дъщерята на руски граф, и носеше чифт малки очила с дебели рамки, по каквито си падаха медийните интелектуалци. Тя остави диктофона до мивката и се обърна към трупа, като бавно извади дясната ръка на Кати от торбата.

Когато най-сетне тялото на Кати беше абсолютно голо и бяха взети и записани проби изпод всичките ѝ нокти, Надюшка насочи вниманието си върху следите по врата на мъртвата. След като ги разглежда няколко минути под лупа, тя огледа и очите ѝ, преди да се обърне към Грейс.

— Рой, раната от ножа е повърхностна със следи от въже върху същото място. Погледни по-внимателно бялото на очите. Ще видиш кръвоизливи — каза тя с глас, съвсем леко оцветен от гърлени средноевропейски модуляции.

Старши детективът в шумолящата си зелена туника и тромави терлици пристъпи напред по-близо до Кати Бишоп и надникна през лупата, първо в дясното, а после в лявото око. Надюшка беше права. В бялото и на двете очи се виждаха ясно няколко кръвоизлива — всеки с размер на убождане от карфица. Щом видя достатъчно, той се дръпна няколко крачки назад.

Дерек Гавин пристъпи напред и засне всяко око с макрообектив.

— Натискът върху вените на врата е бил достатъчен да ги компресира, но не и артериите — обясни Надюшка, вече по-високо, като че ли не само на Рой, но и на всички останали в стаята. — Кръвоизливите са сигурна индикация за задушаване и асфиксия. Странното е, че няма следи по тялото... човек би си помислил, че ако се е съпротивлявала на нападателя, щеше да има драскотини или синини, нали? Съвсем нормално.

Права беше. Грейс си мислеше същото.

— Значи може да е бил някой, когото е познавала? Сексуална игра, която се е объркала? — попита той.

— С рана от нож? — вметна Глен Брансън със съмнение.

— Съгласна съм — каза Надюшка. — Това никак не се вмести.

— Вярно е — съгласи се Грейс, изненадан от това как е могъл да пропусне нещо толкова очевидно и отдавайки го на изморения си мозък.

Най-сетне патоложката започна дисекцията. Със скалпел в облечена в ръкавица ръка тя повдигна нагоре разрошената коса на Кати и направи разрез отзад по края на целия скалп, после го обели напред, все така с косата, така че той увисна, обърнат наопаки върху лицето на мъртвата като ужасна, безлична маска. После Дарън — помощник-патологът, приближи с циркулярен трион.

Грейс се стегна и улови погледа в очите на Глен Брансън. Този момент го мразеше най-много — това и отварянето на корема, при което неизменно се размирисваше така, че да ти се доповръща. Дарън натисна бутона и машината зави, а остриите й зъбци се завъртяха. А после онзи стържещ звук, който го удари право в стомаха и във всеки един нерв, когато зъбите на триона ухапаха черепа на Кати.

Беше толкова зле в този момент, с чувствителния си стомах и пулсиращото главоболие, че Грейс изпита неистово желание да се завре в някой ъгъл и да запуши ушите си. Но, разбира се, не можеше да го направи. Трябваше да изтърпи, докато младият помощник-патолог въртеше триона в кръг и парченца кост хвърчаха като стърготини, докато накрая не свърши. После вдигна горната част на черепа като капак на чайник и разкри лъскавия мозък отдолу.

Хората винаги го наричаха „сиво вещество“. Но за Грейс, който беше видял не един мозък, мозъкът никога не беше сив — по-скоро

кремаво-кафяв на цвят. Ставаше сив по-късно. Надюшка пристъпи напред и той я наблюдаваше как оглеждаше мозъка. После Дарън ѝ подаде нож за обезкостяване с тънко острие, който би могъл да идва от някой кухненски шкаф. Тя бръкна с него в черепната кухина, прерязвайки мускулчета и очните нерви, после извади мозъка цял като трофей и го връчи на Клео.

Клео го занесе до везните, претегли го и записа количеството на диаграмата на стената — 1,6 кг.

Надюшка погледна цифрата.

— Нормално за ръста, теглото и възрастта ѝ — каза тя.

Сега Дарън постави метален поднос на крачета над глезените на Кати, който обкрачваше краката ѝ на масата. Като взе касапски нож с дълго острие, патоложката натисна мозъка на няколко места с пръсти, като се взираше внимателно в него. После с ножа отрязва тънко парче от единия край, като че ли режеше бутче за неделния обяд.

В този миг мобилният телефон на Грейс иззвъня.

Той се отдръпна, за да отговори.

— Рой Грейс — каза.

Отново беше Линда Бъкли.

— Ало, Рой — каза тя. — Брайън Бишоп току-що се върна. Позвъних и отмених тревогата заради него.

— Къде, по дяволите, е бил?

— Каза, че излязъл да глътне въздух.

Излизайки от стаята в коридора, Грейс каза:

— Как ли не. Свържи се с екипа на камерите за наблюдение и виж какво са видели около този хотел през последните няколко часа.

— Веднага ще го направя. Кога ще сте готови да го доведат да види тялото?

— Не веднага. След около три-четири часа... ще ти се обадя.

Щом затвори, телефонът му отново иззвъня. Не позна номера — дълга върволица от цифри, които започваха с 49, което означаваше, че му се обаждат от чужбина. Той прие разговора.

— Рой! — каза един глас, който той позна начаса. Беше старият му приятел и колега Дик Поуп. Някога Дик и съпругата му Лесли бяха най-добрите им приятели. Но после Дик го преместиха в Хастингс и оттогава Грейс не ги виждаше често.

— Дик! Радвам се да те чуя. Къде сте?

В гласа на приятеля му се промъкна моментно колебание.

— Рой, ние сме в Мюнхен. На автомобилна ваканция. Проверяваме баварската бира!

— Звучи ми добре! — каза Грейс, притеснен от колебанието, като че ли имаше нещо, което приятелят му не искаше да каже.

— Рой... виж... може и нищо да не значи. Не искам да ти... знаеш ли, да те разстройвам или нещо такова. Но с Лесли смятаме, че видяхме Санди.

Телефонът на Скункс звънеше отново. Той се събуди, като трепереше и се потеше едновременно. Господи, тук беше горещо. Дрехите му — парцаливата тениска и долните гащи, с които спеше — и чаршафите на леглото бяха прогизнали от пот. От него се стичаше вода.

„Бийп-бийп-бийп.“

Някъде от зловонния мрак в дъното на караваната се провикна гласът на ливърпулеца:

— Ш’бано нещо. Затвори ш’баното нещо, за Бога, щот’ ша го метна през ш’бания прозорец!

Скункс осъзна внезапно, че не звънеше телефонът, който беше откраднал снощи. Беше ваучерният му телефон. Неговият *бизнес* телефон! Къде, по дяволите, го беше забутал?

Скочи бързо и изкрещя в отговор:

— Кат’ не ти харесва, разкарай се от караваната ми!

После се огледа на пода, откри долнището на ветрозащитния си костюм, порови в джоба и извади малкия зелен мобилен телефон.

— Да? — каза.

В следващия миг вече се оглеждаше за химикалка и късче хартия. И двете бяха в горнището на ветроустойчивото яке, където, по дяволите, и да беше то. После осъзна, че беше спал върху него, като го използваше вместо възглавница. Извади тъничка скапана химикалка с пукнат цилиндър и парче разкъсана, влажна разграфена хартия и ги сложи на работния плот. С ръка, която трепереше толкова силно, че едва смогваше да пише, той успя с неравен почерк да запише подробностите и затвори телефона.

Добра работа. Пари. Кинти! Мучо!^[1]

И карантите днес му бяха наред. Нямахше ги болезнените спазми и диарията, които го измъчваха с дни — във всеки случай още не. Устата му беше пресъхнала, отчаяно му се пиеше вода. С олекнала и замаяна глава той отиде до мивката, после, след като се хвана за

работния плот, за да запази равновесие, пусна чешмата. Но видя, че вече беше отворена и цялото съдържание на резервоара беше изтекло. *Мамка му!*

— Кой е оставил шибаната чешма да тече цяла нощ? Хей? Кой?
— изкрещя той.

— Кротко, мой човек! — отвърна му един глас.

— Ще те укротя аз теб!

Той отново разтвори пердетата и замига при внезапното нахлуване на ослепителната светлина на ранния следобед. Отвън в парка видя жена, която държеше ръчичката на дете, седнало на триколесен велосипед. Около тях тичаше проскубано куче и душеше сухата трева, там където преди няколко дни беше опънато шапитото на цирка. После обърна очи към вътрешността на автокараваната. Едно трето търколено тяло, което не беше забелязал снощи, се размърда. Не можеше да направи нищо с тях сега, можеше само да се надява, че ще са се изменили на майната си, когато се върнеше. Обикновено така правеха.

След това чу почти ритмично „скръц-скръц-скръц“ и видя хамстера си Ал с премазаната лапичка, поставена в шина от ветеринаря, да продължава да върти лъскавата си хромирана въртележка с потрепващи мустаци.

— Човече, не се ли изморяваш? — попита го Скункс, като приближи лице до решетките на клетката, но не твърде близо, Ал го беше ухапал веднъж. Всъщност два пъти.

Беше открил зверчето, зарязано в клетката, захвърлена от някакво безсърдечно копеле на купчина крайпътен боклук. Видя, че лапичката му беше премазана и се опита да я оправи, но то го ухапа като награда за усилията му. После още веднъж се беше опитал да го погали през решетката и то отново го ухапа. В други дни обаче можеше да отвори вратата на клетката и животинчето изскачаше на дланта му и седеше там доволно по час и повече, като само го насираше от време на време.

Той навлече сивото долнище на ветрозащитния костюм марка „Адидас“ и горницето с качулката, които беше откраднал от супермаркета ASDA в крайморската част и чисто новите маратонки „Асикс“ в синьо и бяло, които мереше и с които избяга от магазина в Кемп Таун, грабна една торбичка от супермаркетите „Уейтроуз“,

където държеше инструментите си и където пусна и мобилния телефон от откраднатата вчера кола. Отвори вратата на караваната, извика „Искам да сте се омели, когато се върна!“ и излезе в изгарящата безоблачна жега на Левъл — дългата, тясна ивица парк в центъра на Брайтън и Хоув. Градът, който на шега — но и не чак дотам на шега — наричаше своя *офис*.

На влажното късче хартия, което носеше старателно сгънато и пъхнато в джоба на гърдите, който се затваряше с цип, бяха записани поръчката, адресът за доставка и договореното плащане. Фасулска работа. Внезапно, въпреки треперенето, животът му се стори по-ведър. Днес можеше да спечели достатъчно, за да му стигне за цяла седмица.

Дори ще може да си позволи да играе по-грубо в преговорите за продажбата на мобилния телефон.

---

[1] Много (исп.). — Бел.прев. ↑

Баща ми днес плаче. Досега никога не съм го виждал да плаче. Виждал съм го пиян и зъл, какъвто е през повечето време, пиян и зъл, да пердаши майка ми и мен или да удря някой от нас по лицето, а може и двамата в зависимост от настроението му. Понякога рита кучето, защото е моето куче, а той не обича кучета. Единственият човек, когото не удря, не пердаши или рита, е Ани, сестра ми, която е на десет години. С нея прави други неща. Чуваме я да вика, когато той е в стаята ѝ. И понякога да плаче, след като е излязъл от стаята ѝ.

Но днес той плаче. Моят баща. Всичките му двайсет и два гълъба са мъртви. Включително два, които има от петнайсет години. И всички от бирмингамската порода, които могат да летят с главите надолу и да правят други въздушни номера.

Инжектирах на всеки от тях голяма доза инсулин от диабетичния му комплект. Тези гълъби бяха животът му. Странно е, че може толкова да обича тези шумни и миризливи птици и толкова силно да мрази нас всичките. Така и не разбрах как изобщо са ни дали нас, децата, за осиновяване на него и на майка ми. Понякога се събираме до осем души. Другите идват и си отиват. Само аз и сестра ми сме постоянното присъствие. Страдаме заедно с майка ни.

Но днес, поне веднъж, страда и той. Наистина го боли много.

Чабатата на Софи изстиваше непокътната на бюрото ѝ и овлажняваше хартиената опаковка. Нямаше апетит. Броят на „Дарпърс енд Куин“ лежеше на бюрото ѝ неразтворен.

Софи обичаше да зяпа дрехите мечта върху почти безумно красивите манекенки, снимките на зашеметяващи курорти, в които понякога мечтаеше Брайън да я отведе, и обичаше да издирва снимки на богатите и известните, някои от които бе срещала на филмовите премиери, на които присъстваше от името на компанията си, или пък бе виждала отдалеч, докато вървеше по „Кроазет“ или пък се вмъкваше непоканена на някое парти по време на филмовия фестивал в Кан. Начинът им на живот беше толкова далеч от скромното ѝ провинциално възпитание.

Софи не търсеше непременно блясък, когато пристигна в Лондон, за да завърши секретарски курс — нито пък го намери при първата си работа в една фирма на съдии изпълнители, чиято работа бе да изнасят вещите от домовете на хората, които бяха задължени. Намираще компанията за жестока и по-голямата част от работата ѝ сърцераздирателна. Когато реши, че има нужда от промяна и започна да рови из обявите във вестник „Ивнинг Стандарт“, не си беше и представяла, че ще се окаже в един съвсем различен свят, в който беше сега.

Но в момента светът ѝ внезапно съвсем се беше объркал. Опитваше се да проумее онзи странен разговор, който бе провела с Брайън по мобилния си телефон преди малко пред кафенето, когато ѝ каза, че жена му била мъртва и отрече, че е идвал при нея миналата нощ... или по-скоро рано тази сутрин... и са се любили.

Телефонът в офиса иззвъня.

— „Блайндинг Лайт Продакшънс“ — отговори тя, почти надявайки се, че е Брайън, с глас, лишен от обичайния ѝ ентузиазъм.

Беше обаче някой, който искаше да разговаря със завеждащия бизнес и правните въпроси, Адам Дейвис. Тя го свърза. После се върна

към мислите си.

Добре де, Брайън беше странен. През шестте месеца от запознанството им, когато се оказаха седнали един до друг на някаква конференция за данъчно стимулиране на инвеститорите във филмовата индустрия, където я бяха пратили началниците ѝ, тя продължаваше да смята, че почти не го познава. Той беше извънредно затворен човек и тя откри, че трудно може да го накара да говори за себе си. Всъщност Софи не разбираше с какво точно се занимаваше той или, което бе по-важно, какво искаше от живота и от нея.

Беше мил и щедър, и страхотна компания. И както бе открила съвсем наскоро — невероятен любовник! Въпреки това част от себе си криеше някъде, откъдето тя беше изключена.

Онази негова част, която можеше да отрече безапелационно, че е идвал в апартаментата ѝ в ранните часове на днешния ден.

Софи отчаяно искаше да научи какво се беше случило със съпругата му. Бедният нещастен човечец сигурно беше разстроен. Побъркан от мъка. *Но да отрича.* Нима отговорът беше толкова прост?

Искаше ѝ се да го прегърне, да го утеши, да го остави да излее всичко пред нея. В главата ѝ се оформяше план. Не беше много ясен — беше толкова потресена, че не можа да го обмисли както трябва, — но по-добре така, отколкото да седи тук без никаква информация, безпомощна.

И двамата собственици на компанията — Тони Уотс и Джеймс Самсън — бяха в летен отпуск. В офиса беше спокойно, нямаше никого да обезпокои, ако си тръгнеш днес по-рано. В три часа каза на Кристиан и Адам, че не се чувства добре, и двамата ѝ предложиха да си върви.

Софи им благодари, напусна сградата и взе метрото до „Виктория“, откъдето се насочи направо към перона за Брайън.

Докато се качваше във влака и сядаше в задушното горещо купе, тя не забеляза мъжа с ветроустойчивото яке с качулка и черни очила, който влезе в купето точно зад нея. Държеше червена пластмасова торбичка с покупката си от магазина за интимни принадлежности и тихичко си повтаряше наум думите на една стара песен на Луис Армстронг, „Цялото време на света е наше“, която слушаше по айпода си.

21

След като свърши разговора, Рой Грейс се върна в залата за аутопсии като в мъгла. Клео улови погледа му и усети, че нещо не е наред. Той ѝ кимна неловко, че всичко е както трябва.

Имаше чувството, че в стомаха му се обръщаше мокър цимент. С мъка фокусира поглед върху сцената, която се разиграваше пред очите му, докато Надюшка де Санча разрязваше врата на Кати Бишоп със скалпел, слой по слой, като оглеждаше за следи от вътрешно нараняване.

Точно сега не искаше да е тук. Искаше му се да е в стаята си, за да седне тихичко и да помисли.

За Санди.

Мюнхен.

Възможно ли беше?

Съпругата му Санди беше изчезнала от лицето на земята точно преди девет години, на трийсетия му рожден ден. Спомняше си го ясно, сякаш беше вчера.

Рождените дни за тях двамата винаги бяха специални. Беше го събудила с поднос с миниатюрна тортичка само с една свещичка, чаша шампанско и много неприлична поздравителна картичка. Той отвори подаръците, които му беше купила, после се любиха.

Рой излезе по-късно от обичайното, в девет и петнайсет, като ѝ обеща да се върне рано и да идат на празнична вечеря с Дик и Лесли Поуп. Но когато се върна у дома, почти два часа по-късно, отколкото планираше, заради някакви проблеми с едно разследвано от него убийство, от Санди нямаше и следа.

Отначало си помисли, че тя му се сърди заради закъснението и протестира по този начин. Къщата беше подредена, нямаше ги колата и чантата ѝ и нямаше никакви следи от борба.

Години наред я търси къде ли не. Опита всички възможности, разпространи снимката ѝ чрез Интерпол по цял свят. Ходи и при медиуми... все още ходеше, всеки път, когато научеше за нов, на

когото можеше да се вярва. Нищо. Нито един от тях не улови нищо свързано с нея. Като че ли се беше телепортирала от планетата. Никакъв знак от нея. Никой не я беше виждал.

До този телефонен разговор.

С Дик Поуп. Който му каза, че те с Лесли били на лодка в някакво езеро в градината на някаква бирария в Мюнхен. Двамата били в гребна лодка и двамата можели да се закълнат, че видели Санди, седнала сред тълпата на една маса, да пее под звуците на баварски оркестър.

Дик каза, че веднага се насочили към брега на езерото, като започнали да ѝ викат. Той изскочил от лодката и хукнал към нея, но тя изчезнала. Стопила се в тълпата. Каза, че, разбира се, не може да бъде съвсем сигурен. Нито той, нито Лесли не били съвсем сигурни.

В крайна сметка бяха изминали девет години, откакто били виждали Санди. А в Мюнхен през лятото, както и навсякъде другаде, има безброй привлекателни жени с дълги руси коси. Но Дик го увери, че според него и Лесли приликата била невероятна. И жената ги погледнала като човек, който със сигурност ги е познал. Защо тогава е напуснала масата си и е избягала?

Оставяйки три четвърти чаша недопита бира.

А хората около нея твърдели, че никога не я били виждали преди.

Санди обичаше чаша бира в горещите дни. Едно от милиона, милиарда, трилиона, безброй неща, които Рой Грейс харесваше у нея, беше апетитът ѝ за живот. За храна, вино, бира. И секс. За разлика от много жени, с които бе излизал преди нея, Санди беше различна. Опитваше всичко. Той винаги отдаваше това на факта, че не беше стопроцентова британка. Баба ѝ, страхотна жена, с която той се беше срещал — и наистина харесваше — много пъти, преди да умре, беше германка. Еврейска бежанка, която се измъкнала през 1938 година. Семейната им къща била в малко селце край Мюнхен.

Господи. Тази мисъл му хрумна сега за пръв път.

Възможно ли беше Санди да се е върнала при корените си?

Тя често говореше, че иска да посети това място. Дори се опитваше да придума баба си да дойде с нея и да ѝ покаже къде са живели, но спомените бяха твърде болезнени за старата дама. Грейс беше обещал на Санди, че един ден ще идат там заедно.

Остро „хрус“, последвано от „прас“, го върна в действителността.

Гърдите на Кати Бишоп бяха обърнати настрани под обелените парчета кожа, а ребрата, мускулите и органите в коремната част бяха открити. Сърцето, белите дробове, бъбреците и черният дроб лъщяха. След като сърцето ѝ не биеше, само тънка струйка кръв бе потекла лениво върху вдлъбнатата метална маса, на която лежеше.

Надюшка, с нещо като градинарски ножици в ръце, започна да освобождава ребрата на мъртвата. Всяко ужасно, пречупващо костта „прас“ потапяше Грейс и всички останали наблюдатели в стаята в особена съсредоточена тишина. Нямаше значение на колко аутопсии си присъствал, нищо не можеше да те подготви за този звук, за тази ужасна действителност. И това някога е било живо, дишащо, любещо човешко същество, сведено до статута на парче месо на касапска кука.

За пръв път в кариерата на Грейс му дойде твърде много. С обърканите мисли за Санди, които се въртяха из главата му, той отстъпи възможно най-назад от масата, без да излиза от стаята.

Опита се да се концентрира. Тази жена беше убита от някого, почти със сигурност преднамерено. Заслужаваше повече от разсеян полицай, потънал в мисли, че може би са видели отдавна изчезналата му жена. За момента трябваше да се опита да изтласка разговора с Дик Поуп назад в мислите си и да се съсредоточи върху работата тук.

Помисли си за съпруга ѝ, Брайън. За начина, по който се държа в залата за разпит на свидетели. Нещо не пасваше. И тогава, в това свое изморено и размътено състояние на ума, той се сети какво свършено беше забравил да направи.

Нещо, което наскоро беше научил, че може да му разкрие много убедително казва ли Брайън Бишоп истината или не.

Софи слезе от влака на гарата в Брайтън и тръгна по перона. Премина с помощта на тримесечната си карта през бариерата и излезе върху полирания под на преддверието. Високо над главата ѝ самотен гълъб летеше под високия стъклен таван. В сградата отекваше съобщение по високоговорителя — изморен мъжки глас изреждаше списък от гари, на които щял да спира някакъв влак.

Потейки се обилно в лепкавата задушна жега, Софи умираше от жажда. Спря пред една вестникарска будка да си купи кутийка кола, която веднага отвори и пресуши на две глътки. Отчаяно, просто отчаяно искаше да види Брайън.

А после точно под носа си видя с черни букви върху белия билборд на „Аргъс“: МЪРТВА ЖЕНА, ОТКРИТА В ДОМА НА МИЛИОНЕР.

Тя пусна празната кутийка в една кофа за боклук и грабна един брой на вестника от купа на стелажа.

Под заглавието със същите думи имаше цветна снимка на внушителна къща в стил псевдо-Тюдор, чиято автомобилна алея и улицата отпред бяха оградени с полицейски лента и бяха претъпкани с коли, включително две коли с надпис „Полиция“, няколко микробуса и едрият четвъртит силует на колата лаборатория за тежки произшествия. Встрани беше поместена много по-малка черно-бяла снимка на Брайън Бишоп с папийонка и привлекателна жена с небрежно-елегантна коса.

В материала отдолу пишеше:

„Рано тази сутрин в резиденцията на «Дайк Роуд Авеню», принадлежаща на богатия бизнесмен Брайън Бишоп, 41-годишен, беше открито тялото на съпругата му Кати, 35-годишна. В къщата беше повикан патолог от Министерството на вътрешните работи и впоследствие оттам беше изнесен труп.

Съсекската полиция започна разследване, оглавявано от старши детектив Рой Грейс от отдела за криминални разследвания на Съсекс.

Роденият в Брайтън Бишоп, който е управител на «Интърнешънъл Ростеринг Солушънс» АД — една от стотите най-бързо развиващи се компании в Обединеното кралство през тази година според «Сънди Таймс», — не бе открит за коментар. Съпругата му е в комитета на детската благотворителна организация с център в Брайтън — «Рокинг Хорс Апийл» и е събирала средства за много местни каузи.

Следобед ще бъде извършена аутопсия.“

С чувство на силно гадене Софи продължи да гледа втренчено страницата. До момента не беше виждала никога снимката на Кати Бишоп и нямаше представа как изглежда. Божичко, жената беше красива. Много по-привлекателна от нея самата... каквото и да направеше. Изглеждаше толкова изискана, толкова щастлива, толкова...

Тя пусна вестника обратно в купа още по-смутена. Винаги беше трудно да накара Брайън да говори за жена си. И същевременно, макар че част от нея изгаряше от любопитство да разбере всичко за тази жена, друга нейна част се опитваше да отрече съществуването ѝ. Тя никога преди не беше имала връзка с женен мъж, никога не беше искала да има такава... опитваше се да живее съгласно простичкия морален код: „Не прави нищо, което не би желала да ти направят на теб.“

Всичко това отпадна, когато се запозна с Брайън. Той чисто и просто я помете. Хипнотизира я. Макар че започна като невинна дружба. А сега за пръв път тя виждаше съперницата си. И Кати не беше жената, която тя очакваше да види. Не че знаеше всъщност какво да очаква, Брайън никога не говореше много за нея. Но в представите ѝ това беше някаква кисела лелка с коса на кок. Някаква ужасна стара коза, която беше подлъгала Брайън да сключи брак без любов. А не тази поразителна, самоуверена и щастлива на вид жена.

Внезапно се почувства съвсем обърквана. И се зачуди какво, за Бога, мислеше, че прави тук. С неохота извади мобилния телефон от чантата си — евтината лимонова на цвят платнена чанта, която беше купила в началото на лятото, защото беше модна, но която сега ѝ изглеждаше смуцаващо долнопробна. Точно като нея самата, изведнъж осъзна тя, след като видя своето отражение в работните си дрехи в стил гръндж в огледалото на една фотобудка.

Ще трябва да си иде у дома, да се преоблече и да се освежи. Брайън обичаше тя да изглежда добре. Спомняше си с какво неодобрение я беше посрещнал, когато веднъж Софи работи до късно в офиса и се появи на среща в моден ресторант, без да се е преоблякла.

След няколко мига колебание тя набра номера му, притисна телефона до ухото си и се съсредоточи свирепо, продължавайки да не забелязва мъжа с качулката, който стоеше само на няколко крачки от нея и привидно разглеждаше книгите с меки корици на въртящия се стелаж на будката.

Докато наоколо отекваше още едно съобщение по високоговорителя, тя погледна масивния часовник с четири циферблата и римски цифри.

Четири часът и петдесет и една минути.

— Здравсти — каза Брайън и гласът ѝ го стресна, защото ѝ отговори, преди да е чула позвъняването.

— Горкичкият ми — каза тя. — Толкова съжалявам.

— Да — гласът му беше фалшив, несигурен. Като че ли поглъщаше нейния като попивателна.

Последва дълго неловко мълчание. Най-сетне тя каза:

— Къде си?

— В един хотел. Проклетите полицаи не ме пускат в къщата ми. Не ме пускат у дома. Не ми казват какво е станало... представяш ли си? Казват, че било място на престъплението и че не мога да влизам. Аз... о, Боже, Софи, какво ще правя? — и той се разплака.

— Аз съм в Брайтън — каза тя тихо. — Върнах се рано от работа.

— Защо?

— Аз... помислих... помислих си, че може би... не знам... съжалявам... помислих си, че може би мога да направя нещо. Нали

знаеш. Да помогна — гласът ѝ затихна. Тя гледаше украсения часовник. Гледаше гълъба, който внезапно кацна отгоре му.

— Не мога да се срещна с теб — каза той. — Невъзможно е.

Софи се почувства глупаво, че изобщо го беше предложила. Какво, по дяволите, ѝ се въртеше в главата?

— Не — каза тя, наранена от внезапната рязкост в гласа му. — Разбирам. Просто исках да кажа, че ако има нещо, което мога да направя...

— Няма нищо. Беше мило от твоя страна да се обадиш. Аз... аз трябва да ида да идентифицирам тялото ѝ. Не съм казал още дори на децата. Аз...

Той млъкна. Тя чакаше търпеливо, опитвайки се да разбере какви чувства го връхлитаха и осъзнавайки колко малко знаеше за него и какво периферно лице беше в живота му.

После със задавен глас той каза:

— Ще ти се обадя по-късно, окей?

— По всяко време. Абсолютно по всяко време, окей? — увери го тя.

— Благодаря — каза той. — Съжалявам... аз... съжалявам.

След разговора им Софи се обади на Холи с отчаяното желание да поговори с някого. Но в отговор чу само последното приветствие на Холи по гласовата поща, което бе още по-дразнещо жизнерадостно от предишното. Тя остави съобщение.

После няколко минути поскита безцелно из преддверието на гарата, преди да излезе на ярката слънчева светлина. Не ѝ се връщаше у дома... всъщност не знаеше какво иска да прави. От улицата към гарата вървеше непрекъснат поток от загорели на слънцето хора, мнозина по тениски, фланелки или ярки ризи и шорти, понесли плажни чанти, с вид на екскурзианти, които са прекарали деня тук, а сега си отиваха у дома. Върлинест мъж с отрязани до коленете джинси, размахваше масивно радио, от което гърмеше рап, а лицето и ръцете му бяха с цвят на варен рак. Градът беше във ваканционно настроение. Беше толкова далече от собственото ѝ настроение, колкото от Земята до Юпитер.

Внезапно телефонът ѝ иззвъня отново. Изпълнена с надежда, че това е Брайън, видя на дисплея името на Холи и натисна бутона за отговор.

— Здравей.

Гласът на Холи почти не се чуваше от непрекъснат див вой. Била на фризьор, уведоми тя приятелката си, под сешоара. След няколко опита да обясни какво се е случило Софи се отказа и предложи да поговорят по-късно. Холи обеща да ѝ се обади веднага щом излезе от салона.

Мъжът с качулката я следваше на безопасно разстояние, с червената пластмасова торбичка в ръка и смучейки горната част на свободната си ръка. Беше хубаво да се върнеш отново тук, край морето, далеч от мръсния въздух на Лондон. Надяваше се Софи да тръгне към плажа; щеше да е приятно да поседи там, може би да изяде един сладолед. Ще бъде добър начин да си прекара времето, да прекара няколко от онези милиони часове, които имаше на влог в банката си.

Докато вървеше, мислеше за покупката, която днес направи на обяд, и я раздруса в торбичката. В джобовете с цип на горницето му, освен портфейла и мобилния телефон, носеше ролка лейкопласт, нож, хлороформ, шишенце с рохипнол — така наречената „дрога за срещи с изнасилване“, която те отнасяше веднага. И още едно-две нещица — човек никога не знаеше кога можеха да му потрябват...

Щеше да бъде една много хубава нощ. Отново.

Уменията на Клео се оказаха много полезни, когато малко след пет часа след обяд Надюшка де Санча най-сетне приключи с аутопсията на Кати Бишоп.

С голям черпак за супа Клео изгреба кръвта, която беше натекла в диафрагмата на Кати, черпак по черпак, като я изля в дренажния канал отдолу. Кръвта щеше да изтече в специална цистерна под сградата, където химикалите бавно щяха да я разградят, преди да отиде в градската канализационна система.

След това, докато Надюшка, опряна върху работния плот, диктуваше заключението си, като попълни поред формуляра за аутопсия, хистологичния формуляр и формуляра за причините за смъртта, Дарън връчи на Клео бяла найлонова торба, която съдържаше всички жизнени органи, извадени от трупа и премерени на кантара. Грейс наблюдаваше със същия нездрав унес, както всеки път, как Клео вкара торбата в диафрагмата на Кати, като че ли тъпчеше вътрешности на пиле.

Наблюдаваше всичко това под надвисналата сянка от телефонния разговор за Санди, докато размишляваше. Трябваше да се обади на Дик Поуп, да го разпита по-подробно къде точно беше видял Санди, на коя маса е седяла, разговарял ли е с персонала, сама ли е била или с някого другиго.

Мюнхен. Градът винаги е имал за него особено звучене, отчасти заради фамилните връзки на Санди и отчасти защото беше град, който винаги по един или друг начин имаше своето място в съзнанието на света. Октоберфест, футболният стадион за Световната купа, родното място на БМВ и, доколкото си спомняше, Адолф Хитлер беше живял там преди Берлин. Единственото нещо, което искаше да направи сега, беше да скочи в някой самолет и да отлети там. Можеше само да си представи как щеше да понесе това шефката му Алисън Воспър, която чакаше всяка възможност, колкото и незначителна да беше тя, за да завърти ножа, който му беше забила в раната, и да се отърве от него.

После Дарън излезе от стаята и се върна с черна торба за боклук, напълнена със ситно нарязана данъчна кореспонденция от градския съвет на Брайтън и Хоув, извади стиска от нея и започна да запълва празната черепна кутия на жената. Междувременно с голяма игла за шиене на корабни платна Клео започна внимателно, но прилежно да зашива диафрагмата на жената.

Когато свърши, изми Кати с маркуч, за да отстрани всякакви следи от кръв, а после започна най-деликатната част от процедурата. С най-голямо старание нанесе грим и малко руж на бузите на жената, среса косата ѝ и я накара да изглежда като че е полегнала за кратка дрямка.

В същото време Дарън започна да почиства помещението за аутопсии около количката на Кати Бишоп. Той пръсна дезинфектант, миришещ на лимон, на пода и го изми, после белина, после триген и най-накрая почисти с пара.

Час по-късно, положена под пурпурна плащаница, със скръстени ръце и малко букетче от свежи бели и розови рози в ръката, Дарън изкара Кати в стаята за оглед — малко, тясно помещение с дълъг прозорец и място колкото близките да могат да застанат около трупа. Приличаше малко на параклис с безличните сини завеси, като вместо олтар имаше малка ваза с пластмасови цветя.

* * *

Грейс и Брансън стояха отвън и гледаха през стъкления прозорец как полицайката Линда Бъкли, чевръста приятна жена над трийсетте, с къса руса коса, облечена в строг тъмносин костюм и бяла блуза, въвежда Брайън Бишоп.

Наблюдаваха го как се загледа в лицето на мъртвата, после бръкна под плащаницата, извади ръката ѝ и я целуна, после я стисна здраво. По лицето му се стичаха сълзи. После падна на колене, сломен от скръб.

Именно в моменти като този, а Грейс бе преживял твърде много подобни в дългата си кариера, му се искаше да е всичко друго, но не и полицай. Един от приятелите му в училище се беше заел с банково дело и сега беше управител на клон на строително дружество в

Уъртинг, с добра заплата и спокоен живот. Друг пък организираше риболовни излети от морската част на Брайтън и нямаше грижа в живота.

Грейс наблюдаваше, без да може да изключи емоциите си, да спре да усеща мъката на човека с всяка клетчица от тялото си. Можеше само да се въздържа да не заплаче и той самият.

— Мамка му, мъчно му е — каза му Глен тихичко.

Грейс сви рамене, като в него проговори по-скоро ченгето, отколкото сърцето му.

— Може би.

— Господи, ама и ти си едно кораво копеле.

— Едно време не бях — каза Грейс. — Докато не ти позволих да ме возиш. Човек трябва да е кораво копеле, за да преживее това.

— Много смешно.

— Ти изкара ли шофьорския си тест за напреднали полицаи?

— Скъсаха ме, е и?

— Наистина ли?

— Да. Карал съм твърде бавно. Представяш ли си?

— Да ти повярвам ли?

— Господи, разбиваш ме. Всеки път едно и също. Всеки път, когато ти задам въпрос, ти ми отговаряш с въпрос. Не можеш ли за малко да спреш да бъдеш проклет детектив?

Грейс се усмихна.

— Не е смешно. Ясно ли е? Зададох ти простичък въпрос, представяш ли си, че ме скъсаха, защото карам твърде бавно?

— Не-е.

И наистина не можеше! Грейс си спомни последния път с Глен на волана, когато приятелят му практикуваше високоскоростно шофиране за теста. Когато Грейс излезе от колата с всички крайници здрави и читави — по-скоро поради късмет, отколкото поради шофьорските умения на приятеля си, — той реши, че по-скоро ще предпочете да му оперират жлъчката без упойка, отколкото отново да го вози Глен Брансън.

— Наистина, човече — каза Брансън.

— Хубаво е, че в света са останали все още разумни хора.

— Знаеш ли какъв е проблемът ти, старши детектив Рой Грейс?

— Кой точно проблем?

- Проблемът ти с моето каране.
- Кажи ми.
- Нямах вяра.
- В теб или в Господа?
- Господ възпря онзи куршум да ме нарани сериозно.
- Ти наистина вярваш в това, нали?
- Имаш ли по-добра теория?

Грейс млъкна и се замисли. Винаги му беше по-лесно да избута на безопасно разстояние встрани въпросите, свързани с Господа, и да мисли за тях само когато му изнасяше. Не беше атеист, не беше дори истински агностик. Вярваше в нещо — или поне *искаше* да вярва в нещо, — но никога не можеше да определи точно в какво. Все не му достигаше нещо, за да може да приеме открито схващането за Бога. И веднага след това се чувстваше виновен. Но откакто изчезна Санди и всичките му молитви останаха без отговор, това подкопа до голяма степен част от вярата му.

Случваха се такива лайняни работи.

Като полицаи голяма част от задълженията му беше да установи истината. *Фактите*. Като и при всички негови колеги полицаи, вярата му си беше негова лична работа. Той наблюдаваше Брайън Бишоп от другата страна на прозореца. Човекът беше изцяло сломен от скръб.

Или пък беше страхотен актьор.

Скоро щеше да разбере кое от двете.

Само че колкото и да беше неправилно, защото го засягаше лично, точно сега Санди беше на първо място в мислите му.

Скункс се изкушаваше да се обади на пласъора си по крадения телефон, защото ваучерът на собствения му току-що беше изтекъл, но реши, че не си заслужава да рискува да го разгневи. Или още по-лошо — да го зачеркне като клиент, стиснатото му копеле. Човекът нямаше да е щастлив да му вкарат номера в указателя на откраднат телефон — особено такъв, който той щеше да продава.

Затова Скункс влезе в една обществена телефонна кабина пред мръсна редица от еднотипни къщи в стила на Регентството^[1] на „Левъл“ и затръшна вратата, отрязвайки шума на трафика в петък следобед. Все едно че подире му затвориха вратата на пещ — горещината беше почти непоносима.

Той набра номера, след като отвори вратата и я подпря с крак. След два сигнала му отговориха с рязкото „Да?“.

— Уейн Руни — каза Скункс, което беше паролата, уговорена от миналия път. Сменяха я при всяка среща.

Мъжът говореше с източнолондонски акцент.

— Да-а, добре де, обичайното ли? Кафяв ли искаш? Торбичка за десет фунта или за двайсет?

— За двайсет.

— С какво плащаш? В брой?

— С „Моторола Рейзър“. Мобилен.

— Заринат съм с такива до гуша. Мога да ти дам само десет за него.

— Мамка ти, човече, надявах се на трийсет.

— Тогава не мога да ти помогна, приятел. Съжалявам. Бай.

Обхванат от внезапна паника, Скункс извика бързо:

— Хей, не, не. Не затваряй.

Последва кратко мълчание. След това мъжът отново заговори:

— Зает съм. Нямам време за губене. Цената на улицата се покачва и има недостиг. Така ще е две седмици.

Скункс запомни този коментар.

— Бих могъл да взема за дваисет.

— Най-много мога да ти дам за десет.

Имаше и други наркопласъори, но последният, когото използваше, го бяха гепили и сега не беше на улицата, а някъде по затворите. Друг пък, беше сигурен, му беше пробутал някакво лайно. Имаше и няколко купувачи, на които можеше да се обади по телефона за по-добра цена, но се чувстваше все по-напрегнат; имаше нужда от нещо сега, за да си избистри главата. Днес имаше работа за вършене, която щеше да му донесе повече пари от телефона. По-късно през деня ще може да си купи още.

— Да-а. Окей. Къде ще се срещнем?

Пласъорът, когото познаваше само като Джо, му даде инструкции.

Скункс излезе от кабината с чувството, че слънцето му подпалва главата, и прекоси в задръстването уличните платна на „Марлборо Плейс“, точно пред кръчмата, където понякога си купуваше „екстази“ нощем в мъжката тоалетна. Може би ако всичко минеше добре, щяха да му останат пари да си купи малко и тази вечер.

После сви надясно по „Норт Роуд“ — дълга, шумна, еднопосочна улица, която се изкачваше стръмно нагоре. Долната ѝ част беше гнусна, но от средата, точно след магазина на „Старбъкс“, започваше най-модната част на Брайтън.

Районът на Норт Лейн представляваше плетеница от тесни улици, които прехвърляха по-голямата част от хълма и слизаха надолу на изток от гарата. Зад всеки ъгъл човек се натъкваше на подредени на паважа антични мраморни камини, закачалки с екстравагантни дрехи или редица еднотипни вилички близнаци във викториански стил, строени за железопътните работници в XIX век, а сега модни градски къщи. Или пък попадеше на подновената фасада на стара фабрика, превърната днес в шикозни градски мезонети.

Краткото изкачване по хълма се видя трудно на Скункс. Имаше време, когато хвърчеше по-бърз и от вятъра, когато уверено можеше да грабне чанта или стока от магазина, но сега всяко физическо усилие бързо го изтощаваше, освен в часовете, когато току-що си беше взел дозата или когато беше на стимуланти. Никой не му обърна внимание освен двама цивилни полицаи, седнали на една маса в претъпкания

„Старбъкс“, с добър изглед през витрината за онова, което ставаше на улицата.

Мърляво облечени, и двамата можеха да минат за студенти, които ближат кафетата си възможно най-дълго. Единият, по-нисък и набит, с бръсната глава и козя брадичка, носеше черна тениска и разпрани джинси; вторият, по-висок, с рядка косица, беше с размъкната риза върху военни камуфлажни панталони. Те познаваха повечето отрепки на Брайтън лице в лице, а физиономията на Скункс висеше на стената в Брайтънската централа наред с още четирийсетина редовни нарушители още откакто двамата постъпиха в полицията.

За по-голямата част от населението на Брайтън и Хоув Скункс беше почти невидим. Облечен така, както се обличаше още от пубертета, в измачкано найлоново ветроустойчиво яке с качулка върху опърпана оранжева тениска, долнище на анцуг и маратонки, с ръце в джобовете, прегърбен напред, той се сливаше с града като хамелеон. Това беше униформата на неговата банда УБК — „Уел Биг Крю“ — съперничка на отдавна установилата се ТМК — „Тийм Масив Крю“. Те не бяха толкова зли, колкото ТМК, чийто обред за посвещение твърдяха, че включвал или побой над ченге, или изнасилване или намушкване с нож на невинен минавач, но УБК обичаше да си придава страховит вид. Висяха по моловете с вдигнати качулки, крадяха всичко, което им беше подръка, пребиваха всеки, който беше достатъчно глупав да остане сам, и харчеха парите предимно за алкохол и наркотици. Сега вече беше твърде стар за бандата, те бяха предимно пубертетчета, но все още носеше дрехите, защото му харесваше чувството някъде да принадлежи.

Главата на Скункс беше обръсната — от Бетани, всеки път, когато идваше, — а една тясна, неравна ивица косми се спускаше от средата на долната му устна до основата на брадичката. На Бетани ѝ харесваше, казваше, че го правела мистериозен, особено с моравите слънчеви очила.

Но той не се оглеждаше много-много в огледалата. Като малко момченце се зяпаше в огледалото с часове, като се опитваше да се убеди, че не е толкова грозен, *колкото* майка му и брат му твърдяха, че е. Сега вече не го беше грижа. Оправяше се добре с момичетата. Понякога лицето му го плашеше, беше сухо, на плюски, изпито. Като че ли опънато върху черепните кости отдолу.

Тялото му се разкапваше — нямаше нужда човек да е ядрен физик, за да проумее това. Не беше от наркотиците, а от примесите, с които ги смесваха онези мошеници доставчиците, те го унищожаваша. През повечето дни главата му се маеше, като че ли беше болен от грип, като че ли живееше живота си ту в постоянна гореща омара, ту в зимна мъгла. Паметта му беше боклук — не можеше да се концентрира достатъчно, за да изгледа един филм по телевизията от началото до края. По тялото му непрекъснато се отваряха язви. Не задържаше храната в стомаха си. Беше изгубил представа за времето. Понякога не можеше да си спомни на колко е години.

Мислеше, че е на двайсет и четири или там някъде. Искаше да пита за това брат си, когато му се обади по телефона в Австралия миналата вечер, ама не стана.

Точно брат му, с три години по-голям и една стъпка по-висок от него, пръв го нарече Скункс и на него му хареса.

Скунксовете бяха подли, неопитомяеми животни. Промъкваша се, можеха да се защитават. Не ти трябваше да се захващаш със скункс.

В пубертета се беше специализирал в крадене на коли. Установи, без дори да помисли за това, че може да ги краде с лекота. А щом се разчу, че може да свие всяка кола по желание, изведнъж откри, че има приятели. Арестуваха го два пъти — първия път го пуснаха условно и му забраниха да шофира, макар че беше твърде млад, за да има шофьорска книжка, а втория път, тъй като беше усложнил провинението си с нападение, го изпратиха в изправителен дом за малолетни за една година.

А днес следобед на това влажно късче хартия, сгънато в джоба му, имаше поръчка за кола. Ново ауди А4 кабриолет, автоматик, с нисък километраж, металик в синьо, сребристо или черно.

Той спря да си поеме дъх и изведнъж го заля тъмен неопределен страх, изсмуквайки цялата горещина на деня от тялото му, и го остави като че ли внезапно го тикнаха във фризер. Усети гъделичкане по кожата си както преди, сякаш милион термити пълпеха по нея.

Видя телефонна кабина. Имаше нужда от тази кабина. Трябваше да се концентрира, да си възвърне равновесието. Той влезе в нея и от усилието да затръшне тежката врата почувства, че се задъхва. *Мамка* му. Облегна се на стената на кабината в задушната жега със замаяна глава и подкосяващи се крака. Сграбчи слушалката, като се подпря с

едната ръка, изрови от джоба си монета и я пусна в апарата, после набра номера на Джо.

— Обажда се Уейн Руни — каза той тихо, като че ли някой можеше да го чуе. — Тук съм.

— Дай ми номера си. Ще ти се обадя.

Скункс зачака, като се изнервяше все повече. След няколко минути телефонът най-сетне иззвъня. Последва нова поредица от инструкции. Майната му, Джо ставаше все по-параноичен от ден на ден. Или беше гледал твърде много филми с Джеймс Бонд.

Скункс излезе от будката, измина около петдесет метра по улицата, после спря и се зазяпа във витрината на магазин за рязане на стиропор по поръчка, както му бяха наредили.

Двамата полицаи отпиха от студените си кафета. По-ниският и набит от тях, чието име беше Пол Пакър, държеше чашата си с мушнат среден пръст в дръжката. Преди осем години най-горната фаланга от показалеца на дясната му ръка беше отхапана в една схватка от Скункс.

Това беше третата сделка, на която бяха свидетели през последния час. А знаеха, че същото ставаше в момента поне в половин дузина горещи точки из цял Брайтън. Във всеки час от денонощието. Да се опитваш да спреш търговията с наркотици в град като този беше като да се опитваш да спреш ледник, като го замеряш с камъчета.

За да поддържа пристрастеност към наркотик на стойност десет фунта, един наркоман извършваше престъпления от типа на кражбите на стойност от три до пет хиляди фунта месечно. Малцина обаче караха на дози за по десет фунта дневно — повечето бяха на дози за по двайсет, петдесет до стотина фунта и повече. Някои достигаха до триста-четиристотин фунта дневно. И един куп посредници си вземаха процента в процес на всичко това. По цялата верига имаше богата жътва. Разкривате неколцина, прибирате ги от улицата и след няколко дни изникват куп нови лица с нови доставки. Ливърпулци. Българи. Руснаци. С едно общо нещо помежду си. Живееха си охолно на гърба на жалките малки копеленца като Скункс.

Но Пол Пакър и колегата му Тревър Салис не бяха платили 50 лири от полицейския фонд на информатор, за да им помогне да пипнат Скункс за наркотици. Той беше твърде дребен играч, за да се занимават с него. Те се надяваха, че той ще ги заведе при съвсем различен играч в съвсем друга сфера.

След няколко минути едно ниско дебело хлапе на около дванайсет години, с кръгло луничаво лице и подстрижка тип канадска ливада, облечено в мръсна тениска с надпис „Саут Парк“, шорти и незавързани баскетболни кецове, което обилно се потеше, се примъкна до Скункс.

— Уейн Руни? — попита момчето с изменен писклив глас.

— Да-а.

Хлапето изплю малко пакетче, увито в целофан, от устата си и го връчи на Скункс, който на свой ред му връчи моторолата. След секунди хлапето вече тичаше нагоре по хълма. А Скункс се запъти обратно към караваната си.

А Пол Пакър и Тревър Салис излязоха от „Старбъкс“ и тръгнаха подире му надолу по хълма.

---

[1] Преходният културно-исторически период между царуването на крал Джордж III и това на кралица Виктория (прибл. между 1795–1837). — Бел.прев. ↑

Залата за тежки произшествия в Съсекс Хаус заемаше по-голямата част от първия етаж на сградата. В нея се влизаше през врата с електронно четящо устройство в края на обширно разчупено фоайе, където бяха офисите на висшите служители на отдела за криминални разследвания и помощния им персонал.

За Рой Грейс атмосферата в тази част на централното управление на отдела за криминални разследвания беше съвсем различна от всякъде другаде в сградата, че и от другите полицейски сгради във и около Брайтън и Хоув. Коридорите и офисите на повечето полицейски участъци имаха овехтял институционален вид, но тук всичко изглеждаше ново.

Твърде ново, твърде модерно, твърде чисто, твърде, по дяволите, подредено. Твърде *бездушно*. Биха могли да бъдат офиси на заклетите експерт-счетоводители или административната част на банка или застрахователна компания.

Диаграми върху бял картон, който също изглеждаше чисто нов, бяха закачени върху табла с червен филц на равни интервали покрай стените. Те отразяваха цялата информация по процедурите, която всеки детектив трябваше да знае наизуст, но понякога в началото на някое разследване Грейс отделяше време да ги прочете отново.

Той съзнаваше много добре колко лесно в самодоволството си човек можеше да забрави нещо. А наскоро прочете и една статия в подкрепа на това свое мнение. Според нея по-голямата част от най-страшните въздушни катастрофи през последните петдесет години се дължали на грешки на пилотите. И в повечето случаи това не било по вина на неопитния младши пилот — грешал старшият пилот на въздухоплателната линия. Статията стигаше дотам да твърди, че ако в самолета, в който седите, откриете, че ще ви вози старши капитан на въздухоплателната линия, веднага слизайте от него!

Самодоволство. Същото беше и в медицината. Неотдавна един консултиращ хирург-ортопед в Съсекс беше ампутирал здравия крак на

някакъв пациент. Нищо и никаква грешка. Почти със сигурност причинена от самотоволство.

Ето защо малко преди шест часа вечерта Грейс се спря в горещия задушен коридор на входа на залата за тежки произшествия, с риза, залепнала за гърдите от жестоката следобедна жега, и новината за Санди в Мюнхен, запечатана в главата му. Той кимна на Брансън и посочи първата диаграма на стената, веднага след вратата на офиса на системния мениджър на ХОЛМС^[1], под надслова „ВЪЗМОЖНИ МОТИВИ“.

— Какво означава всъщност „да поддържаши активен стил на живот“! — попита Брансън, след като прочете диаграмата.

В средата бе оградена в кръгче една-единствена дума „мотив“. Около нея на края на различни стрелки бяха подредени думите *ревност, расизъм, гняв/страх, обир, власт/контрол, желание, печалба, заплащане, хомофобия, омраза, отмъщение, психично заболяване, сексуалност* и „поддържане на активен стил на живот“.

— Да убиеш някого, за да му наследиш парите — отговори Грейс.

Глен Брансън се прозина.

— Има едно нещо, което липсва — после свъси вежди. — Всъщност две неща — каза мрачно.

— Кои?

— „Кефене“. И „слава“.

— Кефене ли?

— Да-а. Онези хлапета, които бяха запалили една стара просякиня под навес за автобуси миналата година. Полели я с бензин, докато спяла. Не са я мразили, просто са искали да направят нещо, нали? Да се изкефят.

Грейс кимна. Мозъкът му всъщност не работеше. Той все още мислеше за Санди. Мюнхен. Господи, как щеше да се оправи с всичко това? В момента искаше само да се качи на някой самолет за Мюнхен.

— И слава, нали? — каза Глен. — Влизането в банда е един от начините да добиеш тежест на улицата, нали?

Грейс премина към следващото табло. То беше озаглавено „ЦЯЛОСТЕН КРИМИНОЛОГИЧЕН ПРЕГЛЕД“. Той хвърли поглед към списъка, където думите в момента се сливаха безсмислено. „Оценка на потенциалната информация, разузнаване, свидетели.

Преоценка. Разработване и прилагане на съдебна стратегия.“ После с ъгълчето на окоето си видя напет, енергичен на вид мъж в началото на петдесетте, облечен с модни бежови панталони, бежова рижа и кафява вратовръзка, който крачеше към тях. Тони Кейс — началник поддръжка на сградата.

— Здравсти, Рой — каза той бодро. — Приготвил съм ти Зала 1 и магнетофоните са готови за рокендрол. После се обърна към детектив сержанта и раздруса енергично ръката му — Глен — каза той. — Добре дошъл пак сред нас! Мислех, че още си в отпуск.

— Бях.

— Сега ще трябва да внимаваш, когато пиеш, нали? Да не изтече през дупките в корема ти.

— Да, нещо такова — отговори Глен, без да откликне на шегата, или нарочно, или защото мислеше за нещо съвсем друго — Грейс не можа да определи защо.

— Ще остана още малко тук — каза Кейс безгрижно. — Ако имаш нужда от нещо, кажи — той потупа мобилния си телефон, напъхан в джоба на ризата.

— Автомат за прясна вода? Ще ни трябва в тази жега — каза Грейс.

— Вече го имате.

— Чудесен човек — той погледна часовника си. Оставаха малко повече от дващест минути до оперативката, която беше свикал в шест и трийсет. Имаше достатъчно време. Той поведе Глен Брансън покрай стаите с доказателства от местопрестъплението и стаите на екипа за външни разследвания, после зави рязко вдясно към залата за разпит на свидетели, която бяха посетили по-рано този следобед.

Влязоха в малката тясна стаичка за наблюдение до залата за разпит. Два разнородни стола бяха придърпани до работен плот по цялата дължина на стаята, върху който се мъдреше металната кутия на машината за видеозаписи и цветен монитор, който непрекъснато показваше досадното цветно изображение на масичката за кафе и трите червени стола в празната зала за разпит на свидетели от другата страна на стената.

Грейс сбърчи нос. Миришеше, като че ли някой беше ял къри, вероятно от деликатесния отдел на супермаркет АСДА през улицата. Надникна в кошчето за боклук и видя доказателствата — куп

картонени кутии. След аутопсия винаги му трябваше известно време, преди да се сети за храна, а в този момент, след като току-що беше видял остатъците от нещо като кашмирско блюдо със скариди сред съдържанието на стомаха на Кати Бишоп, нездравият лъх на къри в помещението хич не му беше по вкуса.

Грейс се наведе, вдигна кошчето за боклук и го тръсна пред вратата. Миризмата не се разсея, но поне той самият се почувства малко по-добре. После седна пред монитора, поприпомни си контролните механизми на видео машината и натисна бутона за пускане.

Като през цялото време не спираше да мисли. Мислеше. „Санди обичаше къри. Корма^[2] с пиле. Любимото й.“

Разпитът на Брайън Бишоп, който проведеха по-рано, се появи на екрана. Грейс превъртя бързо, наблюдавайки тъмнокосия мъж с дизайнерско сако в защитен цвят, с крещящи сребърни копчета и двуцветни обуца за голф в бяло и кафяво.

— Тези обуца приличат на гети — каза Брансън, като седна до него. — Като на гангстерите във филмите от трийсетте години на миналия век. Гледал ли си „Някои го предпочитат горещо“? Гласът му беше безизразен, лишен от обичайната си енергия, но, изглежда, полагаше свръхчовешки усилия да бъде жизнерадостен.

Грейс осъзна, че именно тази част от деня сигурно беше особено трудна за него. Ранната вечер. Обикновено, ако си беше у дома, щеше да помага да сложат децата да си легнат.

— Онзи с Мерилин Монро ли?

— Да, и с Тони Къртис, Джак Лемън и Джордж Рафт. Ами, брилянтен. Спомняш си онази сцена, нали, когато вкарват тортата и от нея изскача един с картечница и разстрелва всички наоколо, а Джордж Рафт казва: „Нещо в тази торта май не му е понесло!“

— Модерна трактовка на троянския кон — каза Грейс.

— Искаш да кажеш, че е бил римейк? — попита Брансън озадачен. — „Троянският кон“? Не си го спомням.

Грейс поклати глава.

— Това не е филм, Глен. А онова, което гърците са направили в Троя!

— Какво са направили?

Грейс изгледа свирепо приятеля си.

— Ти май си получил цялото си образование от гледане на филми, а? Да си учил нещо по история?

Брансън сви отбранително рамене.

— Достатъчно.

Грейс забави лентата. На екрана Глен Брансън попита: „Може ли да ми кажете кога за последен път видяхте съпругата си, мистър Бишоп?“

Грейс спря лентата.

— Сега искам да се концентрираш върху очите на Бишоп. Искам да преброиш колко пъти примигна. Искам бройката примигвания в минута. Имаш ли секундарна стрелка на тази контролна кула на НАСА, която носиш на ръката си?

Брансън се втренчи в часовника си, като че ли объркан от въпроса. Той имаше модерен голям хронометър „Касио“, от онези с твърде многото циферблати и копчета, за които Грейс все се чудеше дали приятелят му имаше представа за какво служат и половината от тях.

— Трябва да има някъде — отговори Брансън.

— Окей, започни да засичаш сега.

Глен се обърка няколко пъти. После на екрана Рой Грейс застана в центъра на стаята и започна да разпитва Бишоп.

— Къде спяхте снощи, мистър Бишоп?

— В моя апартамент в Лондон.

— Може ли някой да потвърди това?

— Двайсет и четири — обяви Глен Брансън, премествайки поглед от часовника си върху екрана, а после обратно.

— Сигурен ли си?

— Да.

— Добре. Повтори го.

На екрана Грейс попита Бишоп:

— Кога пристигнахте на игрището в клуба за голф тази сутрин?

- Точно след девет.
- И шофирахте дотук от Лондон?
- Да.
- Към колко часа е било това?
- Около шест и половина.

— Отново двайсет и четири!

Грейс спря лентата.

— Интересно — каза.

— Кое точно? — попита Брансън.

— Това е експеримент. Пробвам нещо, което прочетох онзи ден в един бюлетин по психология, за който съм абониран. Авторът твърдеше, че в една университетска лаборатория... мисля, че беше в Единбург... са установили, че хората примигват повече пъти в минута, когато казват истината, отколкото, когато лъжат.

— Наистина ли?

— Примигват 23,6 пъти в минута, когато казват истината, и 18,5 пъти в минута, когато лъжат. Факт е, че лъжците седят много неподвижно... трябва да мислят по-усилено от хората, които казват истината... а когато мислим по-усилено, сме по-неподвижни — той пусна отново лентата.

Брайън Бишоп все повече се вълнуваше, като най-сетне стана и започна да жестикулира.

— Твърдо двайсет и четири — каза Брансън.

— И езикът на тялото му потвърждава това — каза Грейс. — Прилича на човек, който казва истината.

Но съзнаваше пределно ясно, че това е само един индикатор. Беше му се случвало да разчете погрешно езика на тялото и преди и беше загазвал зле.

---

[1] Акроним на компютърна система за разследвания на Министерството на вътрешните работи на Обединеното кралство. — Бел.прев. ↑

[2] Индийско блюдо с къри. — Бел.прев. ↑

Пресата наричаше август „глупавия сезон“. След като парламентът беше в лятна ваканция и половината свят в отпуск, месецът не изобилстваше на новини. Вестниците често правеха важни теми от незначителни събития, които по друго време може би изобщо никога нямаше да стигнат до страниците им, и за тях нямаше нищо похубаво от сериозно престъпление — колкото по-зловещо, толкова по-добре. Единствените хора, които, изглежда, не излизаха в отпуск, нито пък спазваха обичайното работно време, бяха престъпниците.

И той самият, размишляваше Рой Грейс.

Последната му сваятна ваканция беше преди повече от девет години, когато те със Санди отлетяха със самолет за Испания и отседнаха в един апартамент под наем близо до Малага. Апартаментът беше тесен и вместо рекламираната гледка към морето гледаше към многоетажен автомобилен паркинг. И през по-голямата част от седмицата валеше.

За разлика от сегашната гореща августовска вълна тук, в Брайтън, която докара още повече отпускарни и излетници от обикновеното, залели града. Плажовете бяха претъпкани, както и баровете и кафенетата. Брайтън и Хоув имаха стотици хиляди вертикални капанчета, където човек можеше да пийне, и Грейс предполагаше, че вероятно сега се използва до последна възможност. Беше рай за уличната престъпност. За нея сезонът беше по-скоро „отворен“, отколкото „глупав“.

Той много добре съзнаваше, че при липсата на новини едно разследване на убийство като това, което му бяха трупнали сега, щеше да се наблюдава много по-внимателно от пресата от нормалното. Богата жена намерена мъртва, скъпа къща, може би участие в изчанчен секс, показан хубавец съпруг. Това си беше сигурен удар за всеки редактор, който се мъчеше да запълни вестникарските колонки.

Грейс трябваше да планира от самото начало как изключително предпазливо да се разправя с пресата и медиите и да се опита, както

правеше винаги, да накара отразяването на събитието по-скоро да помага, отколкото да вреди при разследването. Утре сутринта щеше да свика първата от поредицата редовни пресконференции по въпроса. Преди това проведе две оперативки с екипа, който събираше, за да ги подготви.

И въпреки цялата тази дейност трябваше някак си да измисли как да отлети за Мюнхен. Трябваше.

Беше абсолютно необходимо.

Толкова много мисли за Санди се въртяха в главата му. *Седяла в бирария на открито. С любовник? След загуба на паметта? Или просто бяха сбъркали човека? Ако някой друг му беше казал, че я е видял, той сигурно просто би отхвърлил информацията. Но Дик Поуп беше добър детектив, обстоятелствен човек, с добра зрителна памет.*

Няколко минути преди шест и трийсет, придружаван от Глен Брансън, Грейс напусна видеозалата за разпит на свидетели, грабна за двамата по едно кафе от автомата в кухненския бокс и тръгна по коридора към първа зала, която беше определена за неговото разследване от Тони Кейс. Мина покрай голямо табло с червен филц с надслов „ОПЕРАЦИЯ ЛИСАБОН“, под който имаше снимка на приличащ на китаец мъж с рядка брадица, заобиколена от няколко други снимки на камъни в дъното на високите скали на местната природна забележителност Бийчи Хед — всяка оградена с червен кръг.

Бийчи Хед — драматичен и красив нос от бели варовикови скали, имаше неприятната репутация на най-популярното място за самоубийства в Англия. Предлагаше на желаещите стръмен и злоещо примамлив скок от около двеста метра до брега на Ламанша. Списъкът на онези, които бяха прекрачили, скочили, търкулнали се или преминали с кола през затревения му край и бяха оцелели, беше кратък.

Този злочест, неизвестен човечец беше намерен мъртъв през май. Отначало помислиха, че е поредният самоубиец, докато аутопсията не показа, че вероятно е получил известна помощ, като се вземе предвид фактът, че е бил мъртъв от доста време, преди да скочи. Разследването продължаваше, но със затихващ успех всеки път, когато поредната линия на разпити удряше на камък.

Всяко значително произшествие получаваше име, дадено му произволно от компютъра на съсекската полиция. Ако някое име

звучеше като свързано със случая, който разследваха, това просто беше съвпадение. А това се случваше рядко.

За разлика от работните места в останалата част на Съсекс Хаус — и във всички останали полицейски участъци в страната, — тук по бюрата в първа зала нямаше и знак от нещо лично. Нямаше снимки на членове на семействата, на футболисти, списъци с дати на спортни състезания, смешни карикатури. Всичко в това помещение, освен мебелите и апаратурата, бе свързано с разследването. Не се чуваха и много шеги, само свирепа концентрация. Звън на телефони, тракане на клавиатури, шум на хартия, бълвана от лазерните принтери. Тишината на концентрацията.

Той огледа първоначалния си екип със смесени чувства, докато пресичаше стаята. Имаше няколко познати лица, които се радваше да види. Детектив сержант Бела Мой — привлекателна жена на трийсет и пет години с къносана кестенява коса, държеше пред себе си кутия с медени бисквити с шоколад, към които беше прирастена. Ник Никол — с къса коса, висок като върлина, с разкопчана на врата риза с къси ръкави, имаше бледия и уморен вид на баща на шестседмично бебе. Служителката от индекса и базата данни — млада, пълничка жена, с дълга кестенява коса, на име Сюзан Градли, беше извънредно трудолюбива и експедитивна. И ветеранът Норман Потинг, когото ще трябва да държи под око.

Детектив сержант Потинг беше на петдесет и три години. С тясно, сякаш гумено лице, кръстосано от разкъсани капиляри под оредяваща, сресана през цялото теме коса, пълни устни и пожълтели от тютюн зъби. Беше облечен с измачкан бежов ленен костюм и орфана жълта риза с къси ръкави, върху която като че ли носеше целия си обяд. Колкото и необичайно да бе, имаше сериозен слънчев тен, който, както трябва да признае Грейс, подобряваше външния му вид, макар че повечето жени в отдела го смятаха за противен. Обикновено прехвърляха Потинг да запълва дупките из цялата страна, когато някой отдел имаше отчаяна нужда от човек.

Присъствието на детектив Алфонсо Дзафероне като член на екипа не допринасяше за подобряване на настроението на Грейс. Мрачен, арогантен мъж на двайсет и кусур години, с латиноамериканска хубост и оформена с гел прическа, облечен предизвикателно в черен костюм, с черна риза и кремава вратовръзка.

При последната им съвместна акция Дзафероне бе проявил съобразителност, но имаше проблем с агресивността. Отчасти поради липсата на избор, защото беше отпускарски сезон, но и поради желанието да даде на това животинче урок по добри маниери, Грейс го включи в екипа.

Докато поздравяваше поред всеки един от тях, Грейс си мислеше за Кати Бишоп. Представи си я на леглото в къщата ѝ на „Дайк Роуд Авеню“ тази сутрин, после на масата в моргата следобед. Като че ли носеше духа ѝ в сърцето си. Бремето на отговорността. Хората в тази стая и другите, които скоро щяха да се присъединят към екипа в залата за конференции, носеха огромна отговорност.

Поради което трябваше да изтика всички мисли за Санди в някакво изолирано кътче на мозъка си и да ги заключи там засега. Някак си.

През следващите няколко часа и дни щеше да научи повече за Кати Бишоп, отколкото който и да било на тази земя. Повече от съпруга ѝ, родителите ѝ, връстниците ѝ, най-добрите ѝ приятели. Те може и да смятаха, че я *познават*, но всъщност знаеха за нея само онова, която тя им позволяваше да научат. Неизбежно нещо щеше да бъде укрито. Всяко човешко същество постъпваше така.

И неизбежно Рой Грейс щеше да приеме нещата лично. Винаги ставаше така.

Но в този миг Грейс не знаеше колко личен за него щеше да стане този случай.

Скункс почувства прилив на сили. Светът беше много по-добро място. Хероинът си вършеше работата — беше му приятно топло и замаяно, всичко беше чудесно, тялото му бе залято от ендорфини. Ей така трябваше да усеща живота; искаше да запази това усещане завинаги.

Пристигна Бетани с пиле, малко картофена салата и кофа с крем карамел, които беше взела от хладилника на майка си, и всички лайнари се бяха омели от караваната му, и той я оправи изотзад, така както тя обичаше... и както и той обичаше, масивният ѝ задник да се притиска в корема му.

А сега тя го караше по крайбрежната улица с малкото пежо на майка си, а той се беше излегнал в седалката до нея, наклонена назад, и зяпаше през моравите очила *офиса* си. Отбелязвайки на свой ред всички паркирани коли. Всички видове коли, за които можете да се сетите. Всичките прашни и напечени от слънцето. Стопаните им бяха на плажа. Той търсеше кола, която да отговаря на марката и модела, записани на влажното смачкано листче хартия на скута му, неговия *списък за пазаруване*, който трябваше да поглежда от време на време, защото паметта му беше боклук.

— Трябва скоро да се връщам. На майка ѝ трябва колата. Довечера отива на бридж — каза Бетани.

Всички шибани марки коли в света бяха паркирани на крайбрежната улица тази вечер. Всички шибани марки, с изключение на онази, която търсеше. Нов модел ауди А4 кабриолет, автоматик, с нисък километраж, металик в синьо, сребристо или черно.

— Насочи към Шърли Драйв — каза той.

Часовникът на таблото показваше шест и петнайсет вечерта.

— Наистина трябва да се прибера до седем. Колата ѝ трябва, ще ме убие, ако закъснея — отговори Бетани.

Скункс я погледна одобрително за момент. Имаше къса черна коса и дебели ръце. Гърдите ѝ извираха от деколтето на размъкнатата

тениска, а пълните ѝ кафяви бедра бяха прикрити оскъдно от синя дочена минипола. Беше пъхнал едната си ръка под ластика на гащите ѝ, гушната в меките ѝ влажни срамни косми, като мушкаше с два пръста още по-надълбоко.

— Завий надясно — нареди той.

— Караш ме пак да ми се прииска!

Той мушна пръсти още по-надълбоко.

Тя се задъха.

— Скункс, престани!

И на него отново му се прииска. Тя зави надясно на светофара, покрай статуята на кралица Виктория, а после той внезапно извика:

— Спри!

— Какво има?

— Там! Там! Там! — той хвана волана, като качи колата на бордюра, без да обръща внимание на скърцането на спирачките и на клаксона отзад.

Докато Бетани спираше колата, Скункс извади първо пръстите, после ръката си.

— Брилянтно, мамка му! Виждаш ли я!

Отвори вратата на колата, излезе с препъване и тръгна, без да се обърне.

Там, на светофара, от другата страна на улицата беше спряла тъмносиня металик ауди А4 кабриолет. Скункс измъкна химикалка от джоба си, записа номера на колата на листчето, после измъкна мобилния си телефон от джоба на панталона и набра един номер.

— GU 06 LGJ — прочете. — Можеш ли да ми дадеш нещо до един час?

Толкова беше доволен, че дори не видя как пежото замина, а Бетани му махна с ръка, не чу и краткото ѝ бибипкане.

„Брилянтно! — помисли си. — Да-а!“

Не видя също така и малкия сив форд край бордюра на няколко метра зад него. Това беше една от петте коли на екипите за проследяване, която караше подире му през последния половин час, след като беше излязъл от караваната.

Брайън Бишоп седеше на ръба на голямото легло, обгърнал брадичка с длани, и гледаше телевизия в хотелската си стая. До него на подноса чашата с чай отдавна беше изстинала, а двете бисквити в целофанови опаковки стояха недокоснати. Беше изключил климатика, защото беше твърде студено, а сега, все още с дрехите си за голф под сакото, го обливаше пот.

Отвън, въпреки стъклопакета, чуваше воя на сирена, слабото мърморене на двигателя на някакъв камион, подновяващото се „пиу-пиу-пиу“ на автомобилна аларма. Свят, от който се чувстваше абсолютно откъснат, докато гледаше своята къща... *дома си...* по проклетата „Скай Нюз“. Усещането беше напълно сюрреалистично. Като че ли той самият се беше превърнал в непознат в собствения си живот. И не само в непознат. В парий.

Беше изпитал нещо подобно и преди, по време на раздялата, а после и на развода му с Зоуи, когато децата му Карли и Макс бяха взели нейната страна, след като тя успешно ги беше настроила срещу него, и отказваха да говорят с него почти две години.

Обичан от камерите новинар със свършена прическа и страхотни зъби стоеше пред къщата, пред синьо-бялата лента с надпис „Полиция — Местопрестъпление — Не преминавай“ и размахваше микрофон. „Днес следобед беше извършена аутопсия. Ще се върнем към темата в новините в седем часа. Аз съм Дейвид Уилтшър, «Скай Нюз».“

Брайън се чувстваше напълно и окончателно объркан.

Мобилният му телефон иззвъня. Тъй като не позна номера, той го остави да звъни. Почти всяко обаждане днес следобед беше от пресата или от медиите, които, както предполагаше той, се бяха добрали до номера на мобилния му телефон от уебстраницата на компанията му. Интересното беше, че освен Софи му се бяха обадили само двама приятели — Глен Мишон и Иън Стийл; беше се обадил и бизнес партньорът му Саймън Уолтън. Саймън прозвуча истински

разтревожен за него, попита го има ли нещо, което може да направи, и да не се притеснява за бизнеса, че той щял да се погрижи за всичко, докогато Брайън има нужда.

Брайън разговаря няколко пъти с родителите на Кати, които бяха в Аликанте, Испания, където бащата на Кати разгръщаше поредното си — почти със сигурност обречено — бизнес начинание. Те щяха да се върнат със самолет утре сутринта.

Чудеше се дали да се обади на адвокатата си, но защо? Не беше виновен за нищо. Просто не знаеше какво да прави, затова седеше тук неподвижен и хипнотизиран, зяпайки екрана, възприемайки разсеяно групата полицейски коли, които бяха задръстили автомобилната му алея и бяха паркирани отвън на улицата. Покрай къщата преминаваше непрекъснат поток от коли, чиито шофьори и пътници до един извиваха врат, за да гледат. Имаше работа за вършене. Телефонни разговори, електронни съобщения. Купища, по дяволите, но в този миг Брайън не беше в състояние да функционира.

Той се изправи нервно и известно време крачи из стаята, после влезе в блестящата от чистота баня, огледа кърпите, повдигна седалката на тоалетната с желание да се изпикае. Нищо не се получи. Загледа се в лицето си в огледалото над умивалника. После погледът му беше привлечен от редица тоалетни принадлежности. Малки, имитиращи мрамор, пластмасови шишенца с шампоан, балсам, душ гел и балсам за тяло. Размести ги, докато не ги подреди на еднакво разстояние едно от друго, после не хареса разположението им на етажерката и ги премести няколко сантиметра вдясно, като отново старателно се увери, че са на еднакво разстояние едно от друго.

Това го накара да се почувства по-добре.

В десет часа тази сутрин се чувстваше добре, доволен, наслаждаваше се на невероятното лятно време. Играеше една от най-добрите игри на голф в живота си, в един от най-красивите дни от годината. Сега, някакви си осем и половина часа по-късно, животът му беше развалина. Кати беше мъртва.

Миличката, миличката, миличката му Кати.

А полицията съвсем явно го подозираше, че е замесен.

Божичко.

Току-що беше прекарал по-голямата част от следобед с две полицайки, които казаха, че работели като служителки за връзка със

семействата, но той се почувства изморен от въпросите им и имаше нужда от тази почивка.

А после сладката Софи... за какво ставаше дума? Какво, по дяволите, искаше да каже, като твърдеше, че били прекарали нощта заедно? Не бяха. Нямахме начин. Абсолютно никакъв начин.

Истина е, че я харесваше. Но връзка? Невъзможно. Бившата му жена, Зоуи, имаше връзка. Той откри, че го беше мамила цели три години, и когато разбра, болката беше почти непоносима. Не можеше да причини такова нещо на никого. А напоследък усещаше, че нещата не вървят както трябва между него и Кати и полагаше голямо усилие да оправи отношенията им, или поне така си мислеше.

Харесваше му да флиртува със Софи. Наслаждаваше се на компанията ѝ. По дяволите, ласкаеше се да има момиче на двайсет и няколко години, което е откачило по него. Но само дотам. Макар че, както разбираше, май я беше насърчил твърде много. Не знаеше какво точно го беше накарало да я покани на обяд, след като седяха един до друг на някаква конференция за данъчни облекчения за филмови инвестиции. Всички сигнали за опасност бяха налице, но той продължи напред. Срещнаха се няколко пъти. Разменяха електронни съобщения по няколко пъти на ден... и нейните напоследък ставаха все по-неприлични. И истината е, че той се беше сещал няколко пъти за нея по време на... все по-рядкото си напоследък... любене с Кати.

Но никога не беше спал с нея. По дяволите, дори не беше я целунал по устата.

Не беше ли?

Дали пък не вършеше разни неща, които не помнеше? *Имаше* хора, които вършеха разни неща, без да съзнават това. Стресът можеше да причини умствени проблеми, да накара мозъка да функционира по странни начини, а той напоследък беше под голям стрес с тези тревоги за бизнеса си и за Кати.

Компанията му „Интърнешънъл Ростеринг Солушънс“, която бе основал преди девет години, процъфтяваше... може би твърде много. Всяка сутрин трябваше да иде в офиса си само за да разчисти електронните съобщения от предния ден — до двеста на брой, — а после го заливаше следващата партида. В момента компанията откриваше още офиси по света — напоследък в Ню Йорк, Лос Анджелис, Токио, Сидни, Дубай и Куала Лумпур — комуникациите

надхвърляха двадесет и седем часа в денонощието. Беше назначил доста нови хора, разбира се, но никак не му се отдаваше да възлага нещата на другите. Така че все по-често оставаше да работи в офиса до късно вечерта, а след като се прибере, пак да работи след вечеря... също и през съботите и неделите, за неудоволствие на Кати.

Освен това усещаше, че не всичко е наред в брака им. Въпреки интереса си към благотворителните начинания и ротарианския клуб Кати негодуваше, че все повече време прекарва сама. Той се опита да ѝ каже, че няма винаги да работи толкова — след някоя и друга година можеха да продадат част от акциите на компанията или изобщо да я продадат за достатъчно пари и да не трябва никога повече да работят. Тогава тя му припомни, че е казвал същото преди две години.

Съвсем наскоро, и то много сърдито, му беше казала, че Брайън винаги ще си остане работохолик, защото всъщност няма други интереси извън бизнеса си. Той се опита да парира неубедително, че *бебчето му* — възстановеният от него с любов ягуар от 1962 г. — представлява такъв интерес. Докато тя не му отвърна язвително, че не си спомня кога го е изкарвал от гаража за последен път. И той беше принуден да признае пред самия себе си, че и той не си спомняше.

Спомняше си, че когато се разпаднаше бракът му със Зоуи, когато беше почти пред срыв, лекарят му предложи да постъпи за няколко седмици в психиатрична клиника. Той отхвърли това и някак си преживя всичко. Но сега изпитваше същото чувство на потиснатост и от време на време на объркване, както тогава. И долавяше от Кати същото лошо излъчване, каквото бе долавял от Зоуи, преди да открие, че тя му изневерява. Може би само си въобразяваше.

Може би разсъдъкът му точно сега не работеше както трябва.

Камерата се въртеше бавно и малко на подскоци, обхващайки спалнята на семейство Бишоп на „Дайк Роуд Авеню“ №97. Спря се за няколко мига върху голото тяло на Кати Бишоп, което лежеше разпънато, с китки, завързани за доста претенциозните дървени колони на леглото, със следата от охлузено на врата и противогаса.

— Противогазът е бил върху лицето ѝ, когато е открита — каза Рой Грейс на екипа си, който сега наброяваше двайсет души, събрани в залата за тежки произшествия и наблюдаващи видеоматериала, заснет от криминолозите на местопрестъплението.

Помещението побираше най-много двайсет и пет души, насядали на твърдите червени столове около правоъгълната маса, и ако е необходимо, още трийсет прави. Едно от нещата, за което го използваха, бяха оперативките за пресконференциите при тежките произшествия и точно поради тази причина в долния край, точно срещу видеоекрана, имаше извито двуцветно синьо табло, два метра високо и три метра широко, на което се мъдреше бодро електронният адрес на съсекската полиция плюс надписът на благотворителната организация „Краймстопърс“ и телефонният номер. Всички изявления за пресата и медиите се правеха от служителите на този фон.

— Кой я е махнал, Рой? — попита инспектор Ким Мърфи с любезен, но много директен глас.

Грейс беше работил и преди това с Ким, за да изправят пред съда един домовладелец от Брайтън за заговор за убийство, с излязло наскоро успешно решение, и споменът беше добър. Той я беше повикал за това разследване като свой заместник старши следовател. Тя беше блестящ, невероятен интелигентен инспектор, на трийсет и няколко години и той много я харесваше. Беше и много привлекателна, със спретнато подстригана руса коса с кичури, широко открито лице и почти неизменна омагьосваща усмивка, която прикриваше много успешно — за изненада и съжаление на не един негодник, — една изненадващо твърда, обиграна личност от типа „не-се-бъзикай-с мен“.

Въпреки ранга ѝ в нея имаше нещо момчешко. Тази вечер то беше подчертано от спортно, бежово ленено сако с пагони, което беше облякла върху бяла тениска и панталони. През повечето време идваше на работа с мотор „Харли Дейвидсън“, който поддържаше сама.

— Чистачката — каза той. — Един Господ знае какви още улики е заличила.

Тази вечер се бореше със себе си. Наистина се бореше. Трябваше да действа като старши следовател по разследване на убийство с всички отговорности, които произтичаха от това. Но колкото и да се опитваше да се съсредоточи, част от него беше съвсем на друго място, в друг град и в съвсем друго разследване. *Санди*. И току-що осъзна, че изобщо беше забравил да се обади на Клео, за да ѝ каже горе-долу по кое време ще се освободи тази вечер. Щеше да се опита да ѝ изпрати крадешком съобщение по време на тази оперативка.

Изведнъж се почувства объркан за връзката си с Клео. Ами ако Санди наистина беше в Мюнхен? Какво щеше да стане, ако се срещнеха?

Имаше твърде много неопределими величини. Тук и сега, както седеше на работното си място, в реалния свят на първа зала, с лица, които го гледаха в очакване. Въобразяваше ли си или наистина го гледаха странно?

Стегни се!

— Шест и трийсет, петък, 4 август — прочете от бележките си за оперативката. Беше свалил сако, разхлабил вратовръзката и разкопчал две от най-горните копчета на ризата си заради изтощителната жега.

— Това е първата оперативка за операция „Хамелеон“ — продължи той. — Разследване на убийството на трийсет и пет годишно лице от женски пол, идентифицирано като мисис Катрин Маргарет Бишоп... известна като Кати... от „Дайк Роуд Авеню“ № 97, Хоув, Източен Съсекс, провеждано в първия ден след откриване на тялото ѝ в осем и трийсет тази сутрин. Ще обобща произшествието.

Грейс изреди за няколко минути събитията, които бяха довели до откриването на тялото на Кати. Когато стигна до противогаза, както можеше да се очаква, Норман го прекъсна.

— Може би е имал хронично газове, Рой. Сложил ѝ е противогаза от добрина — Потинг се огледа ухилен. Но никой не се

усмихна.

Грейс изстена вътрешно.

— Благодаря ти, Норман — каза. — Имаме доста неща за отхвърляне. Можем да минем и без хумор.

Потинг продължаваше да се оглежда, като се хилеше неудържимо на аудиторията си, несмутен от безизразните им лица.

— Можем също така да се погрижим да не изтича информация за противогаса където и да било — добави Грейс. — Искам абсолютно мълчание по въпроса. Ясно ли е на всички?

Премълчаването на основна информация, открита на местопрестъплението, беше обичайна практика. Така, ако някой се обади по телефона и споменеше противогас, разследващият екип веднага щеше да разбере, че обажданият се почти със сигурност знае нещо.

Грейс започна да изрежда задачите на всеки един. Трябваше да се възстанови фамилиятно дърво на Кати Бишоп, имената на всички хора, с които е имала връзка, плюс фонова информация за тях. С това се занимаваха служителките за връзки със семействата и той вече беше определил Бела Мой да наблюдава задачата.

Бела зачете от отпечатаните пред нея бележки.

— Засега нямам много информация — каза тя. — Кати Бишоп по баща е Катрин Маргарет Дентън, единствено дете на родители, живеещи в Брайтън. Омъжила се е за Брайън Бишоп преди пет години — трети брак за нея, втори за него. Деца няма.

— Имаш ли представа защо няма? — попита Грейс.

— Не — Бела изглеждаше малко изненадана от въпроса. — Бишоп има две деца от първия си брак.

Грейс отбеляза нещо в тефтера си.

— Окей.

— Прекарва дните от седмицата предимно в Брайтън... обикновено отива в Лондон за една нощ. Брайън Бишоп има апартамент в Лондон, където прекарва от понеделник до петък.

— Място за чукане? — предположи Норман Потинг.

Грейс не отговори. Но Потинг имаше право. Липсата на деца и пет години брачен живот доста отделен един от друг не говореха за много тясна връзка. Въпреки че той и Санди бяха женени девет години

и нямаха деца... но за това си имаше причини. Медицински. Той отново си записа нещо.

Дъвчейки дъвка с обичайния си високомерен вид, Алфонсо Дзафероне беше определен да работи с анализатора на ХОЛМС, за да възстанови поредицата от събития и да състави списък на заподозрените — в случая засега един, съпругът ѝ. Трябваше да се направи пълна времева възстановка за Брайън Бишоп, за да се установи дали не е бил тук тогава, когато е била убита Кати. Имало ли е наскоро някакви сходни убийства в това графство или в другите? Нещо, в което да е използван противогаз? Дзафероне се облегна назад на стола си; раменете му бяха толкова масивни, че сигурно беше работил върху тях, помисли си Грейс. И както всички мъже в стаята, беше свалил сакото си. Безвкусни ръкавели с фалшиви диаманти и златни ленти за ръкавите блестяха върху елегантната му черна риза.

Друга задача, която Грейс беше възложил на Норман Потинг, беше да се сдобие с план на къщата на Бишоп, въздушна снимка на имота и околността и да претърси старателно всички пътища, по които можеше да се влезе вътре. Той искаше също така от Потинг, а после отделно от главния криминолог подробна оценка за местопрестъплението, включително доклади за претърсване на съседните къщи една по една, което започна рано следобед.

Потинг докладва, че двата компютъра от къщата вече бяха предадени на отдела за криминален анализ на високи технологии, записите от наземните комуникации през последните дванайсет месеца бяха иззети от „Бритиш Телеком“, както и записите от мобилните телефони на семейство Бишоп.

— Дадох телефона ѝ, който беше намерен в колата, за проверка в телекомуникационния отдел, Рой — каза Потинг. — Имаше едно съобщение от единайсет и десет вчера сутринта, мъжки глас — Потинг погледна тефтера си. — Гласеше „Ще се видим по-късно“.

— И това ли е всичко? — попита Грейс.

— Опитаха да му се обадят, но номерът беше скрит.

— Трябва да открием кой е бил.

— Ходих в телефонната компания — отговори Потинг. — Но няма да мога да взема записите до началото на работното време в понеделник.

Петък, събота и неделя бяха най-лошите дни да започнеш разследване на убийство, помисли си Грейс. Лабораториите бяха затворени, както и административните офиси. Точно когато ти трябваше бързо информация, можеше да изгубиш два или три жизненоважни дни в очакване.

— Намери ми запис. Ще попитаме Брайън Бишоп познава ли гласа. Може и да е неговият.

— Не, вече го проверих — каза Потинг. Появи се градинарят и аз го накарах да го прослуша.

— Той в списъка на заподозрените ли е?

— Той е около осемдесетгодишен и малко немощен. Не бих го включил на първите места в списъка.

Това предизвика усмивка у всички.

— По моя сметка — каза Грейс — отива на второ място в списък от двама души.

Той спря да пийне кафе, после вода.

— Така, сега ресурсите. В момента всички подразделения не са много натоварени. Искам всеки от вас да помисли каква помощ ще му е нужна в допълнение към собствените му хора. При липсата на други новинарски събития очевидно ще се радваме на пълното внимание на пресата, така че искам да изглеждаме добре и бързо да получим резултати. Пълна циркова програма.

И не само за да бъде зарадвана публиката, помисли си Грейс, но не го каза на глас. Трябваше отново да докаже, че е човек, заслужаващ доверието на сприващата си началничка Алисън Воспър, помощник-началник на брайтънската полиция, която копнееше Грейс да направи поредната погрешна стъпка.

След броени дни мъжът, когото беше изтеглила от столицата и издигнала до неговия ранг, тази противна мутра старши детектив Касиън Пю — новото й *златно момче* — щеше да оздравее след катастрофа с кола и да заеме мястото си тук, в Съсекс Хаус. С неизречената цел да яде обедите на Рой Грейс и да го измести някъде вдън земя.

Чак когато подхвана съдебномедицинските експертизи, усети, че всички се съсредоточиха още повече. Пропускайки страниците, изписани от Надюшка да Санча с обстоятелствени технически данни, той мина право на въпроса.

— Съдейки по охлузванията около врата ѝ, Кати Бишоп е била удушена или с тънък шнур, или с тел. Тъкан от врата ѝ беше изпратена в лабораторията за допълнителен анализ, който може да разкрие оръдието на убийството — обяви той. Глътна още малко кафе. — Във вагината ѝ беше намерено значително количество семенна течност, която показва, че е имало полов акт малко преди смъртта.

— Била е страхотно парче за чукане — промърмори Норман Потинг.

Бела Мой се обърна към Потинг.

— Толкова си брутален!

Настръхнал от гняв, Грейс каза:

— Норман, стига вече. Искам да си поговорим след срещата. Никой от нас не е в настроение за безвкусните ти шеги. Ясно ли е?

Потинг свали поглед като виновен ученик.

— Не исках да обидя никого, Рой.

След като му хвърли убийствен поглед, Грейс продължи:

— Семенната течност е изпратена в лабораторията за спешен анализ.

— Кога очакваш резултатите? — попита Ник Никол.

— Най-рано в понеделник.

— Ще ни трябва проба от Брайън Бишоп — каза Дзафероне.

— Взехме днес следобед — отвърна Грейс, доволен, че е изпреварил детектива.

Погледна към Глен Брансън за потвърждение. Детектив сержантът кимна мрачно и на Грейс изведнъж му се сви сърцето. Горкият Глен изглеждаше готов да се разплаче. Може би беше грешка да го изтегли толкова рано на работа. Изживяването на травмата от разпадащ се брак, плюс че физически още не беше във върхова форма, плюс махмурлука, който още не му беше минал, не правеше най-добрата комбинация. Но сега вече беше твърде късно.

Потинг вдигна ръка.

— М-м, Рой... наличието на семенна течност... можем ли да приемем, че в смъртта на жертвата има сексуален елемент... че е била изнасилена?

— Норман — отговори Грейс остро, — предположенията са майка и баща на прецакването. Окей? — Грейс отпи малко вода, после

продължи: — Назначени са две служителки за връзка със семействата — каза той, — полицай Линда Бъкли и полицай Маги Кембъл...

Прекъсна го силният звън на мобилния апарат на Ник Никол. Като хвърли извинителен поглед към Рой Грейс, младият детектив стана, почти превит на две, като че намаляването на ръста му щеше да намали и звъна на телефона, и се отдалечи на няколко крачки от работното си място.

— Детектив Никол — каза.

Възползвайки се от прекъсването, Дзафероне се вгледа в лицето на Потинг.

— Май си ходил някъде, Норман, нали?

— В Тайланд — отговори Потинг и се усмихна на дамите, въобразявайки си, че ще се впечатлят от такова екзотично пътешествие.

— И се върна с хубав тен, нали?

— Върнах се с нещо повече от това — каза Потинг, разцъфнал в усмивка. Той вдигна ръка, после посочи третия си пръст, на който се виждаше семпла златна халка.

— Да пукна — каза Дзафероне. — *Съпруга!*

Бела мушна една полуразголена бисквита в устата си. Говореше с глас, който много харесваше на Грейс. Тих, но винаги много директен. Въпреки че надничаше изпод разрошената си коса като че ли от някакъв друг свят, Бела всъщност беше много умна. Никога не пропускаше нищо.

— Значи това ще е четвъртата ти съпруга, нали?

— Точно така — отвърна Потинг, все още сияейки, сякаш беше постижение, с което се гордееше.

— Мислех, че вече няма да се жениш отново, Норман — каза Грейс.

— Е, нали знаеш какво казват, Рой. Прерогатив на жената е да промени мнението на мъжа.

Бела му се усмихна с повече съчувствие, отколкото с хумор, като че ли беше любопитен, но малко гротесков експонат в зоологическа градина.

— И къде я срещна? — попита Дзафероне. — В някой бар? В клуб? В заведение за масаж?

Потинг отвърна свенливо:

— Всъщност чрез една агенция.

За миг Грейс видя рядък проблясък на смирение в лицето на този мъж. Сянка на тъга. На самота.

— Окей — каза Ник Никол, като седна на работното си място и прибра телефона в джоба си. — Имаме нещо интересно — и постави бележника на бюрото пред себе си.

Всички го погледнаха втренчено.

— Летище „Гатуик“ е алармирано. От двете страни на шосе М23 на всички подстъпи са инсталирани камери за автоматично опознаване на номерата на колите. Снощи едно бентли континентал, регистрирано на името на Брайън Бишоп, е засечено от една от камерите в единайсет и четирийсет и седем. Било е на автомагистралата в южна посока към Брайтън. Тъй като има някакъв технически проблем с камерата, насочена на север, липсва запис, че се е върнал в Лондон... ако се е върнал.

Системата за автоматично разпознаване на номерата на колите се използваше все по-интензивно от полицейските системи за сигурност за сканиране на моторните превозни средства, които влизаха в определен район.

Глен Брансън погледна Грейс.

— Май този тип се провали на теста ти с мигането, Рой. Разказа ни разни врели-некипели. Каза, че по това време бил в Лондон, гушнат в леглото.

Но това не разстрои Грейс. Настроението му внезапно се повиши. Ако успееш да изтръгнат признание от Брайън Бишоп още тази вечер, тогава с малко късмет разследването щеше да приключи почти преди да е започнало. И можеше да замине направо за Мюнхен — може би още утре сутринта. Друга възможност беше да остави Ким Мърфи да движи разследването, но той не работеше по този начин. Обичаше всичко да е в ръцете му, да следи всичко и да надзирава всяка подробност. Именно когато човек работеше с някого почти на собственото му ниво, ставаха грешки. Разни важни неща можеха да пропаднат в пукнатините.

— Да идем да поприказваме със служителките за връзка със семействата — каза той. — Виж дали можем да открием нещо повече за тази кола. Ще можем ли да опресним паметта на Бишоп.

В седем и петнайсет вечерта слънцето най-сетне започна да се оттегля от съсекското крайбрежие. Милиардерът на време седеше до една маса в препълнено кафене на открито, като отпиваше от третата си диетична кола и от време на време изчегъртваше с лъжичката по някой остатък от сладоледа си с орехи в чашата пред него, за да убие времето. Трябваше да похарчи част от своите долари, лири стерлинги и евро във време. Що да не ги похарчи, не можеше да ги вземе със себе си.

Вдигна дясната си ръка до устата и я посмука малко. Парещата болка продължаваше и макар че не беше сигурен дали не си въобразява, дъгичката от малки червени белези, заобиколени с леко охлузване с цвят на никотинови петна, като че ли изглеждаше все по-възпалена.

Наблизо свиреше *steel band*^[1] „Слънчевият остров“.

Веднъж и той щеше да ходи на такъв слънчев остров. Всичко беше уредено, но после се случи *онова нещо*. Животът се изпика отгоре му от голяма височина. Е, не точно животът, не, не, не.

Само един от обитателите му.

Въздухът беше солен. Миришеше на въжета, ръжда, лак за лодки и през няколко минути лъхаше слабо, но отчетливо на урина. Малко след като залезе слънцето, тази нощ ще изгрее луната. Хората се бяха изпикали и на това.

Бележката за сметката му, вече платена, беше затисната под пепелника и пърхаше като умираща пеперуда в лекия морски бриз. Той беше винаги подготвен, винаги готов за следващото си действие. Никога не можеше да предскаже какво ще бъде то. За разлика от слънцето.

Почуди се накъде се беше запътил сега този диск от изпепеляващи газове в цвят охра и се опита да пресметне наум някои от времевите зони в света. Точно сега, на разстояние тринайсет и половина хиляди мили, щеше да е алена топка, която бавно пълзи към

хоризонта на Сидни. Все още щеше да бъде изпепеляващо ярко кълбо, високо в следобедното небе на Рио де Жанейро. Където и да беше, никога не усещаше силата си. Силата, която даваше на хората. Не и както той усещаше силата в себе си.

Силата на живота и смъртта.

Гледна точка. Въпрос на гледната точка. Мракът за един беше дневна светлина за друг. Защо толкова много хора не разбираха това?

Разбираше ли го това тъпо момиче, седнало на плажа на няколко метра пред него, загледано през налягалите пред нея тела в плоската дишаща маса на океана? Втрещено в отпуснатите ветрила на джонките и уиндсърфовете? В далечните, размити очертания на танкерите и контейнеровозите, неподвижни, далеч на хоризонта, като играчки на полица? В последните глупави къпеци се хора, които пляскаха в мръсния клозет, за който си въобразяваха, че е чиста вода?

Знаеше ли Софи Харингтън, че за последен път виждаше всичко това?

За последен път вдъхваше мириса на въжетата с катран, боята за лодки или нечия урина?

Целият проклет плаж приличаше на отходен канал от гола плът. Тела в оскъдно облекло. Бели, червени, кафяви, черни. Парадираха наоколо. Някои от жените по монокини... плажни курви. Наблюдаваше една, която газеше наблизо, с разпилени рижи кичури до рамене, с цици до корема, корем до чатала, отпиваща от бутилка тъмна или светла бира — беше твърде далеч, за да види коя от двете, — с дебел задник, изхвъркнал от педята найлон в електриково синьо, с бедра на буци от целулит. Почуди се как ли щеше да изглежда в противогаза, с редките си рижави срамни косми, притиснати в лицето му. Замисли се на какво ли щеше да му замирише там, долу. На стриди?

После прехвърли вниманието си върху глупавото момиче, което седеше на плажа през последните два часа. Беше се изправила, боса върху камъчетата, с обуца в ръце, и трепваше при всяка стъпка. Защо, зачуди се той, просто не си обуе обуцата? Чак *толкова* ли е малоумна?

Щеше да ѝ зададе този въпрос по-късно, когато остане насаме с нея в спалнята и ѝ сложи противогаза, а гласът ѝ ще достига до него приглушен и неясен.

Не че му пукаше какво ще му отговори.

Интересуваше го само онова, което беше написал в празното пространство за забележки отзад в синия си ученически дневник, когато беше на дванайсет години. Този дневник беше едно от малкото му притежания, все още запазени от детските му години. Беше в малка метална кутия, където държеше нещата, които имаха за него сантиментална стойност. Кутията беше в една гаражна клетка, съвсем наблизо оттук, която той наемаше за месец. Още като малко момче беше разбрал колко е важно човек да си намери местенце в този свят, което колкото и малко да е, да си е негово собствено. Където да си държи нещата. Да седне и да помисли.

Точно в едно такова само негово място, което си беше намерил на дванайсет години, му хрумнаха думите, които беше написал в дневника си.

„Ако искаш наистина да причиниш на някого болка, не го убивай, тогава ще го заболи само за кратко. Много по-добре е да убиеш онова, което обича. Защото тогава ще го боли завинаги.“

Повтаряше си тези думи отново и отново като мантра, докато вървеше подир Софи Харингтън, както винаги на безопасно разстояние. Тя спря и си обу обувката, после се разходи по крайморския булевард покрай магазините под червената тухлена аркада с изглед към морето, една галерия на местни художници, покрай ресторант с морски деликатеси, въпросния *steel band* и една морска мина от Втората световна война, която беше изхвърлена на брега, а сега я бяха монтирали върху постамент, и магазин, в който се продаваха плажни шапки, кофички и лопатки и въртележки на пръчка.

Той вървеше подире ѝ през безгрижната, загоряла тълпа нагоре по рампата до натоварената „Кингс Роуд“, където тя сви вляво, покрай хотелите „Ройъл Албион“, „Олд Шип“, „Одеон Кингсуест“, „Тистъл“, „Гранд“ и „Метропол“.

Възбуждаше се все повече с всяка минута.

Бризът си играеше с качулката му и за един тревожен миг почти я свали. Той я дръпна рязко над челото си, после извади мобилния си телефон от джоба. Трябваше да проведе важен бизнес разговор.

Изчака да премине една полицейска кола с включена виеща сирена, като продължи да върви подир Софи на около петдесет метра зад нея. Почуди се дали през цялото време щеше да върви пеш до апартамента си, или пък щеше да се качи на автобус или на такси. За него нямаше значение. Той знаеше къде живее. Имаше си свой собствен ключ.

И цялото време на света.

После във внезапен пристъп на паника осъзна, че е забравил найлоновата торба с противогаза в кафенето.

---

[1] Екзотична ударна музика, типична за Тринидад, която се свири на петролни варели. — Бел.прев. ↑

31

Линда Бъкли беше заела позиция в едно кожено кресло в голямото, модерно и удобно фоайе на „Дотел дю Вен“. Беше достатъчно близо до рецепцията, за да чуе, ако някой потърси Брайън Бишоп, и виждаше добре влизащите и излизащите от хотела.

Когато Грейс и Глен Брансън влязоха, тя остави неохотно книгата, която четеше. Беше „Сензацията Плимсол“ — история на корабните ватерлинии от Николет Джоунс, по която, бе чула, че са направили радиосериал.

— Здравсти, Линда — каза Грейс. — Хубава ли е книгата?

— Забележителна! — отговори тя. — Стивън, съпругът ми, е служил в търговския флот и поназнайвам малко за корабите.

— Гостенинът ни в стаята си ли е?

— Говорих се него някъде преди половин час, за да разбере как се чувства. Маги излезе да проведе няколко телефонни разговора. Дали сме му почивка... беше доста напрегнато този следобед, особено в моргата, когато идентифицираше жена си.

Грейс огледа препълненото фоайе. Всички столчета край бара от неръждаема ламарина в дъното на помещението бяха заети, както и всички дивани и столове. Група мъже в официални костюми и жени във вечерни рокли се бяха събрали на куп, като че ли ще ходят на бал. Не видя никакви журналисти.

— Няма ли още преса?

— Досега не — отговори тя. — Записах го под чуждо име... Мистър Стивън Браун.

Грейс се усмихна.

— Добро момиче!

— Това може да ни спечели някой ден — каза тя. — Но скоро ще довтасат.

А с малко повече късмет Брайън Бишоп дотогава щеше да бъде заключен в килия, помисли си той.

Грейс се запъти към стълбището, после спря. Брансън зяпаше замечтано четири много привлекателни момичета в късния пубертет, които пиеха коктейли на голям кожен диван. Той размаха ръка, за да отвлече вниманието на колегата си. Глен замислено се приближи към него.

— Точно си мислех... — каза детектив сержантът.

— За дълги крака?

— Дълги крака ли?

По объркания израз на лицето му Рой разбра, че приятелят му изобщо не е гледал момичетата, дори не ги беше забелязал. Просто е зяпал в пространството. Той праметна доброжелателно ръка около талията на Брансън. Слаба и твърда като камък от вдигането на тежести, тя създаваше усещане в самото за здраво младо дърво, вместо за човешка диафрагма.

— Ще се справиш, приятел — каза.

— Имам чувството, че живея нечий друг живот... разбираш ли ме какво имам предвид, човече? — каза Брансън, докато се изкачваха на първата площадка. — Като че ли съм излязъл от собствения си живот и съм влязъл в нечий друг погрешка.

Стаята на Бишоп беше на втория етаж. Грейс почука на вратата. Никой не отговори. Той почука отново, по-силно. После, като остави Брансън да чака в коридора, слезе долу и дойде с дежурния управител, елегантно облечен мъж на около трийсет години, който им отвори вратата с резервния ключ.

Стаята беше празна. Задушавашо гореща и празна. Грейс я прекоси и отвори вратата на банята. Тя изглеждаше недокосната, освен че беше вдигната седалката на тоалетната чиния.

— Това ли е стаята? — попита Грейс.

— Стаята на мистър Стивън Браун, сър — отговори дежурният управител.

Само по дълбокия отпечатък върху пурпурното покривало в края на леглото и сребърния поднос с изстинала чаша чай, чайник, каничка с мляко и две бисквити в неотворени опаковки в средата на леглото личеше, че през последните няколко часа тук е имало някой.

Докато вървеше по претъпканата с хора широка павирана улица „Кингс Роуд“, Софи се мъчеше да си спомни какво имаше в хладилника или във фризера, за да си приготви вечеря. Или какви консерви имаше в килера. Не че имаше апетит, но знаеше, че трябва да хапне нещо. Покрай нея премина велосипедист с каска и трико от ликра. Две момчета изтракаха на своите скейтбордове.

В някакъв роман преди известно време беше прочела една фраза, която запомни: „Лошите неща се случват в хубави дни.“

Атентатът на 11 септември се беше случил в хубав ден. Това беше едно от нещата, които ѝ бяха направили най-силно впечатление сред всичките картини, че ударът на онези самолети в кулите можеше и да не предизвика толкова силен емоционален резонанс, ако се беше случил под сиво, дъждовно небе. Човек някак си очакваше гадориите да се случват в лоши дни.

Днешният ден беше двойно или може би тройно гаден.

Първо, новината за смъртта на съпругата на Брайън, после студеният му отговор, когато му се обади да го утеши. А сега и това, че всичките ѝ планове за съботата и неделята отиваха на кино.

Тя спря, промуши се през няколко шезлонга и опря лакти в тюркоазените метални перила към плажа. Точно под нея няколко деца играеха с ярко оцветени топки на покрита с чакъл площадка — бивш басейн за лодки. Родителите си бърбеха на няколко метра от тях, като ги наблюдаваха зорко. Тя също искаше да бъде родител, искаше да гледа как децата ѝ играят с другарчетата си. Винаги бе смятала, че ще бъде добра майка. Собствените ѝ родители се държаха добре с нея.

Бях приятни, свестни хора, все още влюбени един в друг след трийсет години брак; все още се държаха за ръце, когато се разхождаха. Имаха малък бизнес за внос на ръчни дантелени покривчици, салфетки и покривки за маса от Франция и Китай, които продаваха на панаириите за занаятчийска продукция. Движеха всичко от малката си виличка и място близо до Орфорд в Съфолк, като

използваха за склад един хамбар. Утре можеше да хване влака, за да иде да ги види. Винаги се радваха, когато си идваше за съботата и неделята, но тя не беше сигурна желяеше ли тя самата да прекара така почивните дни.

Изобщо не беше сигурна какво иска в момента. Изненадващо, но за пръв път, откакто се бяха запознали, знаеше, че вече не иска Брайън. Беше прав да не се срещне днес с нея. И нямаше начин тя да седи зад кулисите като лешояд, изчаквайки погребението и приличния период на траур. Да, харесваше го. Наистина го харесваше. Всъщност го обожаваше. Той я възбуждаше — отчасти, окей, защото се ласкаеше, че този по-възрастен, невероятен привлекателен и преуспяващ мъж ѝ трепереше... но беше и невероятен любовник, макар и малко изчанчен. Абсолютно най-добрият, който бе имала някога в ограничения си опит, както признаваше самата тя.

Едно от нещата, които умът ѝ не можеше да побере, беше, че отричаше да са преспали снощи. Може би се тревожеше, че подслушваха телефона му? Или отричаше от скръб?

Тя реши, че в процеса на узряването си започваше да разбира, че мъжете понякога са странни същества. Може би винаги.

Софи зарея поглед отвъд игрището на плажа. Плажът като че ли беше пълен с двойки. Гаджета, които се целуваха, натискаха, вървяха ръка за ръка, смееха се, разпускаха, очакваха почивните дни. В морето все още имаше много лодки. Седем и половина часът; още малко и щеше да се стъмни. Още няколко седмици щеше да има по-светли вечери, преди неотклонното настъпление на зимния мрак.

Изведнъж безпричинно потръпна.

Премина покрай останките от Уест Пиър. Толкова време ѝ се струваше грозна гледка, но сега беше започнала да го харесва. Вече не изглеждаше като рухнала сграда. Вместо това почернелият от огъня скелет ѝ приличаше на гръдната клетка на някакво чудовище, излязло от дълбините. За миг си помисли, че някой ден хората ще възкликнат от изумление, когато видят цялото море пред Брайън изпълнено с подобни създания.

Колко странни представи минаваха понякога през главата ѝ. Може би защото четеше твърде много сценарии за филми на ужасите. Може би съвестта ѝ я наказваше за лошото нещо, което правеше. Да

спи с женен мъж. Да, абсолютно, изцяло и безпрекословно това беше лошо.

Когато сподели с най-близката си приятелка, първата реакция на Холи беше възбуда. Заговорническа радост. Най-хубавата тайна в света. Но после, както винаги ставаше с Холи — практично момиче, което обичаше да обмисля нещата, — излязоха наяве всички отрицателни страни.

Някъде между покупката на едно зряло авокадо, няколко екологично чисти домата, кутия готов атлантически коктейл със скариди и стигането до входната врата тя реши много твърдо, че ще прекъсне връзката си с Брайън Бишоп.

Трябваше само да изчака по-тактичен момент. Междувременно си спомни за тазсутрешното съобщение от Холи с предложение за парти утре вечер. Това би било разумно. Да отиде на парти и да прекара вечерта с хора на нейната възраст.

Апартаментът ѝ беше на третия етаж в една доста овехтяла викторианска сграда близнак, малко на север от оживената търговска улица „Чърч Роуд“. Бравата на входната врата се беше разхлабила толкова в изгнилото дърво, че всеки можеше да я отвори с един рязък тласък, който да измъкне винтовете от дървото. Хазяинът ѝ, дружелюбен миниатюрен иранец, вечно обещавахе да я поправи, също както обещавахе да поправи капещото клозетно казанче, но така и не правеше нищо.

Когато отвори вратата, я посрещна миризма на влажни килими, слаб мирис на китайска храна и силен мирис на наркотик. От другата страна на вратата, която водеше към апартамента на приземния етаж, долиташе бесен тътен, ритмичен басов бийт. Пощата беше пръсната върху износения килим в антрето, недокосната на мястото, където беше паднала тази сутрин. Тя коленичи и я провери. Все същите маломерни менюта за пици, оферти за летни разпродажби, обявления за концерти, застраховка на дома и цял тон други боклуци, с няколко лични писма и сметки между тях. Подредена по природа, Софи ги раздели на две купчини — едната с боклуците, а другата с истинската поща — и ги сложи на полицата. После се промъкна покрай два велосипеда, които задръстваха по-голямата част от коридора, и тръгна по оплешивяващите стъпала на стълбището. На първия етаж чу телевизора на мисис Харсент. Сочен студиен смях. Мисис Харсент

беше симпатична възрастна дама на осемдесет и пет години, която — за неин късмет с тези шумни студенти под нея — беше глуха като пън.

Софи обичаше апартамента си на най-горния етаж, който макар и малък, беше светъл и с много въздух и беше приятно модернизирани от собственика с бежови килими от стена до стена, стени в кремавобяло и модерни кремави ленени завеси и щори. Тя го беше украсила с афиши в рамка на някои филми на „Блайндинг Лайт Продакшънс“ и с големи черно-бели мрачни скици на лицата на някои от любимите ѝ звезди. Имаше скица на Джони Деп, Джордж Клуни, Брад Пит и любимата ѝ, на Хийт Леджър, която се мъдреше на почетно място на стената срещу леглото ѝ.

Софи включи телевизора, запрехвърля от канал на канал и намери „Американски идол“ — шоу, което наистина обичаше. С увеличен звук, отчасти за да удави звука на телевизора на мисис Харсент и отчасти за да може да го чува в бокса, тя извади бутилка новозеландско вино „Совиньон“ от хладилника, отвори я и си наля чаша. После разряза авокадото, махна костилката и я пусна в кошчето за боклук, преди да го поръси с лимонов сок.

Половин час по-късно, след освежителна баня, тя седеше подпряна на леглото си в размъкната тениска, със салатата си от авокадо и скариди и вече трета чаша от виното на скута си, като гледаше как един неприятен тип, приличащ на интелектуалец, с огромни очила, беше успял да стигне до шестдесет и четири хиляди лири стерлинги в играта „Кой иска да стане милионер?“, която тя записваше от началото на седмицата. Най-сетне, докато небето постепенно потъмняваше зад прозореца ѝ, денят ѝ беше започнал да се оправя.

Софи не чу как във входната врата се превъртя ключ.

Застанал в празната хотелска стая, Рой Грейс набра номера на мобилния телефон на Брайън Бишоп. Веднага го прехвърлиха на гласова поща. „Мистър Бишоп — каза той. — Обажда се старши детектив Грейс. Моля ви, обадете ми се веднага, след като получите съобщението.“ И си остави номера. После позвъни на Линда Бъкли долу във фоайето.

— Нашият приятел имаше ли някакъв багаж?

— Да, Рой. Пътна чанта и чанта за документи... за лаптопа.

Грейс и Брансън провериха всички чекмеджета и шкафове. Нямаше нищо. Каквото и да беше донесъл тук, Бишоп го беше взел със себе си. Грейс се обърна към дежурния управител.

— Къде е най-близката евакуационна стълба?

Мъжът, който носеше идентификационна значка с надпис „РОЛАНД РАЙТ — ДЕЖУРЕН УПРАВИТЕЛ“, ги поведе по някакъв коридор към вратата на евакуационната стълба. Грейс я отвори и погледна надолу, където металните стъпала слизаха в двор, пълен с кофи за боклук на колела. Носеше се силна миризма на готвено. Той затвори вратата, като мислеше трескаво. Защо, по дяволите, Бишоп се беше измъкнал отново? И къде е отишъл?

— Мистър Райт — каза той, — трябва да проверя дали някой е телефонира на нашия гост Стивън Браун или пък той се е обаждал по телефона, докато е бил тук.

— Няма проблеми... можем да слезем в моя офис.

Десет минути по-късно Грейс и Бенсън седяха във фоайето на хотела с Линда Бъкли.

— Окей — каза Грейс, — търсили са го по телефона в пет и трийсет — той погледна собствения си часовник. — Приблизително преди два и половина часа. Но нямаме информация кой е бил. Той не се е обаждал от телефона на хотела. Може би е използвал мобилния си телефон... но не можем да разберем това, докато не получим разпечатките... което ще стане най-рано в понеделник, съдейки по

предишния ни опит с телефонните компании. Измъкнал се е с багажа си, вероятно по евакуационната стълба, като преднамерено те е избегнал. Защо?

— Един невинен човек не се държи така — каза Глен Брансън.

Дълбоко замислен, Грейс слабо кимна в потвърждение на този очебиен коментар.

— Носел е със себе си две чанти. Пеш ли е отишъл някъде, или е взел такси?

— Зависи къде е отишъл — каза Брансън.

Грейс изгледа колегата си с поглед, който обикновено пазеше за малоумни.

— Та къде е отишъл, Глен?

— У дома? — каза Линда Бъкли в опит да помогне.

— Линда, искам да се свържеш с местните компании за таксита. Обади се на всички. Виж дали някое такси е качило мъж, който да отговаря на описанието на Бишоп, в близост до този хотел, някъде около пет и двайсет — пет и трийсет днес следобед. Виж дали някой е поръчал тук да дойде такси. Глен, провери персонала. Питай дали някой е видял Бишоп да се качва в такси.

После се обади на Ник Никол.

— Какво правиш в момента?

Младият детектив звучеше някак особено.

— Аз... м-м... сменям памперса на сина си.

„Какво страхотно усещане, а?“ — помисли си Грейс, но нищо не каза.

— Неприятно ми е да те откъсвам от семейните удоволствия — каза той.

— Ще бъде облекчение, Рой, повярвай ми.

— Да не си разваля отношенията с жена ти? — каза Грейс. — Трябва да идеш до брайтънската гара. Брайън Бишоп е изчезнал отново. Искам да провериш телевизионните камери за наблюдение там... виж дали няма да се появи в преддверието или на някой перон.

— Незабавно! — гласът на Ник Никол прозвуча толкова бодро, като че ли беше спечелил от лотарията.

* * *

Десет минути по-късно, вцепенен от ужас, Рой Грейс седеше препасан с колана на седалката до шофьора в неозначен полицейски форд мондео.

Скъсан наскоро на полицейския шофьорски курс за напреднали, който даваше правото да участва във високоскоростни преследвания, Глен се канеше да се явява отново. И въпреки че главата му преливаше от мъдрите слова на инструктора по шофиране, Грейс не смяташе, че те са стигнали до мозъка му. Докато стрелката на скоростомера се приближаваше до 100 мили в час на един лек ляв завой по пътя от Брайтън към голф клуба в северен Брайтън, Грейс си мислеше мрачно: „Какво правя, защо оставих този маниак отново да ме вози? Този изморен махмурлия, дълбоко депресиран маниак, който няма собствен живот и е настроен самоубийствено?“

По предното стъкло се размазваха мухи като кокичета с червена кръв. Насрещните коли, за всяка от които Грейс беше убеден, че ще ги смаже в експлозия от метал и смачкана човешка плът, кой знае как профучаваха покрай тях. От двете страни със светлинна скорост се развиваше като прежда жив плет. Смътно, с най-далечния обхват на ретината си Грейс различи хора, които размахваха стикове за голф.

И най-накрая, в опровержение на всички закони на физиката, които Грейс познаваше и разбираше, те някак си стигнаха до паркинга на северен Брайтън здрави и читави.

А сред колите, които все още бяха там, беше и тъмночервеното бентли на Брайън Бишоп.

Грейс се измъкна от мондеото, което смърдеше на изгоряло масло и дрънчеше като зле акордирано пиано, и набра мобилния телефон на инспектор Уилям Уорнър от летище „Гатуик“.

Бил Уорнър отговори на второто позвъняване. Бил се прибрал у дома, но увери Грейс, че незабавно ще алармира летището за Брайън Бишоп.

След това Грейс телефонира в полицейския участък в Ийстбърн, който отговаряше за патрулирането на Бийчи Хед, тъй като сега Брайън Бишоп би могъл да рискува да се самоубие. После се обади на Клео Мори, като се извини, че трябва да провали срещата им тази вечер, която очакваше от цяла седмица. Тя се отнесе с разбиране и вместо това го покани за късно питие, когато свърши, ако не е изтощен.

Най-накрая накара един от помощниците си в офиса да се обади поред на всеки член от екипа и да им каже, че поради изчезването на Брайън Бишоп очаква всички отново в конферентната зала в единайсет вечерта. След това набра CG99 — за повикване на дежурния инспектор, отговарящ за отдела, за да осведоми за последното развитие на ситуацията и да получи допълнителни подкрепления. Той посъветва полицаите, охраняващи местопрестъплението, да бъдат бдителни, в случай че Бишоп се опита да проникне в къщата.

Докато се връщаше към мондеото, размишляваше върху следващия си план за действие, а именно да се обади по списък на приятелите, с които Брайън Бишоп беше играл голф тази сутрин, за да разбере дали се е свързал с някого от тях. Но точно докато обмисляше това, телефонът му иззвъня.

Беше диспечерката на една от местните компании за таксита. Каза му, че един от техните шофьори качил Брайън Бишоп от някаква улица близо до „Хотел дю Вен“ преди час и половина.

Крис Тарант опря брадичка на дланта си. Аудиторията притихна. Ярките светлини на прожекторите се отразяваха в старомодно големите стъкла на седналия на стола мъж с вид на интелектуалец. Залозите бързо се покачиха. Мъжът щеше да похарчи парите, които спечели — ако спечелеше, — за да купи бунгало за своята съпруга инвалид, и по високото му чело избиваше пот.

Крис Тарант повтори въпроса.

— Джо, имате шейсет и четири хиляди лири стерлинги — той замълча и показа чека да го видят всички. После го остави отново. — За сто двайсет и пет хиляди лири стерлинги можете ли да ми отговорите къде се намира курортът Монастир? а) в Тунис, б) в Кения, в) в Египет или г) в Мароко?

Камерата се прехвърли върху съпругата на състезателя, която седеше в инвалидна количка сред зрителите и приличаше на човек, когото се канеха да ударят с бухалка за крикет.

— Е — каза мъжът. — Не мисля, че е в Кения.

В леглото си, откъдето гледаше телевизия, Софи отпи от своя „Совиньон“. „Не е и Мароко“, каза на глас. Не познаваше много добре географията, но веднъж беше ходила на почивка за една седмица в Маракеш и беше прочела доста за страната, преди да замине. Монастир не ѝ говореше нищо за Мароко.

Прозорецът ѝ беше широко отворен. Вечерният въздух все още беше топъл и лепкав, но поне духаше постоянен бриз.

Беше оставила вратата на спалнята и прозорците във всекидневната и кухнята отворени, за да направи течение. Слаб, но досаден тътен на танцова музика разтърсваше покоя на нощта във на улицата. Може би от съседите ѝ долу, а може би отнякъде другаде.

— Все още разполагаш с две възможности за помощ — каза Крис Тарант.

— Мисля да се обадя на приятел.

Въобразяваше ли си или зърна за миг една сянка да минава през вратата на спалнята? Тя изчака малко, като следеше телевизора само с едно ухо и наблюдаваше вратата, като по гърба ѝ премина тревожна тръпка. Мъжът реши да се обади на приятел на име Рон. Тя чу позвъняването на телефона.

Нищо нямаше. Само въображението ѝ. Тя остави чашата си, взе вилицата, бодна една скарида и парче авокадо и ги лапна.

— Здравей, Рон! На телефона е Крис Тарант!

— Здравей, Крис, как си?

Точно когато преглътна, видя сянката отново. Този път определено не беше въображението ѝ. Една фигура се приближаваше към вратата. Софи чу изшумоляване на найлон. Отвън по улицата профуча с рев мотоциклет.

— Кой е? — извика тя, а гласът ѝ прозвуча като нервно тревожно писукане.

Мълчание.

— Рон, тук при мен е приятелят ти Джон. Той току-що спечели шейсет и четири хиляди лири стерлинги и сега ще се състезава за още сто двайсет и пет хиляди лири стерлинги. Как си с географията?

— Ами, добре.

— Окей, Рон, разполагаш с трийсет секунди, считано от този момент.

— За сто двайсет и пет хиляди лири стерлинги можеш ли да ми отговориш къде се намира курортът Монастир? а)...

Гърлото на Софи се сви. Тя грабна дистанционното и махна звука на шоупрограмата. Погледът ѝ отново се стрелна към вратата, после към ръчната чанта с мобилния телефон, далеч от нея на тоалетната масичка.

Сянката се движеше. Като в бърз танц. Някой, който стоеше на едно място, но не можеше да остане неподвижен и миг, без да се люшне леко.

Тя се вкопчи в подноса си. Той беше единственото ѝ оръжие освен малката вилица.

— Кой е там? — каза. — Кой е?

После той влезе в стаята и всичките ѝ страхове се изпариха.

— Това си *ти!* — каза тя. — Божичко, как ме изплаши!

— Не бях сигурен дали ще се зарадваш да ме видиш.

— Разбира се, че се радвам. Аз... аз наистина съм доволна — каза тя. — Толкова исках да поговорим, да те видя. Как си? Аз... аз не мислех, че...

— Донесох ти подарък.

По време на детските му години тук Брайтън и Хоув бяха две отделни градчета — всяко западнало по свой собствен начин. Обединиха ги чрез виртуална граница, толкова капризна и нелогична, като че ли беше измислена от пияна коза. Или по-вероятно, както смяташе Грейс, от комитет трезви специалисти по благоустройство, в който колективно се събираше по-малко мозък от този на козата.

Сега двете градчета бяха свързани завинаги като град Брайтън и Хоув. След като посветиха повече от петдесет години да прецакат системата на градското движение в Брайтън и да съсипят прочутата елегантност на крайморския му булевард от времето на Регентството, малоумните специалисти по благоустройство сега бяха насочили некадърността си към Хоув. Всеки път, когато шофираше по крайморския булевард и минаваше покрай ужасните сгради на хотелите „Тисъл“, „Кингсуест“ с безобразния му покрив със златно фолио и „Брайтън Сентър“ с архитектурната грация на затвор с максимален режим на сигурност, Грейс трябваше да възпира желанието си да отиде в кметството, да хване няколко служители и да ги разтърсва, докато им дойде акълът.

Не че Рой Грейс беше против модерната архитектура, съвсем не. Имаше много модерни сгради, на които се възхищаваше, като последната от тях беше така наречената Краставичка^[1] в Лондон. Просто мразеше да вижда родния си град, който толкова обичаше, перманентно развалян от посредствеността зад стените на отдела по благоустройство.

За случайния посетител Брайтън преминаваше в Хоув само в онази част, която фактически беше маркирана на крайморския булевард от доста добрата статуя на крилат ангел, който държеше в едната си ръка кълбо, а в другата маслинова клонка — Статуята на мира. Седнал в седалката до шофьора на форд мондеоето, Грейс гледаше през прозореца как силуетът ѝ се откроява на бързо потъмняващото небе.

От другата страна на улицата в Брайтън се вливаха две автомобилни колони. Със свалено стъкло се чуваше звукът на всяка кола. „Бррърм-бррърм“ на парадиралите ауспуси, „тъмта-тъмта-тъмта“ на тонколониите вътре в колите, пресекливото „трак-трак“ на триколесните таксите. Петък вечер в централен Брайтън. През следващите часове градът щеше да избухне в живот и на полицията нямаше да ѝ стигат хората, предимно по „Уест Стрийт“ — брайтънския вариант на ласвегаския „Стрип“ — като полицаите щяха да се опитат да дадат всичко от себе си, както ставаше всеки петък вечер, за да попречат улицата да се превърне във военна зона, подхранвана от наркотици.

От спомените си като патрулиращ полицаец тук той не завиждаше никак на униформените екипи тази вечер.

Светофарът светна зелено. Брансън включи на скорост и потегли напред в бавния поток на движението. Площад „Риджънси“ остана отдысно. Грейс надзърна през масивното тяло на Брансън към прекрасните кремави фасади от осемнадесети век с градинки по средата, загрозени от табели за подземен паркинг и различни агенции за жилища под наем. После идваше площад „Норфолк“ — район на евтини квартири под наем. Студенти. Случайно преминаващи. Проститутки. И обеднели възрастни хора. Сега отляво се приближаваха до онази част от града, която Грейс обичаше най-много — Хоув Лоунс, — широко пространство от спретнато окосена трева зад крайморския булевард, със зелени заслони, а малко по-нататък — плажни къщички.

Денем тук се виждаха групи дъртаци. Мъже в сини блейзъри, велурени обуца, копринени шалчета вместо вратовръзки, на здравословна разходка, някои с помощта на бастуни или с проходилки. Побелели вдовици със синьо рефле в косите и бели като тебешир лица с рубинени устни разхождаха пекинезите си, стиснали каишките им в ръце в бели ръкавици. Приведени фигури в бели панталони се движеха бавно около зелените боулинг площадки. А наоколо, без изобщо да ги забелязват, като че ли отдавна вече бяха умрели, тълпи от дечурлига с айподи, на които сега принадлежеше крайморският булевард в далечния му край зад перилата, на ролкови кънки и скейтбордове, играещи волейбол, предизвикателно и неприлично млади.

Понякога Грейс се чудеше дали ще доживее до старини. И как ли щеше да се чувства. Да си пенсионер, да куцукаш наоколо, объркван от миналото, смутен от настоящето и предимно без никакво бъдеще. Да те бутат в инвалидна количка, с одеяло, метнато на коленете, поредният изкукуруигал дъртак.

Със Санди понякога се шегуваха на тази тема. „Обещай ми, че няма да ти текат лиги, Грейс, независимо колко ще си изкукал“, обичаше да му казва тя. Но това беше приятна шега — закачка между двама души, доволни, че са заедно, щастливи от перспективата да остаряят заедно, стига това да стане съвместно. Друга причина, поради която Грейс просто не можеше да проумее изчезването ѝ.

Мюнхен.

Трябваше да отиде. Някак си трябваше да стигне до там, и то бързо. Отчаяно искаше още утре да се качи на самолета, но не можеше. Имаше задължения във връзка с този случай и първите двайсет и четири часа бяха жизненоважни. А пък и след като Алисън Воспър му дишаше във врата... Може би ако нещата се развиеха добре утре, той щеше да успее да отлети в неделя. Дотам и обратно за един ден. Може би този номер щеше да му се размине.

Имаше обаче още един проблем — какво да каже на Клео?

Глен Брансън притискаше мобилния телефон до ухото си, въпреки че шофираше. Внезапно го изключи мрачно и го върна в джоба си.

— Ари не вдига — каза, повишавайки глас, за да надвика музиката от стереоуредбата на колата. — Искан само да кажа лека нощ на децата. Какво мислиш, че трябва да направя?

Детектив сержантът беше избрал по радиото на Грейс една местна станция с поп музика — „Сърф“, избягвайки колекцията от дискове на Грейс. От високоговорителите ечеше ужасно рап парче, изпълнявано от някаква група, която Грейс не беше и чувал, много по-силно, отколкото му харесваше.

— Като начало можеш да намалиш проклетата музика!

Брансън я намали.

— Мислиш ли, че трябва да ида там... искам да кажа, след като свършим?

— Господи — каза Грейс. — Аз съм последният човек на планетата, от когото можеш да поискаш брачен съвет. Виж само колко

е объркан животът ми.

— Е, това е различно. Искам да кажа, бих могъл да си ида у дома, нали?

— Това е твое законно право.

— Не искам сцени пред децата.

— Мисля, че трябва да не я притискаш. Не се весвай няколко дни, виж дали ще ти се обади.

— Сигурен ли си, че е окей това, дето ти се натрапих така? Че не ти развалям стила на живот или нещо такова? Нямах нищо против, така ли?

— Абсолютно — каза Грейс през стиснати зъби.

Подтикван от липсата на ентузиазъм в гласа му, Брансън каза:

— Бих могъл да изляза на хотел или нещо такова, ако предпочиташ?

— Ти си ми приятел — каза Грейс. — Приятелите се грижат един за друг.

Брансън сви надясно по широка, елегантна улица, с някога величествени еднотипни къщи от времето на Регентството от двете страни. Намали скоростта, а после спря пред тристранния портал на хотел „Ландсдаун“ и милостиво угаси двигателя, както се стори на Грейс, защото музиката престана. После угаси фаровете.

До неотдавна тази сграда беше вежто хотелче две звезди, населявано от шепа постоянни гериатрични гости и групи опърпани екскурзианти с пакетни морски ваканции с ограничен бюджет. Сега беше преобразен в един от най-модерните хотели на града.

Те излязоха от колата и влязоха вътре — в море от пурпурен велур, хром и позлатен кич — и отидоха на рецепцията. Дежурната на рецепцията — висока и прилична на статуетка в черната си туника и бретон в стил Бети Пейдж^[2] — ги посрещна с експедитивна усмивка. На златната значка на ревера ѝ пишеше „Грета“.

Грейс показа полицейската си карта.

— Старши детектив Грейс от съсекския отдел за криминални разследвания. Моят колега и аз бихме искали да поговорим с ваш гост, който се е нанесъл отскоро... мистър Брайън Бишоп. Усмивката ѝ се спихна като балон, докато гледаше в екрана на компютъра си и пишеше на клавиатурата.

— Мистър Брайън Бишоп ли?

— Да.

— Един момент, господа — тя вдигна телефонната слушалка и натисна няколко бутона. След около половин минута я върна отново на мястото ѝ. — Съжалявам, но, изглежда, не вдига слушалката.

— Тревожим се за това лице. Може ли да се качим в стаята?

С вид на човек абсолютно изкаран от релси, тя отговори:

— Трябва да попитам управителя.

— Разбира се — отвърна Грейс.

Пет минути по-късно, за втори път през последния час, той влизаше в празна хотелска стая.

---

[1] Прякор на втората по височина (180 м) сграда в Лондонското сити и шестата по височина в цял Лондон, проектирана от лорд Фостър и построена между 2001 и 2004 година. — Бел.прев. ↑

[2] Американски модел, известна през петдесетте години на миналия век с фотосесиите си за постери. Бел.прев. ↑

В петък вечер Скункс винаги беше в офиса си, когато го чакаше най-богатата жътва за седмицата. Излезлите да се забавляват хора бяха безгрижни... и невнимателни. До осем часа паркингите за коли в централната част на града се изпълваха до пръсване. Местни жители и посетители се блъскаха по тесните улички на Брайтън, изпълвайки кръчмите, баровете и ресторантите, а по-късно по-младите, надрусани и пияни, щяха да се заредят пред клубовете.

На ръката му висеше голяма рекламна торба на „Теско“, докато си проправяше бавно път през тълпата, лавирайки от време на време покрай претъпкани маси на открито. Топлият въздух в центъра на града беше наситен с хиляди аромати. Одеколони, парфюми, дим от цигари, отработени газове, зехтин и подправки от тиганите и навсякъде вкус на сол. С мисли за съвсем други неща, той изключи бърбенето, смеха, потракването на високите токчета по паветата, тътена на музика от отворените врати и прозорци. Тази вечер само бегло отбелязваше часовниците „Ролекс“ на почернелите китки, диамантените брошки, колиета и пръстени, издайническите издутини в мъжките сака, където тлъсти портфейли чакаха да ги прибере.

Тази вечер имаше по-едър улов.

Когато тръгна по „Ийст Стрийт“, все едно че вървеше срещу приливна вълна. Отклони се вдясно, покрай ресторанта „Лейн“ зад хотел „Тисъл“ и отново вдясно по крайморския булевард, заобикаляйки едно момиче в пубертета, улисано в креслива и съзлива кавга с момче с щръкнала на кичури коса, и премина покрай „Олд Шип“, „Брайтън Сентър“ и модерните хотели „Гранд“ и „Метропол“ — в нито един от които не беше влизал никога. Най-сетне, лепкав от пот, стигна до площад „Риджънси“.

Избягвайки изхода/входа, където имаше пазач на „Национални паркинги“, той се изкачи до горната част на площада, после слезе надолу по бетонното стълбище, което вонеше на урина, в центъра на второто ниво на паркинга. С парите, които щеше да получи от тази

работа, щеше да си купи още един пакет хероин, а после каквото му паднеше по-късно вечерта в някой от клубовете. Трябваше само да намери колата, която отговаряше на описанието в листа му за покупки, сгънат в джоба на панталона.

В рекламната чанта имаше комплект автомобилни номера, прекопирани от модела, който беше видял по-рано днес. Щом намереше необходимата кола, нов модел ауди А4 кабриолет, автоматик, с нисък километраж, металик в синьо, сребристо или черно, щеше просто да ѝ сложи тези номера. Така, ако собственикът се обадеше, че е открадната, полицията щеше да търси кола с други номера.

Тук просто задължително трябваше да има нещо подходящо. Ако ли не — щеше да опита в друг паркинг. А в най-лошия случай щеше да намери някоя на улицата. Това беше кола за богати кучки, а този град не изпитваше недостиг на богати изрусени кучки с опънати от пластични операции лица. И той не би имал нищо против едно ауди кабриолет. Виждаше се в някаква успоредна вселена как вози Бетани по крайморския булевард в една топла петъчна вечер, с надута до дупка музика, парно в краката и мирис на нова кожа наоколо.

Някой ден.

Някой ден нещата щяха да са различни.

Откри колата след няколко минути, най-отзад на трето ниво. Тъмносиньо или зелено — беше трудно да се определи на скапаната светлина тук — с черен гюрук и кремави кожени седалки. По номера ѝ си личеше, че е на възраст по-малко от шест месеца, но когато стигна до нея и усети миризмата на прясно изгоряло масло наоколо, осъзна за своя радост, че е чисто нова. Без драскотинка!

И собственикът ѝ я беше паркирал много удобно, с предницата навътре, близо до една колона.

След като провери внимателно има ли някой наоколо, той мина покрай колата и постави ръка върху капака ѝ. Беше горещ. Добре. Това означаваше, че беше докарана наскоро тук, което значеше, че при добър късмет собственикът ѝ нямаше да се върне по-рано от няколко часа. Но просто като предпазна мярка той извади двата комплекта номера от рекламната чанта и ги залепи с двустранна лепенка върху оригиналните.

После извади от чантата нещо, което на всеки полицаи, който го спреше, би заприличало на дистанционно управление на „Скай

Телевижън“. Насочи го през прозореца на шофьора към таблото за управление, натисна кода, който му бяха дали, и после зеления бутон.

Без резултат.

Опита отново. На дистанционното се запали червена светлина, но нищо друго.

Мамка му. Огледа се още веднъж, този път по-нервно, после отиде отпред на колата и коленичи край десния фар. Скрит от колата и колоната, се поотпусна малко. Беше лесно. Беше го правил преди, поне на дузина аудита. Работа максимум за пет минути.

Извади отвертка от найлоновата торба и започна да развива предната дясна гривна на фара. Когато свърши, измъкна запечатания юнит на фара и го остави да виси на проводниците. После с помощта на плоски клещи промъкна ръка през отвора за фара и заопипва наоколо, докато откри проводника за клаксона и не го отрязва. После продължи да опипва, като внезапно изруга, след като докосна горещия кожух на двигателя и си опари пръстите, докато не напипа заключващия механизъм. Оряза проводниците, като го блокира.

Върна обратно фара, после отвори вратата на шофьора, като задейства мигачите — единственото останало в арсенала на осакатената алармена система. Няколко мига по-късно извади бушона на светлините и го пусна в торбата си. После вдигна капака и свърза бобината със стартера на мотора. Двигателят веднага замърка.

Плъзна се на мястото на шофьора и завъртя рязко волана, като счупи ключалката. После за своя радост видя, че ще изкара нещичко отгоре тази вечер. Собственикът любезно бе оставил квитанцията за паркиране на мястото до шофьора. И Бари Спайкър — онова стиснато копеле, за което той вършеше тази работа и който му беше дал двайсет и седем лири стерлинги, за да покрие таксата за извеждане на колата от паркинга, нямаше и да разбере за това!

Две минути по-късно, платил само две лири стерлинги на пазача, той изкара щастливо колата нагоре по рампата, вече реализирал печалба от двайсет и пет лири. Беше в толкова добро настроение, че спря колата най-отгоре на рампата, наду музиката и свали покрива.

Това беше глупаво.

— Как си? — попита Софи умолително. — Какво стана? Как...?

— Пробвай я — каза той рязко, като постави пакета върху подноса и пренебрегна въпросите ѝ.

Навън в падащия мрак зави сирена, като моментално удави слабия нисък четиритактов тътен на танцовата музика, която ставаше все по-досадна.

Изумена... и притеснена от поведението му... Софи покорно развърза панделката, после надникна в кутията за подаръци. В момента виждаше само тънка опаковъчна хартия.

С крайчеца на окото си видя на телевизионния екран как Крис Тарант произнася думите: „И окончателният отговор е?“

Интелектуалният тип с големите очила кимна.

Жълти светлини замигаха около варианта „Мароко“.

Миг по-късно на екрана „Тунис“ бе обграден от мигаща зелена светлина. Веждите на Крис Тарант се вдигнаха няколко сантиметра на челото му.

Жената в инвалидната количка, която преди това изглеждаше като че ли ще я ударят с бухалка за крикет, сега изглеждаше като че ли я бяха ударили с ковашки чук. Междувременно съпругът ѝ като че ли се сви на стола си.

Софи разчете по устните на Тарант, че казва: „Джон, ти имаше шейсет и четири хиляди лири стерлинги...“

— Телевизия ли ще гледаш, или ще отвориш подаръка, който съм ти купил? — каза той.

Премествайки със замах подноса на нощното си шкафче, тя каза:

— Разбира се, че подаръка! Но искам да ми кажеш как си. Искам да разбере за...

— Не искам да говоря за това. Отвори го! — каза той изведнъж с толкова агресивен тон, че я стресна.

— Окей — каза тя.

— Защо гледаш такива боклуци?

Погледът ѝ се върна мимолетно на екрана.

— Харесват ми — каза тя в опит да го успокои. — Горкият човечец. Жена му е в инвалидна количка, а той току-що изгърмя въпроса си за сто двайсет и пет хиляди лири стерлинги.

— Цялото шоу е измама — каза той.

— Не, не е!

— Животът е измама. Още ли не си проумяла това?

— Измама ли?

Сега беше негов ред да посочи екрана.

— Не знам кой е, нито пък останалата част от света го знае. Допреди няколко минути седеше на стола и нямаше нищо. Сега ще си тръгне с трийсет и две хиляди лири стерлинги и ще се чувства разочарован, вместо да скача от радост. Искаш да ми кажеш, че това не е измама?

— Въпрос на гледна точка. Искам да кажа... че от негова гледна точка...

— Угаси проклетото нещо!

Софи все още беше шокирана от агресивността в гласа му, но същевременно една непокорна частица от нея я накара да отговори:

— Не. Харесва ми.

— Искаш да си отида, за да можеш да гледаш шибаната си скапана програмка?

Тя вече съжеляваше за думите си. Въпреки решението си да скъса с Брайън присъствието му в кръв и плът я накара да разбере, че предпочиташе милион пъти повече да бъде тук, при нея тази вечер, отколкото да гледа тази програма... или която и да е друга програма. И, Господи, какво ли се беше струпало на главата на горкия човек... Тя натисна дистанционното и изключи телевизора.

— Извинявай — каза.

Той я гледаше по начин, по който никога не я беше гледал преди. Като че ли върху очите му се бяха спуснали капаци.

— Наистина съжелявам, окей? Просто съм изненадана, че си тук.

— Значи не се радваш да ме видиш?

Тя седна, обви врата му с ръце и го целуна по устата. Дъхът му миришеше лошо и той лъхаше на пот, но на нея не ѝ пукаше. Това бяха мъжки миризми, неговите миризми. Тя ги вдъхна, като че ли бяха най-главозамайващите ухания на планетата.

— Повече от радостна съм — каза. — Просто съм... — тя надникна в лешниковите му очи, които толкова обожаваше — толкова изненадана, знаеш ли... след всичко онова, което ми каза по-рано по време на разговора ни. Кажи ми. Моля ти се, кажи ми какво се случи. Моля те, разкажи ми всичко.

— Отвори го! — каза той, повишавайки тон.

Тя извади част от тънката хартия, но като в китайска кутийка отдолу имаше още един слой, после още и още един. В опит да го отклони от онова, което го гневеше, тя каза:

— Окей, ще се опитам да позная какво е. И ми се струва, че е...

Изведнъж лицето му се оказа на сантиметри от нейното, толкова близо, че носовете им почти се докосваха.

— Отвори го! — изкрещя той. — Отвори го, кучко проклета!

Докато шофираше в настъпващия, оцветен в пурпурно мрак, Скункс забеляза отново светлините в огледалото за обратно виждане. Изскочиха отникъде минути след като излезе от паркинга на площад „Риджънси“. Сега засилиха покрай редицата коли и се вмъкнаха зад затъмненото беемве, точно зад него.

Не беше задължително да е нещо тревожно, помисли си той. Но когато стигна двата плътни автомобилни потока на кръстовището с кръговото движение пред „Брайтън Пиър“, зърна в огледалото за миг лицето на мъжа на седалката до шофьора, осветено моментно от неоновите улични светлини, и започна да се паникьосва.

Не беше съвсем сигурен, но твърде много му приличаше на онзи млад цивилен полицаи на име Пол Пакър, чийто пръст бе отхапал след разправия за откраднатата кола, за което го окошариха в заведение за непълнолетни нарушители.

По пуснатото до дупка радио Линзи Лоан пееше „Признания на едно разбито сърце“, но той почти не чуваше думите; оглеждаше вливащите се и излизащите коли от кръстовището с кръговото движение, като се опитваше да реши кой изход да хване. Колата зад него засвири с клаксона си. Скункс му показва неприличен знак. Можеше да излезе в четири посоки. Първата беше към центъра на града и в задръстеното движение. Твърде рисковано беше, там щеше да попадне в капан. Втората беше към „Марин Парейд“ — широка улица с много странични излази, плюс бързо шосе зад нея. Третата щеше да го закара на крайбрежния булевард, който обаче имаше само по един изход в двата края и можеше лесно да го блокират. Четвъртата щеше да го изведе там, откъдето идеше. Но имаше отклонения и интензивно движение.

Той взе решение и натисна педала до дупка. Аудито се изстреля напред току пред един бял микробус. Съсредоточен свирепо, Скункс продължи да ускорява по „Марин Парейд“, покрай магазините, а след това покрай лъскавата сграда на „Ван Ален“. Погледна в огледалото.

Нямаше и следа от вектрата. Добре. Сигурно беше задръстена на кръстовището с кръговото движение.

Светофарът пред него светеше в червено. Той натисна спирачки, после изруга. Отново видя вектрата в огледалата да изпреварва от погрешната страна, да наваксва, като че я караше маниак. Колата се плъзна зад него. Точно зад него. На някакви си сантиметри от задната броня. Лъскава и чиста. С радиоантена на покрива. С двама души на предната седалка. И сега, осветен от собствените му стопове, нямаше начин да сбърка единия от мъжете.

Мамка му.

Видя очите на Пакър в огледалото, помнеше ги отпреди, големи спокойни очи, които като че те прогаряха като лазери. Спомняше си, че дори когато отхапа пръста на шибаното копеле, очите му бяха приковани в него, без изненада или израз на болка. Малко нещо странни, усмихнати очи — човекът като че ли му се подиграваше. И сега като че ли го правеше отново, седяха там и нито едно от ченгетата не се опитваше да излезе от колата.

„Защо, по дяволите, не ме арестувате?“

Нервите му се опъваха и отпускаха рязко, като че ли полудяло животно се друсаше в корема му на батут. Клатеше глава в такт с музиката. Но целият подскачаше. Имаше нужда от нещо. Имаше нужда от още една доза. Ефектът от онова средно количество, което беше взел, бързо намаляваше. Опитваше се да измисли най-добрия маршрут.

Светофарът светна зелено. Скункс натисна педала, даде газ до половината на кръстовището, после рязко нави волана наляво и се мушна в „Лоуър Рок Гардънс“, като едва не се блъсна в едно насрещно такси. В огледалото видя с облекчение как вектрата профуча през кръстовището.

Скункс ускори по улицата с еднотипни викториански къщи от двете страни — евтини квартири с нощувка и закуска и единични стаи. Когато спря на поредния червен светофар най-горе, видя как вектрата бързо се приближава. И последните съмнения относно това дали го следят вече се бяха изпарили.

Огледа се в двете посоки и видя отляво да се задават два автобуса един подир друг. Изчаквайки до последния момент, той даде газ, стрелна се пред първия автобус, бърз като вятъра. Профуча по „Егрмонт Плейс“, през един остър двоен завой, задминавайки от

погрешната страна някакъв туткащ се нисан, покрай ъгъл, от който нищо не се виждаше, но съдбата беше с него и от другата страна не идваше нищо.

После зачака нетърпеливо на кръстовището с натоварената „Елм Гроув“ за пролука в движението. Изведнъж два фара пробиха мрака далеч назад. Забравяйки за вливане в движението, той зави надясно, направо, без да обръща внимание на скърцането на спирачки, натиснатите клаксони и мигащите светлини, оставяйки следи от гуми, покрай брайтънския стадион за конни надбягвания, после надолу през предградията Удингсдийн.

Помисли да не спре ли да махне номерата на колата и да се върне към оригиналните, тъй като беше почти сигурно, че не са я обявили за открадната, но не искаше да рискува вектрата отново да го настигне. Затова продължи напред, игнорирайки с крива усмивка една камера за контрол на превишена скорост, която го снима.

Десет минути по-късно на извънградски път, две мили навътре от пристанище Нюхавън на Ламанша, с тъмни и празни огледала и предно стъкло, покрито с размазани насекоми, той намали и зави надясно пред една табела, на която пишеше „Мийдс Фарм“.

Мина през дупка във висок и неподдържан жив плет по покрит с метални плочи еднопосочен селски път, докато не стигна до все още неожънати ниви с жито, около половин миля, с няколко заека камикадзе, които все му пресичаха пътя. Мина покрай масивни изоставени навеси, където някога бяха отглеждали кокошки в клетки, а в един отворен хамбар отдясно бяха струпани няколко неясно очертани и отдавна неизползвани, ръждясащи селскостопански машини. После точно отпред фаровете му осветиха стената на голям, обшит с ламарина, затворен хамбар.

Той спря колата. От зданието не се виждаше светлина и наоколо нямаше паркирани коли. Всъщност нищо не издаваше активния бизнес, който се въртеше вътре в момента.

Като извади от джоба мобилния си телефон, той позвъни на един номер, който знаеше наизуст. „Отвън съм“, каза, когато му отговориха.

Електронните врати се отвориха точно толкова, колкото Скункс да се промуши с колата, като разкриха прилично на пещера, ярко осветено хале, а после веднага се затвориха зад него. Вътре видя двайсетина коли, повечето най-последни модели, луксозни возила за

най-заможните купувачи. Отбеляза си две ферарита, един астон мартин DB9, бентли континентал, два рейндж роувъра, един кайен, както и няколко не толкова екзотични коли, включително един голф GTI, една мазда MX5, класически жълт триумф стаг и едно ново на вид MG TE. Някои от колите изглеждаха цели, докато други бяха в различни стадии на демонтаж. Въпреки късния час четирима механици в работни гащеризони работеха по тях — двама под отворените капаци, един по гръб под качен на канала спортен лексус, а четвъртият монтираше панела на рейндж роувър спорт.

Скункс угаси мотора и музиката му замлъкна. Вместо нея вътре в помещението от евтино радио зазвуча някаква глупава стара песен на Джин Питни. Зави бормашина.

Бари Спайкър излезе от остъкления офис в дъното на халето, продължавайки да говори по мобилния си телефон, и тръгна към него. Нисък и жилав, бивш регионален шампион по бокс в лека категория, с ниско остригана коса, той имаше толкова ръбесто лице, че чак лед да кълцаш с него. Беше облечен в син работен гащеризон върху мрежест потник, джапанки и смърдеше на сладникав афтършейв. На врата му висеше медальон на златна верижка. Без да поздрави Скункс, той обиколи колата, продължавайки да говори по телефона, спорейки, очевидно в гадно настроение.

Когато Скункс излезе от колата, Спайкър приключи разговора и после, размахвайки телефона като кама, се приближи до него.

— Какво, по дяволите, е това лайно? Искях 3.2 V6. А това е трилитрово нощно гърне. Не ми трябва. Надявам се да не очакваш да я купя!

На Скункс му премалая.

— Ти... ти не ми... — той изкопа листчето смачкана хартия от джоба си, на което беше записал инструкциите тази сутрин, и го показа на Спайкър. На него с треперливия почерк на Скункс пишеше: „Нов модел ауди А4 кабриолет, автоматик, нисък километраж, металик в синьо, сребристо или черно“.

— Изобщо не каза какъв мотор искаш — каза Скункс.

— И от кое проклето дърво си паднал? Хората, които купуват готини коли, обичат да са с готини двигатели.

— Тази хвърчи като врящо лайно — каза Скункс отбранително.

Спайкър сви рамене, погледна замислено колата.

— Не-е, не е за мен — телефонът му пак зазвъня. — И цветът никак не ми харесва — погледна дисплея, вдигна телефона до ухото си и каза рязко: — Зает съм. Ще ти се обадя по-късно — а после затвори. — Шейсет лири стерлинги.

— Какво? — Скункс очакваше поне двеста.

— Ако щеш.

Скункс го изгледа мрачно. Копелето винаги намираше начин да го прецака. Или имаше резка върху боята, или гумите бяха износени, или имаше нужда от нов ауспух. Все нещо. Но поне щеше да спечели тайно от паркинга, като по този начин му го върнеше поне мъничко, но удовлетворително.

— Откъде я взе?

— Площад „Риджънси“.

Спайкър кимна. Оглеждаше внимателно колата отвътре и Скункс знаеше защо. Търсеше следа или ожулено, за да свали още повече цената. После погледът на Спайкър се спря алчно на нещо в краката на седалката до шофьора. Той отвори вратата, наведе се, после се изправи с парче хартия в ръка като трофей, което огледа внимателно.

— Брилянтно — каза. — Това беше добре!

— Какво?

— Разписка за паркиране от площад „Риджънси“. Отпреди двайсет минути. Само две лири! Страхотен си, Скункс! Значи ми дължиш двайсет и пет лири от онези, които ти дадох.

Скункс прокле собствената си глупост.

Думите му я разтърсиха. Уплашиха я. Очите му бяха изцъклени, кръвясали. Пиян ли беше? Или се беше надрусал с нещо?

— Отвори го! — повтори той. — Отвори го, кучко!

За миг ѝ се дощя да го прати по дяволите — как смее да ѝ държи такъв тон? Но съзнавайки под какъв огромен стрес се намираше, тя се опита да му угоди, да го успокои и да го върне от онова място или пространство, в което беше попаднал. Тя махна поредния слой тънка хартия. Беше странна игра. *Първо ти крещим и те ругаем, после ти даваме подарък, нали така?*

После махна още един слой хартия, смачка го на топка и го пусна на леглото до себе си, но в държането му нямаше промяна. Вместо това той се вбесяваше все повече, трепереше от гняв.

— Хайде, кучко! Защо се бавиш толкова?

Софи я побл тревожна тръпка. Изведнъж ѝ се дощя да не е тук, затворена като в капан в стаята си с него. Нямаше представа какво щеше да намери в кутията за подаръци. Той досега никога не ѝ беше подарявал нищо, с изключение на цветя на няколко пъти напоследък, когато идваше в апартамента ѝ. Но каквото и да беше, нещо не беше наред; като че ли изведнъж оста на света се беше изместила.

И с всеки нов слой хартия, който развиваше, у нея се надигаше все по-лошо предчувствие за онова, което щеше да намери в кутията.

Най-после стигна до последния слой хартия. Усети с пръстите си нещо отчасти твърдо, отчасти меко и поддаващо, като че ли беше направено от кожа, и разбра какво би могло да бъде. И се успокои. Усмихна му се. Мръсникът я дразнеше, всичко беше номер!

— Чанта! — изпищя тя. — Това е чанта, нали? Ти, сладур такъв! Откъде знаеш, че ужасно ми трябва нова чанта? Казах ли ти?

Но той не се усмихваше.

— Просто го отвори — каза ѝ студено.

И краткият миг на добро настроение се изпари, а светът ѝ отново се изкриви. В изражението и в думите му нямаше и зрънце топлина.

Страхът ѝ се задълбочи. Не беше ли странно, че ѝ носеше подарък в деня, когато бяха намерили жена му мъртва? Най-сетне тя махна и последното късче хартия.

И зяпна в потрес предмета, който виждаше.

Изобщо не беше чанта, а нещо странно и зловещо на вид, някакъв шлем, сив, с ококорени като на насекомо стъклени лещи и каишка, и гофрирана тръба, която висеше от някакъв филтър накрая. Противогаз, сети се тя смаяна, такъв, какъвто бе виждала на лицата на войниците в Ирак или може би по-стар. Миришеше на мухлясала гума.

Тя го погледна изненадано.

— Да не би да очакваме вражеско нахлуване или нещо такова?

— Сложи го.

— Искаш да *слож*а това?

— Сложи го.

Тя го вдигна до лицето си и веднага го свали, намръщила нос.

— Наистина ли искаш да *слож*а това? Искаш да се любим, докато съм с това нещо на лицето? — тя се ухили озадачена, а страхът ѝ се поуталожил. — Това те възбужда, така ли, или какво?

Вместо отговор той го изтръгна от ръцете ѝ, нахлузи го на главата ѝ и затегна каишката отзад, като я оскуба болезнено. Каишката беше толкова стегната, че я заболя.

За момент Софи остана напълно дезориентирана. Лещите бяха мръсни, замазани и силно оцветени. Виждаше само него и отчасти стаята в зелена мъгла. Когато си обърна главата, той изчезна за миг и трябваше да се завърти изцяло, за да вижда отново. Чуваше звука на собственото си дишане като рев на морски вълни в ушите.

— Не мога да дишам — каза, обхваната от паника и клаустрофобия, със заглъхнал глас.

— Разбира се, че можеш да дишаш, по дяволите — гласът му беше приглушен и променен.

В паника тя се опита да смъкне противогаза. Но ръцете му сграбиха нейните и ги дръпнаха от каишката толкова силно, че я заболя.

— Спри да се държиш като глупава кучка — каза той.

Тя заскимтя:

— Брайън, не ми харесва тази игра.

Почти веднага усети как я блъснаха по гръб на леглото. Докато покрай очите ѝ се плъзгаха стените и таванът, паниката ѝ се усили.

— Не-е-е! — тя ритна силно с крака и десният ѝ крак удари нещо твърдо. Чу го как изви от болка. После се изскубна от ръцете му, изтърколи се настрани и внезапно падна. Удари се в покрития с килим под.

— Проклетата кучка!

В опит да коленичи тя посегна към маската, дръпна каишката, а после усети агонизиращо силен удар в корема, който ѝ извади въздуха. Тя се сви от болка, шокирана от онова, което ѝ се беше случило.

Той я беше ударил.

И внезапно Софи разбра, че залозите се бяха променили. Той беше полудял.

Той я метна на леглото и краката ѝ се удариха отзад в ръба. Тя му изкрещя, но гласът ѝ остана в плен на противогаза.

Трябва да се изскубна от него — разбра тя. — *Трябва да се махна оттук.*

Усети как ѝ раздира тениската. За миг спря да се съпротивлява, замисли се, опита се да състави план. Шумът от дишането ѝ беше оглушителен. *Трябва да махна проклетата маска. Сърцето ѝ блъскаше болезнено. Трябва достигна до вратата, да слеза при момчетата долу. Те ще ми помогнат.*

Обърна рязко глава надясно, после наляво, опитвайки се да види какво имаше на нощните шкафчета, което да използва като оръжие.

— Брайън, моля те, Брайън...

Усети ръката му като чук как удря отстрани маската и одрасква врата ѝ.

Имаше една книга, дебел том с твърда подвързия за науката от Бил Брайсън, която ѝ подариха за Коледа и от която тя попрочиташе по нещо. Тя бързо се изтърколи, грабна книгата и го цапардоса по главата отстрани. Чу го как изгрухтя от болка и изненада и се смъкна от другата страна на леглото.

Софи веднага скочи и хукна да бяга от спалнята по късия коридор, без да сваля противогаза, за да не губи ценно време. Стигна до входната врата, хвана дръжката, завъртя я и дръпна.

Вратата се отвори няколко сантиметра, спря рязко и после се затвори с метално щракане.

Брайън беше сложил веригата.

Вътре в нея изригна ледена вода. Тя грабна веригата, затваряйки отново вратата, като я задърпа в опит да я освободи, но веригата заяде, проклетото нещо заяде! Как можеше да заяде? Тя трепереше, викаше, заглушени отекващи писъци.

— Помощ! Помогнете ми! Помогнете ми! О, моля ви, ПОМОГНЕТЕ МИ!

После точно зад себе си чу стържещ метален вой.

Завъртя рязко глава. И го видя какво държеше в ръце.

Устата ѝ се отвори, този път безмълвно, а гърлото ѝ замръзна. Тя стоеше, скимтейки от страх. Като че ли цялото ѝ тяло щеше да рухне. Без да може да се контролира, Софи се напика.

Чел съм, че опустошителните новини имат странно въздействие върху човешкия мозък. Той неизличимо споява в едно времето и мястото. Може би отчасти поради начина, по който сме направени ние, хората — за да ни отпрати предупредителен сигнал за опасност в живота ни или в света.

Тогава не съм бил роден и не мога да гарантирам за това, но хората твърдят, че си спомняли точно къде са били и какво са правили, когато чули новината на 22 ноември 1963 г., че президентът Джон Кенеди бил убит от наемен стрелец в Далас.

Спомням си къде бях и какво правех, когато чух новината, че на 8 декември 1980 г. бяха застреляли Джон Ленън. Спомням си също така много ясно, че седях на бюрото в кабинета си и търсех в интернет изолационна тръба за електропроводници на марк II ягуар 3.8, седан от 1962 г., една неделна сутрин на 31 август 1997 г., когато чух новината, че принцесата на Уелс Даяна е загинала в автомобилна катастрофа в един тунел в Париж.

Но най-вече си спомням къде бях и какво точно правех онази юлска сутрин, единайсет месеца по-късно, когато получих писмото, което провали живота ми.

Рой Грейс седеше на бюрото в малкия си задушен офис в Съсекс Хаус в очакване на новини за Брайън Бишоп и си запълваше времето до оперативката в единайсет часа. Гледаше мрачно не по-малко мрачното изражение на почти четирикилограмовата кафява пъстърва, препарирана и монтирана в стъклена кутия, закачена на стената в офиса му. Беше поставена точно под кръглия дървен часовник — реквизит от фалшивия полицейски участък в „Сметката“, който Санди му бе купила през други, по-щастливи времена на една разпродажба.

Рибата я беше купил по внезапна прищявка от една сергия на „Портобело Роуд“. Когато имаше оперативка с млади полицайчета със свежи физиономии, той понякога я включваше в една все по-изтъркана шега за търпението и голямата риба.

На бюрото пред него се трупаше купчина документи, които трябваше внимателно да прегледа — част от подготовката за предстоящото след няколко месеца дело на Карл Венер, един от най-отвратителните перверзници, които Рой бе срещал в практиката си. Надяваше се, че ако не прецака подготовката, Венер щеше да бъде изправен пред няколко наслагващи се доживотни присъди откъм кофтите страна. Но човек никога не можеше да е сигурен какво ще направи някой от онези чалнати съдии, които се разхождаха наоколо.

Вечерята му, която беше избрал преди няколко минути от супермаркета АСДА, също беше на бюрото. Сандвич с риба тон, все още в прозрачната си пластмасова кутийка с жълт стикер, на който пишеше „Ниско съдържание!“, ябълка и десертче „Туикс“, заедно с кутийка диетична кола.

Няколко минути остана загледан във водопада от електронни съобщения, като отговори на някои, а повечето изтри. Колкото и бързо да се разправяше с тях, изсипваха се все нови и броят на останалите без отговор в кутията за входящи документи гонеше двеста. За щастие Елинор щеше да се оправи с повечето от тях. Тя вече беше изчистила

дневника му — автоматичен процес, когато започваше голямо криминално разследване.

Беше оставила само неделния обяд със сестра му Джоди, която не беше виждал повече от месец, и напомняне да купи подарък и картичка за рождения ден на кръщелницата си Джей Сомърс, която идната седмица ставаше на девет години. Чудеше се какво да ѝ купи... и реши, че Джоди, която имаше три — кои по-малки, кои по-големи — деца, ще знае по-добре. Освен това си отбеляза наум да отложи обяда, ако замине за Мюнхен.

Около петнайсет съобщения бяха свързани с полицейския отбор по ръгби, на който беше избран за председател през есенния сезон. Те всички подсещаха остро, че въпреки славната топлина на днешния ден след по-малко от четири седмици идваше септември. Лятото свършваше. Дните бяха вече забележимо по-къси.

Грейс натисна един клавиш, за да извика софтуерния пакет „Вантидж“ на вътрешната компютърна полицейска система и да провери какви произшествия бяха записани през последните няколко часа. Докато плъзгаше поглед по оранжевите букви, нищо не привлече окото му. Все още беше твърде рано — по-късно щеше да има колкото щеш сбивания, нападения и побои. Пътнотранспортни произшествия на шосето от Лондон за Брайтън. Открадната чанта. Крадец в отдела на „Теско“ на „Баудъри Роуд“. Открадната кола, зарязана на бензиностанция. Избягал кон на шосе А27.

После телефонът му иззвъня. Беше детектив сержант Гай Бечълър — ново подкрепление в екипа му за разследване, когото беше изпратил да разпита партньорите по голф на Брайън Бишоп от тази сутрин.

Грейс харесваше Бечълър. Винаги му се струваше, че ако помолеше агенция за филмов кастинг да му осигури полицаи на средна възраст за някоя филмова сцена, мъжът, когото щяха да изпратят, щеше да прилича на Бечълър. Беше висок и снажен, с глава като топка за ръгби, оредяваща коса, общителен, но делови. Въпреки че не беше чак толкова огромен, създаваше впечатление за добър великан — по-скоро по същина, отколкото по маса.

— Рой, разговарях и с тримата, с които Бишоп днес е играл голф. Има нещо, което ми се стори интересно — всички казаха, че бил в

изключително добро настроение и че играел страхотно... много по-добре, отколкото когато и да било.

— Дал ли им е някакво обяснение?

— Той очевидно е доста саможив, за разлика от жена си, която била много общителна, казаха те. Няма наистина близки приятели и обикновено не говорел много. Но днес пускал шегички. Един от тях, някой си мистър Мишон, който, изглежда, го познава доста добре, каза, че като че ли бил глътнал някакъв стимулант.

Грейс мислеше усилено: „Мъртва жена — свален товар от гърба му?“

— Не прилича на реакция на човек, който току-що е убил жена си, нали, Рой?

— Зависи дали е добър актьор.

След като Бечълър приключи с доклада си, като не добави повече нищо съществено, Грейс му благодари и каза, че ще го види на оперативката в единайсет. След това, размишлявайки усилено върху думите на Бечълър, откъсна фолиото на сандвича, извади го и отхапа една хапка. И веднага намръщи нос от вкуса — беше с някакъв нов екзотичен хляб, който не беше опитвал досега... и който съжали, че опита. Беше силно подправен с кимион — миризма, която не понасяше. Щеше да е много по-доволен от сандвич с яйце и бекон за целодневна закуска, но Клео се опитваше да го накара да се храни по-здравословно, като яде повече риба — независимо че й разказа подробно за една статия, която бе прочел в началото на годината в „Дейли Мейл“ за опасните нива на живак в рибата.

Той излезе от програмата „Вантидж“, влезе в сайта на Expedia.com и затърси полети за Мюнхен в неделя, като се чудеше възможно ли е да отиде дотам и обратно в един и същи ден. *Трябваше* да отиде, независимо от недостатъчната информация, която му беше дал Дик Поуп. *Трябваше* да отиде и да види с очите си.

Едва се удържаше да не се качи на следващия възможен самолет. Вместо това погледна часовника си. Беше девет и петдесет вечерта. Десет и петдесет в Германия. Но, по дяволите, Дик Поуп щеше да е буден и да се шляе някъде, беше във ваканция. Сигурно седеше в някое кафене или бар в Бавария с бира в ръка. Той се обади на Поуп по мобилния, но го прехвърлиха на гласова поща.

„Дик — каза той. — Отново е Рой. Съжалявам, че ти досаждам, но просто искам да те разпитам за някои подробности за бирарията, където каза, че си видял Санди. Обади ми се когато можеш.“

Затвори и за миг се загледа в безценната си колекция от три дузини запалки за цигари, струпана на перваза между предната част на бюрото и прозореца, който гледаше към паркинга на затворническия блок. Тази колекция показваше колко много обичаше Санди да ходи по пазарите за стари вещи, магазините за джунджурии и разпродажбите от багажниците на колите. Нещо, което той все още правеше, когато имаше време, но вече не беше същото. Част от удоволствие то беше да гледа реакцията на Санди за нещо, което беше открил. Дали ще се хареса и на нея, в който случай започваха да се пазарят за цената, или пък тя го отхвърляше само с една неодобрителна гримаса.

По-голямата част от пространството беше заета от телевизор и видеокасетофон, кръгла масичка, четири стола и купища разхвърляни документи, кожената му чанта с комплекта от криминалогични инструменти и вечно растящите кули от досиета. Понякога се чудеше дали пък нощем не се саморазмножаваха, докато той отсъстваше от офиса.

Всяко досие на пода криеше неразрешено убийство. Досиетата за убийствата никога не се закриваха, докато не излезе присъда. Във всички разследвания на убийства се стигаше до точка, от която нататък всички улики, всички насоки на разследване се изтощаваха. Но това не означаваше, че полицията се е отказала. Години след затваряне на залата за произшествия и разпускане на разследващия екип случаят оставаше отворен, уликите се съхраняваха в кутии, докато имаше някакъв шанс свързаните с тях лица все още да са живи.

Той отпи от колата си. Беше прочел в една интернет страница, че всички слабо газирани напитки са пълни с какви ли не химикали, вредни за организма, но в момента не му пукаше. Изглежда, че всичко, което човек ядеше или пиеше, по-скоро те убиваше, отколкото да ти предостави хранителни вещества. Може би, помисли си той, следващата мода в храненето щеше да бъде предварително смляна

храна. Купуваш я и директно я хвърляш в тоалетната, без да трябва да я ядеш.

Грейс щракна на клавиатурата си. Имаше полет на „Бритиш Еървейс“ от „Хийтроу“ в седем сутринта. Щяха да пристигнат в Мюнхен в девет и петдесет. Реши да се обади на полицаия, когото познаваше там — старши комисар Марсел Кулен, за да разбере дали е свободен.

Преди няколко години бяха командировали Марсел тук, в Съсекс, за шест месеца по обмен и те се сприятелиха през това време. Той беше поканил Грейс да заповяда да отседне при него и семейството му когато поиска. Грейс погледна часовника си. Девет и петдесет и пет вечерта. В Мюнхен бяха с час напред, значи всъщност беше късно да се обажда, но пък имаше добра вероятност да го хване.

Когато протегна ръка към слушалката, телефонът иззвъня.

— Рой Грейс — отговори той.

Беше Брайън Бишоп.

Грейс забеляза, че Бишоп беше преоблякъл дрехите си за голф. Сега беше със скъпо на вид черно сако тип блузон, върху бяла риза, сини панталони и жълто-кафяви мокасини на бос крак. По-скоро приличаше на плейбой, тръгнал да се забавлява, отколкото на скърбящ човек, помисли си той.

Сякаш прочел мислите му, Бишоп седна смутено в червеното кресло в тясната зала за разпити и каза:

— Дрехите ми са подбрани от моя гардероб от вашата служителка за връзки със семействата Линда Бъкли. Не са точно моят избор при тези обстоятелства. Можете ли да ми кажете кога ще ме пуснат в къщата ми?

— Възможно най-скоро, мистър Бишоп. Надявам се, след няколко дни — отговори Грейс.

Бишоп подскочи в креслото, вбесен.

— Какво? Това е смехотворно!

Грейс погледна посинялата драскотина на дясната му ръка. Брансън влезе с три чаши вода, сложи ги на масата и затвори вратата, като остана прав.

Грейс каза благо:

— Тя е място на престъпление, мистър Бишоп. Съвременната полицейска практика е да се запазва местопрестъплението в първоначалния му вид възможно най-дълго. Моля ви, разберете, че в интерес на всички ни е да помогнем да бъде заловен авторът на престъплението.

— Имате ли заподозрян? — попита Бишоп.

— Преди да стигнем до това, имате ли нещо против да запишем на магнетофон този разпит? Ще стане по-бързо, отколкото ако си вземаме бележки.

Бишоп се усмихна с крива студена усмивка.

— Значи ли това, че аз съм заподозрян?

— Съвсем не — увери го Грейс.

Бишоп изрази съгласието си с махване на ръка.

Глен Брансън включи аудио — и видеозаписа, обявявайки ясно, докато седеше:

— Десет и двацет вечерта, петък, 4 август. Старши детектив Грейс и детектив сержант Брансън разпитват мистър Брайън Бишоп.

— Имате... Имате ли заподозрян? — попита отново Бишоп.

— Не още — отговори Грейс. — Сещате ли се за някого, който би могъл да направи това?

Бишоп се засмя откъслечно, като че ли въпросът беше твърде нелеп. Очите му се стрелнаха наляво.

— Не. Не се сещам.

Грейс наблюдаваше очите му, припомняйки си по-раншните разпити. Наляво беше режимът на искрените отговори. Бишоп отговори твърде бързо и беше в твърде добро настроение за скърбящ човек. Грейс беше срещал този вид поведение и преди, спокойни, бързи, добре отрететирани отговори на въпросите; липса на емоции. Бишоп демонстрираше класическите признаци на човек, извършил убийство. Но това не означаваше, че го е извършил. Този смях би могъл да се дължи и на нерви.

После очите му се спряха на дясната ръка на Бишоп. На драскотината отгоре ѝ, от основата на палеца; изглеждаше скорошна.

— Наранили сте си ръката.

Бишоп погледна ръката си и сви рамене безразлично.

— Аз... м-м-м... ударих я, когато седах в таксито.

— В онова такси, което взехте от „Хотел дю Вен“ до хотел „Лансдаун Плейс“?

— Да, аз... аз слагах сака в багажника.

— Неприятно — каза Грейс, отбелязвайки си наум да получи потвърждение от шофьора. Забеляза също така, че очите на Бишоп се стрелнаха вдясно. Към режима на логическите построения. Кое то показваше, че лъже.

— Изглежда доста лошо одраскване. Какво каза шофьорът?

Грейс погледна Брансън, който кимна.

— Оказа ли ви първа помощ или нещо такова? — попита Брансън.

Бишоп ги изгледа един след друг.

— Какво ви става, момчета? Като проклета инквизиция сте. Искам да ви помогна. Какво общо има с това, по дяволите, някаква си драскотина на ръката ми?

— Мистър Бишоп, в нашата работа задаваме страшно много въпроси. Такава е нашата практика. Изкарал съм дълъг ден, както и детектив сержант Брансън, а съм сигурен, че и вие сте изтощен. Моля ви, потърпете и отговорете на въпросите ни и ще можем по-рано да си тръгнем оттук. Колкото повече успеете да ни помогнете, толкова по-скоро ще хванем убиеца на жена ви — Грейс отпи от водата и каза внимателно: — Любопитни сме да разберем защо сте напуснали „Хотел дю Вен“ и сте се преместили в „Лансдаун Плейс“. Можете ли да ни обясните причините за това?

Очите на Бишоп се задвижиха, като че ли проследяваше пътя на някакво насекомо по килима. Грейс проследи погледа му, но не видя нищо.

— Защо ли? — Бишоп изведнъж го погледна втренчено. — Какво искате да кажете? Наредиха ми да се преместя.

Сега беше ред на Грейс да склочи вежди.

— Кой ви нареди?

— Ами... полицията. Предполагам, че вие.

— Не ви разбирам.

Бишоп разтвори широко ръце. Създаде добро впечатление, че е истински изненадан.

— Обадиха се в стаята ми. Полицаят каза, че „Хотел дю Вен“ бил обсаден от пресата и че ще ме преместите.

— Как се казваше полицаят?

— Аз... аз не си спомням. М-м-м... може би Канинг? Детектив сержант Канинг?

Грейс погледна Брансън.

— Да знаеш нещо по въпроса?

— Нищо — отвърна Брансън.

— Мъж ли беше или жена? — попита Грейс.

— Мъж.

— Значи името му беше детектив сержант Канинг? Сигурен ли сте?

— Да. Канинг. Детектив сержант Канинг. Определено беше Канинг.

— Какво точно ви каза този мъж? — Грейс внимателно следеше очите му. Те отново се стрелнаха вляво.

— Че сте ми запазили стая в „Лансдаун Плейс“. Че до задния вход ще ме чака такси, до входа за персонала, зад кухнята. Че трябва да сляза дотам по евакуационната стълба.

Грейс записа в тефтера си „Детектив сержант Канинг“.

— Този полицай по кой телефон ви се обади — по мобилния или по хотелския?

— По хотелския в стаята — каза Бишоп, след като помисли малко.

Грейс изруга мислено. Това щеше да затрудни потвърждаването или проследяването. Централата на хотела записваше входящите разговори, но не и номерата им.

— В колко часа стана това?

— Около пет и трийсет.

— След като сте се настанили в „Лансдаун Плейс“, сте излезли. Къде отидохте?

— Отидох да се разходя по крайбрежния булевард — Бишоп измъкна кърпичка и попи очите си. — Ние с Кати обичахме да ходим там. Тя обичаше да ходи на плажа. Беше запалена плувкиня — той млъкна и отпи от водата. — Трябва да се обадя на децата си... те и двете са в чужбина, на почивка. Аз... — той млъкна.

Същото стори и Рой Грейс. Нямахше полицай на име Канинг в екипа му.

След като се извини, старши детективът излезе от стаята и отиде по коридора до първа зала. Само с няколко щракания на клавиатурата на работното си място Грейс установи, че полицай с такова име не съществува в цялата съсекска полиция.

Малко преди полунощ Клео отвори входната врата на жилището си, облечена в развързан копринен черен корсаж. Той прикриваше горните десет сантиметра от бледите ѝ стройни бедра и нищо повече. В протегнатата си ръка държеше чаша „Гленфидих“ с лед, пълна до ръба. Единственото друго нещо по нея беше съблазнителен силен мускусен парфюм и най-мръсната усмивка, която Рой беше виждал на лицето на жена.

— Ау! Е на това му казвам... — започна той, докато тя затръшваше вратата с ритник зад гърба му, а корсажът се свлече още по-надолу, разкривайки едрите ѝ, стегнати гърди. И успя да стигне само дотам, защото все още с чаша в ръка, тя обви ръце през врата му и притисна влажните си устни в неговите. След миг в устата му се плъзна кубче лед с вкус на уиски.

Очите ѝ, замъглени, усмихнати, танцуваха пред неговите.

След като наклони достатъчно назад глава, така че той продължаваше да я вижда извън фокус, тя каза:

— Имаш твърде много дрехи по себе си!

После, след като му връчи чашата, започна жадно да му разкопчава ризата, като целуваше зърната на гърдите му, после гърдите му, а след това вкара с уста още едно кубче лед дълбоко в пъпа му. Погледна го с очи, които като че ли го обгориха с щастие, очи с цвят на слънчева светлина върху лед.

— Толкова си страхотен, Рой. Божичко, толкова, толкова си страхотен.

Задъхан, хрускайки остатъка от леденото кубче, той каза:

— Абе и теб също си те бива.

— Само ме бива ли? — повтори тя думите му, теглейки катарамата на панталона му, като че ли от това зависеше оцеляването на света, а после рязко смъкна панталоните и боксерките му върху обувката.

— В смисъл, че си най-красивата, невероятна, страхотна жена на планетата.

— Значи на другите планети има по-красиви жени от мен?

С ловко движение Клео бръкна в чашата, метна още едно кубче лед в устата си, а после извади още лед от чашата и го притисна до тестикулите му.

В отговор Грейс само издиша рязко. Всичко в него гореше от такова наситено удоволствие, че чак изпита болка. Той смъкна копринената дреха от раменете ѝ и зарови устни в мекия ѝ врат, а тя го пое в уста, дълбоко, до основата, заровила лице в разрошените му срамни косми.

Грейс стоеше, пиян от горещината на нощта, аромата на парфюма ѝ, усещането за кожата ѝ и в някакво далечно кътче на съзнанието си пожелаваше този миг да продължи завинаги — невероятен миг на чиста, абсолютна радост и блаженство, да можеше да го замрази така, да остане тук, всмукан от ледените ѝ устни, с тази усмивка в очите, с тази истинска радост, танцуваща в душата му.

Но някъде съвсем наблизко беше надвиснала сянка. *Мюнхен*. Той я изтласка. Призрак, това беше. Само призрак.

Желаеше тази жена Клео толкова много. Не само сега, в този момент, беше я желал през целия си живот. Обожаваше всяка нейна част. В този миг се чувстваше много повече влюбен от който и да било мъж на планетата преди него. По-влюбен, отколкото смееше да се надява, че може да му се случи отново, след тези дълги девет години в пустинята.

Прокарвайки със сила ръце през дългата ѝ копринена коса, той изрече без дъх:

— Господи, Клео, толкова си...

— невероятна...

— изумителна...

— толкова...

А после, все още без да свали самото си, със смъкнати панталони и боксерки около глезените, с полуразсъблечена риза, той легна върху нея върху дебелия бял китеник на лъснатия дъбов под, дълбоко, толкова невероятно дълбоко проникнал в нея, обгърнал я с ръце, и целуваше това гърчещо се диво създание на милион контрасти.

Той хвана здраво главата ѝ и притегли силно устата ѝ към своята. С усет за копринената ѝ кожа върху своята. С усет за безподобно красивото ѝ, гъвкаво тяло. Понякога я усещаше като чудесен расов състезателен кон. Понякога — както сега — внезапно откъснала устни от неговите и втречена съсредоточено в него — виждаше в нея уязвимо малко момиченце.

— Ти никога няма да ме нараниш, нали, Рой? — попита тя жално.

— Никога.

— Невероятен си, знаеш ли това?

— Ти си по-невероятна — той отново я целуна.

Тя обхвана тила му, като натискаше с пръсти толкова силно, че го заболя.

— Искам да свършиш, като ме гледаш в очите — прошепна му напрегнато.

* * *

Малко по-късно той се събуди с болезнено изтръпнала дясна ръка и примигна объркано, неспособен за миг да определи къде се намираше. Свиреше музика. Песен на Дайдо, която позна. Гледаше право в един правоъгълен аквариум. В него плуваше самотна златна рибка сред нещо като потънали останки от миниатюрен гръцки храм.

Марлон?

Но това не беше неговият аквариум. Опита се да раздвижи ръката си, но тя беше безчувствена като буца желе. Разтърси я. Тя се разтресе. После полезрението му се запълни с разрошени руси срамни косми. Гледката се смени с чаша уиски.

— Храна? — каза Клео, застанала гола над него.

Той пое чашата с другата си ръка и отпи. Господи, вкусът беше чудесен. Остави чашата и целуна голия ѝ глезен. После тя легна и се сгуши в него.

— Как си, сънчо?

Ръката му постепенно се възстановяваше. Достатъчно, за да я прегърне с нея. Целунаха се.

— *Колкоечасът?* — попита той.

— Два и петнайсет.

— Съжалявам. Аз... аз не исках така да се отнеса.

Тя целуна очите му едно подир друго много бавно.

— Не си се отнесъл.

Той видя в мек фокус красивото ѝ лице, русата ѝ коса. Вдъхна сладките аромати на пот и секс. Видя отново златната рибка, която кръжеше из аквариума, без да ги забелязва, забавлявайки се, както сигурно се забавляват златните рибки. Видя горящи свещи. Цветя. Абстрактни рисунки по стените в стил фънк. Претъпкани с книги рафтове от пода до тавана.

— Искаш ли да си легнем в леглото?

— Добър план — каза той.

Опита се да стане и чак тогава разбра, че все още е полуоблечен.

Смъквайки всичко от себе си, хванал ръката на Клео с едната си ръка и чашата с другата, той вдървено се изкачи по стъпалата на тясното дървено стълбище, а после се тръсна на масивното легло с най-меките чаршафи, на които някога беше лежал в живота си, и с музиката на Дайдо, която не спираше.

Клео се уви около него. Ръката ѝ се плъзна надолу по корема му и обви гениталиите му.

— Спи ли му се на Голямото момче?

— Мъничко.

Тя вдигна чашата с уиски до устните му. Той отпи като бебе.

— Та как мина денят ти? Или предпочиташ да поспиш?

Той се опита да събере мислите си. Въпросът беше добър. Как, по дяволите, беше минал денят му?

Кой ден?

Започваше да си спомня. Лека-полека. Извънредната оперативка в единайсет часа. Никой нямаше за докладване нищо важно, с изключение на него самия. Преместването на Брайън Бишоп от „Хотел дю Вен“ в „Лансдаун Плейс“... и странното обяснение, което даде Бишоп.

— Сложно — каза той, триейки нос в дясната ѝ гърда, като лапна зърното ѝ, а после го целуна. — Ти си най-красивата жена на света. Някой казвал ли ти е това?

— Ти — ухили се тя. — Само ти.

— Нищо чудно. Никой друг мъж на тази планета няма вкус.

Тя го целуна по челото.

— Всъщност може да ти стори странно от устата на стръвница като мен, но не съм ги опитвала всичките.

Той се ухили в отговор.

— Сега вече няма да ти се налага.

Тя го погледна насмешливо, понамести се и подпря брадичка на едната си ръка.

— Няма ли?

— Липсваше ми цялата седмица.

— И ти ми липсваше — каза тя.

— Колко?

— Няма да ти кажа... не искам да се възгордееш!

— Кучица!

— Тя вдигна свободната си ръка във въздуха и сви показалеца си, имитирайки провокационно омекнал член.

— Не задълго — каза той.

— Добре.

— Ти си абсолютно порочна.

— Ти ме караш да се чувствам порочна — тя го целуна, после се отдръпна няколко сантиметра, като старателно изучаваше лицето му.
— Харесвам косата ти.

— Така ли?

— Ъхъ. Прилича ти. Наистина я харесвам!

Той се изчерви леко от комплимента.

— Радвам се. Благодаря ти.

Глен Брансън му опяваше за прическата му, откакто си спомняше, като все му разправяше, че трябва да я промени, и най-сетне му записа час при един много моден тип на име Йън Хабин в някакъв салон в най-баровската част на Брайтън. Години наред Грейс си подстригваше косата на къса четка при печален възрастен италианец в една старовремска бръснарница. За него беше направо преживяване бърбиво младо момиче да му мие косата с шампоан в помещение, окачено с произведения на изкуството, кънтящо от рок музика.

И тогава Клео каза:

— Значи в неделя ще обядваме със сестра ти *Джоди*, така ли?

— Да.

— Можеш ли да ми кажеш нещо за нея? Мъчи ли се да те опази от всичко? Ще ме подложи ли на разпит от трета степен? От рода на „Тази стара уличница добра ли е за брат ми?“ — тя му се ухили насмешливо.

Грейс отпи голяма глътка уиски, опитвайки се да спечели време да подреди мислите и отговора си. После отпи втора глътка. Най-сетне каза:

— Имам проблем.

— Продължавай.

— В неделя трябва да отлетя за Мюнхен.

— Мюнхен ли? Винаги съм искала да ида там. Приятелката ми Ана-Лиза, която е стюардеса, казва, че това е най-доброто място в света за пазаруване на дрехи. Хей, мога да дойда с теб! Да намеря евтини билети за „изиджет“ или нещо подобно?

Той залюля чашата. Отпи още една глътка, като се чудеше да ѝ каже ли невинна лъжа или истината. Не искаше да я лъже, но в този момент това изглеждаше по-безболезнено, отколкото да ѝ кажеше истината.

— Това е официално полицейско посещение... отивам с колега.

— О... кой е той? — тя го гледаше втренчено.

— Един инспектор от друга служба. Отиваме на среща за обсъждане на шестмесечен обмен на полицаи. Инициатива на ЕС — каза той.

Клео поклати глава.

— Мислех, че сключихме пакт никога да не се лъжем, Рой.

Той я погледна, после сведе очи, чувствайки, че се изчервява.

— Мога да те чета като книга, Рой. Знам как да те чета. Мога да чета по очите ти. Ти самият ме научи, спомняш ли си? За погледа вдясно и вляво. Памет и логически построения.

Грейс усети как нещо дълбоко в сърцето му рухна. След известно колебание ѝ разказа как може би Дик Поуп е видял Санди.

Клео реагира, като се отдръпна рязко от него. И той внезапно усети, че ги разделя пропаст от Земята до Луната.

— Хубаво — каза тя. Прозвуча все едно, че току-що беше захапала лимон.

— Клео, трябва да ида там.

— Разбира се, че трябва.

— Нямам предвид това.
— Нямах ли?
— Клео, моля ти се. Аз...
— И какво ще стане, ако я намериш?
Той вдигна безпомощно ръце.
— Съмнявам се, че ще успея.
— А ако я намериш? — настоя тя.
— Не знам. Поне ще разбере какво ѝ се е случило.
— И ако тя поиска да се върне? Затова ли ме излъга?
— След девет години?
Тя се изтърколи настрани, с лице към стената.
— Ако изобщо е тя, в което се съмнявам.
Клео мълчеше. Той я погали по гърба, но тя се отдръпна от него.
— Клео, моля те!
— Какво съм аз... утешителна награда, докато намериш
изчезналата си жена?
— Няма начин.
— Сигурен ли си?
— Абсолютно и окончателно.
— Не ти вярвам.

Върху екрана на компютъра на милиардера на време имаше софтуер, създаден от него самия. Той изкарваше аналогови циферблати за градовете във всички времеви зони на света. Сега ги разглеждаше. „Ревизия“ — каза внезапно на глас и се ухили на шегата си.

През прозореца виждаше как утринното небе леко се развиделява над град Брайтън и Хоув. Беше към пет часа тук, в Англия. Шест в Париж. Осем в Санкт Петербург. Единайсет в Бангладеш. Един следобед в Куала Лумпур. Три следобед в Сидни.

Хората тук скоро щяха да станат. И да си легнат в Перу. Всички в света раболепничеха пред слънцето с изключение на него самия. Той беше свободен. За него вече нямаше значение ден ли беше или нощ, дали борсите по света бяха отворени или затворени, или пък банките, или пък каквото и да било друго.

Имаше един човек, на когото трябваше да благодари за това.

Но той вече не му се гневеше. Беше опаковал всичко това в друга кутия — миналото му. Човек трябваше да е позитивен в живота, да има цели. Беше открил една страница в интернет, цялата посветена на това как да се живее по-дълго. Хората с цели живеели по-дълго, толкова беше просто. А онези, които постигаха целите си... е, тяхната продължителност на живота удряше джакпота! А сега той беше осъществил две цели! Притежаваше още повече време за пилеене за каквото си поиска.

От чашата чай до него се виеше пара. Чай „Инглиш Брекфаст“ с малко мляко. Взе лъжичката и разбърка чая седем пъти. За него беше много важно да разбърква чая винаги седем пъти.

Отново насочил вниманието си към компютъра, набра команда за друг софтуер, който беше създал за себе си. Търсачките по интернет никога не му бяха харесвали — нито една от тях не беше достатъчно точна за него. Всички подаваха информация в някаква своя си последователност. А неговата собствена, която свързваше и

претърсваше всички големи търсачки, му намираше бързо онова, което *той* искаше.

В момента той искаше оригинален наръчник за поддръжка на фолксваген карман гия от 1966 г.

После засмука опакото на дясната си ръка. Болката се засилваше, паренето ставаше по-силно и точно то го беше събудило и му беше попречило да заспи отново. Не че спеше кой знае колко. Беше се появила и подутина, която пречеше на движението на палеца му, макар че може би си въобразяваше. И гърдите му все още пареха.

„Кучка“, изрече на глас.

Влезе в банята, светна лампата, разкопча ризата си и я разтвори отпред, после отлепи лепенката еластопласт. Преди няколко часа от дълъг нокът на крак по гърдите му беше издрана прясна, около два сантиметра дълга драскотина, със съсирена кръв по нея.

Малко след пет сутринта Рой Грейс напусна къщата на Клео в модерен блок с двор и заключващи се порти в центъра на Брайтън, като затвори колкото се може по-тихо външната врата след себе си; чувстваше се ужасно. Небето с разпукващата се зора в тъмно мраморно сиво, прорязано от размити тъмночервени жилки, приличаше на замразен човешки труп. Няколко птички подхващаха колебливия си сутрешен хор, като издаваха самотни трели, пронизващи утринната тишина. Сигнали за други птици, като радиосигнали, излъчвани в космоса.

Той потрепери, докато натискаше червения бутон за отваряне на портите от ковано желязо, и излезе на улицата. Въздухът вече се затопляше и обещаваще още един горещ летен ден. Но в душата му валеше.

Не мигна нито за минутка.

През последните два месеца на връзката им с Клео не си бяха казали и една дума напярко. И тази вечер всъщност пак не си казаха. Но докато се мяташе и въртеше през последните няколко часа, Грейс усети, че нещо помежду им се беше променило.

Уличните лампи все още светеха, като всяка излъчваше безполезно оранжево сияние в бързо настъпващата дневна светлина. Сива котка на черти пресече улицата пред него. Той мина покрай редица коли, забеляза кутийка от кола в канавката, локва повърнато, картонена кутия от китайска храна. Задмина синия морис на Клео, покрит с роса, после стигна до своята алфа с по-малко роса по нея. Беше паркирана на място, което бе станало негово, върху единичната жълта линия пред един търговец на антики, специализиран в ретро мебели от дваисети век.

Той се качи, завъртя ключа, натисна съединителя, двигателят се задави, няколко мига бръмча неравно на подскоци, докато подсуши влагата по електроинсталацията; чистачките изтриха росата от предното стъкло. По радиото изсъскаха статични смущения; той

натисна един бутон, за да смени станцията. Някой говореше нещо, но Грейс не слушаше. Обърна се и се загледа в затворените порти, като се чудеше дали да не се върне и да каже нещо.

Какво например?

Клео гледаше на Санди като на заплаха, с която не можеше да се справи. Той знаеше, че трябва да си я избие от главата, да се постави в положението на Клео. Ами ако Клео имаше съпруг, който беше изчезнал, и утре тя щеше да лети за Мюнхен да се опита да го открие? Как щеше да се чувства *той*?

Нямаше представа, това беше истината. Отчасти, защото беше изморен като куче, за да мисли трезво, и отчасти, защото не знаеше как гледа на възможността... колкото и малка да бе... да види Санди.

Десет минути по-късно беше подминал червената кула на „Ню Чърч Роуд“, която му служеше за ориентир вече дванайсет години, и после зави наляво. Освен колата на млекаря, спряла на няколко стъпки от паважа, улицата на Грейс беше безлюдна. Беше тихо, приятно авеню в жилищен квартал с къщи близнаци в стил псевдо-Тюдор от двете страни, повечето с три спални и с вградени гаражи. Някои имаха доста грозни мезонети, а други — неговата — бяха с отвратителни допълнителни стъклопакети.

Той и Санди купиха къщата две години преди изчезването ѝ и понякога той си мислеше дали това тяхно решение нямаше нещо общо с него, дали пък не е била нещастна тук? Бяха толкова щастливи в малкия апартамент в Хенгълтън, който беше тяхното гнездо през първите години от брака им, но и двамата се бяха влюбили в къщата, Санди дори повече от него самия, защото отзад имаше обширна градина, а тя винаги бе копняла за собствена градина.

Купуването, а после обзавеждането на къщата беше докарало и двамата финансово до ръба. Грейс тогава беше детектив сержант, все още с право на извънредна работа, и работеше по всяко време, когато можеше. Санди беше секретарка в счетоводна фирма и също работеше там извънредно.

Тогава му изглеждаше доста щастлива, когато се занимаваше да мести стени и да модернизира интериора. Предишните собственици бяха живели тук повече от четирийсет години и когато купиха къщата, тя беше сива и мрачна. Санди я беше превърнала в низ от светли модерни пространства, със зен акценти тук-там, и изглеждаше много

горда от постигнатото. А градината се превърна в нейна гордост и радост — макар че сега беше печално запусната, помисли си Грейс виновно. Всяка събота и неделя си обещавахе да ѝ посвети малко време, да пооправи нещата. Но все излизаше, че му липсва достатъчно време... или желание. Държеше тревата в състояние на умерен контрол и беше убедил себе си, че повечето бурени са всъщност цветя.

По радиото в колата, което бе изключил за няколко минути от съзнанието си, чу един мъж да обяснява селскостопанската политика на ЕС. След като сви в своята автомобилна алея, Грейс спря пред гаража и изключи двигателя. Радиото също замлъкна.

Когато влезе в къщата обаче, меланхоличното му настроение изведнъж се смени с пристъп на гняв. Всички лампи на долния етаж светеха. Както и оригиналната му музикална кутия.

Видя как една от редките му винилови грамофонни плочи — „Апахи“ на Шадоус — се въртеше с игла, заседнала в една от браздите, с непрекъснато „щрак-скръц-щрак-скръц“. Стереоуредбата му също беше включена, а по пода бяха разпилени сидита заедно с няколко от драгоценните му дългосвирещи плочи на „Пинк Флойд“, извадени от кальфките, заедно с отворена кутия бира „Гролш“, няколко брошури на „Харли Дейвидсън“, комплект от гири и разни други приспособления за помпане на мускули.

Той се втурна нагоре по стълбите, готов да се разкреци на Глен Брансън, после спря на най-горната площадка и се овладя. Горкото копеле беше нещастно. Сигурно снощи след оперативката се е прибрал у дома си и са му показали пътя... и тежестите. Нека спи.

Погледна часовника си. Пет и двацет. Въпреки налегналата го умора беше твърде изморен да заспи. Реши да потича, да се опита да избистри главата си и да се зареди с енергия за тежкия ден, който го очакваше и започваше в осем и трийсет с оперативка на екипа, последвана от конференция в единайсет сутринта. А после планираше още един разпит на Брайън Бишоп. Този мъж не му се виждаше читав.

Влезе в банята и веднага забеляза, че пастата за зъби беше без капачка. Тубата беше стисната силно в средата и част от пастата се беше размазала върху полицата в банята. По някаква причина, която той не може да проумее в момента, това го ядоса повече от бъркотията долу.

Откакто беше влязъл в къщата си преди няколко минути, изпитваше чувството, сякаш е скочил от действителността в една стара телевизионна ситуационна комедия, „Мъже с лошо поведение“ с Мартин Клунс и Нийл Мориси, които играеха двама ергени мърлячи, живеещи в една квартира. А после се сети за пастата за зъби — това беше едно от малкото неща, които го дразнеха у Санди, и тя правеше същото. Винаги стискаше проклетата туба в средата, а не от края, а после я оставаше отворена и част от пастата излизаше навън.

Това и колата ѝ отвътре — седалката до шофьора беше като постоянно кошче за боклук, което никога не изпразваше. Старичкият черен фолксваген голф беше толкова затлачен с касови бележки, обелки от шоколадови десерти, пазарски торбички, билети от лотарията и камара друг боклук, че на Грейс му приличаше повече на кокошарник, отколкото на автомобил.

Той все още беше в гаража. Грейс отдавна беше изчистил боклука, беше прегледал всяко късче в търсене на улики и не беше открил нищо.

— Станал си рано.

Обърна се и видя Брансън зад себе си по бели долни гащи, с тънка златна верижка около врата и масивния си часовник за водолази. Въпреки че се прегърбваше, физически беше в страхотна форма, с напирани мускули под лъскавата му кожа. Но лицето му представляваше картина на самата скръб.

— Трябваше да стана, за да изчистя подире ти — тросна се Грейс.

Или без да го чуе, или пропускайки го преднамерено покрай ушите си, Брансън продължи:

— Тя иска кон.

Грейс поклати глава, без да е сигурен дали е чул добре.

— Какво?

— Ари — Брансън сви рамене. — Ииска кон. Представяш ли си, с моята заплата?

— Екологически е по-приемлив от колата — отвърна Грейс. — Може би и по-евтин за поддържане.

— Много остроумно.

— Какво точно имаш предвид, като казваш *кон*!

— Едно време яздеа... работела е в конюшня като дете. Иска да започне отново. Каза, че ако се съглася да ѝ взема кон, мога да се върна.

— Къде мога да купя кон? — тросна се Грейс.

— Говоря ти сериозно.

— И аз също.

Рой Грейс беше прав. След като парламентът беше разпуснат в лятна ваканция и най-значителното събитие в света през последните 24 часа беше влакова катастрофа в Пакистан, материалите, които си оспорваха местата за първите страници, особено на таблоидите, бяха шокиращите разкрития за футболист от професионалната лига, хванат в гей тройка, някаква пантера, която очевидно тероризираше Дорсет, и принц Хари, който лудуваше по плажовете със завидно красиво момиче. Всички редактори на новини в страната бяха гладни за сензации, а какво по-интересно от убийството на богата и красива жена?

Залата за сутрешната пресконференция, която той бе обявил, беше толкова претъпкана, че някои репортери стояха в коридора. Той говори кратко и стегнато, защото нямаше какво толкова да им каже на този етап. През нощта не беше постъпила нова информация, а предшестващата конференцията оперативка на екипа по-скоро се занимаваше с разпределяне на задачите, отколкото с анализ на развоя на събитията.

Едно от посланията, върху които Грейс наблегна подчертано пред около четирийсетте репортери и фотографи от пресата и медиите в стаята, беше, че полицията много би искала да проследи последните действия на мисис Бишоп и е готова да изслуша всекиго, който може да я е видял през последните няколко дни. Бяха приготвили за пресата комплект снимки, избрани от Грейс, от дома на Бишоп, повечето от камерни монтаж. На едната мъртвата жена беше заснета по бикини на моторница, на втората — на волана на беемве кабриолет, и на третата беше с дълга рокля и шапка на модни конни надбягвания — Аскот или Епсъм, предположи Грейс.

Той подбра снимките много внимателно, сигурен, че ще се харесат на редакторите на новини. Такива снимки радваха очите на читателя — красива жена, бляскав живот на високи обороти. Имаха много място за запълване във вестниците и Грейс беше сигурен, че

щяха да ги използват. А широкото отразяване можеше да раздвижи паметта на някой важен свидетел.

Накрая се измъкна бързо, гореше от нетърпение да се обади на Клео, преди да влезе за следващия разпит на Брайън Бишоп, като остави Денис Пондс — старши полицейски служител за връзки с обществеността, да раздава снимките. Но само на няколко метра от електронно отварящата се врата на своя офис чу как някой го извика по име. Той се обърна и с раздражение видя младия репортер за криминални случаи на „Аргъс“ Кевин Спинела.

— Какво правите тук? — попита Грейс.

Спинела се облегна на стената близо до едно табло, на което беше забодена диаграмата „Модел за разследване на убийства“, с нахална физиономия, дъвчейки дъвка, с отворен тефтер и химикалка в ръка. Беше облечен в евтин тъмен костюм, за който като че не беше дорасъл, бяла риза, която също му беше твърде голяма, и тъмnochервена връзка с голям непохватен възел. Късата му коса имаше модния разрошен вид в стил „току-що-станах“.

— Искан да ви попитам нещо на четири очи, старши детектив.

Грейс поднесе електронната карта до вратата. Ключалката щракна и той я отвори.

— Току-що казах всичко, което имах да казвам на пресата. Нямам повече коментари на този етап.

— Мисля, че имате — каза Спинела, а самодоволната му физиономия дразнеше Грейс все повече. — Нещо, което пропуснахте.

— Ами говорете с Денис Пондс.

— Щях да повдигна въпроса на конференцията — каза Спинела, — но нямаше да ми бъдете благодарен затова. За противогаза?

Грейс се завъртя рязко, шокиран, и направи стъпка към репортера, като остави вратата да се затвори отново зад него.

— Какво казахте?

— Чух, че на местопрестъплението е открит противогаз... че може би е бил използван от убиеца... някакъв откачен ритуал или нещо такова?

Мислите на Грейс препускаха. Кипеше от гняв, но ако му дадеше воля, това нямаше да помогне. Беше се случвало и преди. Преди няколко месеца, когато една жизненоважна информация за нещо, открито на местопрестъплението — в случая вид бръмбар, — не беше

съобщена на пресата, но беше издадена от някого на „Аргъс“. И ето че сега се случваше отново. Чие дело беше това? Макар за противогаза да не бе споменато на пресконференцията, половината съсекска полиция вече знаеше за него.

Вместо да се разкрещи на Спинела, Грейс го огледа преценяващо. Момчето беше умно и очевидно престъпленията бяха неговата стихия. Много вероятно беше до година-две да се премести от местния в някой по-голям, дори национален вестник; нямаше да спечели нищо, ако го превърне в свой враг.

— Окей, оценявам, че не сте го повдигнали на пресконференцията.

— Вярно ли е?

— Записвате ли ме или не?

Спинела предвидливо затвори бележника си.

— Не.

Грейс се поколеба, все още беше предпазлив доколко може да се довери на репортера.

— На местопрестъплението беше намерен противогаз от Втората световна война, но не знаем свързан ли е с убийството.

— И си мълчите, защото само истинският убиец ще знае, че е бил там?

— Да. И много ще ни помогнете, ако не споменавате за него... засега.

— И какво ще спечеля аз от това? — контраатакува веднага Спинела.

Грейс се хвана, че се захили на безочливостта на младежа.

— Сделка ли се опитвате да сключите?

— Това означава, че ми оставате длъжник. За в бъдеще. Ще задържа информацията. Разбрахме ли се?

Грейс кимна и се ухили отново.

— Нагла маймуна такава!

— Радвам се, че се разбираме.

Грейс отново се обърна към вратата.

— Само още един бърз въпрос — каза Спинела. — Вярно ли е, че вие и помощник-началничката на брайтънската полиция Алисън Воспър не се разбирате много?

— Продължавате ли да не ме записвате? — попита Грейс.

Спинела кимна и вдигна затворения бележник.

— Без коментар! — Грейс се усмихна с най-киселата си усмивка и този път влезе в офиса си, като затръшна вратата зад себе си.

* * *

Десет минути по-късно Грейс и Брансън седяха в червените, подобни на кофи, столове в залата за разпити на свидетели срещу Брайън Бишоп, който изглеждаше отчаян. Полицай Маги Кембъл, която чакаше отвън, го беше докарала от хотела му.

Грейс, без сако и по риза с къси ръкави, остави бележника си на масичката за кафе, после попи потта от челото си с носна кърпа. Брансън, облечен в бяла тениска, тънки сини дънки и маратонки, днес не изглеждаше толкова отчаян.

— Имате ли нещо против отново да записваме, за да спестим време, сър? — попита Грейс Бишоп.

— Както желаете.

Брансън включи апарата.

— Часът е дванайсет и три минути на обяд, събота, 5 август. Старши детектив Грейс и детектив сержант Брансън разпитват мистър Брайън Бишоп.

Грейс отпи вода, като отбеляза, че Бишоп е облечен в същите дрехи като вчера с изключение на ризата — днес носеше лимоненозелено поло. Изглеждаше много по-разсипан от скръб от вчера, като че ли осъзнал факта на загубата си. Може би вчера караше на адреналин от шока, което се случваше понякога. Скръбта поразяваше хората по различен начин, но имаше отдавна изпитани стадии, през които преминаваха повечето скърбящи. Шок. Отричане. Гняв. Тъга. Вина. Самота. Отчаяние. Постепенно приемане. И Грейс беше наясно, че някои от най-хладнокръвните убийци, с които се беше сблъсквал, можеха да изиграят всички тези настроения за номинация за „Оскар“.

Наблюдаваше Бишоп, който, наведен напред на стола си, много съсредоточено разбъркваше с пластмасова лъжичка кафето, което му беше донесъл Брансън, и се намръщи, когато забеляза израза на

интензивна концентрация върху лицето му. Дали пък не броеше колко пъти го разбърква?

— Как ви е днес ръката? — попита Грейс.

Бишоп вдигна дясната си ръка, за да я видят добре. Грейс отбеляза зарасналите драскотини.

— Добре е — каза. — По-добре е. Благодаря.

— Случват ли ви се често злополуки? — продължи Грейс.

— Не бих казал.

Грейс кимна, а после замълча. Брансън му хвърли насмешлив поглед, който той игнорира.

Ако Бишоп беше убил жена си, би могъл да се нарани по време на това. Или пък просто да нарани ръката си поради непохватност. Бишоп не изглеждаше непохватен човек. Напълно възможно бе, разстроен от мъката, да не преценява правилно, но имаше и други възможни обяснения за нараняването му. Повечето престъпници се превръщаха в торба оголени нерви в часовете след престъплението.

„В червена мъгла ли сте, мистър Бишоп!“

— Докъде стигнахте? — попита внезапно Брайън Бишоп с прегракнал глас, като погледна двамата един подир друг. — Имате ли някаква улика кой би могъл да направи това?

„Да, имам и имам чувството, че е пред мен“, помисли си Грейс, но направи всичко възможно това да не проличи.

— Боя се, че не сме напреднали кой знае колко от снощи, сър. Вие сетихте ли се за нещо? Има ли някой, когото да сте подразнили с мисис Бишоп? Някакви врагове, за които да се сещате?

— Не... не... съвсем не. Мисля, че някои хора ни завиждаха.

— *Мислите.*

— Ами, Кати и аз... ние... ние сме... бяхме... знаете ли... една от *златните* двойки на града. Не го казвам във вулгарния и фуклив смисъл. Просто като факт. Начинът ни на живот.

— Който ви беше наложен, нали? — не се удържа Грейс и забеляза, че Брансън се подсмивва.

Бишоп се усмихна безрадостно.

— Не, всъщност ние си го избрахме. По-скоро... Кати... тя обичаше светлините на рампата. Винаги е имала големи социални амбиции.

Една муха се стрелна на зигзаг из стаята. Грейс я проследи с поглед, преди да каже:

— Това набиващо се на очи бентли, което карате... то ваш избор ли беше или на жена ви?

Бишоп сви рамене.

— Марката избрах аз... но Кати май настоя за цвета... наистина го харесваше.

Грейс се усмихна, опитвайки се да го обезоръжи.

— Много дипломатично от ваша страна, сигурен съм. Жените могат да се запънат за играчките на момчетата, ако не участват и те — и му хвърли остър поглед. — Понякога и обратното.

Детектив сержантът му направи гримаса.

Бишоп се почеса по тила.

— Вижте... аз... аз имам... аз имам нужда от вашата помощ... за... трябва да уредя погребението... какво да правя?

Грейс кимна съчувствено.

— Боя се, че ще зависи от съдебния следовател кога да освободят трупа. Но междувременно би било добра идея да се ангажира погребален агент. Линда Бъкли може да ви помогне с това.

Бишоп се втрени в кафето си и изведнъж заприлича на изгубено малко момченце, сякаш приказките за погребален агент направиха нещата твърде непоносими за него.

— Аз искам само да преговорим поредицата от събития с вас — каза Грейс, — за да съм сигурен, че съм записал правилно.

— Да? — Бишоп го погледна почти умолително.

Грейс се наклони над масата и прелисти назад няколко страници от бележника си.

— Прекарали сте четвъртък вечер в Лондон, после сте отишли с колата до Брайтън, за да играете голф рано в петък сутрин — Грейс прелисти още една страница и за момент се зачете внимателно. — В шест и половина сутринта вчера вашият портиер Оливър Даулър ви е помогнал да натоварите стиковете ви за голф и багажа в колата, така ни казахте. Вярно ли е?

— Да.

— И сте прекарали нощта в Лондон, след като сте вечеряли с финансовия си съветник мистър Фил Тейлър?

— Да, той може да потвърди това.

— Той вече го направи, мистър Бишоп.

— Хубаво.

— И портиерът ви потвърди, че ви е помогнал да натоварите багажа в колата около шест и трийсет сутринта.

— Би трябвало да го направи.

— Наистина — каза Грейс. Той се зачете отново в бележките си. — Сигурен ли сте, че не сте излизали никъде между вечерята с мистър Тейлър и тръгването ви сутринта?

Брайън Бишоп се поколеба, сещайки се за странния телефонен разговор със Софи вчера, в който тя твърдеше, че е преспал с нея след вечерята с Фил Тейлър. Нямаше никакъв смисъл. Невъзможно е да е шофирал час и половина до апартамента ѝ в Брайтън, а после да се е върнал в Лондон, без да го запомни.

Като погледна към двамата полицейски служители един подир друг, той каза:

— Не съм. Не. Абсолютно не.

Грейс забеляза колебанието му. Дали не беше сега моментът да му разкрие информацията, която имаше, че бентлото на Бишоп е било засечено от камера на път за Брайтън в единайсет и четирийсет и седем в четвъртък вечер?

Грейс разполагаше с няколко детективи в съсекската полиция, които бяха обучени специално в техники на разпита и можеха да оказат натиск върху Бишоп. Той реши да задържи засега информацията, за да могат да му я съобщят ненадейно в подходящия момент.

Процесът на истинския разпит щеше да започне, когато Грейс реши официално да третира Бишоп като заподозрян. А той се доближаваше бързо до това решение.

По новините в два часа на радио „Южни графства“ убийството на Кати Бишоп беше основният материал, както и във всички емисии, които беше хванал през последните двацет и четири часа. Всеки път, когато слушаше историята, тя беше поръсена със старателно подбрани думи, за да стане още по-бляскава. Започваше да звучи като сапунена опера, помисли си той.

Дама от брайтънския хайлайф, Кати Бишоп.

Съпругът Брайън, богат бизнесмен.

Милионерската улица „Дайк Роуд Авеню“.

Говорителят, чието име беше Дик Диксън, имаше млад глас, макар че изглеждаше по-стар на снимката в интернет страницата на Би Би Си, по-ъгловат и много различен от гласа си. Снимката му се виждаше сега на екрана, с доста гадничко изражение, като на актьора Стийв Бушеми в „Глутница кучета“. Не приличаше на човек, с когото да пожелаеш да си имаш работа, макар че това не се разбираше по дружелюбния му глас.

С помощта на редакционния екип Дик Диксън полагаше всички усилия да превърне тази емисия новини, в която нямаше нов развой на нещата по разследването на убийството, в нещо съвсем различно, като оставяше впечатление, че въпросът всеки момент ще се разреши. Чувството за неотложност бе постигнато с включването на запис на старши детектив Рой Грейс от пресконференция, проведена преди това.

„Това е особено зловещо престъпление — каза старши детективът. — Престъпление, в което свещената неприкосновеност на дома, защитена от сложна аларма, е нарушена, като трагично и брутално е погубен човешки живот. Мисис Бишоп работеше неуморно за местната благотворителност и беше една от най-популярните

гражданки в града. Ние поднасяме най-дълбоките си съболезнования на съпруга и семейството ѝ и ще работим неуморно, за да изправим това зло същество пред правосъдието.“

Зло същество.

Докато слушаше полицая, той смучеше ръката си. Болката се засилваше.

Зло същество.

Подутината беше забележима, виждаше се, когато сравнеше двете си ръце. А имаше и нещо друго, което не му харесваше — от раната до китката му като че ли се проточваха тънки червени нишки. Той продължи да смуче силно, опитвайки се да изсмуче някаква отрова, ако беше попаднала там. На бюрото стоеше чаша с прясно запарен чай. Разбърка го, като броеше старателно.

Едно, две, три, четири, пет, шест, седем.

Отново говореше Дик Диксън — за разрастващите се протести срещу построяването на трети терминал на летище „Гатуик“. Включиха гласа на местен член на парламента, който се впусна в яростна атака.

Зло същество.

Той скочи бесен и тръгна от бюрото си, проправяйки си път през натрупаното компютърно оборудване, купищата автомобилни списания и наръчници за поддръжка на коли по пода на мазето към замърления еркереен прозорец, закрит от тюлени завеси. Никой не можеше да види какво става вътре, но той можеше да вижда какво ставаше навън. Надничайки от *бърлогата* си, както обичаше да я нарича, той видя чифт хубави крака да пресичат линията на погледа му, крачещи по паважа покрай перилата. Дълги, боси, загорели крака, здрави и мускулести, с минипола, която едва прикриваше срамотиите ѝ.

Обхвана го похотливо желание, а после веднага се почувства зле. Ужасно.

Зло същество.

Коленичи върху тънкия избелял килим, който миришеше на прах, скри лице в длани и занарежда Божията молитва. Когато я каза

докрай, продължи с друга молитва: „Мили Боже, прости ми за похотливите мисли. Не им давай да ми препречват пътя. Моля те, не ми позволявай да пропиляя цялото онова време, което толкова милостиво си ми дал, за такива мисли.“

Продължи да се моли още няколко минути, после най-сетне стана, като се почувства освежен, зареден с енергия и щастлив от това, че Господ е с него сега в стаята. Върна се на бюрото си и отпи от чая. Някой по радиото обясняваше как се пуска хвърчило. Никога не беше пускал хвърчило в живота си и досега никога не му беше хрумвало да опита. Но може би трябваше. Може би това щеше да го поразее малко. Може би беше добър начин да се изразходва част от онова време, което се трупаше в сметката му.

Да, хвърчило.

Добре.

Къде се купуваха хвърчила? В спортните магазини? В магазините за играчки? Или по интернет, разбира се!

Да не е много голямо, защото мястото в апартамента му беше малко. Той го харесваше, апартаментът беше идеален за него, защото имаше три входа... или, което е много по-важно, три *изхода*.

Перфектно за едно *зло същество*.

Апартаментът беше на натоварената магистрала „Саквил Роуд“, близо до кръстовището с „Портланд Роуд“, и покрай него денонощно преминаваха коли. Този край беше в беден търговски район. Четвърт миля по на юг, по-близо до морето, той бързо ставаше все по-модерен. Но тук, близо до индустриалния център, с железопътен мост над главата и няколко магазина със зацапани витрини, представляваше пъстра сбирщина от занемарени, скромни по размери къщи близнаци във викториански и едуардиански стил, всичките раздробени на жилища под наем, стаи под наем, евтини апартаменти или офиси.

Наоколо винаги имаше хора. Предимно студенти, транзитни пътници и местни помияри, както и някой и друг наркопласър. Съвсем рядко през деня можеха да се видят няколко възрастни дами със синьо рефле в косите, които живееха в модернизирани части на квартала, да чакат на спирката на автобуса или да се клатушкат към някой магазин.

Беше място, където човек можеше да идва и да си отива денонощно, без да привлича внимание.

Коего го правеше перфектно за неговите цели. Като оставим настрана влагата, неадекватните складови радиатори и капещото казанче, което все оправяше. Тук, долу, поддържаше всичко сам. Не искаше тук да влизат майстори.

Единият изход беше по стълбището отпред. Другият отзад, през една градина, която принадлежеше на партерния апартамент над него. Собственикът, изпостелял мъж с рядка косица, отглеждаше в нея много успешно мана и бурени. Третият изход беше за деня на страшния съд, когато най-сетне настъпеше. Беше скрит зад фалшива шперплатова стена, внимателно и гладко облепена със същите монотонни тапети на цветя, както и останалата част от стаята. Върху нея, както върху повечето стени тук, долу, той беше закачил изрезки от вестници, снимки и части от фамилни дървета.

Едната снимка беше съвсем нова — добави я преди четвърт час. Беше едрозърнеста снимка на главата и раменете на старши детектив Рой Грейс от днешния брой на „Аргъс“, която бе сканирал на компютъра си и после разпечатал.

Сега гледаше полицая. Гледаше умните му очи и ненатрапчивата решителност на изражението му. *Ти ще си ми проблем, старши детектив Грейс. Бъркаш ми в очите. Ще трябва да направим нещо с теб. Да ти дадем урок. Никой не може да ме нарича „зло същество“.*

После внезапно изкрещя на глас: „Никой не може да ме нарича ЗЛО СЪЩЕСТВО, старши детектив Рой Грейс от съсекския отдел за криминални разследвания! Разбираш ли ме? Ще те накарам да съжаляваш, че си ме нарекъл *зло същество*. Знам кого обичаш.“

Той остана прав, дишайки тежко, свивайки и разпускайки пръстите на лявата си ръка. После обиколи стаята няколко пъти, като внимателно си проправяше път през списанията, наръчниците и вътрешностите на компютрите, които сглобяваше на пода, след това отново се върна при снимката, изведнъж осъзнал, че обстоятелствата са се променили. Бяха се обадили в банката; той не можеше повече да се наслаждава на факта, че е милиардер на време. Времето му изтичаше.

Малко преди четири часа Холи Ричардсън стоеше на касата на най-страхотния нов бутик в Брайтън и плащаше за безумно скъпа, изключително тясна и къса черна рокля, поръбена с изкуствени диаманти, без която беше решила, че в никой случай не може да иде на партито тази вечер. Купуваше я благодарение на една кредитна карта „Върджин“, която преди няколко дни най-случайно намери заедно с пин кода на изтривалката си. Собствената ѝ „Баркликарт“ вече беше на червено и по нейни сметки, при сегашния ѝ стил на харчене, заплатата ѝ от фитнес центъра „Еспорта“ във Фалмър, където работеше на рецепцията, щеше да покрие напълно дефицита някъде около деветдесет и петия ѝ рожден ден.

Бракът с богат човек не беше просто възможност, а необходимост.

А може би тази вечер *мистър Страхотен Много Богат Пич, Който Обича Тъмнокоси Къдравелки с Малко По-големи Носове* щеше да бъде на партито, където щяха да идат те със Софи. Човекът, който го организираше, беше преуспяващ музикален продуцент. Къщата беше поразителна сграда в мавритански стил направо на плажа, през няколко къщи от онази, която Пол Макартни беше купил на бившата си любима Хедър.

Ах, *мамка му!* Току-що си спомни, че беше обещала на Софи да ѝ се обади вчера, когато беше на фризьор, и съвсем ѝ беше изхвъркнало от главата.

Понесла изключително скъпата си покупка в модерна фирмена торбичка с въжени дръжки, тя излезе на натоварената „Ийст Стрийт“, изрови от чантата си миниатюрния последен модел „Нокия“ и се обади на Софи. Веднага я прехвърлиха към гласова поща. Остави извинително съобщение, предложи да се срещнат за по едно питие около седем и трийсет, а после да си поделят разходите за таксито до мястото на партито. След като свърши, се обади на стационарния

телефон в апартамента на Софи. Но и той я препрати към гласова поща.

Остави и там второ съобщение.

Рой Грейс не остави съобщение. Вече беше оставил едно по-рано на домашния телефон на Клео, както и на мобилния ѝ, беше оставил и съобщение на телефонния секретар в моргата. В момента слушаше жизнерадостния ѝ поздрав по гласовата поща на мобилния ѝ телефон вече за трети път днес. Той затвори. Очевидно го избягваше, като все още се цупеше заради Санди.

Мамка му, мамка му, мамка му!

Беше го яд на себе си, че толкова тронаво поднесе нещата. Че излъга Клео и разруши доверието ѝ в него. Окей, беше бяла лъжа, дрън-дрън-дрън. Но онзи въпрос, който му зададе, онзи простичък въпрос, на който той не можеше да отговори не само на нея, но и на себе си. Убийственият въпрос: „*Какво ще стане, ако я намериш?*“

Той наистина не знаеше. Имаше толкова много непредвидими величини. Толкова много различни причини хората да изчезват и повечето от тях му бяха известни. Толкова пъти беше разисквал това с екипа за намиране на изчезнали и с психиатъра си, при когото ходеше от години. В сърцето си кѳташе плахата надежда, че ако Санди беше жива, страдаше от амнезия. Това беше една реалистична възможност в първите дни и седмици след изчезването ѝ, но сега, след като бяха изминали толкова много години, сламката беше твърде тънка, за да се хваща за нея.

Пред очите му се клатушкаше часовник „Суоч“ с розов циферблат с бели цифри и бяла каишка.

— Купих на деветгодишната си дѳщеря един такѳв. Подскочи до небето от радост, нали знаете какво имам предвид — ах, ау и прочие — обади се продавачѳт услужливо. Той беше светлокож мѳж от афрокарибски произход, току-що прехвърлил трийсетте, модно облечен и дружелюбен, с коса, която приличаше на сноп часовникови пружини.

Грейс се съсредоточи върху задачата си. Сестра му беше предложила да купи на кръщелничката си часовник за рождения ѝ ден

утре и той се беше обадил на майка ѝ, за да се увери, че няма и те да ѝ купят такъв. Пред него на стъкления тезгях имаше изложени десет часовника. Проблемът му беше, че нямаше представа какво щеше да сметне за готино или за ужасно едно деветгодишно момиче. Спомняше си собственото си разочарование при отварянето на досадни подаръци, натрапени от добронамерените му кръстници. Чорапи, халат, пуловер, дървен модел на микробус за доставка на стоки на „Хародс“, чиито колела не се въртяха.

Всички часовници бяха различни. Розовият с белите цифри беше най-красив, най-фин.

— Не знам какво е на мода при часовниците... за кой от тях едно деветгодишно момиче ще реши, че е готин?

— Този няма грешка. Абсолютно. Точно такива сега носят всички. Гледали ли сте онова шоу в събота сутрин по Канал четири?

Грейс поклати глава.

— Миналата седмица в него имаше едно хлапе с такъв часовник. Дъщеря ми откачи!

— Колко струва?

— Трийсет лири. Продава се в красива кутийка.

Грейс кимна, измъквайки портфейла си. Поне този проблем беше решен. Макар и най-малкият от възникналите напоследък.

* * *

Вечерта се сблъска с много по-големи проблеми на оперативката в шест и трийсет в конферентната зала на Съсекс Хаус, като задушавачката жегга в помещението беше най-малкият. Всичките двайсет и двама души от екипа бяха със свалени сака и повечето мъже като Грейс носеха ризи с къси ръкави. Държаха вратата отворена, което създаваше илюзията, че от коридора лъха по-хладен въздух, докато два вентилатора бръмчаха шумно и безполезно. Всички в помещението се потяха. Когато последният от тях зае мястото си, в потъмнялото небе отекна гръм.

— Ей ви на — каза Норман Потинг, с големи петна пот върху кремавата риза, — традиционното английско лято. Два дни хубаво време, а после гръмотевична буря.

Няколко души от екипа се усмигнаха, но Грейс почти не го чу, толкова се беше улисал в собствените си мисли. Клео продължаваше да не отговаря на обажданията му. Беше си взел билет за самолета в седем и трийсет утре сутринта за Мюнхен, като щеше да се върне в девет и петнайсет вечерта. Но поне там имаше човек, който да му помогне. Макар че не се бяха чували с Марсел Кулен повече от четири години, човекът отговори на обаждането му след един час и нещо и доколкото Грейс успя да разбере объркания му развален английски, немският детектив искаше да го посрещне лично на летището. Не беше забравил да отмени и неделния обяд утре у сестра си — за голямо нейно разочарование и мълчаливия гняв на Клео.

— Часът е шест и трийсет, събота, 5 август — прочете той официално пред събралите се от бележките си, подготвени от Елинор Ходжсън. — Това е четвъртата ни оперативка за операция „Хамелеон“, разследване на смъртта на мисис Катрин Маргарет Бишоп... известна като Кати... провеждано за втори ден от намирането на трупа ѝ в осем и трийсет вчера сутринта. Ще обобща събитията след произшествието.

Резюмира нещата накратко, изпускайки някои подробности, после завърши с гневен упрек, че някой е издал жизненоважната информация за противогаза на репортера на „Аргъс“ Кевин Спинела. Оглеждайки свирепо стаята, попита:

— Някой да знае как е попаднала тази информация при него?

Посрещнаха го празни погледи.

Жегата и препирнята с Клео го правеха раздражителен, готов да избухне заради всяко дребно нещо в момента, и той удари с юмрук по масата.

— Това се случва за втори път през последните месеци — хвърли поглед на заместничката си Ким Мърфи, която кимна в знак на съгласие. — Не казвам, че го е направил някой в тази стая — добави той, — но ще открия на всяка цена кой е виновен и искам вие всички да се ослушвате. Окей?

Никой не възрази. Последва миг на тежка тишина, прекъсната от проблясък на мълния и внезапно примигване на всички лампи в стаята. Малко по-късно се чу още един гръмотевичен тътен.

— Сега по един организационен въпрос, ще отсъствам от сутрешните оперативки... ще ги поеме инспектор Мърфи.

Ким Мърфи кимна отново.

— Ще отсъствам от страната няколко часа — продължи Грейс. — Но тръгвам с мобилния си телефон и с моето „Блекбъри“, така че ще имате връзка с мен по всяко време по телефона и по електронната поща. Добре, сега да видим индивидуалните ви доклади — той погледна в бележките си, проверявайки какви задачи беше раздал, макар че повечето си ги спомняше. — Норман?

Гласът на Потинг звучеше като дълбоко, понякога мрънкащо ръмжене, утежнено от провинциално „ръкане“.

— Имам нещо, което може да е важно, Рой — каза детектив сержантът.

Потинг, който се придържаше към подробностите, изложи информацията с доста официална и досадна терминология, която би могъл да използва, ако даваше показания в съда.

— Ти ми възложи да проверя записите на наблюдателните камери в района. Прегледах записите на всички Происшествия, докладвани в четвъртък вечерта, и забелязах, че един микробус за водопроводни услуги, за който бе съобщено, че е откраднат в Луис в четвъртък следобед, е бил изоставен на входната отсечка към една бензиностанция на „Бритиш Петролиъм“, на магистрала А27 в западна посока, две мили на изток от Луис, рано вчера сутринта.

Той замълча, за да прелисти назад няколко страници от бележника си.

— Реших да разследвам, защото ми се стори странно...

— Защо? — атакува го детектив сержант Бела Мой.

Грейс знаеше, че тя не можеше да понася Потинг и ще използва всяка възможност да го унижи.

— Ами, Бела, стори ми се, че микробус, пълен с водопроводни инструменти, едва ли ще бъде избран от повечето любители на бързото каране — отговори той, предизвиквайки вълничка смях. Дори Грейс си позволи да се усмихне.

С каменно лице Бела се тросна:

— Но може да бъде избран от водопроводчик мошеник.

— Не и при цените, които вземат водопроводчиците... те всички карат баровски коли.

Този път смехът беше още по-силен и Грейс вдигна ръка за тишина.

— Ако може да се придържаме към работата, моля? Изправени сме пред нещо много сериозно.

Потинг продължи да рие като булдозер.

— Просто ми се стори, че има нещо нередно. Зарязан микробус за водопроводни услуги. По същото време е била убита и мисис Бишоп. Не зная защо направих връзка... наречете го полицейски нюх.

Той погледна към Грейс, който му отвърна с кимване. Той знаеше за какво говори Потинг. Най-добрите полицаи имаха инстинкти. Интуиция. Способността да определят... да подушат... когато нещо беше наред или не, по причини, които никога не можеха да обяснят логически.

Бела изгледа по детски убийствено Норман Потинг, сякаш опитвайки се да го накара да сведе поглед. Грейс си отбеляза наум да поговори с нея за това нейно отношение след оперативката.

— Тази сутрин отидох на бензиностанцията на „Бритиш Петролийм“ и поисках да разгледам записите на камерата за наблюдение на площадката от предната вечер. Персоналът беше отзивчив, отчасти защото двама души си бяха заминали, без да им платят — Потинг изведнъж самодоволно погледна право към Бела. — Камерата заснема по един кадър на всеки трийсет секунди. Когато разгледах записите, видях беемве кабриолет, пристигнало точно след полунощ, което, както после установих, беше колата на мисис Бишоп. Също така успях да разпозная жената, която отиваше към магазина на бензиностанцията като мисис Бишоп.

— Това може да е важно — каза Грейс.

— Нататък става още по-интересно — ветеранът детектив изглеждаше сега още по-доволен от себе си. — След това проверих отвътре колата в резиденцията на Бишоп на „Дайк Роуд Авеню“ и открих талон за паркиране, издаден в пет и единайсет следобед в четвъртък от автомат на „Саутовър Роуд“ в Луис. Микробусът е бил откраднат от един паркинг точно зад „Клиф Хай Стрийт“... на около пет минути път оттам.

Потинг замълча. След няколко мига Грейс го подкани:

— И?

— Не мога да добавя нищо повече на този етап, Рой. Но имам чувството, че има някаква връзка.

Грейс го погледна твърдо.

— Продължавай по случая — каза му и се обърна към Дзафероне.

На Алфонсо Дзафероне беше възложена важната, но досадна задача да проследи времевите възстановки. Дъвчейки нагло дъвка, той докладва за работата си с екипа на ХОЛМС и свързването на серията от събития, заобикалящи откриването на тялото на Кати Бишоп.

Младият детектив съобщи, че Кати Бишоп започнала деня си, когато я бяха намерили мъртва, с едночасова гимнастика у дома с личния си треньор. Грейс си отбеляза, че трябва да го разпитат.

След това посетила център за красота в Брайтън, където ѝ направили маникюр. Грейс си записа да разпитат персонала. После отишла на обяд в ресторант „Хавана“ в Брайтън с една дама на име Каролайн Аш — организаторка на призивите за местна благотворителност за деца от „Рокинг Хорс Апийл“, за да обсъдят плановете за една инициатива за набиране на средства, на която Кати и съпругът ѝ щели да домакинстват у дома си на „Дайк Роуд Авеню“ през септември. Грейс си записа да разпита мисис Аш.

Изтощителният ден на мисис Бишоп, каза Дзафероне със значителен сарказъм, продължил с посещение при фризьора в три часа. След това следите ѝ се губели. Информацията, предоставена от Норман Потинг, очевидно попълваше празнините.

Следващият доклад беше от най-последния член, привлечен в екипа на Грейс, жилавата, наблюдателна, към четирийсетгодишна детектив Памела Бъкли, която мнозина объркваша със служителката за връзки със семействата Линда Бъкли и с която толкова си приличаха, че биха могли да бъдат сестри. И двете бяха руси, но косата на Линда беше остригана по момчешки късо, докато на Памела беше по-дълга, с доста строга линия.

— Открих шофьора на таксито, който е возил Брайън Бишоп от „Хотел дю Вен“ до хотел „Лансдаун Плейс“ — каза Памела Бъкли и погледна в бележника си. — Името му е Марк Тъкуел и кара такси на „Хоув Стриймлайн“. Не си спомня Бишоп да си е наранявал ръката.

— Възможно ли е Бишоп да се е наранил, без шофьорът да забележи?

— Възможно е, сър, но е малко вероятно. Той каза, че Бишоп мълчал през цялото време, докато пътувал. Смята, че ако се бил наранил, щял да каже.

Грейс кимна, като си записа нещо, без да е убеден, че това води някъде.

После Бела Мой направи подробно описание на личностите на Кати и Брайън Бишоп. Описанието на Кати не беше особено ласкаво. Омъжвана два пъти преди това — веднъж за неуспял рок певец, когато била на осемнайсет. Развела се с него на двайсет и две години, а после се омъжила за богат брайтънски предприемач, с когото се развела шест години по-късно, когато била на двайсет и осем. Бела се свързала с двамата мъже, които я описали доста nelаскаво като човек, който се интересува само от пари. Две години по-късно се омъжила за Брайън Бишоп.

— Защо не е имала деца? — попита Грейс.

— Направила е два аборта от рок певеца. Предприемачът вече имал четири деца и не искал повече.

— Затова ли се е развела с него?

— Той така ми каза — отговори Бела.

— Получила ли е голяма издръжка при развода?

— Според него около два милиона.

Грейс отново си записа нещо. После каза:

— Били са женени с Брайън Бишоп от пет години. И не знаем причината, поради която не са имали деца. Трябва да го попитаме. Би могло да бъде предмет на спор помежду им.

Следващият в списъка на Грейс беше детектив сержант Гай Бечълър. Грейс беше възложил на детектив сержанта да претърси старателно къщата на Брайън Бишоп, след като си свършеха работата криминолозите, а междувременно да действа като координатор.

— Имам нещо, което може да е важно — каза Бечълър. Той вдигна една червена папка с индексен разделител отгоре. Отвори я и извади няколко листа хартия формат А4, защипани заедно, с логото на банката на Хонконгската и шанхайска банкова корпорация. — Един криминолог от местопрестъплението я е намерил в кантонерка в кабинета на Бишоп — каза той. — Това е полица за застраховка живот, направена преди шест месеца на името на мисис Бишоп. За три милиона лири стерлинги.

Повечето от нас в някой миг от живота си имат една ГОЛЯМА ИДЕЯ. Моментът на „Еврика!“ идва при всеки по различен начин, често по случайност или благодарение на способността ни да откриваме ненадейно разни неща. На Александър Флеминг му се случил, когато оставил малко бактерии през нощта в лабораторията си и в резултат на това открил пеницилина. Стив Джобс пък се сблъскал с него, когато гледал някакъв часовник „Суоч“ и проумял, че предлагането на компютри в цветова гама е крачка напред за „Апъл“. По някое време един такъв момент сигурно е споходил и Бил Гейтс.

Тези идеи ни спхождат, когато ги очакваме най-малко — когато, легнали във ваната, се притесняваме за едно или друго или пък лежим в леглото посред нощ, без да можем да мигнем, или може би когато просто си седим на бюрото. Идеята, която не е хрумвала на никого преди нас. Идеята, която ще ни направи богати, ще ни измъкне от неприятните задължения и ежедневните досади, с които трябва да се примиряваме. Идеята, която ще промени живота ни и ще ни даде свобода!

Моята ми хрумна в събота, на 25 май 1996 година, в единайсет и двайсет и пет вечерта. Ненавиждах работата си на софтуерист в една компания в Ковънтри, която разработваше скоростни кутии за състезателни коли. Опитвах се да измисля как да организирам живота си — и разбихах, че след като скоро щях да стана на трийсет и две години, животът ми не можеше да бъде организиран повече. Пътувах с чартърен самолет след отворителна едноседмична почивка в Испания, когато на летището в Малага внезапно обявиха стачка и не излетя нито един самолет.

Наземният персонал се опита да ни разпредели по хотели за нощувка, но положението беше безнадеждно. Едно-единствено момиче на гишето на чартърната компания се опитваше да намери места за 280 души. А на гишетата на другите въздухоплавателни линии имаше служители, които се опитваха да сторят същото за

своите закъсали пътници. Може би три до четири хиляди души бяха заседнали на летището и нямаше начин да настанят всички ни.

Аз легнах на една скамейка във фоайето. И тогава ме споходи моят миг! Една компютърна софтуерна програма, инсталирана в местните хотели и във всички въздухоплавателни линии, би могла да разреши проблемите им. Печалбите на хотелите щяха моментално да скочат; кошмарът за въздухоплавателните линии моментално щеше да се разреши. После започнах да мисля за други приложения извън отложените полети. Всяка организация, която трябваше да настани голям брой хора на определени места, и всяка организация, която разполагаше с места за продан. Туристически оператори, затвори, болници, агенции за подпомагане при бедствия, въоръжените сили бяха само част от потенциалните клиенти.

Бях открил своята златна мина.

Приливът се надигаше по крайбрежието на Брайтън и Хоув, но все още прозираха кални плитчини между дребните камъчета на плажа и разпенените, разбиващи се морски вълни. Беше почти осем и половина вечерта и слънцето бързо се спускаше към хоризонта, но на плажа имаше още много хора.

Сладък дим от барбекю се смесваше с миризмата на сол, водорасли и катран. Звуци от музиката на дрогирана група, свиреща на варели на крайбрежния булевард, се носеше в топлия, неподвижен въздух. Две малки голи деца копаеха с пластмасови лопатки в калта, подпомагани от силно изгорял на слънцето мъж в крещящи шорти и бейзболна шапка, който добавяше поредния слой на вече извисяващ се пясъчен замък.

Двама млади влюбени по шорти и тениски вървяха боси по хладната влажна кал. Стъпваха върху купчинките, изровени от червеите за стръв, по обърнати черупки от миди, по парчета водорасли, като внимателно избягваха по някоя и друга ръждясала тенекия, захвърлена бутилка или празна пластмасова кутия. С преплетени пръсти те се спираха на всеки две крачки, за да се целунат, а в свободните си ръце държаха джапанките си.

Безгрижни, усмихнати, те задминаха тържествен възрастен мъж в омачкана бяла шапка, нахлупена плътно върху ушите, който размахваше пред себе си метален детектор на няколко сантиметра над калта. Задминаха младеж в гумени ботуши и панталони в защитен цвят, върху които се вееше разкопчана риза, с торба за риболовни такъми до себе си да копае червеи за стръв с градинска лопата и да ги изсипва в гумено ведро.

Малко по-напред се виждаха почернелите подпорни греди от развалините на Уест Пиър, издигащи се от плитчините в гаснещата светлина като призрачна скулптура. С всяка минута водата като че прииждаше по-бързо, по-настойтелно, а разбиващите се вълни ставаха все по-големи и шумни.

Момичето изписка и се опита да дръпне приятеля си по-надалеч, към брега, когато водата изведнъж се втурна напред и покри босите ѝ крака.

— Бен, намокрих се!

— Тамара, такава си лигла! — отговори той, застанал твърдо, докато друга вълна, още по-наблизо, ги заля чак до глезените, а после трета — до коленете. Той посочи към хоризонта, към тъмночервеното кълбо на слънцето. — Виж залеза. Когато слънцето се скрие зад хоризонта, ще проблесне зелена светлина. Вижда ли си я?

Но тя не гледаше към слънцето. Тя гледаше към един дънер, премятан от прилива. Дънер с дълги повесма водорасли от едната страна, които струяха подире му. Надигналата се още по-голяма вълна всмука обратно дънера. И за един кратък, мимолетен миг, докато дънерът се обръщаше, тя видя лице. Ръце и крака. И разбра, че това не бяха водорасли. Това беше човешка коса.

Тя изпищя.

Бен се отскубна от ръката ѝ и хукна към водата. Една вълна го удари в коленете, като опръска с пяна цялото му тяло и лице и слънчевите му очила и замъгли виждането му. Тялото се обърна още веднъж — гола жена с отчасти изядено лице и цвят на кожата като восък. Океанът я теглеше обратно, навътре от Бен, като че ли я беше показал само за кратко да я видят.

Младежът се хвърли напред, вече нагазил във вода до бедрата и мокър до кости, когато поредната вълна избухна около него, хвана здраво една ръка за китката и дръпна силно. Кожата беше студена и хлъзгава като на земноводно. Той потръпна, но не я пусна. Жената изглеждаше дребна, но докато океанът я теглеше обратно, тежеше като олово. Той задърпа в другата посока, вкопчен като в мрачна игра на теглене на въже.

— Тамара! — извика той. — Обади се за помощ! Набери 999 на мобилния си!

После внезапно, все още вкопчен здраво в китката, падна. Плъосна се право по гръб в калта, а оглушителна пяна от поредната разбиваща се вълна зарева, засмука и загъркори около лицето му и около него. А вече чуваше и някакъв друг звук — нисък, накъсан вой, все по-силен, по-интензивен, по-пронизителен.

Беше Тамара. Застанала като вцепенена, с изскочили от шок очи и отворена уста, от която някъде от дълбоко извираше писък.

Бен още не беше осъзнал, че ръката, която държеше, се беше откъснала от тялото.

Телефонът на Клео звънеше. Домашният. Тя се премести на дивана, за да види какво е изписано на дисплея. Беше мобилният номер на Грейс.

Остави го да звъни. Изчака. Четири позвънявания. Пет. Шест. После се включи гласовата ѝ поща и звъненето спря. Трябва да беше четвъртото — може би дори петото — позвъняване от него днес по тази линия. Плюс всички останали по мобилния ѝ телефон.

Беше проява на детинщина от нейна страна да не отговаря на обажданията му, знаеше го и рано или късно щеше да ѝ се наложи да отговори; но все още не беше сигурна какво иска да му каже.

С натежало сърце, тя вдигна чашата си за вино и с известна изненада установи, че е празна. Отново. Вдигна бутилката чилийско совиньон блан и установи за още по-голяма своя изненада, че в нея бяха останали само няколко пръста. „Мамка му“, каза, наливайки си виното. То едва покри дъното на голямата чаша.

Беше дежурна тази събота и неделя, което означаваше, че не трябва да пие много, може би изобщо, тъй като можеха да я повикат по всяко време на деня или нощта. Но днес изпитваше остра нужда от алкохол. Беше гаден ден. *Наистина* гаден ден. След разправията ѝ с Рой, без да мигне през останалата част от нощта, я бяха извикали в моргата в десет сутринта да приеме тялото на шестгодишно момиченце, блъснато от кола.

През осемте си години в тази професия беше претръпнала за повечето неща, но не и за телцата на деца. Всеки път ѝ влизаха под кожата. Като че ли хората скърбяха различно за дете, някак си по-дълбоко, отколкото и за най-обичания възрастен човек, като че ли беше немислимо дете да бъде изтръгнато от нечий живот. Мразеше, когато погребалният агент донасяше мъничкия ковчег, мразеше и този вид аутопсии. Това момиченце беше за понеделник — страхотен понеделник, който предстои.

Следобед пък трябваше да иде в мрачен апартамент в една западна къща близнак до гарата на Хоув и да вземе оттам тялото на възрастна дама, което беше стояло повече от месец според колегата ѝ Уолтър Хордърн, ако се съдеше по състоянието на тялото и степента на инфектирането му с мухи и ларви.

Уолтър дойде с нея, като шофираше микробуса на съдебния следовател. Напет и внимателен мъж на четирийсет и кусур години, винаги облечен като бизнесмен, работещ в лондонското сити. Официално се водеше началник на гробищата на Брайтън и Хоув, но задълженията му включваха също така да помага при събиране на телата от мястото на смъртта им и да се оправя с цялата бумащина, свързана с всеки случай.

Уолтър и Дарън напоследък се състезаваха кой от двамата ще определи най-точно времето на смъртта. Това не беше въпрос на точна наука, а предмет на метеорологични условия и куп други фактори, който ставаше толкова по-трудно определим, колкото по-дълъг беше периодът до момента на откриване на тялото. Броенето на стадията на жизнения цикъл на някои насекоми беше един от неприятните и много приблизителни показатели. И Уолтър Хордърн го изучаваше внимателно на една страница по криминология, която бе открил в интернет.

После, само преди няколко часа, ѝ телефонира с нещастен глас сестра ѝ Чарли, която Клео изключително много обичаше, и ѝ каза, че гаджето ѝ, с което ходеше от шест месеца, току-що я зарязало. Двайсет и седем годишната Чарли беше с две и половина години по-млада от Клео. Хубава и буйна, тя все избираше неподходящи мъже.

Както и самата тя, тъжно и горчиво си даде сметка Клео. Навършваше трийсет през октомври. Най-добрата ѝ приятелка Мили — *лудата Мили*, както ѝ викаха по времето, когато двете бяха непокорни пубертетки в училището „Роидиън“ — сега живееше в провинцията с бивш морски офицер, натрупал пари в конферентния бизнес, и чакаше второ дете. Клео беше кръстница на първото — Джесика, както и на две други деца на стари приятелки от училище. Започваше да ѝ се струва, като че ли това беше нейната съдба. На кръстница със странна професия, която не можеше да върши нищо *нормално*, дори да завърже *нормална* връзка.

Както с Ричард — адвоката, в когото се беше влюбила безумно след идването му в моргата за оглед на тяло по случай на убийство, в който той беше защитник. Едва след като се бяха сгодили две години по-късно, той ѝ сервира *голямата изненада*. Беше открил Бога. И това се превърна в проблем.

Отначало Клео си мислеше, че е нещо, с което ще може да се справи. Но след като присъства на редица харизматични църковни служби, на които хората падаха на земята, поразени от Светия дух, тя започна да осъзнава, че никога нямаше да приеме това. Беше видяла твърде много случаи на несправедлива смърт. Твърде много деца. Твърде много тела на млади красиви хора, смазани или, още по-лошо, изгорели при катастрофи. Или починали от свръхдоза, преднамерено или случайно. Или свестни мъже и жени на средна възраст, които бяха умрели в кухнята си, паднали от стол или при включване на електрически уреди. Или кротки старци, смазани от автобуси, докато пресичали улицата, или покосени от инфаркти или инсулти.

Гледаше жадно новините. Беше гледала материали за млади жени в африканските държави, изнасилвани многократно, на които после им вкарвали ножове или пистолети във вагините и стреляли. И съжалявам, каза тя на Ричард, но не мога да приема любещ Бог, който оставя да се забъркват подобни гадории.

Отговорът му беше да я хване за ръката и да я подкани да се моли на Бога да ѝ помогне да разбере *Неговата воля*.

Когато това не помогна, Ричард започна да я следи ревностно и неотклонно, като я обстрелваше ту с любов, ту с омраза.

После Рой Грейс — мъж, когото отдавна смяташе за наистина свястно човешко същество и за невероятно привлекателен, изведнъж това лято стана част от живота ѝ. Може би наивно, тя дори беше решила, че са сродни души. До тази сутрин, когато разбра, че не е нищо друго освен временен заместител на един призрак. Можеше да бъде само това в тази тяхна връзка.

Части от днешните броеве на „Таймс“ и „Гардиън“ бяха пръснати по дивана до нея, предимно непочетени. Опита се да седне да поучи за курса си в Свободния университет, но не можа да се съсредоточи. Нито пък можеше да чете новата си книга — един роман от Маргарет Атуд, „Разказът на една камериерка“, която искаше да прочете от години и най-сетне си я купи днес следобед от любимата си

книжарница „Сити Букс“ в Хоув. Вече четири пъти четеше и препрочиташе първата страница, но думите не стигаха до нея.

С нежелание, защото мразеше да пилее време и считаше гледането на телевизия предимно за такова пилеене, тя вдига дистанционното управление и започна да прескача от канал на канал на „Скай Телевижън“. Провери какво даваха по „Дискавъри“, като се надяваше да има някой документален филм за животни, но там някакъв професор с вид на изкопаемо обясняваше надутото за слоевете на Земята. Интересно, но не тази вечер, Жозефина.

Телефонът ѝ звънеше отново. Тя погледна дисплея. Номерът беше скрит. Почти сигурно беше делово обаждане. Клео вдигна.

Беше операторът от полицейската централа в Брайтън. На плажа край Уест Пиър намерили тяло. Искаха тя да го придружи до моргата.

Докато затваряше, Клео пресметна набързо. Кога беше отворила тази бутилка вино? Някъде към шест часа? Преди четири и половина часа. За средностатистическата жена два промила алкохол бяха лимитът за шофиране. Бутилка вино съдържаше шест промила. На час изгаряше по един промил. Можеше да шофира, почти де.

След пет минути напусна дома си, мина по улицата и отключи спортния си морис.

Докато се качваше и си слагаше предпазния колан, една фигура изникна от сенките на входа на някакъв магазин малко по-надолу по улицата и измина няколко крачки до своята кола. Тя включи двигателя, форсира мориса и излезе на улицата. Малката черна тойота приус, само на електродвигател, се плъзна тихо в мрака зад нея.

До момента никой не беше продумал и думичка за роклята ѝ. Нито Сузан-Мари, нито Манди, нито Кат — нито една от приятелките, с които се беше сблъскала на партито тази вечер, като че ли не я забелязваха. Което беше *много* необичайно. Четиристотин и петдесет лири и нито един коментар. Може би ги беше яд.

Или може би роклята ѝ стоеше ужасно.

Майната им. Кучки! Докато преминаваше в поредната стая, пулсираща в цветни светлини, натъпкана с хора, с тътнеща музика и остър, гумен мирис на хашиш във въздуха, Холи гаврътна последните капки от третото си мартини с праскова и осъзна, че алкохолът определено започва да я хваща.

Поне мъжете я забелязваха.

Черната, поръбена с изкуствени диаманти рокля ѝ се стори още по-тясна и къса, когато я облече тази вечер, отколкото в магазина. Беше толкова дълбоко деколтирана, че не можеше да се носи със сутиен... и, по дяволите, имаше страхотни цици, защо да не ги покаже по същия начин, по който роклята — или по-скоро отсъствието ѝ — даваше възможност да си покаже краката, почти всеки сантиметър от тях, почти до пъпа? И се чувстваше добре в нея, порочно добре!

— Страхотна р-рокля. Откъде сте?

Мъжът, който заваляше думите през острите си малки зъби, които ѝ напомняха за пираня, се люшна на пътя ѝ, а димът от цигарата му ѝ влезе в очите. Беше облечен в черни кожени панталони, тясна черна тениска, колан с изкуствени камъни и носеше голяма златна обеца. Имаше една от най-тъпите подстрижки, които беше виждала.

— От Марс — отвърна тя, като се отмести и се огледа все по-тревожно за Софи.

— Северен или южен? — завали той думите си отново, но тя почти не го чу. Софи не отговори на двете ѝ съобщения, които ѝ беше оставила — да се срещнат на по-питие преди това парти и да си поделят разходите за таксито. Вече би трябвало да е пристигнала тук.

Пробивайки си път през тълпата, като се оглеждаше навсякъде за приятелката си, тя стигна до отворените френски прозорци и излезе на относително тихата тераса. На една пейка седеше двойка, ангажирана в сериозен хокеен мач със сливиците си. Много едър мъж с дълга руса коса гледаше към плажа и смъркаше на интервали. Холи изрови мобилния телефон от чантата си и провери за съобщение, което може би беше пропуснала, но нямаше нищо. После се обади на мобилния на Софи.

Отново я препратиха директно на гласова поща.

Опита с домашния телефон на Софи. И той я препрати на гласова поща.

— А... ето къде си! Изгубих те от поглед! — острите му резци святкаха демонично в светлината на прожекторите. — Излязла си да глътнеш въздух?

— А сега влизам отново — каза тя и влезе в мелето. Тревожеше се, защото Софи беше човек, на когото можеше да се разчита. Това просто не приличаше на нея.

Но не беше чак толкова разтревожена, че да спре да се забавлява тази вечер.

Заради някакъв проблем с вратата на багажното отделение самолетът излетя с половин час закъснение. Рой Грейс прекара цялото пътуване седнал сковано в стола си, който дори не му хрумна да наклони, зяпайки през прозореца в нитовите по огънатия сив метал на кожуха на десния двигател.

През двата безкрайни часа полет не можа да се съсредоточи върху нищо за дълго време, нито пък да прави нещо друго, освен да запаметява част от уличната карта на центъра на Мюнхен. Картонената кутия с найлоновата опаковка и празното контейнерче на неприятната кифла с кашкавал, която той изяде само от глад, и остатъците от второто горчиво кафе, което беше изпил, подскачаха върху подноса, докато самолетът се тресеше през облаците, като най-сетне започна да се снижава.

Беше го яд за изгубените трийсет ценни минути, които подяждаха бездруго краткото време, с което разполагаше днес. Почти не забеляза ръцете на стюардесата, която се пресегна и вдигна останките от закуската му, докато той се взираше в ландшафта, разкриващ се под него.

Мозайка от кафяви, жълти и зелени правоъгълници равнинна селскостопанска земя, простряла се върху привидно безкрайна равнина без хоризонти. Виждаше малки струпвания от бели къщички с червени и кафяви покриви, горички, толкова ярко смарагдово зелени дървета, че приличаха на нарисувани със спрей. После малък град. Още струпани къщи и сгради.

В него се надигаше огромна, истерична паника. Щеше ли да познае Санди, ако я видеше? Имаше дни, когато не можеше да си спомни лицето ѝ, без да погледне снимката, като че ли времето — независимо дали това му харесваше или не — я изтриваше бавно от паметта му.

А ако беше някъде там, долу, в този ширнал се ландшафт, то къде точно? В града, който той все още не виждаше? В едно от тези

отдалечени селца под тях, над които прелитаха бавно? Живееше ли Санди някъде живота си в този огромен ширнал се под него ландшафт? Анонимна немска домакиня, чиято житейска история никой не е поставял под въпрос?

Ръката на стюардесата отново се появи пред него, вдигна сивата масичка и завъртя лостчето, което я закрепяше. Земята се приближаваше, сградите ставаха все по-големи. Виждаше коли, които пътуваха по пътищата. Чу гласа на капитана по интеркома, който нареди на екипажа да заеме местата си за кацане.

После капитанът благодари, че са летели с „Бритиш Еървейз“, и им пожела приятен ден в Мюнхен. За Грейс допреди два дни Мюнхен беше само място на картата. Име във вестникарските страници някъде назад в съзнанието му. Име от телевизионните документални филми. Име в уроците по история, когато ходеше на училище. Място, където все още живееха далечни роднини на Санди, които той никога не беше виждал, от едно минало, с което тя нямаше връзка.

Мюнхен, където Адолф Хитлер беше свил дом и беше арестуван на младини за опит за преврат. Мюнхен, където през 1958 година половината футболен отбор на „Манчестър Юнайтед“ беше загинал в самолетна катастрофа на заснежената писта. Мюнхен, където през 1972 година Олимпийските игри си спечелиха мрачна слава заради арабските терористи, които убиха единайсет израелски спортисти.

Самолетът се друсна силно и минута по-късно Грейс усети как предпазният колан се връзва в корема му, докато удряше спирачи, а двигателите ревяха на заден. После изрулира леко по пистата. Подминаха един ветропоказател, корпуса на стар ръждясал самолет със счупен колесник. По интеркома съобщаваха информация за пътниците, които трябваше да направят връзка с други линии.

Мъжът в стола до него, когото той почти не забеляза, включи мобилния си телефон. Грейс извади своя от кремавото ленено сако и също го включи, като погледна дисплея с надежда за съобщение от Клео. Наоколо се чуваше бибипкането на сигналите за съобщения. Изведнъж и неговият телефон бибипна. Сърцето му подскочи. После изпита разочарование. Беше само служебно съобщение от немската телекомуникационна компания.

През неспокойно прекараната нощ той се събужда на няколко пъти и се тревожеше какво да облече. Знаеше, че е смешно, защото в

душата си нямаше чувството, че днес ще види Санди, дори наистина да беше тук някъде. Въпреки това искаше да изглежда възможно най-добре, просто за всеки случай... Искеше да изглежда — и да мирише — така, както тя може би го помнеше. Купуваше му одеколон „Булгари“, от който имаше все още. Тази сутрин се напръска с него. После сложи под кремавото сако бяла тениска. Леки джинси, защото, когато провери температурата в Мюнхен, тя се оказа двайсет и осем градуса. Удобни маратонки, защото прецени, че ще му се наложи да походи доста.

Въпреки това беше изненадан от лепкавата, наситена с бензинови пари жега, която го обгърна, когато заслиза по стълбата на самолета и прекоси асфалта до чакащия автобус. Минути по-късно, без никакъв багаж, малко след десет и петнайсет часа местно време, той прекоси тихото, охлаждащо с климатик митническо фоайе в залата за пристигащи и веднага видя високата усмихната фигура на Марсел Кулен.

С остригана чуплива тъмна коса, падаща свободно на челото, и широка усмивка на симпатичното лице, немският детектив носеше неангажиращо неделно облекло — леко кафяво пилотско яке над жълта поло риза, размъкнати джинси и кафяви кожени мокасини. Той стисна здраво с две ръце протегнатата ръка на Грейс и каза с гърления си акцент:

— Рой, почти не познал тебе. Изглеждаш толкова млад!

— И ти!

Грейс се трогна от топлия поздрав на човека, когото в действителност не познаваше чак толкова добре. Всъщност така се разчувства по случая, че внезапно и съвсем нехарактерно едва не се просълзи.

Размениха любезности, докато прекосяваха почти празната сграда по черно-белия, шахматно подреден под. Английският на Кулен беше добър, но на Грейс му трябваше време да свикне с акцента. Те крачеха подир самотен пътник, който взеше малък сак на колела, покрай раираната тента на магазин за сувенири и излязоха отзад в лепкавата жега, покрай дълга върволица от кремави таксита, предимно мерцедеси. Докато изминаваха късото разстояние до паркинга за коли, Грейс сравняваше почти провинциалното спокойствие на летището със

суматохата на „Хийтроу“ и „Гатуик“. Приличаше му на град на призраци.

На немецка току-що му се беше родило трето дете, момченце, и ако им останело време днес, той се надявал много да заведе Грейс у дома да се запознае със семейството му, информира го Кулен с широка усмивка. Грейс, седнал в напуканата кожена седалка до шофьора на древното, но лъскаво БМВ 5, му каза, че много би искал. Тайничко обаче нямаше никакво желание за това. Не беше дошъл тук за социални контакти, искаше да посвети всяка безценна минута на откриването на следа от Санди.

Благословена струя хладен въздух облъхна лицето му от астматичния климатик на колата, докато се отдалечаваха от летището през селския пейзаж, който той бе гледал отгоре. Грейс зяпаше през прозорците, запленил от ширналия се простор. И осъзна, че не беше обмислил както трябва нещата. Какво, за Бога, се канеше да направи за един-единствен ден?

Покрай тях прелитаха пътни знаци, сини с бели надписи. На един от тях пишеше летище „Франц Йозеф Щраус“, което току-що бяха напуснали, а на друг прочете „Мюнхен“. Кулен продължаваше да бърбри, като изреждаше имената на служителите, с които беше работил в Съсекс. Почти механично Грейс разказа, доколкото може, по нещо за тях, а умът му се разкъсваше между мислите за убийството на Кати Бишоп, тревогата за връзката им с Клео и опитите да се съсредоточи върху днешната предстояща задача. За миг погледът му проследи един сребърночервен влак от предградията, който пътуваше успоредно с тях.

Внезапно гласът на Кулен се оживи. Грейс чу думата „футбол“. Видя от дясната си страна масивен бял стадион във формата на автомобилна гума и думите „Allianz Arena“ с големи сини букви на него. Отзад върху изкуствен хълм се виждаше самотен бял вятърен генератор.

— Ще те разведа малко наоколо, да добиеш усет за Мюнхен, после ще идем в офиса и след това в Английската градина — каза Кулен.

— Добър план.

— Направил ли си списък?

— Да, направил съм.

Лейтенантът му беше предложил, преди да дойде, да направи списък на всички неща, от които се интересуваше Санди, а после можеха да идат там, където би могла да ходи и тя заради тях. Грейс погледна бележника си. Беше дълъг списък. Книги, Джаз. „Симпли Ред“. Род Стюарт. Танци. Храна. Антики. Градинарство. Филми, особено филми с Брад Пит, Брус Уилис, Джек Никълсън, Уди Алън и Пиърс...

Внезапно телефонът му зазвъня. Той го извади от джоба си и погледна дисплея с надежда да види един от номерата на Клео.

Но номерът беше скрит.

В десет и петнайсет в неделя сутринта Дейвид Къртис — млад полицаи на изпитателен срок втори ден в Брайтън, беше вече изкарал част от смяната си. Високо деветнайсетгодишно момче, сериозно, с тъмнокестенява подстригана късо и сресана коса, но със загатната модна линия, той седеше на седалката до шофьора в полицейския патрулен воксхол, който миришеше на снощни пържени картофи и се шофираше от най-големия досадник в бара на полицейския участък на „Джон Стрийт“.

Полицейски сержант Бил Норис, къдрокос, приличащ на мопс в лицето мъж в началото на петдесетте, не беше надскочил званието сержант. Сега, когато го деляха само месеци от пенсиониране, той с удоволствие учеше този младок. Или по-скоро се радваше на аудитория, която трябваше да изслушва всичките му бойни истории, които никой друг не желаше вече да чува.

Пътуваха бавно по заринатата с боклуци „Уест Стрийт“, където вече всички клубове бяха затворени, а паважът беше осеян със счупени стъкла, захвърлени опаковки от бургери и кебапи и целия обичаен боклук от събота вечер. Две коли за почистване на улиците се трудеха усърдно, стържейки около бордюрите.

— Разбира се, тогава беше съвсем различно — говореше Бил Норис. — По онова време можехме да си имаме собствени информатори, разбираш ли? Веднъж, когато бях в отряда за борба с наркотици, следяхме два месеца деликатесния магазин на „Уотърлу Стрийт“ по получена от мен информация. Знаех, че моят човек е прав — той се потупа отстриани по носа. — Имам нюх на ченге. Него или го имаш, или не. Много скоро ще установиш това, синко.

Докато слизаха косо в края на улицата отвъд Ламанша, слънцето блестеше срещу тях. Дейвид Къртис вдигна ръка да заслони очи, като оглеждаше тротоарите и минаващите коли. *Нюх на ченге.* М-да, беше сигурен, че и той го има.

— И яки карантии. Без тях не може — продължи Норис.

— Моите са чугунени.

— Та седим си ние в разкапаната къща отсреща... влизахме и излизахме от една уличка отзад. Беше кучи студ. Два месеца! Измръзнаха ни макарите! Аз открих един шинел на пазач от „Бритиш Рейл“, оставен там от някакъв бездомник, и го обличах. Два месеца седяхме там, денем и нощем, като през деня наблюдавахме с бинокли, а нощем с уред за нощно виждане. Нямаше какво да правим, освен да разтягаме локуми — така му викахме тогава, знаеш ли. Да разказваш истории — *да разтягаш локуми*. Е, както и да е, една вечер спира един седан, голяма баровска кола...

Обаждане от централния контролен център в Брайтън избави временно полицайчето на изпитателен срок от тази история, която вече беше чул два пъти.

— Сиера Оскар до Чарли, Чарли 109.

По радиостанцията си, закачена с пластмасова щипка за бронезилетката, Дейвид Къртис отговори:

— 109 слуша, продължавайте.

— Имаме случай с причина за тревога от втора степен. Свободни ли сте?

— Да, да. Дайте подробности.

— Адресът е апартамент 4 на улица „Нюман Вилас“ 17. Живеещата е Софи Харингтън. Вчера не се е явила на среща с приятелка, не отговаря на телефоните и на позвъняванията на вратата от вчера следобед, което не е характерно. Можете ли да проверите адреса, за да свалим случая от чакащите?

— Потвърждавам: апартамент 4, улица „Нюман Вилас“ 17, Софи Харингтън? — каза Къртис.

— Да, да.

— Прието. На път сме.

С облекчение, че всъщност има какво да се прави, Норис зави в обратна посока толкова остро и бързо, че гумите изсвистяха. После на края на „Уестърн Роуд“ сви вляво, като даде повече газ, отколкото беше необходимо.

След като се извини на Марсел Кулен, той поднесе телефона до ухото си и натисна зеления бутон.

— Рой Грейс — отговори.

След като чу обаче киселия глас от другата страна, съжали, че не е оставил проклетия телефон да звъни.

— Къде си, Рой? Звучиш като че ли си в чужбина — беше началничката му, помощник-началник на брайтънската полиция Алисън Воспър и гласът ѝ беше малко учуден. — Този тон на звънене не е на Обединеното кралство — каза тя.

Точно това обаждане изобщо не беше очаквал днес и не си беше подготвил отговор. Когато се обади на Марсел в Германия, забеляза, че тонът на позвъняването е доста по-различен, непрекъснат вой на една нота вместо нормалното двутоново позвъняване в Обединеното кралство. Знаеше, че няма смисъл да лъже.

Като си пое дълбоко въздух, той каза:

— В Мюнхен.

От другата страна на линията долетя звук като от детонация на малък ядрен взрив в барака от гофрирана ламарина, пълна със сачми. Последваха няколко мига тишина. После отново гласът на Воспър, много рязък:

— Току-що разлях кафето си. Ще ти се обадя след малко.

Когато приключи разговора, той се проклрнаше, че не беше обмислил всичко по-добре. Разбира се, в един нормален свят той имаше пълно право на един почивен ден и да остави заместничката си да ръководи нещата. Но светът, където кръстосваше Алисън Воспър, не беше нормален. Тя не обичаше Грейс, по причини, които той не можа да проумее... но без съмнение отчасти заради едно негово скорошно изявление пред пресата... и през цялото време търсеше причина да го понижи или да замрази кариерата му, или да го премести в другия край на страната. Вземането на почивен ден на третия ден от разследването на убийство нямаше да подобри мнението ѝ за него.

— Всичко ли е наред? — попита Кулен.

— Никога не е било по-добре.

Телефонът му отново иззвъня.

— Какво правиш в Германия? — попита Алисън Воспър.

Рой мразеше да лъже — съгласно последния си опит лъжите отслабваха позициите на човека, — но беше наясно и с това, че истината нямаше да бъде посрещната много учтиво, затова извъртя.

— Вървя по една следа.

— В Германия?

— Да.

— И кога точно ще можем да очакваме твоето ръководство тук, в Англия?

— Довечера — каза той. — Старши следовател Мърфи ме замества, докато ме няма.

— Великолепно — отвърна тя. — Значи ще можеш да дойдеш при мен веднага след оперативката утре сутринта?

— Да. Мога да дойда при теб в девет и трийсет.

— Нещо да ми докладваш по случая?

— Напредваме добре. Близко съм до арест. Изчаквам само ДНК пробите от Хънтингтън утре сутрин.

— Добре — каза тя. А след малко добави, без да смекчи глас: — Казват, че имали великолепна бира в Германия.

— Не съм я пробвал.

— Прекарах медения си месец в Хамбург. Повярвай ми, имат. Трябва да я опиташ. В девет и трийсет утре сутринта.

И прекъсна разговора.

Мамка му, помисли си той, като се ядосваше на себе си, че беше толкова зле подготвен. Мамка му! И утре сутринта със сигурност щеше да го попита за следата, по която вървеше тук. Трябваше да измисли нещо убедително.

Колата минаваше покрай високоетажни жилищни блокове с кръглата емблема на БМВ на върха. После покрай хотел „Мариот“.

Той бързо провери своето „Блекбъри“ за съобщения. Имаше десетина електронни съобщения, които чакаха да ги прочете и които бяха пристигнали, след като беше слязъл от самолета, повечето от тях свързани с операция „Хамелеон“.

— Старият олимпийски стадион! — каза Кулен.

Грейс погледна вляво и видя сграда, проектирана във вид на полурухнала палатка. Хванаха лявото отклонение по един подлез, а после завиха наляво по някакви трамвайни линии. Той отвори картата на коленете си, като се опита да се ориентира.

Кулен погледна часовника си и каза:

— Знаеш ли, първоначалният ми план беше първо да идем в офиса и там да вкараме всички данни за Санди в системата, но мисля, че ще е по-добре да идем първо в бирарията. Сега ще е пълна, ще има много хора. Може да имаш шанс да я видиш. По-добре после да идем в офиса, окей?

— Ти си екскурзоводът, решението е твое! — каза Грейс. Видя син трамвай с голяма реклама на „Аделхолценер“^[1] на покрива.

Като че ли не разбрал думите му, Кулен започна да изрежда имената на галериите, докато пътуваха по широко авеню.

— Музей на модерното изкуство — каза той. И после — Това тук е картинна галерия, построена по времето на Хитлер.

След няколко минути вече пътуваха по дълъг прав път, с обрамчените от дървета брегове на река Изар отдясно и редица високи, стари, елегантни жилищни сгради отляво. Градът беше красив, но голям. Толкова ужасно голям. Мамка му. Как, по дяволите, щеше да търси Санди тук, толкова далеч от дома? Ако тя не искаше да бъде намерена, беше избрала изключително добро място за целта.

Марсел продължи прилежно да му изрежда имената на забележителностите, покрай които минаваха, и районите на града, в които се намираха. Той слушаше, гледаше картата на града на коленете си и се опитваше да вмести географията му в главата си, като си мислеше: *„Ако Санди е тук, в коя част на града щеше да живее? В центъра? В предградията? В някое селце извън града?“*

Когато поглеждаше навън, Грейс оглеждаше всеки човек на улицата и всяка кола, с вероятност, колкото и малка да беше тя, да забележи Санди. Няколко мига следи с поглед слаб човек с интелектуално лице как върви бавно по шорти и размъкната тениска, с пъхнат под мишница вестник, и дъвче геврек, който държеше в синя салфетка. *„Имаш ли нов мъж в живота си? На този ли прилича?“* — чудеше си той.

— Ще идем в Osterwald Garten. Това също е бирария близо до Английската градина... по-лесно е да паркираме там и да направим

една хубава разходка пеш до *Seehaus*^[2] — обяви Кулен.

След малко свиха в някакъв жилищен квартал и продължиха по тясна улица с привлекателни къщички от двете страни. Подминаха обвита в бръшлян розова сграда с бели колони.

— За сватби... граждански регистър. Жениш се на такова място — каза Кулен.

Грейс почувства как изстива отвътре. *Брак*. Възможно ли е Санди да се е омъжила отново под някаква нова самоличност?

Продължиха надолу по зелена улица с жив плет отдясно и дървета отляво, после излязоха на малък павиран площад и други къщи, обвити с бръшлян, и ако не бяха колите с волан отляво и немските надписи по знаците за паркиране, би могло да е някъде в Англия, помисли си Грейс.

Кулен сви на един паркинг и изключи двигателя.

— Окей, започваме оттук?

Грейс кимна безпомощно. Не беше съвсем сигурен къде се намираха на картата и когато германецът услужливо му посочи с пръст, разбра, че е гледал на съвсем друго място. Тогава извади от джоба си малката карта, която Дик Поуп бе извадил от интернет и му я беше пратил по факса, с кръгче, показващо къде той и жена му бяха видели лицето, което смятаха, че е Санди, докато са били в града. Връчи я на Марсел Кулен, който я разглежда известно време.

— *Ja*, окей, супер! — каза и отвори вратата си.

Докато вървяха по прашната улица в изгарящата сутрешна жега, над тях се събираха облаци. Грейс със свалено и праметнато през рамо сако се огледа за бар или кафене. Въпреки притока на адреналин чувстваше се изморен и жаден и нямаше да му навреди малко вода и кофеинов удар. Но осъзна, че не иска да пилее безценното си време, бързаше да стигне до мястото, до онзи черен кръг на размазаната карта.

За девет години това беше единственото положително разпознаване на жената, която толкова много обичаше.

С все по-забързана крачка те вървяха с Кулен към голямо езеро. Кулен го поведе по един мост и после наляво по една алея, езерото с някакъв дървен остров останаха от дясната им страна, а отляво се простираше гъста гора. Грейс вдъхна сладкия аромат на трева и листа,

наслаждавайки се на внезапния възхитителен хлад на сянката и лекия бриз от водата.

Покрай тях минаха двама велосипедисти, после младеж и момиче на ролкови кънки, които оживено си говореха. Малко след това притича на подскоци едър френски пудел със сърдит мъж с коса, сресана на път в средата на главата, и очила от черупка на костенурка, който тичаше подире му и викаше „Адини! Адини! Адини!“. После се зададе много целеустремена жена от скандинавски произход, упражняваща спортно ходене, около шейсетте, облечена в яркочервена ликра, стиснала зъби и потракваща с щеки по асфалтовата алея. След завоя пред тях се разкри целият ландшафт.

Грейс видя огромен парк, гъмжащ от хора, а зад острова езерото сега изглеждаше много по-голямо, отколкото му се стори отначало — около половин миля и няколкостотин метра широко. По водата плаваха десетки лодки — елегантни дървени гребни лодки с клинкерна обшивка и водни колела от фибростъкло в бяло и синьо, както и цели флотилии патици.

Хората се трупаха по пейките покрай водата и навсякъде лежах плажуващи, на всеки сантиметър трева, някои със слушалки на айподи в ушите, други — с радиоапарати, като слушаха музика или, както си помисли Грейс, се опитваха да изключат неспирните кръсъци на децата.

И навсякъде имаше блондинки. Дузини. Стотици. Очите му се плъзгаха от лице на лице, като ги оглеждаха и отхвърляха едно подир друго. Две малки момиченца претичаха пред тях — едното носеше фунийка сладолед, а другото пицеше. Тежко дишащ мастиф седеше и точеше лиги. Кулен спря до пейка, на която седеше мъж с разкопчана от долу до горе риза и четеше книга, като я държеше на неудобно разстояние в опънатата си ръка, изглежда, беше забравил очилата си.

Грейс видя до езерото голям, привлекателен — макар и малко сладникав на вид — павилион, в стил, който би могъл да бъде интерпретация на английска селска къща със сламен покрив. Тълпи хора седяха на масите пред бирарията отвън, а вляво имаше малък хангар за лодки и дървена палуба с няколко лодки, завързани за нея, и едно водно колело, извадено от водата и обърнато настрана.

Грейс изведнъж усети прилив на адреналин, когато осъзна какво виждаше. Това беше мястото! Тук Дик Поуп и жена му Лесли смятаха,

че са видели Санди. Били са в една от тези дървени гребни лодки. И са я забелязали в бирарията.

Принуждавайки германеца да забърза стъпки, Грейс го поведе по асфалтовата алея, която обикаляше езерото, покрай редицата от пейки, като гледаше през водата, оглеждаше всеки плажувач, всяко лице на всяка пейка, всеки велосипедист, тичащите за здраве, ходещите или каращите ролкови кънки около тях. Няколко пъти видя дълга руса коса около лице, което му напомняше за Санди, и се втренчваше в него като кучето на Павлов, само за да го отхвърли при повторно вглеждане.

Тя може да си е отрязала косата. Може да я е боядисала в друг цвят.

Минаха покрай елегантен паметник на едно възвишение. Той прочете имената, гравирани отстрани „Фон Вернек... Людвиг I...“. После, когато стигнаха до павилиона, Кулен се спря пред няколко менюта, закачени на елегантна дъска във формата на щит.

— Искаш ли да хапнем нещо? Можем да влезем вътре в ресторанта, където е по-хладно, или пък навън.

Грейс хвърли поглед на редиците маси на дървени подпори, претъпкани с хора — някои под сянката на дърветата, други под голяма зелена тента, но повечето на открито.

— Бих предпочел да съм навън... да се оглеждам.

— Да. Разбира се. Първо ще пийнем нещо... какво искаш?

— Предпочитам немска бира — каза Рой с усмивка. — И кафе.

— *Weissbier*^[3] или *Helles*^[4]! Или може би искаш *Radler*^[5] — или може би *Russn*^[6]?

— Бих искал голяма студена бира.

— *Mass!*

— *Mass* ли?

Кулен посочи двама мъже, които пиеха на една маса от чаши с размер на комини.

— Нещо по-малко?

— Половин *Mass!*

— Чудесно. Какво ще пиеш ти? Аз черпя.

— Не, когато си в Германия, аз плащам! — каза Кулен твърдо.

Всичко наоколо беше направено много красиво, помисли си Грейс. Елегантни електрически стълбове обикаляха езерото, външните помещения, където се помещаваха барът и кухнята, бяха наскоро

боядисани в тъмнозелено и бяло; имаше екстравагантна бронзова статуя върху мраморен пиедестал на гол плешив мъж със скръстени ръце и мъничък пенис; подредени пластмасови кофи и зелени кошчета за боклук, където да се изхвърлят празните пластмасови чинии и отпадъците, и бирени чаши, и учтиви надписи на немски и английски.

Под дървен навес седеше касиер, който обслужваше дълга опашка. Сервитьори и сервитьорки с червени панталони и жълти ризи почистваха остатъците по масите. Грейс остави немския полицаи да се реди на бара и се дръпна малко встрани, изучавайки внимателно картата, като се опитваше да определи по нея на коя точно от стотиците дървени маси за по осем души може би беше седяла Санди.

Трябва да имаше няколкостотин души, седнали около масите, прецени той, като нищо петстотин, може би повече и всички почти без изключение имаха пред себе си голяма халба бира. Надушваше бирата във въздуха, наред с миризмата на дим от цигари и пури и изкусителната миризма на пържени картопки и месо на скара.

Санди понякога пиеше през лятото по една студена бира и когато го правеше, често се шегуваше, че това се дължало на немското й потекло. Сега Грейс започваше да я разбира. Започваше също така да се чувства много странно. Дали от умората, или от жаждата, или просто от невероятния факт, че е тук? Имаше смехотворното усещане, че нарушава частното пространство на Санди, че всъщност не е желан тук.

Изведнъж откри, че се вглежда в строго лице, което като че ли не беше съгласно с мислите му и го упрекваше за това. Беше сив бюст на брадат мъж, напомнящ за статуите на древните философи, които често виждаше в магазините за стари вещи и при разпродажбите от багажниците на колите. Той беше все още в началото на философското си образование, но този мъж определено му приличаше на един от тях.

После забеляза името „Пауланер“, изписано релефно на ъгловия камък, а в това време се приближи Кулен с две бири и две кафета на един поднос.

— Окей, реши ли къде искаш да седнеш?

— Този мъж, Пауланер, той германски философ ли е?

Кулен му се ухили.

— Философ ли? Не мисля. Пауланер е името на най-голямата пивоварна в Мюнхен.

— А — каза Грейс, като определено се почувства като глупак. —
Добре.

Кулен му посочи една маса до водата, където се освобождаваха
няколко места от група младежи, които ставаха и мятаха на гръб
раниците си. — Искаш ли да седнем там?

— Великолепно.

Докато вървяха към масата, Грейс оглеждаше хората наоколо.
Масите бяха претъпкани с мъже и жени на различна възраст — от
юноши до възрастни хора, — всички в неангажиращо облекло,
предимно тениски, размъкнати ризи или с голи гърди, в шорти или
джинси и почти всички със слънчеви очила, бейзболни шапки, шапки с
клепнали периферии или сламени шапки. Пиеха от еднолитрови или
половинки халби, ядяха в чинии кренвирши и пържени картофки или
пък ребърца, или сирена с размер на тенисна топка или пък нещо,
което изглеждаше като руло с кисело зеле.

* * *

Тук ли беше дошла Санди в началото на седмицата? Идваше ли
тук редовно, минавайки покрай голата бронзова статуя на пиедестала и
брататата глава във фонтана, който рекламираше Пауланер, за да пие
бира и да гледа езерото?

И с кого?

Нов мъж? Нови приятели?

И ако беше жива, какво ли мислеше? Какво си мислеше за
миналото, за него, за съвместния им живот, за всичките им мечти и
обещания и преживени заедно моменти?

Той извади картата на Дик Поуп и отново погледна размазания
кръг, като се ориентираше.

— До дъно!

Кулен, сложил авиаторски очила, беше вдигнал чаша. Грейс
вдигна своята.

— *Skol!*^[7]

Клатейки любезно глава, немецът каза:

— Не, ние казваме *Prost!*^[8]

— *Prost!* — отвърна Грейс и чукнаха чашите си.

— За успеха — каза Кулен. — Или може би, мисля, искаш не точно това?

Грейс се изсмя късо и горчиво, чудейки се подозираше ли германецът колко вярно беше последното. И почти като по сценарий телефонът му избибипка два пъти.

Беше съобщение от Клео.

---

[1] Маркова германска минерална вода. — Бел.прев. ↑

[2] Заведение на брега на езерото в същата градина. — Бел.прев.

↑

[3] Бяла бира, обикновено по-лека, която се произвежда от пшеничен малц, характерна за Бавария. — Бел.прев. ↑

[4] Светла бира. — Бел.прев. ↑

[5] Бира, смесена с лимонада. — Бел.прев. ↑

[6] Различни видове бира по сила — газирано и сладко светло, светло, червена. — Бел.прев. ↑

[7] Наздраве (швед.). — Бел.прев. ↑

[8] Наздраве (нем.). — Бел.прев. ↑

Стажант полицай Дейвид Къртис и сержант Бил Норис излязоха от патрулната кола малко преди да стигнат до посочения адрес. „Нюман Вилас“ беше архетип на жилищна улица в Хоув с овехтели къщи близнаци във викториански стил. Някога целите къщи се обитавали от едно семейство, с помещения за прислугата на горния етаж, сега обаче бяха разделени на по-малки помещения. По дължината на улицата бяха разположени табели на агенти на недвижимо имущество, повечето рекламиращи апартаменти и стаи под наем.

Входната врата на номер 17 изглеждаше така, сякаш не е виждала капка блажна боя от десетилетия и повечето от имената на звънците долу бяха написани на ръка и избелели. „С. Харингтън“ изглеждаше сравнително по-нов.

Бил Норис натисна бутона.

— Знаеш ли — каза, — само четирима водехме проследяването. Днес се събират до двайсет полицаи. Веднъж я закъсах. Имаше една проститутка, която беше клиент на деликатесния магазин, който следяхме. Бях писал в дневника „Готин задник и цици“. Не го приеха никак добре. Разкатаха ми фамилията за това, инспекторът на участъка!

Той отново натисна звънеца.

Постояха в мълчание няколко минути. Когато никой не отговори, Норис започна да натиска всички други звънци един подир друг.

— Време е да развалим на някого неделната лежачка — почука по часовника си. — Може би е на черква? — изкиска се.

— Да-а? — изскърца изтощен глас по домофона.

— Апартамент 4. Забравил съм си ключа. Ще ме пуснете ли, моля? — замоли се Норис.

След малко се чу остро изскърцване и изщракване на ключалката.

Сержантът бутна вратата и прошепна на колегата си:

— Не им казвай, че е полиция... няма да те пуснат — той заговорнически докосна носа си. — Ще се научиш.

Къртис го погледна, мислейки си колко ли още патрулни дежурства ще трябва да изтърпява тази мъка. Дано се намери някой да му дръпне щепсела, ако и той някога започне да се превръща в такъв жалък малоумник.

Минаха по къс, вмирисан на мухъл коридор, покрай два велосипеда и полица с натрупана поща — предимно рекламни листовки от местните заведения за пица и китайска храна. На площадката на първия етаж чува звук на изстрели, последвани от гръмовития глас на Джеймс Гарнър^[1]: „Не мърдай!“ Идваха иззад вратата с номер 2.

Продължиха да се качват покрай врата номер 3 на втория етаж. Горестълбището се стесни и стигнаха до врата номер 4.

Норис почука силно. Никакъв отговор. Почука отново, още по-силно. И отново. После погледна стажанта.

— Добре, синко. Някой ден това ще си ти. Какво ще направиш?

— Ще строша вратата? — предположи Къртис.

— Ами ако тя си нунка вътре?

Къртис сви рамене. Не знаеше отговора.

Норис почука още веднъж.

— Ало! Мис Харингтън? Има ли някой вътре? Полиция!

Нищо.

Норис обърна якото си тяло настрани и атакува вратата. Тя се разтресе, но не поддаде. Той опита по-силно и този път вратата се разтвори с трясък, от рамката полетяха трески, а той влетя в тесен празен коридор, където се хвана за стената, за да запази равновесие.

— Ало! Полиция! — извика Норис, като продължи напред, после се обърна към младшия полицаи: — Върви подире ми. Не пипай нищо. Да не оплескаме някое доказателство.

Къртис вървеше трوماво на пръсти, задържайки дъх, подир сержанта по коридора. Сержантът отвори една врата и замръзна.

— Гадна работа! — каза Норис. — Проклета гадна работа!

Младият полицаи спря като закован зад гърба на сержанта, отвратен и шокиран. В стомаха му се размърда нещо студено. Изпитваше непреодолимо желание да откъсне поглед, но не можеше.

Нездрав интерес, надхвърлящ далеч професионалните му задължения, задържаше очите му приковани към леглото.

---

[1] Американски филмов и телевизионен актьор. Бел.прев. ↑

Рой Грейс се взираше в съобщението на Клео на дисплея на телефона си: *„Изясни си нещата в Мюнхен. Обади ми се, когато се върнеш.“*

Без подпис. Без целувка. Голо, сърдито съобщение. Но поне най-сетне му беше отговорила.

Той измисли рязък отговор и веднага го отхвърли. После измисли нов и отхвърли и него. Беше я подвел за неделния обяд, за да отиде в Мюнхен и да се опита да намери жена си. Как ли ѝ е прозвучало всичко това?

Но сигурно би могла да прояви малко съчувствие? Той никога не е крил изчезването на Санди — Клео знаеше всичко. Имаше ли друг избор? Сигурно всеки на негово място щеше да постъпи така.

Изведнъж под влияние на умората, стреса, непрестанното слънце, което печеше, той изпита изблик на гняв към Клео. *„По дяволите, жено, не можеш ли да разбереш?“*

Улови погледа на Марсел Кулен и сви рамене.

— Жени.

— Всичко ли е наред?

Грейс остави телефона си и обхвана тежката халба с две ръце.

— Тази бира е наред — каза той. — Повече от наред — дръпна голяма глътка. После отпи от горещото кафе — Нищо друго не е. Знаеш ли?

Германският главен комисар се усмихна несигурно.

На съседната маса един мъж пушеше лула. Димът стигаше до тях и миризмата изведнъж напомни на Грейс за баща му, който също пушеше лула. Спомняше си всички ритуали. Как баща му чистеше мундщука ѝ с тънки бели чистачки за лула, които бързо ставаха кафяви. Как остъргваше ръба на чашката със специален месингов инструмент. Как смесваше тютюна с големите си пръсти и пълнеше чашката, как го палеше с кибритена клечка, а после го натъпкваше и палеше отново. И всекидневната се изпълваше с изкусителен аромат

на синьо-сив дим. А когато бяха за риба на малка лодка или в края на Палас Пиър, или пък на вълнолома на пристанището на Шорхем, Рой следеше откъде духа вятърът и заставаше от подветрената страна, за да вдишва аромата.

Мислеше си какво ли би направил баща му в тази ситуация. Джек Грейс обичаше Санди. Когато лежеше болен в старческият дом, умирайки твърде млад, на петдесет и пет години, от рак на стомаха, тя прекарваше часове край леглото му, като разговаряше с него, играеха на думи, изчиташе му „Спортинг Лайф“, за да определи залозите си и после залагаше вместо него. Или просто седеше и си бърбеха. Бяха най-добри приятели от деня, в който Грейс за пръв път я доведе у дома да се запознае с родителите му.

Джек Грейс беше човек, доволен от онова, което имаше, щастлив да остане сержант на канцеларска работа до пенсионирането си, който се занимаваше с коли и в свободното си време гледаше конни надбягвания, без никаква амбиция да се издигне в полицията. Но той беше обстоятелствен човек, придържаше се строго към детайлите, процедурите, обичаше всичко накрая да е ясно. Щеше да одобри идването на Рой тук, разбира се, че щеше. Нямаше съмнение в това.

„Дяволска работа — помисли си Рой внезапно. — Мюнхен просто е пълен с призраци.“

— Кажи ми, Рой — попита Кулен, — инспектор Поуп познаваше ли добре Санди?

Върнат обратно в действителността, към задачата за деня, Грейс отговори:

— Бяха най-добрите ни приятели... години наред ходехме заедно на почивка.

— Значи не би могъл да бъде лесно подвел... а-а... подведен?

— Не. Нито пък съпругата му.

Млад мъж, висок и як, в жълта риза и червени панталони разчистваше чашите от местата, които се бяха освободили до тях. Русата му коса беше оформена с гел в модна прическа.

— Извинете ме — каза Грейс. — Говорите ли английски?

— Като нищо! — ухили се младежът.

— Вие сте австралиеца?

— Струва ми се, че да!

— Чудесно! Може би ще можете да ми помогнете. Бяхте ли тук миналия четвъртък?

— Тук съм всеки ден. От десет сутрин до полунощ.

Грейс измъкна от джоба на самото си снимка на Санди и му я показва.

— Виждали ли сте това лице? Била е тук в четвъртък на обяд.

Младежът взе снимката и я разгледа внимателно.

— Миналият четвъртък?

— Да.

— Не, приятел, нямам спомен. Но това не значи, че не е била тук. Тук идват стотици всеки ден — той се поколеба. — Мамка му, виждам толкова лица, че ми се сливат. Мога да попитам колегите, ако искате.

— Моля ви — помоли Грейс. — Наистина е важно за мен.

Младежът се отдалечи и се върна след няколко минути с цяла група млади чистачи — всичките с еднакви униформи.

— Съжалявам, приятел — каза той. — Това е сбирщина от най-тъпите хора на планетата. Но е най-доброто, което мога да ви предложа!

— Що се не разкараш, Рон! — каза един от младежите, нисък и набит австралиеца с прическа, която приличаше на игленица. Той се обърна към Грейс. — Не му обръщайте внимание, той е бавноразвиващ се. Още по рождение... опитваме се да не му кършим хатъра.

Грейс се усмихна насила и му връчи снимката.

— Търся това лице. Мисля, че е била тук по обяд миналия четвъртък. Чудя се дали някой от вас, момчета, не я е виждал?

Набитият австралиеца взе снимката, разгледа я внимателно, после я предаде на останалите. Всеки поред поклати глава.

Марсел Кулен бръкна в джоба си и извади куп визитни картички. Изправи се и връчи по една на всеки от екипа. Изведнъж те всички станаха по-сериозни.

— Аз ще се върна утре — каза полицаят. — Ще донеса по едно копие от тази снимка на всеки от вас. Ако тя се появи, моля ви, обадете ми се незабавно по мобилния телефон на картичката или на номера на полицейската служба. Много е важно.

— Няма проблеми — каза Рон. — Ако тя се върне, ще се обадим.

— Ще съм ви много благодарен.

— Сигурна работа.

Грейс им благодари.

Докато те се връщаха към задълженията си, Кулен вдигна халба и я протегна към Грейс, като го погледна в очите.

— Ако жена ти е в Мюнхен, аз ще я открия, Рой. Как го казвахте вие в Англия? Каквото и да струва?

— Почти — Грейс също вдигна халба и я чукна в халбата на германеца. — Благодаря ти.

— Освен това съм направил списък — Кулен извади малък бележник от вътрешния си джоб. — Ако предположим, че е тук, тя през целия си живот е живяла в Англия. Може би има неща, които ще ѝ липсват, нали?

— Като например?

— Някои видове храна? Има ли видове храна, които биха ѝ липсвали?

Грейс се замисли за момент. Това беше добър въпрос.

— Мармайт^[1]! — каза той. — Страшно го обичаше. Всяка сутрин си го мажеше на препечена филийка.

— Добре. Мармайт. Във *Viktualienmarkt*^[2] има магазин, който продава английски храни за вашите изселници. Ще ида да проверя. Имаше ли някакви медицински проблеми? Може би алергии?

Грейс се замисли.

— Нямаше алергии, но имаше проблем с пикантните храни. Нещо генетично. Получаваше страхотно разстройство, ако ядеше пикантни храни... пиеше лекарство за това.

— Знаеш ли как се казва лекарството?

— Нещо като „Хломотил“. Мога да проверя в аптечката вкъщи.

— Мога да проверя клиниките в Мюнхен... ще открием има ли някой, който да отговаря на описанието ѝ, да поръчва такова лекарство.

— Добра идея.

— Има много неща, които бихме могли да проверим. Каква музика обичаше? Ходеше ли на театър? Имаше ли любими филми или любими филмови актьори?

Грейс бързо състави списък.

— И спорта? Занимаваше ли се със спорт?

Внезапно Грейс осъзна накъде биеше германецът. И онова, което само преди часове му се струваше невъзможна по обем задача, вече се стесняваше до нещо изпълнимо. Което пък му показва колко замъглено

беше собственото му мислене. Онази стара поговорка да не виждаш гората от дърветата беше толкова вярна.

— Плуване! — каза Грейс, чудейки се защо, по дяволите, той не се беше сетил за това. Санди беше маниачка на тема добра фигура. Не тичаше и не ходеше на гимнастика, защото имаше лабилно коляно. Плуването беше голямата ѝ страст. Посещаваше обществените плувни басейни в Брайтън всеки ден. В „Кинг Алфред“ или в „Риджънси“, а ако беше достатъчно топло — плуваше в морето.

— Значи можем да проследим басейните в Мюнхен.

— Добър план.

Поглеждайки в бележките си отново, Кулен попита:

— Обича ли да чете?

— Католик ли е папата?

Германецът го погледна озадачен.

— Папата ли?

— Забрави. Това е английска поговорка. Да, обичаше книгите. Особено криминалетата. Английски и американски. Елмор Ленард беше любимият ѝ автор.

— На ъгъла на „Шелингщрасе“ има книжарница, наречена „Мюнхенска читалня“. Държи я американец. Много англоговорещи ходят там... могат да обменят книги, знаеш ли? Да си ги разменят? Правилно ли се изразих?

— Отворена ли е днес?

Кулен поклати глава.

— Това е Германия. В неделя всичко е затворено. Не е като в Англия.

— Трябваше да подбера по-подходящ ден.

— Утре ще проверя вместо теб. Сега ще хапнеш ли нещо?

Грейс кимна с благодарност. Изведнъж му се появи апетит.

А после, докато отново се взираше в морето от лица, той мярна жена с късо остригана руса коса, която вървеше към тях с група хора, но внезапно се обърна и забърза в друга посока.

С чувството, че сърцето му ще се пръсне, Грейс скочи на крака, блъсна се в един японец, който правеше снимки, и затича, сновейки през група младежи, които смъкваха раниците си, приковал поглед в жената, настигайки я.

[1] Вид тъмна паста за мазане на хляб с вкус, близък до соевия сос. — Бел.прев. ↑

[2] Всекидневен пазар за хранителни продукти на едноименен площад в Мюнхен. Бел.прев. ↑

Облечена само в измачкана бяла тениска, Клео седеше на любимото си място — на килима на пода, облегната на дивана. Неделните вестници бяха разпръснати наоколо и тя държеше изпита до половина голяма чаша кафе, което изстиваше все повече. Над главата ѝ както винаги Фиш делово изследваше правоъгълния аквариум. Няколко мига плуваше бавно, сякаш дебнеше някаква плячка, а после се стрелваше към нещо, може би към зрънце храна или въображаем враг, или любовник.

Въпреки че стаята беше в сянка и всички прозорци бяха отворени, жегата лепнеше неприятно. По телевизията вървеше предаване на „Скай Нюз“, но звукът беше намален и тя не го следеше внимателно, беше ѝ просто като фон. На екрана се издигаше стълб черен дим, ридаеха хора, подскачащи образи от камера показваха изпаднала в истерия жена, мъртви тела, оголени сгради, изкривената огнена топка на горяща кола, окървавен мъж, когото носеха на носилка. Поредната неделя в Ирак.

Междувременно собствената ѝ неделя изтичаше. Беше дванайсет и половина часът на един разкошен ден, а единственото, което бе направила досега, бе да стане и да дойде да легне тук, долу, в тази засенчена стая и да прелиства вестниците един подир друг, докато я заболят очите. Мозъкът, и той я болеше от мисли. Къщата беше същинска кочина, трябваше да я почисти основно, но нямаше нито ентузиазъм, нито енергия. Тя погледна мобилния си телефон в очакване да види отговор на съобщението, което беше изпратила на Рой. „Проклетият му човек“, помисли си, но всъщност упрекваше себе си.

После вдигна телефона и се обади на най-близката си приятелка Мили.

Отговори ѝ проточено, завалено и несигурно гласче на петгодишно дете, което каза:

— Ало, на телефона е Джесика, кой се обажда, моля?

— Майка ти вкъщи ли е? — попита Клео кръщелницата си.

— Мама е доста заета в момента — отговори Джесика важно.

— Можеш ли да ѝ кажеш, че се обажда леля Кело? — така я наричаше Мили, откакто се помнеше. Мили страдаше от дислексия.

— Ами, знаеш ли, лельо Кело, тя е в кухнята, защото днес на обяд ще ни идват много гости.

Няколко мига след това се обади Мили:

— Хей, ти! Какво става с теб?

Клео ѝ разказа какво беше станало с Грейс.

Това, което ѝ харесваше най-много у Мили, беше, че колкото и болезнена да е една истина, Мили никога не го увърташе.

— Ти си проклета идиотка, Кей. А как очакваше да постъпи? Ти какво би направила в подобна ситуация?

— Той ме излъга.

— Всички мъже лъжат. Така са устроени. Ако искаш дълготрайна връзка с някой мъж, трябва да си наясно, че ще е лъжец. Това им е в природата — генетично е, проклета характеристика за оцеляване по Дарвин, окей? Казват ти онова, което искат да чуеш.

— Страхотно.

— Е да, вярно е. Жените също лъжат, по друг начин. Аз лъжа за повечето оргазми, които Робърт мисли, че получавам.

— Не ми се струва добра основа да градиш връзка върху лъжи.

— Не казвам, че всичко е лъжа... казвам, че ако търсиш съвършенство, Кей, ще си кукуваш сама. Единствените мъже, които няма да те лъжат, са онези в хладилниците в моргата ти.

— Мамка му! — възкликна Клео внезапно.

— Какво?

— Няма нищо. Просто ме подсети за нещо, което трябваше да свърша.

— Слушай, тук при мен всеки миг ще нахлуе тълпа... Робърт е поканил куп клиенти на обяд! Може ли да ти се обадя довечера?

— Няма проблеми.

Когато остави слушалката и погледна часовника си, Клео разбра, че улисана в мислите си за Рой, съвсем беше забравила да иде в моргата. Те с Дарън бяха оставили тялото на жената, което докараха от плажа, на една количка, защото всички хладилници бяха пълни, тъй като едно от крилата им не работеше поради предстояща подмяна.

Местният погребален агент щеше да вземе две от телата по обяд и тя трябваше да го пусне, като в същото време премести жената в един от освободените хладилници.

Тя се изправи. На телефонния ѝ секретар имаше съобщение от сестра ѝ Чарли, която се беше обадила към десет часа. Знаеше точно за какво ставаше дума. Трябваше да изслуша подробния разказ на Чарли как я е зарязало гаджето ѝ. Може би щеше да я придума да се срещнат някъде навън, на слънце, в парка или на крайбрежния булевард за късен обяд, след като свършеше в моргата? Набра номера и за нейно облекчение Чарли се съгласи, като предложи едно заведение, което знаеше под Аркадата.

Трийсет минути по-късно, след мудро пълзене в тежкото движение, насочено към плажовете, тя мина с колата си през портите на моргата, като видя с облекчение, че покритият вход, откъдето вкарваха и изнасяха телата далеч от очите на хората, беше празен — погребалният агент още не беше пристигнал.

Беше свалила покрива на колата и настроението ѝ се беше пооправило, когато се сети за нещо, което Рой Грейс ѝ беше казал преди няколко седмици, докато шофираше с него към една провинциална кръчма. *„Знаеш ли, в някоя топла вечер, когато пътувам така със свален покрив и когато ти си до мен, много ми е трудно да си представя, че на света нещо не му е наред!“*

Тя паркира синия си морис на обичайното му място срещу главния вход на сивата сграда с релефна мазилка на моргата, а после бръкна в чантата, за да извади телефона си и да предупреди сестра си, че ще закъснее. Но телефонът ѝ не беше там.

— По дяволите! — изруга тя на глас.

Как е могла да го забрави? Никога не излизаше от дома си без него. Нокията ѝ беше закачена за нея като с невидима пъпна връв.

Рой Грейс, какво, по дяволите, си направил с главата ми!

Клео свали покрива на колата, макар че възнамеряваше да отсъства за кратко, а после я заключи. След това, застанала под външната наблюдателна камера, вкара ключа в ключалката на вратата за персонала на моргата и го завъртя.

* * *

Една от колите в плътния поток на кръговото движението по „Луис Роуд“, от обратната страна на портите от ковано желязо на моргата, беше черна тойота приус. За разлика от повечето коли в движението, вместо да продължи надолу към крайбрежния булевард, тя зави наляво в улица, успоредна с тази на моргата, после тръгна бавно нагоре по стръмния хълм с малки къщи близнаци от двете страни, докато търсеше място за паркиране. Милиардерът на време се усмихна. Точно пред него имаше място, колкото му беше необходимо, не повече. Чакаше го.

После отново засмука ръката си. Болката се засилваше; замъгляваше му мисленето. И на вид раната не изглеждаше добре. Беше се подула още повече през нощта.

— Проклета малка кучка! — изкрещя той във внезапен изблик на гняв.

* * *

Макар че Клео беше работила осем години из моргите, тя все още бе възприемчива към миризмите. Воняга, която я удари днес, когато отвори вратата, почти я повали физически назад. Като всички, които работеха в моргата, отдавна се беше научила да диша през устата, но смрадта на гниещо месо — кисела, остра, зловонна — висеше тежка и лепнеща във въздуха, като че ли натежала от допълнителни атоми, и я обвиваше като в невидима мъгла, завихряйки се около нея и прониквайки през всяка пора в кожата ѝ.

Възможно най-бързо, задържайки дъх и забравила за разговорите, които трябваше да проведе, тя бързо мина покрай офиса си и влезе в малка съблекалня. Смъкна чифт чисти зелени панталони и туника от закачалката, мушна крака в белите гумени ботуши, измъкна чифт латексови ръкавици от опаковката им и намушка в тях влажните си ръце. После си сложи маска на лицето; не че щеше да намали много миризмата, но малко щеше да помогне.

Сви надясно, мина по късия коридор, облицован със сиви плочки, влезе в приемната до главната зала за аутопсии и включи лампите. Мъртвата беше вписана като „неизвестна жена“ — название, което даваха на всички неидентифицирани жени, които

донасяха тук. На Клео винаги ѝ се струваше страшно тъжно да си мъртъв и неидентифициран.

Жената лежеше на стоманената маса до още три трупа, подредени един до друг, с откъсната ръка, поставена между краката, с провиснала назад права коса с малко водорасълче в нея. Клео се приближи, като бързо размаха ръка и подплаши дузина трупни мухи във въздуха, които литнаха из помещението. През миризмата на тлен различаваше и друга една силна миризма. Дъха на море. И внезапно, измъквайки нежно водорасълчето от косите на жената, я обхвана несигурност за срещата със сестра ѝ на плажа.

После извън звънецът на задната врата. Беше пристигнал погребалният агент. Тя провери камерата за наблюдение, преди да отвори задните врати към товарно-разтоварния отдел и да помогне на двама младежи в ежедневни дрехи да натоварят труповете в пластмасовите им чували отзад на дискретен кафяв микробус. После те заминаха. Тя заключи старателно вратите на товарно-разтоварния отдел и се върна в приемната.

От шкафа в ъгъла извади бял найлонов чувал за трупове и се върна при тялото. Мразеше да се занимава с удавници. Кожата им след няколко седмици във водата беше призрачно восъчнобяла и тъканта като че ли се изменяше и заприличваше на леко люспесто свинско. Терминът беше „адипоцир“. Първият техник в моргата, с когото бе работила Клео и който имаше вкус към зловещото, ѝ беше казал с блясък в очите, че другото му известно название било „гробищен восък“.

Устните, очите, пръстите, част от бузите, гърдите и вагината на жената бяха изядени от малки рибки или раци. Зле огризаните ѝ гърди висяха сбръчкани и отметнати наляво и надясно, като голяма част от вътрешната им тъкан липсваше, наред с последната трошица достойнство на бедното същество.

„Коя ли си ти?“ — запита се Клео, докато отваряше чувала и го подпъхваше под нея, като я повдигна леко, но внимателно да не се разкъса плътта.

При огледа миналата нощ, заедно с двамата униформени полицаи, инспектора и полицейския хирург, както и Рони Уотсън от съдебния следователския отдел, не откриха видими признаци, че е била убита. По тялото нямаше белези освен одраскванията при

търкалянето на тялото по чакъла от приливните вълни, макар че тя беше в напреднал стадий на разложение и уликите може би вече бяха заличени. Съдебният следовател беше уведомен и им беше разрешено да докарат тялото в моргата за аутопсия и за идентифициране — най-вероятно по зъбите — в понеделник.

Клео отново я огледа внимателно сега, като провери за охлузване около врата, което можеше да са пропуснали, или пък за входна рана от куршум, като се опитваше да научи нещо за мъртвата. Винаги беше трудно да се определи възрастта на труп, прекарал известно време във водата. Годиците й можеха да бъдат някъде от средата на двайсетте до четирийсетте, предположи тя.

Можеше да е плувкиня, която се е удавила, или да е паднала от лодка. Жертва на самоубийство може би. Или пък, както се случваше понякога, погребение в морето, при което тежестите са се оказали недостатъчни и тялото е изплувало, въпреки че в морето погребваха по-скоро мъже, отколкото жени. Или пък би могла да бъде една от хилядите, изчезващи просто така всяка година. *Изчезнало лице.*

Клео вдигна внимателно откъсната ръка и я постави на празната маса до тялото. После много нежно започна да преобръща трупа по корем, за да провери гърба й. Докато се занимаваше с това, чу леко щракане вътре в сградата.

Вдигна глава и се заслуша за миг. Прозвуча като отваряне и затваряне на външната врата.

— Санди! — изкрещя той. — САНДИ!!!

Измъкваше му се. Мамка му, тичаше бързо!

С бяла тениска, сини велосипедни шорти и маратонки, стиснала малка чантичка в ръка, жената тичаше по една алея покрай езерото. Грейс я последва, разминавайки се с някаква статуя, и я видя как криволичи между няколко играещи деца. Заобиколи рязко два шнауцера, които се гонеха. Отново на алеята покрай модно облечена жена на кон и рояк достолепни дами, които се занимаваха със спортно ходене по двойки.

Рой вече съжаляваше за изпитата бира. По лицето му се лееше пот и щипеше в очите, като почти го заслепяваше. Срещу него идваха двама на ролкови кънки. Той зави наляво. И те завиха наляво. Той зави надясно. И те завиха надясно. Той отчаяно се хвърли надясно в последната минута, като удари крака си в една малка пейка и падна по очи, с пейката под себе си, която му се заби в корема.

— *T'schuldigen*^[1]! — едно от момчетата на ролкови кънки, висок юноша, се беше навел над него с разтревожено лице. Другото момче коленичи и му подаде ръка.

— Всичко е наред — задъха се той.

— Американец ли сте?

— Англичанин.

— Толкова съжалявам.

— Добре съм, добре, благодаря. Вината е моя. Аз... — ядосан и с чувството, че прилича на глупак, той пое ръката на момчето и се остави да го изправят на крака. Веднага щом стана, очите му затърсиха Санди.

— Наранили сте си крака — каза другото момче.

Грейс почти не погледна раната, видя, че джинсите му са разпрани на левия глезен и че тече кръв, но не го беше грижа.

— Благодаря ви, *Danke* — каза той, като се озърташе на всички страни.

Беше изчезнала.

Алеята продължаваше право напред няколкостотин метра през гъста гора, а в далечината се разширяваше в поляна. Имаше обаче и отклонение надясно, през тесен мост с метални перила.

Мамка му, мамка му, мамка му.

Закърши ръце от притеснение. *Мисли!*

Накъде е свърнала? Накъде би могла?

Той се обърна отново към момчетата с ролковите кънки.

— Извинете ме, но кой е най-късият път оттук до улицата отвън?

Посочвайки моста, едно от тях каза:

— Ето това е най-късият път до улицата. Това е единственият път.

Той им благодари, запрепъва се няколко метра, обмисляйки какво да прави, после сви надясно, като си проби път през група велосипедисти, които идваха към него откъм моста, и затича по-бързо, пренебрегвайки парещата болка в крака си. Санди щеше да тръгне към изхода от парка, предполагаше той. Премина в куцукащ спринт, като избягваше препълнената алея, а тичаше по тревата до нея и хвърляше по един поглед напред към пейките, стрелкащите се кучета, плажуващите, но най-вече с очи, приковани в далечината, търсейки отчаяно проблясък от руса коса.

Беше тя! Беше мернал само част от профила ѝ и не можа да разгледа добре лицето ѝ, но това му стигаше. *Беше Санди. Трябваше да е тя!* Защо, по дяволите, щеше иначе да бяга, ако не беше тя?

Продължаваше да тича, а отчаянието притъпяваше болката му. Не можеше да дойде толкова далеч, толкова ужасно далеч, само за да я остави да му се измъкне по този начин.

Къде си?

За момент ярък слънчев лъч светна точно в очите му, като лъч на фенерче. Отражение от автобус, който пътуваше по улицата, на не повече от стотина метра. После видя друг проблясък. Този път не беше слънчев лъч.

Заобиколи една весела група, която се снимаше, точно когато светна камерата, пробяга по края на орфаната трева и стигна празната улица с гората на парка от двете страни, когато автобусът замина. От Санди нямаше и следа.

После я видя отново, когато автобусът замина, на стотина метра от него тя все още тичаше!

— САННДДИ-И-И! — изкрещя с всичка сила.

Тя спря за миг и погледна в неговата посока, като че ли се чудеше кого вика той.

За да не се съмнява, той размаха отчаяно ръка и заспринтира към нея, крещейки: „Санди! Санди! Санди!“

Но тя вече тичаше отново и изчезна зад един завой. Появиха се двама конни полицаи, които се насочваха към него, и за миг той си помисли дали да не ги помоли за помощ. Претича обаче покрай тях, усещайки бдителните им погледи.

После в далечината видя жълта стена на сграда. Тя тичаше покрай червен светофар и кофа на колелца, по някакъв мост, покрай сградата и няколко скупчени автобуса.

После спря до паркирано сребърно БМВ и затърси нещо в чантичката си... сигурно ключа, предположи той.

Изведнъж се озова до нея, задъхан от тичането.

— Санди! — възкликна той възторжено.

Тя обърна глава, дишайки тежко, и му каза нещо на немски.

А после, вече разглеждайки я както трябва, той разбра, че това не е Санди.

Изобщо не беше тя.

Духът му рухна като асансьор със скъсан кабел. Имаше същия профил, обезпокоително подобен, но лицето беше по-широко, по-плоско, много по-грозно. Не можеше да види очите ѝ зад тъмните очила, но не му и трябваше. Устата не беше на Санди; беше малка уста с тесни устни. Нямахме и великолепната копринена кожа на Санди; това лице носеше следи от младежко акне.

— Аз... съжалявам. Толкова съжалявам.

— Англичанин ли сте? — каза тя с приятна усмивка. — Мога ли да ви помогна?

Вече беше извадила ключа си, беше го вкарала в ключалката и вратите се отвориха. Тя дръпна вратата на шофьора и зарови, търсейки нещо вътре. Той я чу как дрънчи с шепя монети.

— Съжалявам — каза той. — Аз... аз сгреших. Взех ви за друг човек... мислех, че сте някой, когото познавам.

— А аз забравих, че ми е изтекло времето! — и тя се потупа по главата, посочвайки колко е глупава. — Тук полицията глобява много бързо. Билетът за паркиране е само за два часа!

Тя измъкна шепа евро от джоба на вратата.

— Моля ви, може ли да ви попитам нещо? А-а... бяхте ли тук... в четвъртък? Приблизително по същото време?

Тя сви рамене.

— Мисля, че да. В такова време идвам често. — Замисли се малко. — Миналия четвъртък ли? — каза.

— Да.

Тя кимна с глава.

— Определено. Със сигурност.

Грейс поблагодари и тръгна да си върви. Дрехите му лепнеха от пот. По лявата му маратонка се стичаше струйка кръв. След малко видя Макс Кулен, който се приближаваше. Чувстваше се абсолютно смазан. Вдигна мобилния си телефон и го поднесе до ухото си, когато жената тръгна към апарата за таксуване. Но не се обади никъде. Направи й снимка.

---

[1] Разговорен вариант на Entschuldigen, „Извинявайте“. — Бел.прев. ↑

Клео продължи да се вслушва. Със сигурност беше чула „щрак“. Зарязвайки на средата задачата си да преобърне слабия, крехък сив труп, тя внимателно го отпусна отново на стоманената маса. „Ало?“ — извика с приглушен от маската глас.

После застана неподвижна, като се вслушваше и гледаше тревожно през вратата към тихия, покрит с плочки коридор. „Ало? Кой е там?“ — провикна се по-високо, като усети как гърлото ѝ се стегна. Свали маската и я остави да виси на връзките: „Ало?“

Тишина. Чуваше се само тихото бръмчене на хладилниците.

Побиха я тръпки от страх. Нима беше оставила отворена външната врата? Със сигурност не, тя *никога* не я оставяше отворена. Опита се да мисли ясно. Миризмата, когато отвори вратата — да не би да я беше отворила, за да влезе малко чист въздух?

Нямаше начин, едва ли е била толкова глупава. Винаги затваряше вратата; тя се заключваше автоматично. Разбира се, че я беше затворила!

Тогава защо човекът не отговаряше?

А във все по-силно блъскащото си сърце вече знаеше отговора на това. Наоколо се мотаеха разни откачалки, специално привлечани от моргите. В миналото се бяха промъквали с взлом няколко пъти, но засега последните системи за сигурност действаха като ефективно възпиращо средство, поне през последната година и половина.

Изведнъж се сети за монитора на наблюдателната камера на стената и го погледна. Той показваше неподвижна черно-бяла картина на асфалта пред вратата, с лехата цветя и част от тухлената стена отзад. В кадър влизаха и задните мигачи и броня на колата ѝ.

После отчетливо чу шумолене на дрехи в коридора.

Цялото ѝ тяло настръхна. За миг замръзна, мислите ѝ се въртяха лудо, опитвайки се да се заловят за нещо. На полицата до шкафа с витрината имаше телефон, но тя нямаше време да стигне до него. Тя се огледа трескаво за някакво оръжие, което да ѝ е подръка. За миг

абсурдно ѝ се дощя да грабне ръката на трупа. Страхът опъна кожата ѝ, усещаше скалпа си, сякаш си беше сложила плувна шапка.

Шумоленето приближаваше. Видя една сянка да се движи по плочките.

После внезапно страхът ѝ се превърна в гняв. *Който и да беше, нямаше никакво право да е там.* Реши, че няма да позволи да я стресне или сплаши някакъв психар, който получаваше удоволствие от това да влезе с взлом в моргата. *Нейната* морга.

С няколко бързи, решителни стъпки тя стигна до шкафа с витрината, отвори шумно вратата и извади най-големия от професионалните ножове за рязане. После, стискайки го здраво за дръжката, изтича към отворената врата. И се сблъска с писък на ужас с висока фигура в оранжева тениска и светлозелени шорти, която я стисна за китките, притискайки ги до тялото ѝ. Ножът изтрака на пода.

Марсел Кулен спря до бордюра и посочи през улицата. Рой Грейс видя голям, бежов на цвят магазин на ъгъла. На витрините му бяха подредени книги, а вътре беше тъмно. Имаше лампиони на крачета, които светеха, но те бяха по-скоро за украса, отколкото за светлина. Напомняха на Грейс за светулки.

Отпред на магазина с елегантни сиви букви пишеше „МЮНХЕНСКА ЧИТАЛНЯ“. А друг надпис съобщаваше „ВТОРА УПОТРЕБА КНИГИ НА АНГЛИЙСКИ“.

— Исках само да ти покажа магазина. Утре ще проверя в него — каза германският детектив.

Грейс кимна. След като беше изпил две големи бири и беше изял един братвурст с кисело зеле и картофи, сега определено се чувстваше замаян. Всъщност имаше проблем да държи очите си отворени.

— Ти ми каза, че Санди четяла много?

Четяла. Думата го подразни вътрешно. Не обичаше, когато хората говореха в минало време за Санди, като че ли беше мъртва. Но я остави да мине покрай ушите му. Подсъзнателно той самият използваше често същото време. Почувствал се внезапно изпълнен с енергия, отговори:

— Да, така е, винаги. Криминалета, трилъри... всякакъв вид мистерии. Биографии също... особено обичаше да чете за жени изследователки.

Кулен отново включи на скорост и те потеглиха.

— Как беше... имате една такава поговорка на английски... Горе главата?

Грейс потупа приятеля си по ръката.

— Имаш добра памет!

— Сега ще идем в полицейското управление. Там имат данни за изчезналите. Имам една приятелка, Сабине Томас, която отговаря за този отдел. Тя идва да ни посрещне.

— Благодаря — каза Грейс. — Много мило от нейна страна, в неделя.

Оптимизмът от началото на деня го беше напуснал и сега се чувстваше изтощен, осъзнал отново колко непосилна е задачата му. Гледаше как покрай тях се плъзгаха празни улици, магазини, коли и пешеходци. Тя би могла да бъде навсякъде. В някоя стая зад една от тези фасади, във всяка една от тези коли, на всяка една от тези улици. А това беше само един град. В колко още милиони, милиони големи и малки градове на света би могла да бъде?

Той откри бутона на вратата си и свали стъклото. В лицето му лъхна зноен, влажен въздух. Чувството, че се е държал като глупак, когато се върна обратно на масата след безплодната си гонитба, беше изчезнало, но сега се чувстваше изгубен.

Някак си след обаждането на Дик Поуп смяташе, че само да пристигне в Английската градина и ще намери там Санди. Да го чака. Като че ли това, че беше оставила Дик и Лесли Поуп да я видят, беше нейният хитър начин да му предаде послание.

Каква тъпотия!

— Ако искаш, по пътя за офиса можем да минем по „Мариенплац“. Това е малко отклонение. Оттам може да отидем до „Виктуалиенмаркт“, мястото, където ти казах, че един англичанин може да иде за някои храни.

— Да, благодаря.

— После ще идем у дома и ще се запознаеш със семейството ми.

Грейс му се усмихна, имаше ли представа германецът колко му завиждаше за очевидната нормалност на живота му. После внезапно иззвъня телефонът му. Грейс погледна дисплея.

Частен номер.

Остави го да звънне още няколко пъти, докато се колебаеше. Сигурно беше нещо свързано с работата, а той не беше в настроение да говори с никого от службата си точно сега. Но съзнаваше отговорностите си. С натежало сърце натисна зеленото копче.

— Йо!

Беше Глен Брансън.

— К'во има?

— Къде си?

— В Мюнхен.

— В Мюнхен! Все още ли си там?

— Тук съм само от няколко часа.

— Какво, по дяволите, правиш там?

— Опитвам се да ти купя кон.

Продължително мълчание.

— Да ми купиш какво! — а после: — О, да, разбрах. Много смешно. Мюнхен... мамка му, човече. Гледал ли си този филм „Нощен влак до Мюнхен“?

— Не.

— На режисьора Карол Рийд.

— Никога не съм го гледал. Моментът не е подходящ за обсъждане на филми.

— Да-а, ами ти гледаше „Третият“ онази вечер. Той е на същия режисьор.

— Затова ли ми се обаждаш да ми го кажеш?

— Не — той беше на път да добави нещо, когато Кулен се пресегна през Грейс, за да посочи една доста невзрачна сграда.

— Задръж за момент — Грейс закри слушалката.

— *Bierkeller*^[1], от която изхвърлили Хитлер, защото не си платил сметката! — каза Кулен. — Така казват!

— Току-що минавам покрай кръчмата на Адолф Хитлер — информира Грейс приятеля си.

— Така ли? Ами продължавай нататък. Ние имаме проблем.

— Казвай, де.

— Голям. Страхотен. Разбра ли?

— Целият съм в слух.

— Звучиш ми ядосан. Да не си пил?

— Не — отговори Грейс, като се стегна. — Казвай.

— Имаме още едно убийство — изстреля детектив сержантът. — Сходно е с това на Кати Бишоп.

И изведнъж Рой Грейс седна изправен като бастун.

— С какво е сходно?

— Млада жена... на име Софи Харингтън, е намерена мъртва с газова маска на лицето.

По гръбнака на Грейс премина студена тръпка.

— Мамка му. Какво още знаеш?

— Какво още ти трябва? Казвам ти, човече, че трябва да довлечеш задника си тук.

— Имате си инспектор Мърфи. Тя може да се оправи.

— Дубльорка ти е — каза Брансън пренебрежително.

— Щом искаш, наричай я така. Що се отнася до мен, тя е моят заместник старши следовател.

— Нали знаеш какво казвали за дубльорката на Грета Гарбо?

Опитвайки се да се сети за някой филм, който е гледал с тази легенда на екрана, Грейс отвърна раздражително:

— Не, какво казват?

— Че дубльорката на Грета Гарбо можела да прави всичко, което прави Грета Гарбо, с изключение на *онова*, което прави Грета Гарбо.

— Много ласкателно.

— Схвана ли?

— Схванах.

— В такъв случай качи си задника на следващия самолет. Алисън Воспър си мисли, че ти е докопала скалпа. Не давам пет пари за тези политически ходове, но давам пет пари за теб. И имаме нужда от теб.

— Сети ли се да нахраниш Марлон?

— Марлон ли?

— Златната рибка.

— О, мамка му!

---

[1] Бирария. — Бел.прев. ↑

Клео се опита да изпищи, но писъкът заседна в гърлото ѝ. Тя се бореше неистово да освободи ръцете си, докато лицето на мъжа беше размазано пред разфокусирания ѝ поглед. Ритна силно с крак и го докачи по пищяла.

После чу гласа му.

— Клео!

Тих и жален:

— Клео! Аз съм! Всичко е наред.

Остра черна коса. Изненадано изражение на младото му, приятно лице. Облечен небрежно в оранжева тениска и зелени шорти, със слушалки в ушите.

— О, господи — тя спря да се бори и ченето ѝ увисна. — Дарън!

Той пусна ръцете ѝ много бавно и предпазливо, като че все още не беше сигурен дали нямаше да го намушка с ножа.

— Добре ли си, Клео?

Поемайки на едри глътки въздух, тя имаше чувството, че сърцето ѝ ще изхвъркне от гърдите. Отстъпи назад, погледна колегата си, после ножа на пода, после пак кафявите му очи. Като изтръпнала. Твърде изтръпнала, за да каже каквото и да било повече за момента.

— Толкова ме стресна — думите ѝ излязоха като изстрелян задъхан шепот.

Дарън вдигна ръце и махна слушалките си, като ги остави да висят на жиците. После отново вдигна ръце с жест, че се предава. Тя осъзна, че той трепери.

— Съжалявам — тя все още дишаше тежко и гласът ѝ прекъсваше. После се усмихна в опит да оправя нещата.

Все още несигурен, той попита:

— Толкова ли съм страшен?

— Аз... аз чух вратата — каза тя, като сега се чувстваше глупаво. — Извиках, но ти не отговори. Помислих, че си натрапник. Аз... аз бях... — тя поклати глава.

Той свали ръце и хвана слушалките.

— Аз слушах хеви музика — каза. — Изобщо не съм те чул.

— Толкова съжалявам.

Той посегна и разтри глезена си.

— Заболя ли те?

— Всъщност да! Но ще го преживея — на глезена му се виждаше гаден белег. — Изведнъж се сетих, че сме оставили тялото отвън. Помислих си, че в тази жега трябва да го вкарам в хладилника. Обадих ти се, но не отговори нито от къщи, нито от мобилния и аз реших да дойда и да свърша тази работа.

След като вече се чувстваше по-нормално, Клео отново му се извини.

Той сви рамене.

— Не се тревожи за това. Ама никога не съм си мислил, че да работиш в морга е спорт с физически контакт.

Тя се разсмя.

— Много, много съжалявам. Току-що преживях едно скапано денонощие. Аз...

— Забрави. Аз съм окей.

Тя погледна червения белег от удар на крака му.

— Чудесно е от твоя страна, че дойде. Благодаря ти.

— Следващия път ще си помисля — каза той добродушно. — Може би трябваше да остана на предишната си работа... имаше много по-малко насилие.

Тя се ухили. Спомни си, че на предишната си работа Дарън е бил помощник-месар.

— Хубаво е, че си готов да работиш в неделя — каза тя.

— Така се измъкнах от барбекюто у родителите на моята приятелка — каза той. — Това ѝ е минусът на тази работа. Не понасям барбекюта, откакто започнах работа тук.

— Ставаме двама.

И двамата си мислеха за жертвите от изгаряния. Обикновено кожата им беше почерняла и хрупкава като препечена свинска кожа. В зависимост от това колко дълго бяха горели, плътта им понякога беше сива и твърда, а понякога сурова и кървава като обгорено недопечено свинско. Клео беше чела някъде, че канибалските племена в Централна Африка наричали белите хора „дългите прасета“.

Разбираше напълно защо. Това беше причината много хора, които работеха в моргите, да не обичат барбекю. Особено когато печеха свинско.

Двамата заедно обърнаха трупа по корем и го огледаха отзад за татуировки, бенки и входни рани от куршуми, но не откриха нищо. С облекчение най-сетне сложиха жената в чувала, дръпнаха ципа и я вкараха в хладилник № 17. Утре щеше да започне процесът по идентифицирането ѝ. Меките тъкани по пръстите ѝ ги нямаше, значи не можеше да се вземат отпечатъци. Челюстта ѝ беше цяла, значи можеха да проверят за зъбен статус. ДНК-то беше съмнително — трябваше да фигурира вече в базата данни, за да направят сравнение. Описанието, снимките и мерките ѝ щяха да бъдат изпратени на „Телефона на доверието за изчезнали лица“ и съсекската полиция можеше да се свърже с приятелите и роднините на всеки обявен за изчезнал човек, който отговаряше на описанието на мъртвата.

А сутринта консултант-патологът д-р Найджъл Чърчман щеше да направи аутопсия, за да установи причината за смъртта. Ако при това откриеше нещо подозрително, щеше незабавно да спре работа, да уведомят съдебния следовател и тогава да повикат патолога от Министерството на вътрешните работи — или Надюшка, или д-р Тиобалд — да поеме по-нататък нещата.

Междувременно както на Клео, така и на Дарън им оставаха още няколко часа от великолепия августовски неделен следобед.

Дарън си тръгна пръв с малкия си червен нисан към барбекюто, без което можеше да мине. Клео стоеше на вратата, докато той замина, като не спираше да му завивда. Беше млад, пълен с ентузиазъм, щастлив с любовната си връзка и с работата си.

Тя от своя страна главоломно се приближаваше към неудобната половина на трийсетте. Обичаше работата си, но пък същевременно се и тревожеше за нея. Искаше да роди, преди да остарее твърде много. Но всеки път, когато си мислеше, че е пипнала мистър Който Трябва, той ѝ извърташе някой номер в лявото поле. Рой беше такъв прекрасен човек. Но точно когато си беше въобразила, че всичко е свършено, изскочи изчезналата му жена като дяволче на пружинка.

Клео включи алармата, излезе и заключи предната врата само с една мисъл в главата — да се прибере у дома и да види има ли

съобщение от Рой. После, докато пресичаше асфалта към синия си морис, се спря потресена.

Някой беше разрязал с нож черния платнен гюрук на колата. От предното до задното стъкло.

Жената зад дървения тезгях, отделен със стъкло, му връчи формуляр в тъмножълт цвят.

— Моля, попълнете името и адреса и другите подробности във формуляра — каза тя с уморен глас.

Изглеждаше така, сякаш беше седяла тук твърде дълго и му приличаше на музеен експонат във витрина, който бяха забравили да избършат от прах. Лицето ѝ беше бледо като на човек, който не излиза на въздух, а безформената ѝ кестенява коса висеше около лицето и раменете ѝ като завеса, откачена тук-таме от корниза.

Над рецепцията на отделението за злополуки и неотложна помощ на Кралската болница на графство Съсекс имаше електронна обява с големи жълти букви на черен фон, която в момента гласеше: „ВРЕМЕ НА ИЗЧАКВАНЕ 3 ЧАСА“.

Той внимателно прочете формуляра. Искаха му име, адрес, дата на раждане и близки роднини. Имаше място и за алергии, които би могъл да има.

— Всичко ли е наред? — попита жената.

Той вдигна подутата си дясна ръка.

— Трудно ми е да пиша — каза.

— Искате ли аз да ви го попълня?

— Ще се оправя.

После, опрян на тезгяха, се загледа във формуляра за известно време със замъглен от болка мозък, който изобщо не функционираше добре. Опитваше се да мисли бързо, но необходимите мисли не идваха в нужния ред. Внезапно се почувства замаян.

— Седнете и го попълнете — каза тя.

Озъбвайки се, той ѝ изкрещя:

— КАЗАХ, ЧЕ ЩЕ СЕ ОПРАВЯ!

Хората наоколо се заобръщаха стреснати. „Неразумно — помисли си той. — *Неразумно е да се привлича внимание.*“ Той

попълни бързо формуляра и после, като че ли да замаже нещата, в графата, „Алергии“, според него доста остроумно, написа „Болки“.

Но тя като че ли не забеляза, когато взе формуляра.

— Моля, седнете и изчакайте, при вас ще дойде сестра.

— Три часа ли? — попита той.

— Ще им кажа, че е спешно — каза тя безизразно, а после проследи предпазливо как странният мъж с дълга рошава кестенява коса, големи мустаци и брада и тъмни очила, облечен в размъкната бяла риза върху мрежест потник, сиви панталони и сандали, се насочи към едно празно място между мъж с кървяща ръка и възрастна жена с превързана глава и седна. След това взе телефонната слушалка.

Милиардерът на време извади блекбърито си от калъфа, закачен на колана, но преди да има време да направи каквото и да било, върху му падна сянка. Приятна на вид тъмнокоса жена към края на четирийсетте с униформа на сестра беше застанала пред него. На значката на ревера ѝ пишеше „Барбара Лийч — сестра ОЗНП“.

— Здравейте! — каза тя бодро. — Бихте ли дошъл с мен?

Въведе го в малка кабина и го помоли да седне.

— Какъв ви е проблемът?

Той вдигна ръката си.

— Нараних се, докато работех по колата.

— Преди колко време?

След като се замисли за малко, той каза:

— В четвъртък следобед.

Тя я огледа внимателно, като я обърна, а после я сравни с лявата му ръка.

— Изглежда се е инфектирала — каза. — Били ли сте си скоро инжекция против тетанус?

— Не си спомням.

Тя отново огледа ръката му замислено.

— Работили сте върху кола, така ли?

— Стара кола. Реставрирам я.

— Ще доведе лекар да ви види възможно най-бързо.

Той се върна на мястото си в чакалнята и насочи вниманието си към блекбърито. Включи се в мрежата, а после натисна за връзка с „Гугъл“.

Когато влезе в търсачката, затърси MG TF.

Това беше колата, която караше Клео Мори.

Въпреки болката и замъглените му мисли в главата му се оформяше план. Всъщност доста добър план.

— Направо брилянтен! — възкликна, не успял да контролира възбудата си. После веднага се сви в черупката си.

Тресеше се.

Това винаги беше знак за Божието одобрение.

Орязвайки с нежелание безценните си часове в Мюнхен, Грейс успя да се качи на по-ранен самолет. През деня времето в Англия се беше променило драстично и малко след шест вечерта, когато отиде да вземе колата си от многоетажния паркинг за кратък престой в „Хийтроу“, небето беше зловещо сиво и духаше студен вятър, с пръски дъжд по стъклото.

През дългите летни дни човек изобщо забравяше, че съществува такъв вятър, помисли си той. Беше като строго напомняне от майката Природа, че лятото няма да трае дълго. Дните вече се скъсяваха. След по-малко от месец щеше да дойде есента. После зимата. Още една година.

Отпуснат и изморен, той се замисли какво всъщност беше постигнал днес, като оставеше настрани поредната черна точка в тейфтерчето на Алисън Воспър. Постигна ли нещо изобщо?

Пъхна билета си в автомата и бариерата се вдигна. Дори и спортният рев на двигателя, когато даде газ, който обикновено обичаше да чува, днес му прозвуча не както трябва. Определено не палеха всичките четири цилиндъра. Като собственика си.

„Оправи се в Мюнхен. Обади ми се, когато се върнеш.“

Докато се насочваше към кръговото движение, за да хване М25, той набра мобилния на Клео. Телефонът зазвъня. После чу гласа ѝ, малко завален и заглушаван от фоновия шум, който вдигаше някаква джазова музика.

— Йо! Старши детектив Рой Грейс! Къде си?

— Току-що излязох от „Хийтроу“. А ти?

— Напиваме се тук с малката ми сестричка, вече сме на третия „Морски бриз“... не... излъгах... поправка! Вече сме на *петия* „Морски бриз“ на крайбрежния булевард, под Аркадата. Духа бесен вятър, но има страхотен оркестър. Ела да ни правиш компания!

— Трябва да стигна до едно местопрестъпление. По-късно?

— Едва ли още дълго ще бъдем в съзнание!

- Значи не си дежурна днес?
- Почивен!
- Да намина ли по-късно?
- Не гарантирам, че ще съм будна. Но можеш да опиташ.

* * *

Когато беше дете, „Чърч Роуд“ в Хоув беше скучна задна улица, в която преливаше натоварената търговска „Уестърн Роуд“ на Брайтън, някъде на запад от супермаркет „Уейтроуз“. Бяха я пооправили значително през последните години, с модни ресторанти, деликатесни магазини и магазини със стоки за клиенти под деветдесет години.

Както и по-голямата част от този град, много от познатите имена от миналото по „Чърч Роуд“, като бакалията на Кълън, аптеката на Парис и Грийн, универсалните магазини на Хил от Хоув и на Плъмър Родис, бяха изчезнали. Бяха останали съвсем малко. Такава беше хлебарницата на Фофар. Той зави покрай нея вдясно, продължи по някаква еднопосочна улица, сви вдясно на върха и после пак вдясно, право в Нюманс Вилас.

Както в повечето жилищни квартали, където даваха квартири срещу нисък наем в този преходен град, улицата беше отрупана с табели на агенции за квартири под наем. Номер 17 не правеше изключение. На табелка с големи букви на „РАНД & КО“ рекламираха двустаен апартамент под наем. Под табелата едър униформен полицай с клипборд в ръка стоеше пред оградената част от паважа със синьо-бяла полицейска лента. На улицата бяха паркирани няколко познати коли. Грейс видя очертанията на колата за тежки произшествия, няколко други полицейски коли, паркирани в две редици, от които тясната улица изглеждаше още по-тясна, и както забеляза, групичка медийни репортери с добрия стар Кевин Спинела сред тях.

Анонимен в частната си алфа, Грейс мина покрай тях и си намери място на двойните жълти линии зад ъгъла, на „Чърч Роуд“. След като изгаси двигателя, поседя неподвижно за малко.

Санди.

Какво щеше да предприеме отгук нататък? Ще чака Кулен да открие нещо? Ще се върне в Мюнхен за по-дълго време? Имаше

повече от две седмици отпуск — с Клео бяха обсъждали да отидат някъде двамата, като тя може би щеше да го придружи на полицейския симпозиум в Ню Орлиънс в края на този месец. Но в този миг той се разкъсваше.

Ако Санди беше в Мюнхен, той можеше да я намери, ако разполагаше с време. Днешният ден наистина беше глупав. Никога нямаше да успее да постигне кой знае какво само за няколко часа. Но поне затъркаля топката и направи каквото можа. Марсел Кулен беше надежден мъж, ще положи за него всички усилия. Ако се върнеше за една седмица, може би щеше да бъде достатъчно. Можеше да изкара една седмица в Мюнхен и една в Ню Орлиънс с Клео. Можеше да го осъществи... ако успееше да я убеди. Едно голямо ако.

Превключвайки незабавно на задачата, която му предстоеше, той извади куфарчето си от багажника и се запъти към номер 17. Няколко репортери му извикаха, едно нетърпеливо момиче му пъкна микрофон под носа и засвяткаха светкавици.

— Без коментари на този етап — каза той твърдо.

Внезапно пътя му прегради Кевин Спинела.

— Още едно ли, старши детектив? — попита той тихичко.

— Още едно какво?

Спинела още повече понижи глас, като го погледна заговорнически.

— Знаете какво имам предвид. Нали?

— Ще ти кажа, като видя с очите си.

— Не се притеснявайте, старши детектив. Ако не видите вие, някой друг ще го направи — и Спинела се потупа с пръст отстрани по носа. — Източници!

С приятната мисъл как му забива едно кроше до безсъзнание, почти чувайки как костите в носа на Спинела се трошат, Грейс мина покрай него и се подписа на клипборда. Полицаят му каза да се качи на последния етаж.

Той се провря под лентата, после извади от куфарчето си неизползван костюм за еднократно ползване и започна тромаво да го навлича. За свое неудобство едва не се плюсна пред всички съсекски медии в опит да вкара двата си крака в един крачол. Зачервен, се оправи, навлече върху обувката си шушони и накрая чифт латексови ръкавици и влезе вътре.

Затваряйки подире си входната врата, спря в антрето и подуши въздуха. Усети обичайната миризма на стари килими и варени зеленчуци, типична за хиляди подобни овехтели стари сгради, в които беше влизал през годините. Не се носеше смрад на разлагащ се труп, което означаваше, че жертвата не беше мъртва от дълго време — нямаше да са необходими много дни при такава гореща лятна вълна, за да се усети вонята на разлагащ се труп. Слабо утешение, помисли си той, като забеляза, че лентата се качваше нагоре по стълбите, маркирайки пътя за влизане и излизане — което отбеляза със задоволство. Поне полицейският екип, който беше пристигнал тук, си знаеше задълженията, за да се избегне замърсяване на местопрестъплението.

Нещо, което трябваше да направи и той самият. Нямаше да е много умно да се качи горе поради риска да насложи замърсяване, около което да пълзят кой знае колко време. Вместо това той извади мобилния си телефон и се обади на Ким Мърфи, като й каза, че е долу.

На първия етаж видя облечен в бяло криминолога Еди Грибъл. Беше коленичил на пода и вземаше проба. Той му кимна. Показа се и втори криминолог, Тони Морингтън, облечен по същия начин, който нанасяше контрастен прах върху стената за отпечатьци.

— Добър вечер, Рой! — провикна се той бодро.

Грейс вдигна ръка.

— Прекарваш си приятно неделата?

— Извинение да изляза от къщи. И Белинда да може да гледа каквото си поиска по телевизията.

— Абе винаги има и положителна страна! — отвърна Грейс мрачно.

Малко по-късно две съответно облечени и закачулени фигури се появиха и слязоха по стълбите. Едната беше Ким Мърфи с видеокамера в ръка, а другата — главен инспектор Брендан Дуйган, висок, едър, симпатичен полицаи с благо червено лице и рано побеляла коса, остригана нула номер. Дуйган беше дежурният старши следовател, извикан на местопрестъплението, както разбра Грейс по пътя. Той съответно беше повикал Ким Мърфи заради сходствата с убийството на Кати Бишоп.

След като размениха кратки любезности, Мърфи пусна на Грейс видеозаписа от местопрестъплението. Той го изгледа на малкия екран

на камерата.

След като поработиш такава работа няколко години, започваш да мислиш, че си претръпнал на всякакви ужаси, че вече всичко си видял и че нищо повече не може да те изненада или шокира. Но от кадрите, които гледаше сега, го прониза тъмна, студена тръпка.

Взирайки се в подскачащите кадри на закачулените и облечени в бяло криминолози, лазещи на колене, на още един, който стоеше, и на Надюшка де Санча, коленичила в края на леглото, той видя алабастрово бялото голо тяло на млада жена с дълга кестенява коса, просната на леглото с противогаз на лицето.

Беше почти точно копие на състоянието, в което бе открита Кати Бишоп.

Само дето Кати като че ли не се беше борила. Камерата сега показваше, че тази млада жена с положителност се беше съпротивлявала. На пода имаше счупена чиния, със следи от нея по стената. Счупено огледало на тоалетка, шишенца с парфюми и кутийки с грим, разхвърляни по цялата стая, заедно с кръв, размазана по стената, точно над горната бяла дъска на леглото. Последва дълъг кадър на абстрактна литография на редица шезлонги в рамка, паднала на пода, със счупено стъкло.

Брайтън си вземаше своя дял от убийства през годините, но за късмет досега не беше омърсявай от призрака на сериен убиец. Сериите убийства не бяха дори област, за която на Грейс да се е налагало да научи повече... досега.

Наблизо бибипкаше автомобилна аларма. Той я изключи от съзнанието си, докато се взираше в кадъра с мъртвата жена. На годишните симпозиуми, организирани от Международната асоциация на следователите на убийства, които предимно се организираха в САЩ, редовно посещаваше лекциите на старшите следователи на серийни убийства. Опитваше се да си припомни сходни черти. Засега Спинела държеше на думата си и в пресата не бяха споменали за противогаза, значи не ставаше дума за плагиатствано убийство.

Едно от нещата, които си спомняше ясно от някаква лекция, беше обсъждането на страха, който обхващаше обществеността, когато обявяваха, че има сериен убиец. Но пък обществеността имаше право да знае, имаше *неужда* да знае.

Грейс се обърна към главен инспектор Дуйган.

— Какво имаме засега?

— Надюшка предполага, че младата жена е мъртва повече или по-малко от два дни.

— Някаква идея как е станало?

— Да — Ким Мърфи включи камерата и даде увеличение, посочвайки гърлото на младата жена. Виждаше се тъмноредвена следа от охлузено, особено ясно, когато светна светкавицата на камерата на полицейския фотограф.

И Грейс почувства стомаха си пълен с олово още преди Ким да го потвърди.

— Идентично на Кати Бишоп — каза тя.

— Значи имаме работа със сериен убиец... каквото и да означава това? — попита Грейс.

— От онова, което видях дотук, Рой, още е твърде рано да се каже — отвърна Дуйган. — И аз не съм точно експерт по серийните убийства. За мой късмет не съм имал работа с нито едно.

— Ставаме двама.

Грейс мислеше усилено. Убити са две привлекателни жени, очевидно по сходен начин, с разлика от двайсет и четири часа.

— Какво знаем за нея?

— Смятаме, че се казва Софи Харингтън — каза Мърфи. — Тя е на двайсет и седем години и работи във филмова продуцентска компания в Лондон. Преди малко отговорих на обаждането на млада жена на име Холи Ричардсън, която твърди, че е най-добрата ѝ приятелка. Опитвала се да се свърже с нея вчера целия ден... снощи трябвало да ходят заедно на някакво парти. За последен път Холи говорила с нея някъде към пет часа в петък следобед.

— Това все пак е помощ — каза Грейс. — Поне знаем, че тогава е била жива. Някой разпитал ли е Холи Ричардсън?

— Ник отиде да я намери.

— И мис Харингтън явно се е борила ожесточено — добави Дуйган.

— Стаята е като след погром — каза Грейс.

— Надюшка откри нещо под нокътя на един от палците на краката ѝ. Парченце плът.

Грейс усети внезапен прилив на адреналин.

— Човешка плът?

— Така смята.

— Дали пък не е одрала нападателя си по време на борбата?

— Възможно е.

И внезапно, с изострена до крайност памет, Рой Грейс си спомни наранената ръка на Брайън Бишоп. И че беше в неизвестност няколко часа в петък вечер.

— Искам ДНК проба от плътта — каза той. — Спешно.

Докато говореше, вече използваше мобилния си телефон.

Линда Бъкли, служителката за връзки със семействата, отговори на второто му позвъняване.

— Къде е Бишоп? — попита той.

— Вечеря с роднините си. Върнали са се от Аликанте.

Той попита за адреса, после се обади по мобилния на Брансън.

— Йо, старче... к'во има?

— Какво правиш в момента?

— Ям неприятно здравословни вегетариански канелони от фризера ти, слушам боклучавата ти музика и гледам древния ти телевизор. Човече, защо още нямаш плосък екран, както по цялата планета?

— Загърби проблемите си. Идваш да работиш — каза Грейс и му даде адреса.

Тишината се нарушаваше на моменти от звън на чаена лъжичка, с която Мойра Дентън разбъркваше чая във фината си чаша от китайски костен порцелан. Брайън Бишоп не изпитваше удоволствие от общуването с тъста и тъщата си. Знаеше, че това отчасти се дължеше на факта, че самите те не се разбираха много-много. Спомняше си един цитат, който бе прочел някъде, за хора, които водят живот на тихо отчаяние. За съжаление според него нищо не би могло да опише по-точно отношенията между Франк и Мойра Дентън.

Франк беше сериен предприемач... и сериен неудачник. Брайън инвестира малко пари в последното му начинание — фабрика за производство на биологическо дизелово гориво от пшеница в Полша — по-скоро в знак на семейна солидарност, отколкото в очакване да реализира печалба, и толкова по-добре, защото бизнесът фалира, също както и всеки друг преди него, до който се докоснеше Франк. Висок мъж около седемдесетте, на който едва сега възрастта бе започнала да личи, Франк Дентън беше също така и сериен ебач. Носеше косата си стилно дълга, макар че сега беше с мръсно оранжев оттенък заради някаква боя, лявото му око имаше дефект в клепача и постоянно изглеждаше полуотворено. Някога приличаше на Брайън на симпатичен, разпуснат пират, макар че сега, седнал мълчаливо прегърбен напред в креслото си в миниатюрния, горещ до сваряване апартамент, небръснат, с несресана коса, облечен в смачкана бяла риза, му приличаше само на тъжен, запуснат и сломен старец. Чашата му с коняк стоеше недокосната, с тумбестата бутилка на „Торес 10 Гран Резерва“ до нея.

Мойра седеше срещу него от другата страна на резбованата дървена масичка за кафе, върху която се виждаше вчерашният брой на „Аргъс“ с мрачното му заглавие. За разлика от съпруга си, тя беше положила усилие да изглежда добре. В средата на шейсетте, все още беше хубава жена и щеше да изглежда още по-хубава, ако не беше

позволила на горчивината толкова да набразди лицето ѝ. Боядисаната ѝ в черно коса, вдигната пищно нагоре, беше сресана елегантно. Носеше семпло, свободно сиво горнище, плисирана тъмносиня пола и черни обувца без токове, беше сложила и грим.

На телевизионния екран с изключен звук един лос тичаше по някаква поляна. Тъй като семейство Дентън живееха през повечето време в апартаментата си в Испания, дори и в разгара на лятото намираха Англия за непоносимо студена. Затова държаха централното отопление в апартаментата си близо до крайморския булевард пуснато почти на 27 градуса. И прозорците бяха затворени.

Седнал в едно тапицирано със зелен велур кресло, Брайън се потеше. Той отпиваше от бирата си „Сан Мигел“, а коремът му куркаше, въпреки че Мойра току-що беше сервирала вечеря. Той почти не докосна студеното пиле и салатата, нито пък компота от праскови. Просто нямаше никакъв апетит. Нито пък му се говореше много. Тримата седяха и мълчаха през повечето време, откакто бе дошъл преди няколко часа. Обсъждаха дали да погребат или да кремират Кати. Брайън не беше провеждал разговор на тази тема с жена си, но Мойра настояваше твърдо, че Кати би искала да я кремират.

После обсъдиха подробностите около погребението, задържано, докато съдебният следовател не освободеше тялото, което Франк и Мойра вчера бяха отишли да видят в моргата. При разговорите и двамата се разплакаха.

По понятни причини тъстът и тъща му се измъчваха много от смъртта на Кати. Тя беше не само единственото им дете — тя беше единственото истински ценно нещо в техния живот, както и спойващото ги вещество. Една особено неприятна Коледа, когато Мойра изпи твърде много шери, шампанско, а после ликьор „Бейлис“, тя сподели кисело с Брайън, че е приела Франк обратно след забезките му само заради Кати.

— Бирата ти харесва, нали, Брайън? — попита Франк.

Говореше изискан английски — акцент, който бе култивирал, за да замаже работническия си произход. Мойра също имаше превзет изговор, освен когато не пийнеше повечко и не се завърнеше към родното си ланкашърско наречие.

— Да, има добър вкус. Благодаря.

— Испанска работа, знаеш ли? Качество! — оживил се за миг, Франк Дентън вдигна ръка. — Много подценявана държава... храната им, вината им, бирите. И цените, разбира се. Част от нея е развита, но все още има големи възможности, ако знаеш какво искаш да направиш.

Брайън усещаше, че въпреки скръбта си бащата на Кати бе на път да се впусне в бизнес увещания. Показа се прав.

— Цените на недвижимата собственост там се удвояват на всеки пет години, Брайън. Умният ход е да налучкаш кои места ще се търсят най-много. Цените за строителство са ниски и те са доста експедитивни работници, тези испанци. Открил съм едно място с абсолютно фантастични възможности от другата страна на Аликанте. Казвам ти, Брайън, човек няма какво да му мисли.

Последното нещо, което Брайън искаше или от което имаше нужда в момента, бе да слуша подробности за поредния правдоподобно звучащ, но в крайна сметка фатално слаб проект на тъста си. За предпочитане беше жалкото мълчание — то поне му позволяваше да остане с мислите си.

Отпи отново от бирата и установи, че почти е пресушил чашата. Знаеше, че трябва да внимава, тъй като щеше да шофира и не му беше ясно как служителката за връзки със семействата, която го чакаше долу в колата като страж, щеше да реагира, ако ѝ лъха на алкохол.

— Какво си направил на ръката си? — внезапно го попита Мойра, след като забеляза наскоро сменения лейкопласт.

— Аз... просто я блъснах... докато излизах от колата — каза той незаинтересувано.

На входната врата позвъниха.

Семейство Дентън размениха погледи, после Франк се надигна и затътри крака към антрето.

— Не чакаме никого — каза Мойра на Брайън.

След миг Франк се върна в стаята.

— Полиция — каза и погледна странно зет си. — Качват се.

Той продължи да гледа Брайън, като че ли в главата му се бе загнездила някаква черна мисъл, докато беше излязъл от стаята.

Брайън си помисли дали полицаите не бяха казали още нещо, което старецът премълчаваше.

В залата за разпит на свидетели Глен Брансън включи аудио — и видеоманетофоните, като обяви ясно, докато седеше:

— Часът е двайсет и един и дванайсет, неделя, 6 август. Старши детектив Грейс и детектив сержант Брансън разпитват мистър Брайън Бишоп.

Отделът за криминални разследвания бе станал потискащо познат на Бишоп. Нагоре по главното стълбище покрай изложените полицейски палки върху табла със син филц, после през отворените офиси и кремавите коридори с окачени по стените им диаграми и накрая в тази малка стаичка с трите ѝ червени стола.

— Започвам да се чувствам като във „Втори февруари“^[1] — каза той.

— Страхотен филм — изкоментира Брансън. — Най-добрата роля на Бил Мъри. Предпочитам го пред „Изгубени в превода“.

Бишоп беше гледал „Изгубени в превода“ и беше започнал да се чувства съпричастен с героя на Бил Мъри в този филм, който се луташе, лишен от сън, през един непознат свят. Но не беше в настроение да обсъжда филми.

— Вие, хора, свършихте ли си работата в моята къща? Кога ще мога да се прибера?

— Боя се, че след още няколко дни — каза Грейс. — Благодаря, че дойдохте. Извинявам се, че ви прекъснах неделната вечер.

— Това е почти смешно — каза Бишоп кисело. Беше на път да добави, но се въздържа, че за него не беше голяма тежоба да се измъкне от мрачната мъка на тъста и тъщата си и от рекламната кампания на Франк за нов бизнес проект. — Какво ново имате да ми кажете?

— Боя се, че нямаме какво повече да ви кажем на този етап, но утре очакваме резултатите от ДНК анализа и това може да ни даде някаква улика. Имаме обаче някои въпроси, които възникнаха в процеса на разследване, ако нямате нищо против.

— Давайте.

Грейс забеляза очевидната сприхавост на Бишоп. Значителна промяна от състоянието на тъга и обърканост при последния му разпит. Но той беше достатъчно опитен, за да не придава на това някакъв смисъл. Гневът беше един от естествените етапи на скръбта и един скърбящ човек беше в състояние да се нахвърли на всекиго.

— Можете ли да започнете, мистър Бишоп, с обяснение на естеството на вашия бизнес?

— Компанията ми предоставя логистични системи. Ние проектираме софтуера, инсталираме го и го оперираме. Основният ни бизнес е ростеринг.

— Ростеринг? — Грейс видя, че и Брансън склочи вежди.

— Ще ви дам пример. Самолет, който трябва да излети от „Гатуик“, се забавя по някаква причина — механическа неизправност, лошо време, каквото и да е — и не може да излети до другия ден. Въздушната линия изведнъж се изправя пред проблема да намери места за нощувка на триста и петдесет пътници. Сблъсква се и с редица насрещни проблеми — други самолети, които не са където трябва, объркани графици на екипажите, екипажи, принудени да работят извън разрешеното работно време, изхранване, компенсации. Необходимост да се разпределят пътниците по различни самолети, за да могат да направят нужните им връзки. Ей такива неща.

— Значи се занимавате с компютри?

— Аз съм бизнесмен. Но да, доста съм наясно с компютрите. Имам степен по когнитивни науки от университета в Съсекс.

— Предполагам, че бизнесът ви е успешен?

— Включиха ни в списъка на „Сънди Таймс“ на стоте най-бързо разрастващи се компании в Обединеното кралство миналата година — каза Бишоп. Под мрачното му настроение се усети следа от гордост.

— Надявам се всичко това да не ви окаже отрицателно въздействие.

— Това всъщност вече няма значение, нали? — каза той мрачно.

— Всичко, което правех, беше заради Кати. Аз... — гласът му заглъхна. Той извади носната си кърпа и зарови лице в нея. После внезапно в изблик на гняв изкрещя: — Моля ви, хванете това копеле. Този перверзник! Този абсолютно проклет... — и избухна в сълзи.

Грейс поизчака малко, а после попита:

— Искате ли нещо за пиене?

Бишоп, ридаейки, поклати глава.

Грейс продължи да чака, докато се успокои.

— Съжалявам — каза Бишоп, избърсвайки сълзите си.

— Няма нужда да се извинявате, сър — Грейс му даде още малко време, а после попита: — Как бихте описали отношенията със съпругата си?

— Обичахме се. Отношенията ни бяха добри. Мисля, че се допълваме... — той млъкна, после каза с натезжал глас: — *допълвахме.*

— Да сте се карали напоследък?

— Не. Мога честно да заявя, че не сме.

— Имаше ли нещо, което да тревожи съпругата ви? Да я безпокои?

— Освен превишаването на лимита на кредитните й карти ли?

Грейс и Брансън се усмихнаха плахо, несигурни дали това беше тромав опит за хумор.

— Можете ли да ни кажете какво правихте днес, сър? — каза Грейс, променяйки темата.

Бишоп свали носната кърпа.

— Какво съм правил днес?

— Да.

— Прекарах сутринта в опит да се оправя с електронната си поща. Обадих се на секретарката си и обсъдихме списък от мои срещи, които тя трябваше да отмени. В сряда трябваше да летя за САЩ, за да се срещна с потенциален нов клиент в Хюстън, и тя трябваше да отмени тази среща. После обядвах с един приятел и жена му... отидох в тяхната къща.

— Те могат ли да потвърдят това?

— Исусе! Да.

— Имате превръзка на ръката си.

— Жената на приятеля ми е медицинска сестра... реши, че драскотината не трябва да бъде открита — Бишоп поклати глава. — Какво има? Отново ли се връщаме към испанската инквизиция?

Брансън вдигна ръце.

— Просто се тревожим за благополучието ви, сър. Когато хората скърбят, не обръщат внимание на някои неща. Само това.

Грейс много би искал в този момент да каже на Бишоп, че шофьорът на таксито, в което той твърдеше, че бил наранил ръката си,

ясно си спомняше Бишоп, но нямаше абсолютно никакъв спомен да се е наранявал. Но реши да си пази барута по този въпрос за по-късно.

— Само още няколко въпроса, мистър Бишоп, после приключваме — той се усмихна, но в отговор получи само празен поглед.

— Името Софи Харингтън говори ли ви нещо?

— Софи Харингтън ли?

— Млада жена, която живее в Брайтън и работи в Лондон за филмова продуцентска компания.

— Софи Харингтън? Не — каза Бишоп решително. — Не ми говори нищо.

— И никога не сте чували за тази млада дама? — упорстваше Грейс.

И двамата с Брансън забелязаха колебанието му.

— Не, не съм.

Човекът лъжеше, Грейс знаеше това. Стрелването на очите към сферата на *логическите построения* беше безспорно. Два пъти.

— Трябва ли да я познавам? — попита той неловко, опипвайки почвата.

— Не — отвърна Грейс. — Само задавам въпрос познавате ли я случайно. И последното нещо, за което бих искал да говоря с вас тази вечер, е застраховката живот, която сте сключили за мисис Бишоп.

Бишоп поклати глава с изражение на искрена изненада. Или пък беше чудесно актьорско изпълнение.

— Преди шест месеца, сър — каза Грейс, — вие сте направили застраховка живот в банка на Хонконгската и шанхайска банкова корпорация на името на жена си, за три милиона лири стерлинги.

Бишоп се ухили глупаво, енергично клатейки глава.

— Няма начин. Съжалявам, но не вярвам в застраховките живот. Никога в живота си не съм сключвал такава полица!

Грейс го гледа изпитателно известно време.

— Мога ли да си изясня нещата, сър? Вие ми казвате, че не сте сключвали полица за застраховка живот на мисис Бишоп?

— Абсолютно не!

— Такава обаче съществува. Предлагам да огледате банковите си извлечения. Плащате по нея ежемесечни вноски.

Бишоп поклати глава като халосан.

В този миг по движението на очите му Грейс разбра, че не лъже.

— Не мисля, че трябва да казвам каквото и да било повече — каза Бишоп. — Не и без присъствието на моя адвокат.

— Това може би е добра идея, сър.

---

[1] Филм комедия от 1993 г. под режисурата на Харолд Рамис, където героят преживява отново и отново един и същи ден. — Бел.прев. ↑

Минути по-късно Рой Грейс стоеше с Глен Брансън пред Съсекс Хаус и наблюдаваше как стоповете на тъмночервеното бентли на Бишоп изчезват зад един десен завой под тях, покрай масивния склад на „Бритиш Буксторс“.

— Та какво мислиш, старче? — попита го Брансън.

— Мисля, че имам нужда от едно питие.

Подкараха колата до кръчмата „Блек Лайън“ в Пачам, влязоха вътре и застанаха на бара. Грейс купи на Глен пинта „Гинес“ и поръча голям „Гленфидих“ с лед за себе си, после седнаха в едно сепаре.

— Не мога да го проумея този — каза Грейс. — Умен е. Има нещо много студено в него. И имам чувството, че познава Софи Харингтън.

— По очите ли?

— И ти ли забеляза? — попита Грейс, доволен, че протезето му се учеше от него.

— Познава я.

Грейс отпи от уискито и изведнъж страхотно му се допуши. По дяволите. Още една година и щяха да забранят пушенето в кръчмите. Можеше като нищо да се възползва сега. Отиде до автомата и си купи „Силк Кът“. Разкъса целофана, извади си цигара и взе огънче от младата барманка. Вдиша дълбоко, като се наслаждаваше на всяка сладка секунда от усещането, докато гълтеше дима.

— Трябва да ги спреш. Тези неща никак не са ти полезни.

— То и животът не е полезен — отговори Грейс. — Убива ни всички.

Лицето на Брансън помрачня.

— Ти ще ми кажеш. Този куршум. Нали? Сантиметър по надясно и щеше да ми отнесе гръбнака. Щях да остана в инвалидна количка до края на живота си — той поклати глава, после отпи голяма глътка бира. — Изкарвам целия този процес на оздравяване, прибирам се у

дома и вместо да заваря любяща и грижлива жена, какво намирам? Свинщини!

Той се наведе напред и обхвана лицето си с ръце.

— Мислех си, че само трябва да ѝ купиш кон — подкачи го Грейс внимателно.

Приятелят му не отговори.

— Не знам колко струва да купиш или да гледаш кон, но ще получиш компенсации за раната... доста пари. Повече от достатъчно смятам, за да купиш кон.

Младата барманка, която му беше дала огънче, застана до тях.

— Да ви донеса ли още нещо? Скоро ще затваряме.

Грейс ѝ се усмихна.

— Свършихме, благодаря.

Той праметна ръка през рамото на Брансън, усещайки меката кожа на пилотското му яке.

— Знаеш ли къде е иронията? — каза детектив сержантът. — Казах ти, нали? Влязох в полицията, за да могат децата ми да се гордеят с мен. Сега дори не ми позволяват да ги целуна за лека нощ.

Грейс отпи още уиски и дръпна още веднъж от цигарата си. Все още му беше вкусна, но не толкова, колкото преди.

— Приятел, познаваш закона. Не може да те спре.

Той се загледа в дългия дървен тезгях на бара. Във висящите с гърлото надолу бутилки и оптическите ефекти зад тях; в празните столчета на бара и празните маси наоколо им. Беше дълъг ден. Беше му трудно да повярва, че е обядвал до едно езеро в Мюнхен.

— А ти? — каза Глен Брансън внезапно. — Дори не те попитах как мина. Какво се случи?

— Нищо — отговори Грейс. — Нищо.

— Не върви по моите стъпки, Рой. Не прецаквай всичко. С Клео имате хубава връзка. Пази я. Тя е прекрасна.

* * *

Клео беше къркана, когато Глен стигна до портите от ковано желязо на къщата, в която живееше, малко след единайсет и половина.

— Имам нужда от помощта ти — каза му тя по домофона. — Господи, ккъркана съм!

Електронната ключалка изщрака остро като свален предпазител на пистолет. Грейс влезе и тръгна към къщата на Клео по каменните плочи, осветени от бледа неонова светлина. Когато се доближи до входната врата, тя се отвори. Клео стоеше там до нещо, което приличаше на обърната черупка на гигантски син рак.

Обърна му буза, когато се опита да я целуне по устните, давайки знак в пияното си състояние, че все още му се сърди.

— Това е покривът на моя морис. Някакво копеле днес ми е разрязало с нож гюрука. Можеш ли да ми помогнеш да го сменя?

Грейс не си спомняше да е вдигал нещо толкова тежко в живота си.

— Ти наред ли си? — попита, като пъшкеше, докато залитаха под тежестта на покрива към улицата. Беше разочарован от студеното ѝ държане.

— По-лек е от един труп! — отвърна тя весело, а после едва не падна настрани.

Тръгнаха по тъмната, тиха улица, покрай неговата алфа ромео, докато стигнаха мориса ѝ. Грейс огледа разцепения гюрук.

— Копелета! — каза. — Къде стана това?

— Днес следобед в моргата. Няма смисъл да го ремонтирам. Ще го направят отново.

С несигурна ръка заопипва верижката за ключовете, после отключи колата, влезе вътре и свали гюрука. С борба, пот и ругатни те нагласиха на негово място покрива.

Тази задача погълна изцяло вниманието им. Нито Рой Грейс, нито Клео Мори забелязаха фигурата, застанала в сянката на една странична уличка близо до тях, която ги наблюдаваше с доволна усмивка.

Рой Грейс започна понеделника със съвещание в седем и трийсет сутринта с инспектор Ким Мърфи, главен инспектор Брендан Дуйган, началника на криминологичния екип на местопрестъплението Джо Тиндал и Глен Брансън. Товареше приятеля си с възможно повече отговорност, за да го разсее от домашните му проблеми. Секретарката му Елинор също беше там. Дуйган се съгласи да премести в графика си сутрешната и вечерната оперативка с по половин час разлика от тези на Мърфи, за да може Грейс да води и двете, но тази сутрин ги сляха, за да дадат и на двата екипа пълен поглед върху събитията до момента.

Малко преди осем Грейс отиде да си вземе второ кафе за тази сутрин. Когато се върна в офиса, прехвърли от мобилния си телефон трите снимки, които беше направил вчера на русата германка в Английската градина, а после пусна електронно съобщение на Дик Поуп, който днес трябваше да се върне на работа.

„Дик, това ли е жената, която сте видели с Лесли в Английската градина миналата седмица?

Рой“

После огледа снимките. Една анфас и по една за всеки профил. От приемливо близко разстояние. Изпрати ги.

След това изстреля бързо съобщение със същите снимки на Марсел Кулен. Вече му ги беше показал на миниатюрния екран на мобилния си телефон, но щяха да се виждат по-ясно на компютърен екран. После отвори регистъра на произшествията и прегледа онези, които се бяха случили през нощта. Неделните вечери обикновено бяха кратки, с изключение на пътищата през лятото, когато излетниците, уморени, а някои и подпийнали се прибираха у дома. Сред десетките произшествия, които прегледа, имаше няколко незначителни

пътнотранспортни, няколко улични престъпления, кражби на коли, битов скандал в Пачам, блъснат възрастен пешеходец от избягал шофьор, взлом във въдичарски клуб и сбиване в ресторант. Нищо, което да бие на очи като връзка със смъртта на Кати Бишоп или Софи Харингтън.

Грейс изпрати още няколко електронни съобщения, после взе дневния ред за оперативката в осем и трийсет от Елинор и се запъти по коридорите към конферентната зала, където разширеният екип надхвърляше четирийсет души.

Започна, като поздрави всички с добре дошли, и обясни специално заради новия екип структурата на разследването. Каза, че отговаря изцяло за командването на двете разследвания, като инспектор Ким Мърфи беше старши следовател по разследване на убийството на Кати Бишоп, а главен инспектор Дуйган беше старши следовател по разследване на убийството на Софи Харингтън. После събщи, че ще пусне видеозаписа от местопрестъплението със Софи Харингтън и дори ще направи преглед на двете разследвания, за да осъвремени информацията на всички.

След видео прегледа настъпи кратка тишина, нарушена от Норман Потинг, подпрял лакти на масата, прегърбен в смачкания си и лекъосан кремав ленен костюм.

— Май гоним убиец, на който му миришат краката, ако ме питате мен — изръмжа той и се огледа наоколо широко ухилен. На усмивката му отвърна единствено Алфонсо Дзафероне. Но това едва ли беше признание на младия детектив на хумора, беше по-скоро усмивка на съжаление.

— Благодаря ти, Норман — каза Грейс студено, подразнен от грубостта и дебелацината на Потинг. Не искаше да се отклонява от напечатания дневен ред пред себе си, който старателно бе подготвил с Ким Мърфи и своята секретарка тази сутрин, но реши да използва момента да постави Норман на място.

— Може би искаш да започнеш оперативката тази сутрин със събраните от теб данни в подкрепа на твърдението си?

Със самодоволно изражение на лицето Потинг оправи възела на клубната си вратовръзка на съсекския клуб по крикет, която беше почти толкова орфана, колкото и косата му.

— Ами мисля, че съм изнамерил нещичко в друга посока — и продължи да се занимава с възела си.

— Целите сме слух — каза Грейс.

— Кати Бишоп е имала любовна връзка! — обяви триумфално ветеранът детектив сержант.

Веднага четирийсет чифта очи се обърнаха към него.

— Както може би някои от вас си спомнят — продължи Потинг, като погледна в бележника си, за да се подсети, — установих, че едно беемве кабриолет, регистрирано на името на мисис Бишоп, е заснето от наблюдателна телевизионна камера. Камерата е на бензиностанция на „Бритиш Петролиъм“ на А27, две мили източно от Луис, точно преди полунощ — нощта, в която е била убита — напомни им без нужда. — Впоследствие идентифицирах мисис Бишоп на видеозаписа на бензиностанцията. След това при огледа на въпросната кола в къщата на семейство Бишоп в петък следобед открих талон за паркиране — той отново погледна записките си — от пет и единайсет часа в четвъртък следобед, издаден от автомат на „Саутовър Роуд“, Луис.

Той помълча и отново се зае с възела на вратовръзката си. Грейс погледна през прозореца. Отвън небето беше синьо и ясно. Лятото се беше върнало. Като че ли вчерашният следобед беше малка повреда в метеорологичното време, погрешно дръпната от някого ръчка.

— Обадох се на Джон Смит от телекомуникационния отдел тук, в щаба на отдела за разследване на престъпления, който ми дължеше услуга — продължи Потинг. — Накарах го да дойде вчера, за да прегледа мобилния телефон, принадлежал на мисис Бишоп. Въз основа на номер от Луис, открит в паметта за бързо набиране на телефона, успях да идентифицирам някой си мистър Барти Чанселър, портретист с международна известност, доколкото разбирам... на адрес „Саутовър Стрийт“, Луис.

Потинг сега изглеждаше още по-самодоволен.

— В четири следобед вчера отидох да разпитам мистър Чанселър в квартирата му, където той ми призна, че те с мисис Бишоп се срещали от една година. Беше доста разстроен, след като прочел новините за смъртта ѝ, и беше много доволен... ако мога така да кажа... да има пред кого да си излее мъката.

— Какво научи от него? — попита Грейс.

— Изглежда, семейство Бишоп не са били щастливата златна двойка, за каквата ги е имал малкият им местен свят. Според Чанселър Бишоп бил обсебен от работата си и никога не си бил вкъщи. Изглежда, не разбирал, че жена му е самотна.

— Извинявай — прекъсна го Бела Мой сърдито, — Норман, това е съвсем типично за мъж, който се опитва да оправдае връзката си. „*О, съпругът ѝ изобщо не я разбира и затова тя падна в прегръдките ми, истина ти разправям, началник!*“ — Младата детектив сержантка огледа екипа със зачервено лице. — Признайте честно колко пъти всеки един от вас е чувал това обяснение? *Невинаги* е виновен съпругът... навън има безброй жени, които са си уличници!

— Какво ще ми разправяш — каза Потинг. — Бях женен за три такива.

— Бишоп знаел ли е? — прекъсна ги Глен Брансън.

— Чанселър не мисли така — отговори детектив сержантът.

Грейс замислено записа името в бележника си.

— Значи сега имаме още един потенциален заподозрян.

— Имайте предвид, че той е доста добър художник — каза Потинг. — Взема между пет до двайсет хиляди за портрет. За тези пари можеш да си купиш кола! Или къща там, откъдето идва новата ми булка.

— Това има ли значение, Норман? — попита Грейс.

— Тези артистични типове, някои от тях могат да бъдат доста изчанчени, това мисля. Четох, че Пикасо чукал жени и на деветдесет години.

— Е, щом е художник, трябва да е извратен. Това ли искаш да кажеш? — Бела Мой днес беше в наистина лошо настроение по отношение на Потинг. — Значи трябва да е нахлузил противогаз на главата на Кати и я е удушил, така ли? Тогава защо не престанем да си губим времето... да идем в Кралската прокуратура с доказателствата си, да вземем заповед за арест на Чанселър и да приключим с това?

— Бела! — каза Грейс твърдо. — Благодаря ти, достатъчно!

Тя гледаше Потинг с убийствен поглед и зачервено лице. Грейс се почуди за миг дали пък враждебността ѝ към детектив сержанта нямаше някакви по-дълбоки корени. Да не би някога да ги е свързвало нещо друго? Съмняваше се, като ги гледаше сега и сравняваше грозния

стар боен кон със свежата и привлекателна, трийсет и пет годишна разведена млада жена. Нямаше начин.

— Ти откри ли нещо в къщата му, което да показва, че може да е извратен? — попита Ким Мърфи. — Противогази, които да висят по стените? Или да се виждат на картините му?

— Имаше няколко неприлични голи тела по стените, ви казвам! От онзи тип картини, които не бихте искали да види старата ви майчица. Изкопчих от него и нещо друго много интересно — бил е с мисис Бишоп в четвъртък вечерта. Почти до полунощ.

— Трябва да го доведем за разпит възможно най-бързо — каза Грейс.

— Ще дойде в десет.

— Добре. Кой ще го разпитва с теб?

— Детектив Никол.

Грейс хвърли поглед на Никол. Новоизлюпеният татко потисна една прозявка, като едва държеше очите си отворени. Очевидно бе прекарал поредната тежка нощ с бебето. Рой нямаше нужда от умиращо за сън зомби да разпитва такъв важен свидетел. Той погледна Дзафероне. Колкото и да не харесваше нахалния младеж, Дзафероне щеше да е идеален за целта. Арогантността му можеше да извади когото щеш от релсите, особено пък чувствителен художник. А често най-добрият начин да измъкнеш нещо от един свидетел беше да го притиснеш така, че да изгуби контрол.

— Не — каза Грейс. — Детектив Дзафероне ще го разпитва с теб — погледна напечатания дневен ред, после към обръснатата глава на трийсет и седем годишния Джо Тиндал, с тясната му ивица брада и оцветените в синьо стъкла на очилата. — Добре — изрече официално — сега да чуем доклада на началника на криминологичния екип от местопрестъплението.

— Първо — информира ги Джо Тиндал, — днес следобед от Хънтингтън очаквам ДНК резултати от семенната течност, намерена във вагината на мисис Бишоп — той погледна бележките си. — Изпратихме и няколко проби от апартамента на мис Харингтън в лабораторията тази сутрин. Те включват парченце плът, извадено изпод нокътя на палеца на десния ѝ крак, и противогаза от лицето на жертвата, който е сходен по тип и производство с другия в дома на мисис Бишоп.

Той отпи от бутилираната вода.

— Изпращаме им също така влакна от дрехи, намерени в дома на мис Харингтън, както и кръвни проби. Считаме, че кръвните проби може да са важни. Открехме следи от размазана кръв по стената над леглото, където беше намерена жертвата, което не отговаря на раните, открити по жертвата. Така че това може да е кръв на извършителя. — Той погледна записките си. — Всички отпечатъци от пръсти, намерени на двете местопрестъпления до днес, бяха елиминирани от разследванията ни, което означава, че убиецът и на двете жени или е носел ръкавици — най-вероятният сценарий, — или е изтрил всичко. С химически реагент обаче откдохме стъпки по плочките на пода в банята, които явно не са на жертвата. Ще ги анализираме за вид обувки.

След това суровата и наблюдателна детектив Памела Бъкли докладва за проверката, извършена във всички спешни отделения в болниците в района — в графство Съсекс, Ийстбърн, Уъртинг и Хейуардс Хийт — за хора, пристигнали с наранявания на ръката.

— Сблъскахме се с поверителността на данните за пациента — каза тя с повече от лек сарказъм в гласа. После прочете списъка с видове наранявания на ръце във всяка болница — без имена, — които са били третирани. Нито едно от тях не отговаряше на онова, което Грейс видя на ръката на Брайън Бишоп и нито един разпитан член на персонала не познал Бишоп на снимката му.

След това докладва детектив сержант Гай Бечълър. Високият, едър полицаи говори както винаги делово.

— Е — каза той, — мисля, че имам нещо доста интересно. — Той кимна одобрително към Норман Потинг. — Норман е свършил добра работа, като е накарал приятеля си Джон Смит от телекомуникационния отдел да се откаже от неделята си. Джон остана да види какво има в мобилния телефон, взет от апартамента на Софи Харингтън.

Той млъкна, докато отпие глътка кафе от голяма стиропорова чаша на „Старбъкс“, после се усмихна.

— Последният номер, който е набрала мис Харингтън според информацията от телефона ѝ, е бил — той млъкна, за да прочете от бележките си — 07985 541298. Така че проверих този номер — той

погледна Рой Грейс право и триумфално в очите. — Това е номерът на мобилния телефон на Брайън Бишоп.

Казват, че рецептата за успех в живота е 1 процент вдъхновение и 99 процента труд. Онова, което не ти казват, когато започваш нов бизнес, е за парите в брой, които трябва да намериш. Имаш нужда от адвокат и от счетоводители, за да основеш компанията, от специалист по патентите, който да ти регистрира авторското право за твоя софтуер, проектантска компания, която да ти създаде лого и корпоративен облик, както и опаковки за продукта ти, които трябва да имаш, ако възнамеряваш да си глобален играч и, разбира се, свой собствен сайт. Ще имаш нужда от офис, обзавеждане, телефони, факс и секретарка. Нито едно от тези неща не е евтино. Дванайсет месеца след моята Голяма идея имах сто хиляди лири по-малко в джоба и все още не бях готов за рокендрола. Но се доближавах.

Ипотекирах вторично апартамента си, продадох всичко, което можах, и отгоре на всичко един управител на банка, който имаше вяра в мен, ми даде по-голям заем, отколкото би трябвало. Както казват американците, заложих всичко до дупка.

Четях всички финансови страници на вестниците и се бях абониран за търговските списания на всички видове бизнес, към които смятах да се насоча. Така че представете си изненадата ми един ден, когато отворих притурката на „Файненшъл Таймс“ и видях една статия от журналист на име Готам Малкани, написана за моя бизнес.

Беше почти точно копие на всичко онова, което бях решил да направя. И вече действаше.

От розовата страница ме гледаше собствената ми снимка.

Само че името на компанията беше различно от онова, което бях избрал.

И името под снимката ми беше нечие друго име — на човек, за когото никога не бях чувал.

Мария Дяпич набра кода за влизане и влезе през портите от ковано желязо. Минаваше девет сутринта и беше малко позакъсняла заради дъщеря си. Тя веднага забеляза мъжа, който стоеше пред входната врата на номер 5 с вид на човек, който чака от известно време.

Мария прекоси павирания двор, пъшкайки от усилието на продължителния си преход пеш дотук, усложнен от тежката чанта, която влачеше навсякъде със себе си и в която бяха работните ѝ дрехи, обувца, обяд и нещо за пиене. Потеше се обилно от жегата. Беше в отвратително настроение след поредната разправа с Даница. Кой беше този мъж? Какво искаше от нея? Дали пък не беше от някоя агенция, на която дължеше пари по някоя от кредитните си карти?

Трийсет и пет годишната сръбкиня навсякъде ходеше пеш, за да пести от билетите за автобус. Стигаше до всичките си работодатели за по-малко от час от общинското жилище в Уайтуок, което делеше със своята болшевишки настроена, четиринайсетгодишна примадона. Почти всяко пени, изкарано с тежък труд, отиваше, за да купи на Даница най-доброто в новия им живот тук, в Англия. Опитваше се да купува сваятна храна, гледаше Даница да има каквито иска дрехи — поне някои от тях, де. Както и всички онези неща, които трябваше да притежава, за да бъде в крак с приятелите си — компютър, мобилен телефон, а за рождения ѝ ден преди две седмици и айпод.

И наградата ѝ за това беше момичето да се прибере в четири и десет тази сутрин! С размазан грим и разширени зеници.

А сега този мазен на вид мъж стоеше до вратата, без съмнение в очакване да ѝ грабне от ръката парите, които ѝ бяха оставени на масата. Тя го погледна предпазливо, докато ровеше в чантата си за ключовете от апартамента на Клео Мори. Беше висок, със занижена назад кестенява коса, хубав по начин, който ѝ напомняше за някакъв киноактьор, за чието име не можеше да се сети, и облечен достатъчно добре, с бяла риза и скромна вратовръзка, сини панталони, черни

обуца и тъмносиньо памучно сако, което приличаше на някаква униформа, с емблема, пришита на горния джоб.

Мария се огледа стреснато за други признаци на живот в двора и за свое облекчение видя през няколко къщи по-надолу една млада жена по шорти и горнище от ликра да изкарва от вратата планински велосипед.

Окуражена, тя вкара ключа в ключалката и го завъртя.

Мъжът пристъпи напред, стиснал карта със своята снимка. Беше ламинирана и висеше от врата му на два тънки бели шнура.

— Извинете — каза много учтиво. — Аз съм от газовата компания... ще бъде ли удобно да отчете газомера?

Тогавя тя забеляза в ръцете му малка метална машинка с клавиатурен блок.

— Уговаряли ли сте се с мис Мори? — каза тя рязко и малко агресивно.

— Не. Днес отчитам в този район. Няма да ви отнема повече от няколко минути, ако ми покажете къде са броячите.

Тя се поколеба. Изглеждаше ѝ нормален и имаше идентификация. Няколко пъти по време на работата ѝ в различни къщи се бяха появявали хора, които да отчитат нещо. Беше нормално. Стига да имаха идентификация. Но ѝ беше строго наредено да не пуска никого в къщата. Може би трябваше да позвъни на мис Мори и да я попита? Ама да я безпокои във важната ѝ работа, защото някой е дошъл да отчете газта?

— Да видя пак идентификацията, моля.

Той отново ѝ показа картата. Английският ѝ не беше много добър, но тя видя лицето му и думата СИЙБОРД. Видя ѝ се важна. Официална.

— Добре — каза тя.

Въпреки това остана нащрек, влезе вътре преди него и остави отворена входната врата. После закрачи право през разчупената всекидневна, качи се по няколко стъпала в кухнята, като нито за миг не го изпускаше от очи.

Парите ѝ бяха оставени на квадратната чамова маса, притиснати с керамична купа плодове. До тях имаше бележка от Клео каква домакинска работа да свърши тази сутрин. Мария чевръсто грабна

двете банкноти по двадесет лири и ги пхна в портмонето си. После посочи един панел в стената, вляво от големия сребрист хладилник.

— Мисля, че броячите са там — каза, като за пръв път забеляза превръзката на ръката му.

— Остри ръбове — каза мъжът, като видя как очите ѝ леко се разшириха. — Няма да повярвате някои хора къде монтират броячите си! Правят живота ми опасен — той се усмихна. — Имате ли нещо, на което да стъпя, за да ги достигна?

Тя измъкна дървен кухненски стол и той ѝ благодари, като коленичи, за да си свали обувката, като очите му изобщо не бяха върху броячите, а върху връзката с ключове на чистачката на масата. Мислеше усилено как да я разсее, за да излезе от стаята, когато мобилният ѝ телефон внезапно иззвъня.

Той видя как жената извади малка зелена „Нокия“ от чантата си, погледна дисплея, а после, видимо разтреперана, каза „Да, Даница?“, последвано от гневно бърборене на някакъв език, който той не разпозна. След няколко минути кавгата ѝ с Даница, изглежда, се задълбочи. Тя закричи напред-назад из кухнята, като все повече повишаваше глас, после се изкачи и застана на стъпалата към всекидневната, където разговорът премина в стопроцентово надвикване.

Отмести поглед от него за по-малко от минута, но това му беше повече от достатъчно, за да протегне бързо ръка, да грабне ключа, да го натисне в тенекиена кутийка с мек восък, която криеше в дланта си, и да го върне на масата.

Молинг Хаус — щабът на съсекската полиция, беше на петнайсет минути път с кола от офиса на Грейс. Представляваше разнороден комплекс от сгради, разположен в покрайнините на Луис — центъра на Източен Съсекс, откъдето се извършваше администрирането и основното управление на петте хиляди офицери и служители на полицейските сили.

Доминираха две сгради. Едната — триетажна футуристична постройка от стъкло и тухли, където бяха контролният център, бюрото за регистрация и разследване на престъпленията, центърът за повиквания и командният полицейски център, както и по-голямата част от компютърния хардуер на полицията. Другата беше внушителна постройка от червени тухли в стил кралица Ан^[1], някогашна господарска къща, а сега регистриран паметник на културата, поддържана във великолепно състояние, която беше дала името си на щабата. Макар че се намираше до няколко разхвърляни автомобилни паркинга, еднотажни панелни сгради, модерни нискоетажни постройки и една висока сграда без прозорци, с висок комин, която винаги приличаше на Грейс на йоркширска текстилна фабрика, сградата на щабата стоеше някак си в гордо уединение. Вътре бяха разположени офисите на началника на полицията, заместник-началника на полицията и помощник-началниците на полицията, към които се числеше Алисън Воспър, заедно с помощния им персонал, както и редица висши служители, които работеха тук временно или постоянно.

Офисът на Воспър беше на приземния етаж в предната част на сградата. Многокрилният му прозорец гледаше към чакълена автомобилна алея и кръгла морава зад нея. Докато вървеше насам, Грейс зърна един дрозд да се къпе под пръскалото на моравата.

Всички приемни имаха красива дървения, фина мазилка и внушителни тавани, старателно реставрирани, след като пожар едва не унищожи сградата преди няколко години. Някога къщата била строена

както за да предложи комфортен живот на обитателите си, така и да внуши на посетителите колко богат е собственикът ѝ.

Сигурно е хубаво да работиш в такова помещение, помисли си той, в този спокоен оазис, далеч от претъпканите пещероподобни пространства на Съсекс Хаус. Понякога си мислеше, че би могъл дори да получи удоволствие от отговорността и властта, които вървяха в комплект с всичко това, но неизменно започваше да се чуди дали пък щеше да се оправи с политиката. Особено онази проклета и коварна политическа коректност, която началниците трябваше да умеят да прилагат сервилно. В този момент обаче го занимаваше не толкова повишението, колкото как да избегне понижението.

Преди няколко години заради резките промени в настроението на Алисън Воспър някакъв шегаджия беше я кръстил „№ 27“ — по аналогия с някакво сладко-кисело блюдо в местното китайско ресторантско меню, и прякорът ѝ остана. Помощник-началникът на полицията можеше днес да ти бъде най-добрата приятелка и най-лошият враг утре. И май от доста време насам за Грейс важеше само последното, мислеше си той, застанал пред бюрото ѝ, примирен с факта, че тя рядко канеше посетителите си да седнат, за да бъдат срещите кратки и делови.

Затова остана изненадан, от което пък сърцето му зловещо се сви, когато без да вдига поглед от някакъв документ, завързан със зелен канап, тя му посочи да седне на едно от двете кресла до огромното писалище от лъскаво розово дърво.

В началото на четирийсетте си години, с късо и строго подстригана руса коса, която обрамчваше сурово, но донякъде привлекателно лице, Воспър беше облечена впечатляващо в трептяща от белота блуза, закопчана догоре въпреки жегата, и шит по поръчка тъмносин костюм с малка диамантена брошка, забодена на ревера.

Както винаги сутрешните национални всекидневници бяха разхвърляни по бюрото. Грейс надуваше обичайния, леко кисел дъх на парфюма ѝ, който се смесваше с много по-сладката миризма на свежо окосена трева, долитаща с благословения бриз през отворения прозорец.

В едно отношение беше безпомощен. Всеки път, когато влезеше в този офис, самоувереността му се изпаряваше както в детските години, когато го викаха в кабинета на директора. А фактът, че тя

продължаваше да не му обръща внимание и да чете, го изнервяше все повече с всяка изминала минута. Той се вслуша в съскането на пръскачката отвън. После в две съвсем слаби позвънявания на нечий мобилен телефон в друга стая.

Мюнхен щеше да бъде първата точка в атаката на Алисън Воспър и той се беше подготвил — макар и малко нескопосно — как да се брани. Но когато най-сетне тя вдигна поглед към него, дари го с приятна, макар и не преливаща от радост усмивка.

— Извинявай, Рой — каза. — Чета тази проклета директива на ЕС за стандартизирано отношение към бежанците, извършили престъпления. Не исках да си изгубя нишката. Какъв боклук е това! — продължи тя. — Не мога да повярвам, че толкова много пари на данъкоплатците... твоите и моите... се пилеят за такива неща.

— Абсолютно вярно! — каза Грейс може би с малко повече готовност и в предпазливо очакване изражението ѝ да се промени, когато тя стовари върху му поредния си ядрен заряд.

Тя вдигна юмрук.

— Няма да повярваш колко време губя да чета такива неща... вместо да си гледам работата да помагам на съсекската полиция. Започвам наистина да мразя ЕС. Ето ти една интересна статистика — знаеш ли нещо за речта от Гетисбърг^[2]?

— Да. Нещо повече, може би мога да я цитирам наизуст... бях я научил в училище за една писмена работа.

Тя почти не обърна внимание на думите му. Вместо това разпери длани на писалището си, като че искаше да се закотви.

— Тази реч на Ейбрахам Линкълн, довела до най-свещените принципи в света „свобода“ и „демокрация“, заложи в Американската конституция — Воспър замълча и отпи малко вода. — Та тази реч била не повече от триста думи. Знаеш ли колко думи има директивата на ЕС за размера на зелките?

— Не.

— Шейсет и пет хиляди думи!

Грейс се ухили, клатейки глава.

Тя му се усмихна по-топло, отколкото си спомняше да му се е усмихвала досега. Помисли си дали пък не е на някакъв антидепресант. После сменяйки рязко темата, но все още в добро настроение, го попита:

— Та как беше в Мюнхен?

Отново нащрек, с вдигнат гард, Рой отговори:

— Ами всъщност нещо като норвежки омар.

Тя свъси вежди.

— Моля? „Норвежки омар“ ли каза?

— Използвам този израз за нещо, което е под очакванията ми.

Тя наклони глава, все още навъсена.

— Не разбирам.

— Преди няколко години бях в един ресторант в Дансинг. В менюто имаше нещо, описано като „норвежки омар“. Поръчах го в очакване на хубаво парче омар. Но всъщност получих три скариди колкото малкия ми пръст.

— Оплака ли се?

— Да и пред мен се изправи съсекският Базил Фолти^[3] със стара готварска книга в ръка, който заяви, че точно тези скариди се наричали някога „норвежки омар“.

— Звучи ми като ресторант, който е най-добре да се избягва.

— Освен ако не държиш особено да се разочароваш.

— Така е — тя се усмихна отново, не толкова топло, като че разбирайки, че тя и мъжът насреща ѝ винаги щяха да бъдат на различни планети. — Значи да разбирам, че не си намерил жена си в Мюнхен?

Чудейки се откъде ли знаеше, че точно това е била мисията му, той поклати глава.

— Колко време мина?

— Малко повече от девет години.

Тя като че ли щеше да каже още нещо, но вместо това напълни отново чашата си.

— Искаш ли вода? Чай? Кафе?

— Няма нужда, благодаря. Как минаха вашите почивни дни? — каза, бързайки да отдалечи темата от Санди и продължавайки да се чуди защо го беше извикала тук.

— Бях на една конференция за помощник полицейски началници в Бейсингсток на тема подобряване ефективността на полицията... или по-скоро за подобряване на представите на обществеността за ефективността на полицията. Поредният козметичен номер на Тони Блеър. Група хлъзгави гуру в областта на маркетинга, които ни

обясняваха как да поднасяме резултатите си и как да изработваме стратегии и да движим процеса — тя сви рамене.

— И каква е тайната? — попита Грейс.

— Най-напред да се късат най-достъпните плодове — мобилният ѝ телефон зазвъня. Тя погледна дисплея и рязко прекъсна разговора. — Така или иначе, в момента убийствата все още са с приоритет. За какъв напредък става дума? И между другото ще присъствам на пресконференцията тази сутрин.

— Така ли? — каза Грейс, приятно изненадан и облекчен при мисълта, че нямаше да влачи всичко сам на плещите си. Имаше чувството, че с новините за второто убийство определената за единайсет часа пресконференция щеше да бъде доста трудна.

— Можеш ли да ме информираш докъде сме стигнали? — попита тя. — Какви кокали можем да им подхвърлим? Имаме ли заподозрени? И какво ще кажеш за намереното вчера тяло? Имаш ли достатъчно хора в екипа си, Рой? Имаш ли нужда от допълнителни ресурси?

Облекчението, след като разбра, че тя очевидно се бе отказала от темата за Мюнхен, беше почти осезаемо. В сбито резюме той информира помощник-началника на полицията за развитието по случаите. След като ѝ разказа, че камера е заснела бентлито на Брайън Бишоп в единайсет и четирийсет и седем в четвъртък вечер, а после ѝ съобщи подробности за застрахователната полица живот, тя вдигна ръка.

— Дотук имаш достатъчно доказателства, Рой.

— Двама души му осигуриха много силни алибита. Финансовият му съветник, с когото е вечерял, беше разпитан и много добре си спомняше за времевата рамка на срещата им... което не ни е от помощ. Ако казва истината, Бишоп не би могъл да бъде в обсега на тази камера в единайсет и четирийсет и седем. А вторият човек е портиерът на лондонския му апартамент, някой си мистър Оливър Даулър, който също беше разпитан и потвърди, че станал рано сутринта и помогнал на Бишоп да си натовари стиковете за голф в колата около шест и половина.

Воспър помълча малко, обмисляйки и възприемайки казаното. После каза:

— Май това е слонът, който не виждаме в стаята.

Грейс се усмихна мрачно.

Внезапно телефонът ѝ извънтя. Вдигайки извинително пръст, тя прие разговора.

След няколко минути звънна и неговият мобилен телефон. Думите „частен номер“ на дисплея означаваха, че вероятно ставаше дума за работа. Той стана и се отстри от писалището.

— Рой Грейс.

Беше детектив сержант Бечълър.

— Мисля, че имаме нещо важно, Рой. Току-що ми се обади Сандра Тейлър — анализаторка от оперативно-разузнавателния отдел, която е назначена по нашия случай. Знаеш ли, че Брайън Бишоп има криминално досие?

---

[1] Популярен архитектурен стил от XIX век под влиянието на Норман Шоу, влиятелен британски архитект от викторианската епоха. — Бел.прев. ↑

[2] Знаменитата реч за демокрацията на президента на САЩ Ейбрахам Линкълн, произнесена на 19 ноември 1863 година. Бел.прев. ↑

[3] Главен герой в британската ситуационна комедия „Фолти Тауърс“, сноб и параноик. Бел.прев. ↑

Пол Пакър седеше пред бар „Ха! Ха!“ на „Павилиън Парейд“, пред входа за Кралския павилион на Брайтън, пиеше кафе с мляко и наблюдаваше света наоколо. Усмиваше се. Според него в десет и трийсет в една понеделнишка гореща и слънчева сутрин през август имаше далеч по-лоши места на света, където би могъл да бъде. И това във всяко отношение беше по-гот, отколкото да бачкаш! Което си беше негова лична шегичка, защото, разбира се, той си беше на бачкане.

Не че правеше такова впечатление на сервитьорката или на минавачите. Те виждаха само някакъв дваисетгодишен младеж, набит и як, с обръсната глава и козя брадичка, облечен мъряво в безформена сива тениска, с тетрадка пред себе си, в която пишеше нещо — просто един от десетките студенти, които висяха по кафенетата из целия град.

Нищо не убягваше от погледа му. Пакър забелязваше всяко лице, минаващо покрай него в която и да било посока.

Хора в бизнес костюми, с чанти или куфарчета, хукнали по срещи или пък просто закъснели за работа. Туристите — възрастна двойка, която обикаляше в кръг, като и двамата се опитваха да разчетат нещо в някаква карта, и мъжът сочеше в една посока, а жената клатеше глава и сочеше в обратната. Двойка на средна възраст, за които предположи, че са холандци и които вървяха целеустремено напред в смешно облекло и с тежки раници, като че ли бяха на някакво сафари и трябваше да си носят провизиите. После се загледа в две деца в размъкнати дрешки, които практикуваха градски скокове над една информационна табела.

През последния половин час покрай него минаха неколцина изпаднали бездомници, които познаваше добре по лице. Вероятно щяха да прекарат деня си по моравите на „Павилиън“, примъквайки се постепенно към поредното стълбище или вход, повлекли всичките си притежания в пазарски торби или в найлони, или на колички от супермаркетите, оставяйки подире си миризма на вкиснати чували. Постепенно започнаха да се появяват един подир друг и утайката на

живота в Брайтън — дилърите, продавачите, разпространителите и потребителите на наркотици. Наркоманите, с почти изчерпан ефект от последната доза, започваха неуморната си ежедневна битка за намиране, по какъвто и да било начин, на пари за следващата доза.

В паузите между наблюдението на пешеходците детектив Пакър наистина си водеше бележки в тетрадката. Живееше с амбицията да стане писател и в момента работеше върху филмов сценарий за група извънземни, чиято навигационна система се беше повредила и те кацнали на Земята точно край Брайтън, търсейки помощ. След няколко дни вече отчаяно искали да си тръгнат. Двама от тях били пребити, космическият им кораб — разграбен, а после конфискуван, защото нямали пари да го изтеглят от главния път, където го били паркирали, и храната не им харесвала. Освен това не можели да получат помощта, която им била необходима, без да попълнят формуляр в реално време, където се изисквал пощенски код и номер на кредитната карта, каквито те също не притежавали. Понякога Пакър се чудеше дали пък работата му не го беше направила толкова циничен.

После изведнъж рязко се върна в действителността. С угълчето на окото си видя позната фигура с отпуснати рамене да влачи крака. Бездруго приятната му сутрин стана още по-приятна, когато фигурата го подмина, без изобщо да го забележи.

Пол се загледа със смесица от неприязън, отвращение и съчувствие в изпития младеж с мършаво лице, в опърпан суичър, долнище на анцуг и мръсни маратонки. Както и неговата, рижата коса на младежа беше обръсната първи номер и както обикновено, тънка вертикална ивица брада се спускаше от средата на долната му устна до брадичката. Пол го наблюдаваше как премина бавно пред един младеж, който правеше снимка на гаджето или жена си, без да забелязва нищо наоколо си. Проби си път през група туристи, подкарани от екскурзовода, и детективът вече знаеше точно накъде се е запътил.

Към стената от другата страна на площада, където един до друг бяха наредени банкомати. Да, точно така, младежът седна между два банкомата. Мястото беше популярно сред просяците. Беше си вече набелязал и цел — млада жена, която поставяше в автомата банковата си карта.

Пол Пакър се възползва от момента, пресече площада и застана неподвижно пред младежа точно когато го чу как изграчи слабо: „Имаш ли да ми дадеш някоя монетка, миличка?“

Вместо поздрав Пакър насочи към него чуканчето на показалеца на дясната си ръка.

— Здравей, Скункс. Помниш ли ме?

Скункс го погледна с опасение. Жената ровеше в портмонето си. Пакър се обърна към нея.

— Аз съм полицай. Просията е незаконна. Във всеки случай този юнак тук знае и по-добри начини как да ви оскубе — каза той и отново се обърна към Скункс, като поклати отхапаното чуканче на показалеца си и затрака шумно със зъби, имитирайки някогашния си нападател.

— Не знам за какво говориш — каза Скункс.

— Имаш нужда от освежаване на паметта, така ли? Дали един ден арест ще ти я освежи? Няма да ти е лесно да си намериш drogата там, нали?

— Майната ти. Остави ме на мира.

Пакър погледна младата жена, която като че ли не знаеше какво да прави. Тя грабна картата и парите си и избяга.

— Чист съм — внезапно добави Скункс мрачно.

— Знам това, приятелче. Не искам да те вкарвам в дранголника. Само се чудех ще можеш ли да ми дадеш малко информация.

— И какво ще спечеля от това?

— Какво знаеш за Бари Спайкър?

— Не съм му чувал името.

По „Норт Стрийт“ профуча пожарникарска кола, чиято сирена виеше по-силно от корабна сирена в мъгла и Пакър я изчака да премине.

— Напротив, познаваш го. Изпълняваш му поръчки.

— Не съм му чувал името.

— Значи онова ауди кабриолет, в което се кипреше по крайморската улица в петък вечер... това е твоята кола, така ли?

— Не знам за какво говориш.

— Мисля, че знаеш. Следваше те неозначена полицейска кола. Аз бях в нея. Шофираш доста добре — каза той с неохотно възхищение.

— Не-е. Не знам за какво говориш.

Пакър завря чукачето на показалеца си под носа на Скункс.

— Помня като слон, Скункс. Ясно ли ти е.

— Това съм си го излежал.

— И после излезе от затвора, но показалецът ми не порасна и продължавам да съм бесен, така че ще склуча сделка с теб. Или ще ти дишам във врата през останалата част от мизерния ти животец, или ще ми помогнеш.

След няколко мига мълчание Скункс каза:

— Как да ти помогна?

— С информация. Само едно телефонно обаждане, това е. Само да ми се обадиш следващия път, когато Спайкър ти даде поръчка.

— И после?

Пакър обясни на Скункс какво искаше от него. Когато свърши, каза:

— И слагаме точка.

— А мен ме арестуват, така ли?

— Не, няма да те закачаме. И няма да ти дишам във врата. Става ли?

— А ще получа ли някакви мангизи?

Пакър го погледна. Беше такава жалка гледка и на детектива изведнъж му домъчня за него.

— Ще ти бутнем нещо впоследствие като награда. Става ли?

Скункс вяло и безразлично сви рамене.

— Приемам го като знак на съгласие.

Пресконференцията в събота беше ужасна, но днешната беше още по-лоша. Петдесетина души се бяха натъпкали в залата за оперативки и много повече, отколкото в събота, стояха отвън в коридора. Единственото добро нещо беше, че тази сутрин имаше подкрепления тежка категория.

Застанали от двете страни на Грейс, оформяйки редица от трима пред огъната дъска с адреса на уебсайта на съсекската полиция и логото на „Краймстопър“, стояха помощник-началник на полицията Алисън Воспър, която се беше преоблякла, след като той излезе от офиса ѝ, и сега носеше безупречната си, идеално изгладена униформа, и командващият брайтънската полицейска дивизия, главен следовател Кен Брикхил — прям и откровен полицай от старата школа в също толкова безупречна униформа. Безапелационният Брикхил не си падаше по политически коректните лобита и с удоволствие би обесил повечето негодници в Брайтън и Хоув, ако му предоставеха дори и частична възможност за това. Нищо чудно, че го уважаваха почти всички, които бяха служили някога под негова команда.

Част от прозорците всъщност бяха отворени, но слънчевата светлина, която си пробиваше път през щорите, правеше помещението задушно и горещо. Някой остроумно подхвърли нещо за черната дупка в Калкута, докато служителят, отговарящ за пресата — екстравагантно, но леко мърляво облеченият Денис Пондс, — си пробиваше път около масата, за да се присъедини към тройката и мърмореше някакви извинения, че е закъснял.

Пондс заговори твърде близо до микрофона, така че първите му думи бяха заличени от звуково ехо.

— Добро утро — каза той, започвайки отново и притворният му, подмазвачески глас този път прозвуча по-ясно. — Тази пресконференция ще я открие старши детектив Грейс с преглед на разследванията на смъртта на мисис Катрин Бишоп и мис Софи Харингтън. После помощник-началник Воспър и главен следовател

Брикхил — дивизионен командващ на брайтънската полиция, ще направят изявление за обществеността — той предаде щафетата на Грейс с театрален замах и отстъпи назад.

Няколко минути святкаха светкавиците на фотографите, докато Рой Грейс излагаше подробности по разследванията до момента. Той, разбира се, не им каза всичко, но се придържаше към фактите, свързани с времето и събитията, потвърждавайки доста от вече известната им информация. Във връзка и с двете разследвания той апелира към евентуални свидетели да дадат показания, особено такива, които са познавали едната или другата жена и са ги виждали през последните няколко дни. Грейс заяви също така, че много би искал да си поговори с всеки, забелязал нещо подозрително близо до едното или другото местопроизшествие.

След като приключи с всичко, което искаше да каже за убийствата на този етап, той попита присъстващите имат ли някакви въпроси.

Женски глас, чиято притежателка стоеше някъде отзад и Грейс не можеше да я види, извика:

— Разбрахме, че има на свобода сериен убиец. Старши детектив, можете ли да ни уверите, че населението на Брайтън и Хоув е в безопасност?

Грейс се измъчваше от обичайния проблем какво да прави с ръцете си, като съзнаваше добре, че езикът на тялото е не по-малко важен от думите му. Устоявайки на изкушението да стисне ръце пред себе си, той ги отпусна решително от двете си страни и се наведе към микрофона.

— В момента нищо не показва, че това е сериен убиец. Но хората трябва да внимават и да са малко по-бдителни от обичайното.

— Как можете да твърдите, че не е сериен убиец, след като са убити две жени в разстояние на двацет и четири часа? — се провикна креслив стар журналист на свободна практика, който пишеше за няколко провинциални вестника. — Старши детектив Грейс, можете ли да уверите младите жени, които живеят в Брайтън, че са в безопасност?

В дясното око на Грейс се стече капка лютив пот.

— Мисля, че сега е най-добре колегите ми, които са тук, за да направят публично изявление, да ви отговорят на този въпрос — каза

той, като погледна първо Алисън Воспър, а после Кен Брикхил.

Те кимнаха, а после главният следовател каза с безапелационния си глас:

— Никой не може да ви даде стопроцентова гаранция за това в един съвременен град. Но полицията и местните лидери са мобилизирали допълнителни ресурси, за да хванат убиеца... или убийците.

— Значи двете убийства може да са извършени от един човек? — настоя някакъв репортер.

Брикхил отговори уклончиво:

— Ако някой се тревожи, трябва да се свърже с полицията. Полицейските патрули ще бъдат засилени. Всеки, който забележи нещо подозрително, трябва да се свърже с нас. Не искаме обществеността да изпада в паника. В разследването са вложени много ресурси и ние полагаме всички усилия, за да уверим гражданите на Брайтън и Хоув, че са в безопасност.

Тогава Кевин Спинела, който стоеше наблизо пред глутницата, каза:

— Ще признаете ли, старши детектив, че някъде из Брайтън е на свобода откачен сериен убиец?

Грейс реагира спокойно, като повтори прегледа на събитията от двете местопрестъпления. После добави:

— Ние все още сме в ранните стадии на разследване, но изглежда, че между двата случая има някои сходства, да.

— Старши детектив, имате ли основен заподозрян? — попита млад репортер от „Мид-Съсекс Таймс“.

— Разследваме в няколко направления и с всеки ден натрупваме все повече информация. Искаме да благодарим на обществеността за информацията, която ни е предоставила досега. В момента екипите ни обработват голям обем телефонни разговори и очакваме резултати от криминологичните лаборатории. Нашите детективи работят денонощно, за да разберат кой е виновен и да го изправят пред съда.

— Значи казвате — подхвърли Кевин Спинела високо и важно, — че хората в Брайтън и Хоув трябва да се заключат в домовете си и да не излизат, докато не бъде заловен убиецът.

— Не — тросна се в отговор Грейс, — не съм казвал подобно нещо. Полицията все още няма представа кой и къде е убиецът на

всяка от двете жени и всички жени са изложени на риск. Но това не означава, че трябва да настъпва паника — той се обърна към началничката си. — Ще оставя помощник-началника на полицията Воспър да отговори на това по-подробно.

Ако погледите можеха да убиват, усмивката на Воспър щеше да разпори Грейс и да му извади вътрешностите.

Някаква яка на вид лелка, застанала отзад, се провикни силно:

— Госпожо помощник-началник, ще позволите ли на старши детектив Грейс да се консултира с медиум?

Струпаните хора се разкискаха. Жената докосна оголен нерв. С безстрастно лице Грейс се усмихна вътрешно, наблюдавайки внезапното неудобство на Алисън Воспър, като всъщност това му доставяше удоволствие. При един предишен случай преди няколко месеца направо го разпънаха, когато стана ясно в съда, че беше занесъл една обувка — основно доказателство по дело за убийство — на медиум. Пресата се беше развихрила. Както и Воспър — по негов адрес.

— За полицията не е нормална практика да води разследването по подобен начин — отговори тя остро. — Което означава, че изслушваме всекиго, който може да ни предостави информация, а после преценяваме може ли това да помогне на разследването.

— Значи не изключвате подобно нещо? — настоя един репортер.

— Мисля, че вече ви отговорих — и след това се огледа из помещението. — Други въпроси?

* * *

В края на конференцията, когато Грейс си тръгваше, Алисън Воспър го хвана и влязоха в един празен офис.

— Целият град ни гледа, Рой. Ако правиш сметка да посещаваш твоите ясновидци, моля те, първо обсъди това с мен.

— Нямам такива планове, поне не на този етап.

— Браво! — каза тя с наслаждението на човек, който хвали кученце, че се е изпикало където трябва. За миг му се стори, че ще го потупа по главата и ще му даде бисквитка.

Половин час по-късно Грейс стоеше в тясната съблекалня на моргата и завързваше зелената престилка, след което обу чифт бели гумени ботуши. Щом свърши, вече облечената, но все още налегната от страшен махмурлук Клео провря глава през вратата и му хвърли неразгадаем поглед.

— Съжалявам за снощи! — каза. — Не исках така да се отрежа, честна дума!

Той ѝ се усмихна.

— Всеки път ли се отцепваш така, когато излезеш със сестра си?

— Този хуйоглавец, гаджето ѝ, я е зарязал и тя искаше да се накърка. Беше невъзпитано да не се присъединя.

— Е, да. Как се чувстваш?

— Само малко по-добре на вид от Софи Харингтън. Световъртежът ми мина по-рано!

— Кока-кола до дупка... най-доброто лекарство — каза той.

— Вече изпих две кутийки — тя отново го погледна с онзи неразгадаем поглед. — Мисля, че не те попитах как си изкарал в Германия. Намери ли жена си? Събрахте ли се отново?

— Попита ме около пет пъти.

Тя го изгледа изненадано.

— И ти си ми отговорил?

— Какво ще кажеш да вечеряме заедно довечера и да ти дам пълен отчет?

За миг тя го погледна втренчено и той изведнъж се уплаши, че ще му каже да се разкара. После му се усмихна... но хладно.

— Ела у нас. Ще сготвя нещо простичко и без алкохол. Храна за утеха. Мисля, че трябва да си поговорим.

— Ще дойда веднага щом мога след вечерната оперативка — той пристъпи към нея и я целуна бързо.

Отначало тя се дръпна рязко.

— Много съм обидена и съм ти много сърдита, Рой.

— Харесваш ми, когато си сърдита — каза той.

Изведнъж тя омекна.

— Копеле — каза и се ухили.

Той още веднъж я целуна бързо, което премина в по-дълга целувка. Престилките им зашумоляха, докато се прегръщаха, а Грейс поглеждаше към вратата да не влезе някой.

После Клео се отскубна и го погледна с усмивка.

— Не трябва да го правим. Все още съм ти сърдита. Ама тези дрешки възбуждат, нали?

— Даже повече от черното копринено бельо!

— По-добре върви да свършиш малко работа, старши детектив. Материал на две страници в „Аргъс“, че са те хванали да се чукаш в съблекалнята на моргата, няма да е най-доброто нещо за имиджа ти.

Той я последва по облицования с плочки коридор, а в главата му бушуваше буря от мисли — за Клео, за Санди и за работата. Тази сутрин пресата им разката фамилията и той разбираше откъде идва всичко това. Убийството на привлекателна млада жена можеше да бъде изолиран инцидент, нещо лично. Две убийства обаче можеха да хвърлят цял град или цялата общественост в паника. Ако пресата се докопаше до информацията за противогаза, щеше да започне истинска лудост.

Той не разгласи информацията, че Софи Харингтън се беше обаждала на Брайън Бишоп — основния заподозрян по убийството на Кати Бишоп. Нито че Брайън Бишоп зад лустрото на порядъчен и преуспяващ бизнесмен и уважаван гражданин на Брайтън и Хоув, член на комитета на голф клуба и благодетел в областта на благотворителността, чиято на вид също толкова порядъчна жена ротарианка си имаше любовник, притежаваше неприятно криминално досие.

Според информацията от националната полицейска компютърна база данни на петнайсет години Бишоп бил осъден на две години затвор в заведение за малолетни престъпници за изнасилване на четиринайсетгодишно момиче от неговото училище. После на двайсет и една годишна възраст получил двегодишна условна присъда за жестоко нападение над жена, на която причинил сериозни телесни повреди.

Като че ли колкото по-дълбоко ровеше екипът му в живота на Бишоп, толкова по-убедителни доказателства имаше срещу него. Рано сутринта Алисън Воспър определи алибито му в Лондон като невидимия слон в стаята. Но в момента в същата стая имаше още един слон. И това беше яростното отричане от страна на Бишоп, че е направил застрахователна полица живот на името на съпругата си. Тъй като изглеждаше, че казва истината, това безпокоеше Грейс.

Въпреки всичко беше също толкова ясно, че Байън Бишоп е умен оператор. Според Грейс малцина достигаха неговото ниво на успех, като същевременно оставаха добри хора — нещо, което сега се потвърждаваше от грозното насилническо минало на човека. А знаеше и че не бива да залага много върху незнанието... или престореното незнание... за животозастрахователната полица.

От всички тези сложности го заболя глава. Искаше му се да седне някъде на спокойствие, в някой тъмен ъгъл и да обмисли всички елементи по случаите Бишоп и Харингтън. Криминолозите щяха да останат в къщата на Бишоп още няколко дни и Грейс беше доволен от това. Искаше човекът да се чувства неудобно, извън естествената си среда. В хотелската стая, като звяр в клетка, ще бъде несигурен и ще реагира по-добре на разпитите.

Определено трупаха материал за Бишоп, но беше твърде рано да го арестуват. Ако го направеха, можеха да го задържат само за двацет и четири часа... с удължаване от още дванайсет часа... без да му предявят обвинение. Все още нямаше достатъчно убедителни доказателства и въпреки че алибито му беше непробиваемо, имаше достатъчно място за съмнения. Двама независими свидетели твърдяха, че е бил в Лондон в двата часови интервала преди и след убийството, срещу камерата за автомобилни регистрационни номера, според която не е бил там. Имаше твърде много случаи, в които злодеите използваша копирани регистрационни номера — особено в днешно време, за да избегнат глобите от камерите. Един умен адвокат щеше лесно да посее съмнение сред съдебните заседатели дали регистрационният номер е бил истински или фалшив.

Интересуваше го също така и художникът, с който се е срещала Кати Бишоп. За момента и той беше потенциален заподозрян.

Потънал дълбоко в мисли, той влезе в голата ярко осветена стая за аутопсии. Тялото на Софи Харингтън беше скрито зад фигури в

зелени престилки, които гледаха напрегнато като ученици в класна стая, докато Надюшка де Санча им показваше нещо.

В помещението освен патолога, Клео и Дарън беше и главен инспектор Дуйган, както и слабата фигура на един от хората на съдебния следовател, Рони Уотсън — пенсиониран полицаи на около петдесет години.

Грейс отиде до патолога и изпита онази неприятна изненада, която изпитваше всеки път, когато видеше труп. Винаги изглеждаха почти въздушни, с кожа на кавказката раса — освен когато бяха зле обгорели или разложени жертви — призрачно алабастрова на цвят. Като че ли смъртта ги представяше в черно-бяло, докато всичко наоколо оставаше в цвят.

Софи Харингтън беше обърната по очи. Надюшка сочеше с пръст в латексова ръкавица дузината миниатюрни тъмночервени дупчици върху гърба на мъртвата. Бяха като татуировка по целия й торс и покриваха по-голямата част от кожата й.

— Можете ли да прочетете какво пише? — попита тя.

Грейс се вгледа по-внимателно, но отначало видя само някаква неразличима шарка.

— Съдейки по формата и последователността на дупките, бих казала, че са направени с нещо като електрическа дрелка — продължи патоложката.

— Докато жертвата е била жива ли? — попита главен инспектор Дуйган. — Или след смъртта й?

— Бих казала посмъртно — отвърна Надюшка, като се наведе напред и внимателно загледа тази част от гърба на мъртвата. — Дупките са дълбоки и има много малко кръв. Сърцето не е биело, когато са направени.

Малко милост за горката жена, помисли си Грейс. После, като че ли във внезапно просветление за скрит текст в зрителна главоблъсканица, той различи ясно думите.

„ЗАЩОТО Я ОБИЧАШ.“

Раздразнителната чистачка напусна дома на Клео Мори точно в дванайсет и трийсет. Милиардерът на време си отбеляза това зад волана на своята тойота приус. Съвсем навреме — минути преди да му изтече талонът за паркиране. Докато тя трополеше нагоре по хълма, като продължаваше да говори гневно по мобилния си телефон, той си помисли дали не е прекарала последните три и половина часа само в разговори. На Клео Мори сигурно щеше да ѝ бъде интересно да научи какво получава срещу парите си, които плащаше на тази жена. Макар че това, разбира се, не му влизаше в работа.

Той включи на скорост и се плъзна тихичко на електродвигател покрай нея, после си проправи път през сложната плетеница от улици нагоре до „Куинс Роуд“, после надолу покрай часовниковата кула и зави вдясно по крайморския булевард.

Премина границата на Хоув, покрай строежите на „Кинг Алфред“, спря на светофара в дъното на „Хоув Стрийт“, после зави вдясно през няколко улици по „Уестбърн Вилас“ — широка тераса от големи викториански сгради, строени на калкан. После отново зави надясно в уличка с някогашни конюшни, сега преустроени в жилища, където имаше редица гаражни клетки. Онези, които наемаше той, бяха накрая, на номер 11 и 12.

Паркира пред номер 11 и слезе от колата. После отключи вратата на гаража и я вдигна, влезе вътре, светна лампата и силно затръшна вратата. Тя се затвори със звучен, отекващ метален звън. След това — тишина. Само мъркането на двата овлажнителя.

Спокойствие!

Той вдъхна топлите миризми, които толкова обичаше тук — на машинно масло, стара кожа, стара каросерия. Това беше неговият дом. Неговият храм! В този гараж — и понякога в другия до него, където държеше покрита каравана — беше прекарал толкова много от часовете, натрупани в банката. Десетки наведнъж! Стотици месечно! Хиляди годишно!

Погледна с любов прилягащото покривало върху аеродинамичните контури на колата, която покриваше — луннобял ягуар седан 3.8 Мк II от 1962 година, който заемаше толкова много място, че той трябваше да се промъква отстрани.

Стените бяха окичени с инструментите му, подредени по функции, всеки инструмент толкова безупречно чист, като че ли току-що беше изваден от кутията, всичките там, където им беше мястото. Чуковете висяха на една страна. Гаечните ключове — на друга. Дебеломерите и отвертките представляваха произведение на изкуството. На онези полици там бяха наредени тенекиените кутийки и шишенца с полиращи препарати, препарати за почистване на колела, препарат за почистване на хром, за почистване на стъкла, за почистване на кожа, гъбите му, гюдериите, четките, чистачките за тръби — всички изглеждаха като нови.

„Здравей, бебче! — прошепна той и погали покривалото, прокарайки длан по извития твърд покрив, който усещаше отдолу. — Красива си. Толкова си красива!“

Промъкна се отстрани покрай колата, като прокараваше длан по покривалото, усещайки прозорците, а после капака на автомобила. Познаваше всяка жица, всеки панел, всяка гайка и болтче, всеки сантиметър от нейната стомана, хром, кожа, стъкло, орехово дърво и бакелит. Тя беше неговото бебче. Седем години търпеливо я възстановяваше от онази развалина, населена с плъхове и мишки в някакъв изоставен селски хамбар. Сега беше в по-добро състояние, отколкото в деня преди четирийсет години, когато беше напуснала фабриката. Забодени по стените на гаража, десет розетки за първо място, спечелени на конкурси за стари коли, потвърждаваха това. Беше ги спечелил в различни части на страната. Беше спечелил десетки втори, трети и дори четвърти места. Но онези розетки той веднага хвърляше в коша.

По-късно днес, напомни си той, трябваше да поработи отвътре по буферите, които убягваха от окоето на обикновения наблюдател. Понякога съдиите надникваха там и те хващаха, а в края на този месец имаше важен конкурс на клуба за шофьори на ягуари.

Но в този момент той имаше нещо по-важно наум. Една машинка за изработване на ключове — с отливки за всякакви ключалки, както твърдяха в интернет рекламата, — която кротуваше в кафявата

опаковъчна хартия с надпис „Чупливо“ на пода до тезгяха му още откакто беше доставена преди няколко месеца.

Това беше голямото предимство да си милиардер на време. Можеше да планираш за в бъдеще. Да мислиш за в бъдеще. Беше прочел цитат в един вестник за някой си Виктор Юго, който казал: „Едно нещо е по-силно от всички армии на света и това е идеята, чийто час е ударил.“

Потупа пълната с восък тенекиена кутийка с отпечатъка на ключа от входната врата на Клео Мори, която издуваше джоба на сакото му. После започна да разопакова машинката с усмивка на лице. Поръчването ѝ определено беше много добра идея.

Часът ѝ беше ударил.

Грейс вкара своята алфа ромео на паркинга пред Кралската болница на графство Съсекс, където беше дошъл да посети своя ранена служителка, и тръгна да търси място за паркиране. После търпеливо изчака една възрастна дама да отключи вратата на малкия си нисан микра, да се качи, да си закопчае колана, да пъхне контактния ключ в ключалката, да си оправи огледалото за обратно виждане, да включи двигателя, да се сети какво е предназначението на волана, да си спомни къде са скоростите и най-сетне да намери задната. След което изхвърча със скоростта на торпедо, като се размина на сантиметри с неговата кола. Той паркира на освободеното от нея място и изключи двигателя.

Беше около два и половина и коремът му куркаше, напомняйки, че трябва да хапне нещо, макар че нямаше апетит. Посещенията в моргата не будеха у него желание да се храни, а мрачната татуировка на гърба на Софи Харингтън все още бе ярко запечатана в съзнанието му, озадачаваща и тревожна.

„ЗАЩОТО Я ОБИЧАШ.“

Какво, по дяволите, значеше това? Предполагаше, че „я“, се отнасяше за жертвата, Софи Харингтън. Но кой беше неизвестният обичащ? Гаджето ли й?

Телефонът му иззвъня. Обаждаше се Ким Мърфи, която го информира за развоя на разследванията за деня до момента. Най-важната новина беше, че лабораторията в Хънтингтън бе потвърдила, че ще получат резултатите от ДНК тестовете късно следобед. Докато приключваше разговора, телефонът му съобщи за изчакващ разговор. Беше главен инспектор Дуйган, който също се обаждаше, за да докладва докъде са стигнали нещата по случая със Софи Харингтън и гласът му звучеше доволно.

— Една възрастна госпожа, която живее отсреща, се обадила на охраняващия полицаи преди около час. Казала, че забелязала мъж, който се държал странно на улицата пред сградата, в която живеела Софи Харингтън, някъде към осем часа в петък вечерта. Носел червена пластмасова торбичка и ветроустойчиво яке с качулка. Дори и така, изглежда, го е огледала добре.

— Успяла ли е да опише лицето му?

— Пратихме човек, който да я разпита. Но онова, което ни каза досега, отговаря на описанието на Бишоп, в смисъл на ръст и телесна конструкция. И правилно ли съм запомнил от доклада за времевата възстановка, че той няма алиби за това къде е бил по същото време?

— Така е. Би ли могла да го разпознае сред няколко други?

— Това е задача номер едно.

Грейс попита Дуйган дали са разбрали имала ли е Софи Харингтън приятел. Старши следователят отговори, че все още нямат информация, но скоро щели да разпитат нейна приятелка, която съобщила за изчезването ѝ.

Когато колегата му приключи, Грейс провери електронната си поща по своя блекбъри, но нямаше нищо свързано с двете разследвания. Пъхна устройството в калъфа му на колана си и се замисли. Новините от Дуйган бяха наистина много добри. Ако тази жена можеше с положителност да идентифицира Бишоп, това щеше да означава ново значително доказателство срещу него.

Коремът му изкурка отново. През отворения покрив биеше свирепа слънчева светлина и той го затвори, благодарен за краткотрайната сянка. После взе сандвича с бекон и яйце, който си беше купил от една попътна бензиностанция, и разкъса целофана.

Първата хапка му напомни за картон с вкус на бекон. Дъвчейки бавно и без ентузиазъм, Грейс взе последния брой на „Аргъс“, който беше купил заедно със сандвича, и се загледа в заглавието с големи букви на първа страница, смаян от бързината и честотата, с която вестникарите публикуваха материалите си. Все някога трябваше да се добере до вътрешния източник на Спинела. Но в момента това беше последната задача в списъка му от приоритети.

Имаше изключително привлекателна снимка до раменете на Софи Харингтън, по тениска и с простичко мънистено герданче, с развята дълга кестенява коса под слънчевите лъчи. Усмиваше се ослепително на камерата или на човека зад нея.

После прочете статията с автор Кевин Спинела, която продължаваше на втора и трета страници. Беше гарнирана добре с редица светски снимки на Кати Бишоп, както и с думите на покрусените от скръб родители на Софи Харингтън и на най-добрата ѝ приятелка, които очакваше да намери. И една негова малка снимка, която вестникът винаги публикуваше.

Беше типичен материал на Спинела, сензационен репортаж, предназначен да създаде възможно най-голяма паника в града и да увеличи тиража на вестника през следващите дни, както и да разкраси автобиографията на Спинела и да допринесе за несъмнените амбиции на този мазник да се вреди в някой национален вестник. Грейс смяташе, че не може да вини нито него, нито редактора му — сигурно и самият той би правил същото в подобно положение. Независимо от това, умишлено неверните цитати като *„Командващият полицейската дивизия на Брайтън главен следовател Кен Брикхил посъветва всички жени в град Брайтън и Хоув да си заключват вратите“* не помагаша никак на ситуацията.

Целта на старателно подготвяните пресконференции като тазсутрешната беше донякъде да информират обществеността за извършените престъпления, с надеждата да се получат улики. Но раздухването на страховете като това само задръстваше полицейските телефонни централи със стотици обаждания от изплашени жени.

Грейс изяде колкото можа от сандвича, пийна топла диетична кола, после излезе от колата и хвърли остатъците от обяда си в една кофа за боклук. Почтено си купи стикер за платен престой и го залепи на ветровото стъкло. После тръгна към панелната будка за цветя на болницата и избра малък букет. Премина покрай дългата фасада на сградата, част от която беше боядисана в бяло, друга в кремаво и трета в сиво, и влезе под голямата пластмасова козирка, покрай една линейка с огледален надпис в зелено на капака.

Рой мразеше това място. Фактът, че болницата на Брайтън и Хоув беше такава отвратителна, запусната дупка, предизвикваше у него гняв и възмущение. Колкото и помпозно да беше името ѝ и внушителен комплексът от сгради — като сигурно някои отделения, като например сърдечното, бяха от световна класа, — в общи линии един среден медицински център от импровизирани бараки в Третия свят би засрамил тази болница.

Някъде беше чел, че по време на Втората световна война за пръв път в историята повече войници умирали не от причинените им рани, а от инфекциите по болниците, докато ги лекували там. Половината жители на Брайтън и Хоув изпадаха в ужас, ако трябваше да дойдат тук, защото според слуховете имаше повече вероятност човек да умре от някаква зараза, която ще пипне в болницата, отколкото от болестта, която го е докарала там.

И това не беше по вина на медицинския персонал — предимно качествени хора, които се скъсваха от работа — беше видял това неведнъж със собствените си очи. Грейс обвиняваше управата и правителството, чиято политика позволяваше здравните стандарти да паднат толкова ниско.

Мина покрай магазин за подаръци и закувалня на веригата „Нуово“, аранжирана с кретон, която като че ли беше не в болница, а в крайпътен сервиз, даде път на възрастна болна жена с отсъстващо изражение на лицето по халат, която се спускаше по наклонения бетон право към него.

А после гневът му се засили още повече, когато се приближи до празната рецепция и видя надпис до аранжимент от изкуствени цветя.

„ИЗВИНЕТЕ НИ, РЕЦЕПЦИЯТА НЕ РАБОТИ.“

За щастие Елинор беше успяла да намери младата полицайка — бяха я преместили от ортопедичното отделение преди няколко дни в едно друго, наречено „Чичестър“. От списъка на стената научи, че се намира на третия етаж в това крило.

Изкачи се по спирална стълба, чиито стени бяха украсени с ведър стенопис, извървя покрит със син линолеум коридор до още две стълбищни площадки с дървени перила и спря в запуснат, мръсен коридор. Млада сестра от азиатски произход със синя престилка и черни панталони се приближи до него. Носеше се слаба миризма на картофено пюре и зеле като от училищен стол.

— Търся отделение „Чичествър“ — каза той.

— Вървете направо — посочи тя.

Грейс мина покрай редица кислородни бутилки, през врата със стъклен прозорец, облепен с предупреждения, и влезе в отделение с петнайсетина легла. Миризмата на училищен стол беше още по-силна тук, оцветена допълнително със слаб кисел дъх на урина и дезинфекциращ препарат. На пода имаше стар линолеум и стените бяха мръсни. Прозорците бяха отворени широко към друго отделение на болницата и отдушник, от който се вдигаше пара. Около някои легла бяха дръпнати ужасни завеси.

Приличаше на смесено отделение за престарели пациенти и умствено болни. Грейс се загледа за миг в дребна старица с коса като памук с цвета на хлътнолите ѝ страни, която спеше с широко отворена беззъба уста. Бяха включени няколко телевизора. Един младеж на друго легло си говореше високо сам. Друга старица в далечния край на помещението крещеше нещо гръмка и непонятно, без да го адресира към никого. В леглото точно от дясната му страна спеше дълбоко съсухрен старец, небръснат, изритал завивките си, с две празни бутилки от кока-кола на масичката, качена върху леглото му. Беше облечен в раирана пижама с развързано долнище, от което ясно се виждаше мекият му пенис, гушнат в двата тестикула.

А на следващото легло, заобиколено с прашна апаратура, за свой ужас видя жената, при която беше дошъл. И сега вече, бръкнал в джоба, за да извади мобилния си телефон, профучавайки покрай оживената сестринска стая, кръвта му наистина завря.

Една от любимите му млади служителки, детектив Ема-Джейн Баутуд, беше ранена тежко при опит да спре микробус в същата операция, в която простреляха Глен Брансън. Микробусът я беше притиснал в паркирана кола и тя получи масивни вътрешни наранявания, както и многобройни счупвания. Двайсет и пет годишната жена беше в кома и на животоподдържаща апаратура повече от седмица, а когато дойде на себе си, лекарите се опасяваха, че може би никога няма да проходи. През последните седмици обаче беше отбелязала невероятно подобрение, можеше да става сама и вече развълнувано говореше как щяла да се върне на работа.

Грейс наистина я харесваше. Беше страхотен детектив и той смяташе, че има голямо бъдеще в полицията. Но в момента, докато я

гледаше как лежи там, с бледа усмивка, му приличаше повече на изгубено и объркано дете. Винаги слабичка, сега изглеждаше изпита в широката болнична нощница, а оранжевият жетон почти се изхлузваше от китката ѝ. Русата ѝ коса, изгубила блясъка си и заприличала на суха слама, беше вдигната небрежно, с няколко паднали кичура. На масичката до леглото ѝ имаше купчина картички, цветя и плодове.

Очите ѝ му казаха всичко, преди да изрекат и дума, и нещо в него се прекърши.

— Как си? — попита я той, като ѝ протегна цветята.

— Никога не съм била по-добре! — отговори му тя с усилие да изглежда бодра заради него. — Казах вчера на баща си, че ще го бия на тенис преди края на лятото. И ще ти кажа, че няма да е трудно. Той е слаб играч!

Грейс се ухили, а после попита внимателно:

— Какво, по дяволите, правиш в това отделение?

Тя сви рамене.

— Преместиха ме тук преди три дни. Казаха, че им трябвало леглото в другото отделение.

— Така ли, да им се не види.

Грейс отстъпи назад и огледа отделението за свободна сестра, после се доближи до младичка сестра от азиатски произход, която сменяше една подлога.

— Извинете — каза, — търся някого, който отговаря за отделението.

Момичето се обърна и посочи притеснена на вид сестра на около четирийсет години, с вдигната коса и педантично лице зад големи очила, която влезе в отделението с клипборд в ръка.

С няколко бързи, решителни крачки Грейс ѝ пресече пътя. На значката, закачена на синята ѝ престилка, пишеше: „АНЖЕЛА МОРИС. НАЧАЛНИК ОТДЕЛЕНИЕ.“

— Извинете — каза той, — може ли да разменим няколко думи?

— Съжалявам — отговори тя с крехък, определено враждебен и високомерен глас. — В момента имам работа.

— Е, освен това имате и друга работа — каза той, разгневен, като извади полицейската си значка и я тикна в лицето ѝ.

Тя го погледна стреснато.

— Какво... за какво става дума? — гласът ѝ изведнъж се понижи с няколко децибела.

Грейс посочи към Ема-Джейн.

— Имате точно пет минути, за да преместите тази млада жена от тази вмирисана адска дупка или в самостоятелна стая, или в женска стая. Разбрахте ли ме?

Възвърнала високомерието си, отговорничката на отделението каза:

— Защо не се опитате да вникнете в проблемите, с които се сблъскваме в тази болница, старши детектив?

Повишавайки глас почти до крясък, Грейс извика:

— Тази млада жена е героиня. Беше ранена, докато извършваше акт на храброст при изпълнение на задълженията си. Помогна да се спаси градът от едно чудовище, което сега е зад решетките и очаква съд, и да спаси живота на двама невинни. Тя едва не пожертва живота си! И наградата ѝ е да я преместите в смесена гериатрична стая, до мъж, чийто penis виси отвън! Няма да прекара нито час повече в това отделение. Разбрахте ли ме?

Оглеждайки се нервно, сестрата каза:

— Ще видя какво мога да направя по-късно.

Повишавайки още повече глас, Грейс кресна:

— Струва ми се, че не чухте какво ви казах. В случая няма *по-късно*. Ще го направите незабавно. Защото аз ще остана тук, докато я преместите в стая, която ми харесва. — После вдигна телефона и го показа на жената. — Ако не искате да изпратя по електронната поща снимките, които току-що направих на брайтънската героиня, детектив Баутуд, лишена от всякакво достойнство от вас, жестоки некадърници такива, в „Аргъс“ и във всеки друг проклет вестник в страната, ще го направите незабавно.

— Тук не е разрешено да се използват мобилни телефони. И нямате право да правите снимки.

— А вие нямате право да се отнасяте така с мой служител. Намерете ми управителя на болницата. ВЕДНАГА!

Трийсет минути по-късно Ема-Джейн Баутуд беше извозена по мрежа от коридори в много по-модерно крило на болницата.

Грейс изчака, докато настаниха младата детективка в слънчева самостоятелна стая с изглед над покривите към Ламанша, после ѝ връчи цветята и си тръгна, след като получи обещание по телефона от Господин Важна Клечка от кулата му от слонова кост, че тя ще остане в тази стая, докато не я изпишат.

Следвайки дадените му указания как да стигне до главния вход, той се спря до един асансьор и натисна копчето. След като чака продължително и вече беше почти готов да се откаже и да слезе пеша, вратите изведнъж се отвориха. Той влезе и кимна на изморен на вид млад индиец, който похапваше някакъв високоенергиен десерт.

Облечен в зелен панталон и туника, със стетоскоп, провесен на врата, човекът носеше бадж, на който пишеше „Д-р Радж Сингх, злополуки и неотложна помощ“. Вратите се затвориха и Грейс усети задушаваша жегга, беше като в пещ. Забеляза, че лекарят го разглежда с любопитство.

— Горещ ден — каза Грейс учтиво.

— Да, малко по-горещ, отколкото трябва — отговори мъжът на изискан английски, а после се намръщи. — Извинявайте, че ви питам, но ми изглеждате познат. Познаваме ли се?

Грейс винаги е имал добра зрителна памет... понякога почти фотографска. Но този мъж не му напомняше за никого.

— Едва ли — отговори той.

Асансьорът спря и Грейс излезе. Лекарят го последва.

— Вашата снимка ли беше в днешния брой на „Аргъс“?

Грейс кимна.

— Това обяснява всичко! Четях го допреди няколко минути. Всъщност си мислех да се свържа с вашия екип за разследване.

Грейс бързаше да се върне в офиса и слушаше д-р Сингх с половин ухо.

— Така ли?

— Вижте, може би няма значение, но във вестника пишеше, че молите хората да бъдат наблюдателни и да ви съобщават за всичко подозрително, нали?

— Да.

— Е, задължен съм да спазвам поверителността на информацията за пациентите, но вчера тук видях един мъж, който наистина ме накара да се почувствам неприятно.

— В какъв смисъл?

Лекарят огледа празния коридор, погледна строго противопожарния маркуч, а после се обърна, за да види дали вратите на асансьора са се затворили.

— Ами поведението му беше много странно. Например разкрещя се на служителката на рецепцията.

В това няма нищо странно, помисли си Грейс. Беше сигурен, че тук на много хора им крещяха редовно, и то основателно.

— Когато го видях — продължи лекарят, — изглеждаше превъзбуден. Не ме разбирайте погрешно, виждал съм много хора с психиатрични проблеми, но този мъж изглеждаше в състояние на извънредна възбуда по някакъв повод.

— Какво беше нараняването му?

— Ето това е въпросът. Беше инфектирана рана на ръката.

Изведнъж вниманието на Грейс се изостри.

— От какво?

— Ами той каза, че я притиснал с вратата, но на мен не ми изглеждаше така.

— Притиснал я с вратата ли? — попита Грейс, мислейки трескаво за обяснението на Бишоп за раната му... че се бил ударил, когато влизал в таксито.

— Да.

— А на какво ви заприлича на вас?

— Ухапване. Бих казал възможно ухапване от човешки зъби. Имаше следи от двете страни на ръката... на китката, а после от долната страна, точно под палеца.

— Ако я е затиснал с врата или с капака на мотора, ще има следи и от двете страни.

— Да, но не извити — отговори докторът. — Бяха в полукръг отгоре и отдолу, като от уста. И пробивните ранички бяха с различна дълбочина, приличаха на зъби.

— Какво ви кара да мислите, че са били от човек? Не могат ли да са от животно? От голямо куче?

Докторът се изчерви.

— Запален съм по криминалната литература... когато имам време, обичам да чета романи за криминологични разследвания... и гледам програми като „Отдел убийства“ по телевизията — телефонът му иззвъня. Той млъкна за миг, а после продължи: — Има и друго нещо, до което стигнах в случая — отново помълча, опитвайки се притеснено да прочете съобщението на дисплея. — Ако ухапването беше от куче, защо ще го крие? Ако ухапването е от човек, получено при нападение, мога, разбира се, да разбера защо премълчава. После, когато видях ужасните новини за убитата млада жена, пресметнах колко прави две и две.

Грейс се усмихна.

— Мисля, че от вас ще излезе добър детектив! Но тези две и две не са лесна работа — отговори. — Можете ли да ми опишете този човек?

— Да. Висок около метър и осемдесет, много слаб, с доста дълга кестенява коса, тъмни очила и голяма брада. Беше доста трудно да се разгледа лицето му. Носеше синьо памучно сако, кремава риза, джинси и маратонки. Изглеждаше леко мърляв.

Грейс изпита разочарование; това изобщо не приличаше на Бишоп, освен ако си беше дал труд да се дегизира, което не беше изключено.

— Ще го познаете ли, ако го видите отново?

— Абсолютно!

— Дали този мъж ще е заснет на някоя от наблюдателните ви камери?

— Имаме една в „Злополуки и неотложна помощ“, със сигурност ще го има на нея.

Грейс му благодари, записа си името и телефонните му номера, после тръгна да търси мониторинговата зала за наблюдателните камери, като попътно измъкна блекбърито и провери електронните си съобщения.

Имаше едно от Дик Поуп в отговор на това, което Грейс му беше изпратил тази сутрин със снимките, направени в Мюнхен. Той спря като закован.

„Рой, това не е жената, която видяхме с Лесли миналата седмица. Наистина сме убедени, че видяхме Санди. Поздрави, Дик“

Беше почти три и половина, когато Надюшка де Санча привърши с аутопсията и напусна моргата заедно с главен инспектор Дуйган и представителя на съдебния следовател.

От охлузванията по врата на Софи Харингтън и точковите кръвоизливи в очите ѝ патоложката на Министерството на вътрешните работи си извади заключение, че злочестата млада жена е била удушена. Но трябваше да изчака изследванията по кръвна токсикология и резултатите от съдържанието на стомаха ѝ, както и пробите от течностите в пикочния ѝ мехур, които беше взела, за да елиминира другите възможни причини за смъртта. Наличието на семенна течност във вагината ѝ показваше, че е била изнасилена или преди, или след смъртта ѝ.

Клео и Дарън ги чакаше още няколко часа работа. Трябваше да се извърши аутопсия на „неизвестната жена“, изхвърлена от вълните. Освен това имаха мрачната задача да направят аутопсия и на шестгодишно момиченце, блъснато в събота от кола. Чакаха ги още четири трупа, включително и на четирийсет и седем годишен ХИВ позитивен мъж, когото бяха отделили в специална изолационна за аутопсия.

Родителите на момиченцето поискаха да дойдат да го видят късно вчера следобед и Дарън ги беше пуснал. Бяха дошли отново преди няколко часа и Клео ги видя. Все още беше разстроена.

Д-р Найджъл Чърчман — местният консултант патолог, който щеше да извърши тези не толкова бързи аутопсии, щеше да пристигне след половин час. Кристофър Гент — съдебномедицинския одонтолог, който беше дошъл да помага при идентифицирането на неизвестната жена, сега пиеше чай в офиса, раздразнен, че са го накарали да чака.

Клео и Дарън извадиха жената от хладилната камера и я развиха. Миризмата на гниеща плът веднага изпълни помещението. После оставиха Гент да си гледа работата.

Гент — висок, нервен мъж с очила, около четирийсетгодишен, с оплешивяваща коса, беше международно известен в две отношения. Беше написал уважавана книга по съдебномедицинска стоматология в опит да засенчи одонтолога от Монреал Робърт Дорион с неговата върховна творба „Доказателства от ухапвания“, която от дълго време беше стандартен справочник в професията. Беше също така и образован орнитолог — или птицелюб — и световен авторитет по чайките.

Облечен в зелени панталони и туника, Гент работеше бързо, но старателно на фона на звука на електрическия трион, с който Дарън разрязваше ребрата и отваряше черепите на другите трупове. Настроението беше особено мрачно и никой не подхвърляше обичайните шеги. Тялото на момиченцето ги потискаше много повече, отколкото труповете на жертвите на убийствата.

Гент направи редица снимки — нормални и с преносима рентгенова камера, после си отбеляза подробностите за всеки зъб на един картон, като завърши с вземане на гипсови отпечатъци на горните и долните зъби. По нареждане на съдебния следовател по-късно той щеше да изпрати подробно регистрирания зъбен статус на всеки зъболекар в радиус от петнайсет мили от град Брайтън и Хоув. Ако не се получеха резултати, щеше постепенно да разширява списъка за изпращане, докато, ако се наложи, не обхванеше всеки регистриран зъболекар в Обединеното кралство.

Все още нямаше международна система за координирано регистриране на зъбните статуси. Ако нито един зъболекар в Обединеното кралство не успееше да идентифицира трупа, а отпечатъците от пръсти и ДНК тестовете не даваха резултати, жената щеше да завърши в гроб, платен от Брайтън и Хоув, отбелязана за поколенията като частица от трагичната статистика на града.

* * *

Найджъл Чърчман беше изчислил наскоро, че е извършил над седем хиляди аутопсии в тази морга през последните петнайсет години. Въпреки това поемаше всеки нов труп с все същия, почти момчешки ентузиазъм, като че ли го правеше за пръв път. Беше човек,

който наистина си обичаше работата и смяташе, че всяко тяло, попаднало пред погледа му, заслужаваше най-доброто от негова страна.

Красив мъж, в добра физическа форма, запален по състезателните коли, той имаше младежко лице — което в момента беше почти скрито зад зелената му маска, докато разглеждаше неизвестната жена — което го правеше да изглежда много по-млад от неговите четирийсет и девет години.

Той прогони няколко трупни мухи, които се виеха около мозъка ѝ, който беше положен на метален поднос за преглед върху отворената ѝ гръдна кухина, и започна работа. Старателно разреза мозъка с готварски нож с дълго острие, като провери за външни тела, като куршум или пък прободна рана, или пък доказателство за кръвоизлив, което можеше да означава смърт от удар с тежък предмет. Но мозъкът изглеждаше здрав и неповреден.

Очите ѝ, изядени почти изцяло, не можеха да дадат никаква информация. Сърцето ѝ изглеждаше здраво, типично за човек в добра физическа форма, без отлагания по артериите. На този етап не можеше да определи с точност възрастта ѝ. Съдейки по състоянието и цвета на зъбите ѝ, общото ѝ физическо състояние и състоянието на гърдите ѝ, които също отчасти липсваха, предполагаше, че е някъде между средата на двайсетте до началото на четирийсетте.

Дарън занесе сърцето на кантара и отбеляза теглото му на таблото на стената. Чърчман кимна — беше в норма. После премина към белите дробове, като ги освободи и ги постави върху металния поднос за преглед, а от тях капеше някаква тъмна течност, докато ги поставяше там.

Няколко минути след като беше започнал да ги преглежда, той спря и се обърна към Клео.

— Интересно — каза. — Не се е удавила. В дробовете няма вода.

— Тоест? — попита Клео. Беше глупав въпрос, изречен без да помисли, в резултат на това, че беше разстроена от срещата с родителите на мъртвото момиченце, махмурлука си, стреса от многото работа и безпокойството ѝ, че призрактът на Санди ще помрачи отношенията ѝ с Рой Грейс. Разбира се, че знаеше отговора, знаеше точно какво означава.

— Била е мъртва, когато са я хвърлили във водата. Боя се, че ще трябва да спра тази аутопсия. Ще трябва да се обадиш на съдебния следовател.

Патолог на Министерството на вътрешните работи — може би отново Надюшка де Санча — трябваше да поеме аутопсията. Неизвестната жена вече беше повишена в статут „подозрителна смърт“.

Рой Грейс си отбеляза наум никога да не остава затворен с Норман Потинг в малко помещение в горещ ден. Седяха един до друг пред видеомонитора в кабината до стаята за разпити. Следобедното слънце биеше безмилостно през затворените венециански щори на единствения прозорец. От Грейс се стичаше пот. Потинг, в бяла риза с къси ръкави, с големи петна под мишниците, миришеше като вътрешността на стара шапка.

Освен това детектив сержантът беше ял нещо, силно подправено с чесън, и дъхът му вонеше. Грейс извади пакетче с ментови дъвки от сакото си, метнато на гърба на стола, и предложи една на Потинг с надеждата да потисне смъртоносния му дъх.

— Не близвам подобно нещо, Рой, благодаря — каза той. — Вади ми пломбите.

Потинг превърташе някакъв запис. Грейс гледаше на екрана как Потинг, Дзафероне и още един мъж излизаха на заден ход от стаята в ускорен каданс, като изчезваха през вратата един подир друг. Потинг спря записа, после го пусна пак и всеки един от тримата се появи отново, този път влизайки през вратата.

— Опитвал ли си да си направиш профил в „МайСпейс“^[1], Рой? — попита той внезапно.

— В „МайСпейс“ ли? Струва ми се, че съм малко стар за профил в „МайСпейс“.

Потинг поклати глава.

— Той е за всякакви възрасти. Във всеки случай Ли е само на двайсет и четири. Направихме си общ профил. *Норма-Ли*. Разбираш ли? Вече има трима тайландски приятели в Англия — единият е в Брайтън. Хубаво е, не мислиш ли?

— Гениално — отвърна Грейс, като по-скоро се мъчеше да избегне дъха на Потинг, отколкото разговора.

— Имай предвид — изкиска се Потинг, — че там има едни засукани пубертетен. Ау-у-у!

— А аз си мислех, че сега си щастливо оженен мъж... с тази твоя нова булка.

За миг Потинг му се стори истински щастлив, а приличното му на мопс лице се нагъна в изражение на доволство.

— Тя е голяма работа, ще ти кажа, Рой! Научи ме на някои нови номера. Мамка му! Някога спал ли си с ориенталка?

Грейс поклати глава.

— Ще го приема на вяра.

Опитваше се да се концентрира върху екрана. Да изтласка Санди от главата си и да се съсредоточи върху работата си. На плещите му тегнеше голяма отговорност, а това как ще подходи към събитията през следващите няколко дни щеше да се отрази сериозно върху кариерата му. Съзнаваше, че при голямата публичност на този случай не само критичният поглед на Алисън Воспър беше прикован в него.

На екрана слаб, ъгловат мъж сядаше в единия от трите червени стола в стаята за разпити. Имаше поразително лице, по-скоро интересно, отколкото красиво, с невчесана, рошава коса и брадичка като на холандски заселник. Носеше размъкната, пусната свободно хавайска риза, сини джинси и кожени сандали. Беше блед като човек, който прекарва твърде голяма част от лятото затворен сред четири стени.

— Това любовникът на Кати Бишоп ли е? — попита Грейс.

— Да — отговори Потинг. — Барти Чанселър.

— Педалско име — каза Грейс.

— Педалско момче — отвърна Потинг и включи звука. Грейс се загледа в протичащия разпит, като и двамата детективи често си записваха нещо в бележниците. Въпреки странния си външен вид Чанселър говореше с уверен, леко високомерен акцент на човек, завършил частно училище, като езикът на тялото му не издаваше напрежение, а самоувереност и единствената проява на нерви бе, че от време на време въртеше една тъкана гривна на китката си.

— Мисис Бишоп говорила ли ви е някога за съпруга си, мистър Чанселър? — попита го Потинг.

— Разбира се, че да.

— Това доставяше ли ви удоволствие? — попита Дзафероне.

Грейс се усмихна. Арогантният млад детектив вършеше точно онова, което Грейс се надяваше, че ще свърши... изнервяше Чанселър.

— Какво точно имате предвид с този въпрос? — попита Чанселър.

Дзафероне задържа погледа му.

— Доставяше ли ви удоволствие фактът, че спите с жена, която мами съпруга си?

— Тук съм, за да помогна при разпитите да намерите убиеца на милата ми Кати. Не мисля, че този въпрос е уместен.

— Ние ще преценим кое е уместно и кое не, сър — отговори Дзафероне спокойно.

— Дойдох тук доброволно — каза Чанселър, очевидно ядосан и повишавайки глас. — Не ми харесва вашият тон.

— Сигурно сте много разстроен, мистър Чанселър — включи се Потинг любезно, играейки класическото *добро ченге срещу лошото ченге* на Дзафероне. — Разбирам отчасти онова, което преживявате. Много ще ни помогнете, ако ни разкажете за естеството на отношенията между мистър и мисис Бишоп.

Известно време Чанселър игра с гривната си.

— Този мъж е животно — каза той внезапно.

— В какъв смисъл? — попита Потинг.

— Да не би да е биел мисис Бишоп? — попита Дзафероне. — Или да я е насилвал?

— Физически не, но умствено. Все я критикуваше... за начина, по който изглежда, как си стопанисва дома... малко си пада маниак. И е изключително ревнив... затова тя беше особено внимателна. И... — той замълча за миг, като че ли се колебаеше да добави ли още нещо. — Е... не знам дали това е важно, но тя ми каза, че е доста извратен.

— В какъв смисъл? — попита Потинг.

— Сексуално. Обича да връзва. Да използва фетиши.

— Какви фетиши? — отново попита Потинг.

— Кожа, гума... такива неща.

— И тя ви е разказала всичко това? — попита Дзафероне.

— Да.

— Това възбуждаше ли ви?

— По дяволите, какъв е този въпрос? — подскочи Чанселър.

— Възбуждахте ли се, когато Кати ви разказваше за тези неща?

— Аз не съм никакъв болен перверзник, ако мислите точно това — тросна се той.

— Мистър Чанселър — каза Норман Потинг, отново в образа на *доброто ченге*, — мисис Бишоп да ви е споменавала за противогаз?

— *Какво?*

— Сред фетишите на мистър Бишоп имало ли е противогаз, да сте чували за нещо такова?

Художникът се замисли за малко.

— Не... аз не... не си спомням да е споменавала противогаз.

— Сигурен ли сте? — попита Дзафероне.

— Това не е нещо, което се забравя.

— Изглежда сте забравили, че е била омъжена жена — клъцна го Дзафероне.

— Мисля, че е време да повикам адвоката си — каза Чанселър.
— Вие не сте в ред.

— Вие ли убихте мисис Бишоп? — каза Дзафероне хладнокръвно.

Чанселър като че ли щеше да се пръсне.

— КАКВО?

— Попитах вие ли убихте мисис Бишоп?

— Обичах я... щяхме да прекараме остатъка от живота си заедно... защо, за Бога, да я убивам?

— Току-що казахте, че искате адвокат — продължи Дзафероне, захапал жертвата си като ротвайлер. — В моя опит, когато хората поискат адвокат, това е, защото са виновни.

— Толкова я обичах. Аз... — лицето му се сви в гримаса. Внезапно той се наведе напред, скри лице в шепа и зариде.

Потинг и Дзафероне се спогледаха, изчаквайки. Най-сетне Барти Чанселър се изправи на стола и се успокои.

— Извинете.

И тогава Дзафероне изстреля въпроса, който Грейс копнееше някой от тях да зададе.

— Мистър Бишоп знаеше ли за връзката ви?

— В никакъв случай.

Норман Потинг отново се включи.

— Мистър Бишоп според всички данни е много умен човек. Вие с мисис Бишоп сте имали връзка повече от година. Наистина ли мислите, че не е усетил нищо?

— Бяхме много предпазливи... а освен това през повечето време от седмицата той беше в Лондон.

— Може би е знаел и нищо не е казал — предположи Дзафероне.

— Възможно е — съгласи се Чанселър неохотно. — Но не смятам така... искам да кажа, че Кати беше сигурна, че не знае.

Дзафероне прелисти назад няколко страници от бележника си.

— Казахте в началото, че нямате алиби за периода от момента, когато мисис Бишоп е напуснала дома ви, и приблизително до времето, може би около час по-късно, когато е била убита.

— Точно така.

— Вие сте заспал.

— Беше почти полунощ. Любехме се. Може би вие никога не сте опитвали? Ще откриете, ако опитате, че след това човек става сънлив — и той погледна убийствено Дзафероне.

Грейс също си отбелязваше наум някои неща. Връзката им продължавала година. Преди шест месеца Брайън Бишоп направил застрахователна полица за живот на стойност три милиона лири стерлинги на жена си. Прибягвал е до насилие в младите си години. Ами ако е открил, че имат връзка?

Чанселър каза, че те с Кати планирали да прекарат остатъка от живота си заедно. Значи не е било мимолетна забежка. Може би Бишоп не е могъл да понесе мисълта да загуби жена си.

Беше задраскал едно по едно всички квадратчета. Човекът имаше мотив.

Може би го е планирал старателно дълги месеци. Перфектното алиби в Лондон, освен един малък пропуск, за който дори не е знаел. Снимката на колата му от скритата камера за регистриране на автомобилни номера край летище „Гатуик“.

Грейс продължи да гледа разпита, като Дзафероне навиваше Чанселър все повече. Този художник със сигурност също беше заподозрян. Очевидно е бил влюбен до уши в жената. Толкова, че да я убие, ако тя го зареже ли? Може би е достатъчно умен, за да я убие и така да нагласи нещата, че да изглежда, че това го е направил мъжът ѝ? Не биваше да се пренебрегва и тази версия. В момента обаче доказателствата се трупаха солидно против Брайън Бишоп.

Той си погледна часовника. Беше пет и петнайсет. Беше донесъл за увеличаване записа на мъжа от чакалнята в „Злополуки и неотложна

помощ“ на Кралската болница на Съсек направо във филмовото студио в Съсек Хаус. Остана му време само да слезе и да види докъде бяха стигнали преди срещата на екипа с Ким Мърфи и Брендан Дуйган, за да се подготви за съвместната оперативка.

На нискокачествения запис от болницата чертите на мъжа се различаваха трудно, защото лицето му беше скрито от дългата коса, тъмните очила, мустаците и брадата. С техниката, с която разполагаха тук, щяха да направят образа много по-отчетлив. Когато излезе в коридора, телефонът му зазвъня. Беше детектив сержант Бела Мой, която говореше възбудено с пълна уста, сигурно с шоколадови бисквити. Резултатите от ДНК тестовете на Кати Бишоп бяха пристигнали.

Когато му каза какви бяха те, той заби юмрук във въздуха от радост.

---

[1] Сайт, на който можете да си направите личен профил, като дадете информация, снимки и да потърсите или поканите приятели. Бел.прев. ↑

В офиса на Робърт Върнън, който се намираше на „Брайтън Лейнс“ на втория етаж на красива сграда в стил кралица Ан и гледаше към тясна уличка със зидани от камък къщи, слизаща към крайбрежния булевард, нямаше климатик. Шумът от машина, пробиваща асфалта отвън, нахлуваше право през отворените прозорци, засилвайки главоболието, с което Брайън Бишоп се събуди тази сутрин след поредната всъщност безсънна нощ.

Офисът беше приятен и просторен, като голяма част от стените бяха заети от рафтове, натъпкани със законодателна литература и от кантонерки. Две хубави стари литографии на Брайтън висяха по пастелносините стени, като на едната се виждаше верижният вълнолом, а на другата фонтанът „Олд Стейн“. Купища кореспонденция бяха натрупани по бюрото и дори на пода.

— Извини ме за бъркотията, Брайън — каза Върнън, любезен както винаги. — Тази сутрин се върнах от почивка... и не знам откъде да започна!

— Често се чудя има ли смисъл човек да ходи на почивка — каза Бишоп — заради цялата бумащина, която трябва да разчисти, преди да замине, и онова, което го чака, когато се върне.

Той разбърка седем пъти чая във фината си чаша, загледан във фотография в рамка на съпругата на Върнън, Триш, поставена на перваза на прозореца зад бюрото. Привлекателната, светлокоса жена беше облечена в костюм за голф и позираше до игрището. До нея имаше друга сребърна рамка с три овални отвора, с усмихнатото лице на всяко от децата на Върнън като малки във всеки от тях. Бишоп разбра, че са правени отдавна, защото сега всичките бяха вече тийнейджъри. Добре му е на Върнън, изведнъж си помисли горчиво. Цялото му семейство е наред. Целият му свят е наред. Независимо от това какви проблеми му влачеха клиентите тук. Той проучваше фактите, даваше съвети, наблюдаваше ги как си изнасяха обратно

проблемите през вратата, после скачаше в лексуса си и заминаваше на голф игрището със слънчева усмивка на лице.

Мъжът, който приближаваше средата на шейсетте, беше елегантен, с изтънчен чар. Посребрената му коса беше винаги сресана, дрехите му консервативни и безупречни и целият му маниер излъчваше мъдрост и увереност. Беше семеен адвокат на Бишоп сякаш от вечни времена. Беше поел всички формалности след смъртта на бащата на Бишоп, а после и на майка му. Именно към Върнън се обърна Брайън Бишоп, когато преди почти пет години, преглеждайки документите в бюрото на майка си в спалнята наскоро след смъртта ѝ, откри нещо, което бяха крили от него цял живот. Че е осиновен.

Именно Върнън го разубеди да не започва да търси истинските си родители. Бишоп е имал приказно детство, каза му Върнън. Любещите му приемни родители, които се бяха оженили твърде късно, за да имат собствени деца, глезеха извънредно много него и сестричката му, която се появи след две години, но почина трагично от менингит на тринайсет години.

Бяха доста заможни и го отгледаха в хубава къща с изглед към почивната зона на Хоув, като не жалеха средства да му дадат образование в частно училище, да го водят на ваканции в чужбина и да му купят малък автомобил веднага щом си изкара шофьорския изпит. Бишоп обичаше много и двамата, както и повечето техни роднини. Беше много разстроен, когато баща му почина, но стана още по-лошо, когато умря и майка му. Макар че беше женен за Кати само от няколко месеца, той изведнъж се почувства отчаяно самотен. Съвсем изгубен.

После откри онзи документ в бюрото на майка си.

Но Върнън го успокои. Посочи му, че родителите му са крили това в негов интерес. Искали само да му дадат любов и сигурност, за да се наслаждава на настоящето и да бъде силен в бъдеще. Тревожели се, че ако му кажат, може да го хвърлят в смут, да тръгне да търси едно минало, което вече не съществуваше... или още по-лошо, което би било много по-различно от онова, което би желал.

Върнън се съгласи с него, че това е старомоден възглед, но все още не е изживян. Брайън напредваше добре в живота, беше самоуверен — поне външно, — преуспяващ и приемливо доволен. Със сигурност щеше да се почувства емоционално възнаграден, ако намереше единия или двамата си истински родители, но това би могло

да се окаже и дълбоко смущаващо преживяване. Ами ако наистина се шокираше от това какви хора бяха всъщност те? Или пък ако го отхвърлеха?

Но разяждащото желание да разбере истинския си произход се засилваше все повече. Подхранваше го съзнанието, че с всяка изминала година шансът единият или двамата от истинските му родители да са живи намаляваше.

* * *

— Толкова съжалявам за случилото се, Брайън... и че не можах да те приема по-рано днес. Трябваше да ида в съда.

— Разбира се, Робърт. Няма проблеми. Имам толкова много работа за вършене. Тя ми запълва времето.

— Да не повярва човек, нали?

— Да — Бишоп не знаеше да каже ли нещо за Софи Харингтън. Той отчаяно искаше да се изприказва пред някого, но същевременно му се струваше нередно, поне не сега, не в този момент.

— А ти самият как си? Как се справяш?

— Карам някак си — усмихна се Бишоп криво. — Закотвен съм тук, в Брайтън. Не мога да вляза в къщата още няколко дни. Полицията не иска да пътувам за Лондон и трябва да стоя тук... и да се справям с работата, доколкото мога.

— Ако искаш легло, добре си дошъл да останеш при мен и Триш.

— Благодаря ти, но съм добре.

— А те имат ли представа какво е станало? Кой е извършил това ужасно нещо?

— Съдейки по това как се отнасят с мен, мисля, че са убедени, че аз съм го извършил — двамата мъже кръстосаха за момент погледи.

— Аз не съм адвокат по криминални дела, Брайън, но знам, че най-близките роднини винаги са заподозрени в повечето разследвания на убийства, докато не отхвърлят това.

— Сигурен съм.

— Така че това да не те тревожи. Колкото по-бързо те елиминират, толкова по-бързо ще открият кой го е направил. Просто

ми е интересно къде са в момента децата? — после адвокатът вдигна успокоително ръка. — Съжалявам, не исках да се набърк...

— Не, разбира се, че не, разбирам го. Макс е с приятел в Южна Франция. Карли е при братовчеди в Канада. Разговарях и с двамата, казах им да останат там... не могат да направят нищо, ако се върнат. Разбрах от полицията, че едва след около месец ще мога... преди съдебният следовател да... — той заекна, връхлетян от емоции.

— Боя се, че има много формалности. Бюрокрация. Твърде много правила. Кое то никак не ти помага, когато съм сигурен, че искаш да останеш насаме само с мислите си.

Бишоп кимна, измъкна носна кърпа и попи очите си.

— Като стана дума за това, има няколко неща, с които трябва да се заемем. За да започнем, нали?

— Да.

— Първо, какво ще ми кажеш за парите на Кати... знаеш ли дали е направила завещание?

— Има нещо много странно. Полицията ме попита за застраховка живот... за три милиона лири стерлинги... които казаха, че била направена на името на Кати.

Адвокатът пренебрегна позвъняването по телефона и го погледна.

— А ти не си правил такава?

Отвън пробивната машина милостиво спря.

— Не. В никакъв случай... доколкото си спомням, а бих запомнил такова нещо.

Върнън се замисли.

— Ти не смени ли ипотечния кредит за къщата на „Дайк Роуд Авеню“ съвсем наскоро с нов? За да събереш пари за авторското си право?

Бишоп кимна.

— Да, смених го.

Компанията му беше добре в момента, но по ирония на нещата може би твърде добре и имаше проблеми с паричния поток, каквито преживяваха много бързо развиващи се компании. Когато започна, тя беше финансирана от него и малка групичка богати приятели с относително малко пари в брой. Напоследък, за да я издигнат на следващото ниво, трябваше да инвестират в нови технологии, по-

големи помещения и по-умел компютърен персонал. Бишоп и приятелите му решиха сами да намерят парите, вместо да се опитат да я изкарат на борсата или да наберат средства по други начини, и той внесе своя дял чрез нов ипотечен кредит срещу къщата си.

— Тези, които се занимават с ипотечните кредити, обикновено искат някаква застраховка живот, за да покрият голям заем... може би това си направил.

Адвокатът може и да е прав, помисли си той. Покритие със застраховка живот събуждаше у него някакви спомени. Но сумата му изглеждаше друга. А не можеше да провери файловете си, защото бяха в проклетата къща.

— Може би — каза той със съмнение в гласа. — И да, тя направи завещание... много кратко. Аз съм един от изпълнителите му, заедно с Дейвид Крауч, моя счетоводител. То е в къщата.

— Разбира се, бях забравил. Тя има някакви пари, нали? Беше получила прилична сума от предишния си брак. Можеш ли да си спомниш какво пишеше в завещанието?

— Спомням си. Завещаваше някакви суми на родителите си, но тя е единствено дете и основната сума я оставя на мен.

В главата на Робърт Върнън внезапно зазвъня тревожно звънче. Той сви вежди съвсем леко. Твърде леко, за да го забележи Бишоп.

— Часът е осемнайсет и трийсет, понеделник, 7 август — прочете отсечено Рой Грейс от записките си, като определено изглеждаше в по-оптимистично настроение за разлика от друг път. — Това е втората съвместна оперативка на „Операция Хамелеон“ и „Операция Мистрал“.

„Мистрал“ беше името, избрано произволно от полицейския компютър за разследването на Софи Харингтън. Конферентната зала в Съсекс Хаус беше претъпкана до край, като полицаите и обслужващият персонал бяха насядали плътно около масата. Помещението сякаш бе заредено с електричество в очакване. И като никога климатиците работеха както трябва.

Грейс изчете набързо обобщенията и завърши с думите:

— Имам удоволствието да ви докладвам, че в днешния ден вече има значително развитие по разследването.

Той погледна слабия като върлина млад татко, детектив Ник Никол.

— Искаш ли да започнеш?

Никол, със свалено сако, разкопчано горно копче на ризата и разхлабена вратовръзка, зачете официално от бележките си.

— Проведох разпит на мис Холи Ричардсън на местоработата ѝ, в агенция за връзки с обществеността „Риджънт“, на „Трафалгар Роуд“ №17, Брайтън, в единайсет часа тази сутрин. Тя ми съобщи, че те с мис Харингтън изкарали заедно колежа за секретарки и оттогава били първи приятелки. Мис Ричардсън ми съобщи, че Софи ѝ доверила, че приблизително от шест месеца има тайна връзка с Брайън Бишоп. Софи ѝ казала, че в няколко случая напоследък Бишоп се държал невъздържано с нея, което я изплашило. И ѝ поставял редица все по-сладистични и извратени сексуални искания.

Той избърса челото си и обърна страницата на бележника.

— Джон Смит — техник в телекомуникационния отдел тук, който прегледа разговорите по мобилните телефони на мис Харингтън

и на Брайън Бишоп, ми каза, че и двамата са говорели често през деня един с друг по време на тези шест месеца. Последното обаждане от мис Харингтън до мистър Бишоп е било в четири и четирийсет часа в петък следобед, няколко часа преди предполагаемия час на смъртта ѝ.

Грейс му благодари, после се обърна към едрата фигура на Гай Бечълър.

Детектив сержантът разказа на двата екипа, че Брайън Бишоп поискал пари от инвеститорите в своята компания, „Интърнешънъл Ростеринг Солушънс“ АД. И заключи с думите:

— Въпреки че, изглежда, бизнесът му се разширява и на него гледат с добро око, Бишоп е затънал до гуша в дългове.

Всички присъстващи си отбелязаха значимостта на казаното. А след това Бечълър пусна ядрената си бомба. Разказа на двата екипа за криминалното досие на Бишоп.

Грейс наблюдаваше лицата им. В стаята се усещаше задоволение от напредъка.

След това беше уредил да пуснат по видеото съкратена версия от разпита на Барти Чанселър, воден от Норман Потинг и Алфонсо Дзафероне. Когато записът свърши, Потинг информира екипа, че е разследвал направата и модела на противогаса, намерен и при двете жертви. Открит бил производителят и чакали информация за произведените бройки и пълен списък къде ги има на склад в Обединеното кралство.

После дойде ред на главен инспектор Дуйган, който разказа за твърденията на съседката, която живеела срещу къщата на Софи Харнипън. Тя с положителност идентифицирала Бишоп от снимката в „Аргъс“ и щяла с готовност да присъства на официална процедура по разпознаване.

Съвсем театрално оставяйки най-доброто за най-накрая, Рой Грейс се обърна към Бела Мой.

Бела представи снимка на регистрационния номер на бентлото на Брайън Бишоп, като каза, че е направена от разпознаваща камера по насоченото на юг платно на магистралата М23, близо до летище „Гатуик“, в единайсет и четирийсет и седем в четвъртък вечер. Тя посочи, че въпреки алибито на Бишоп, че е бил в Лондон, колата му била заснета по посока на Брайтън, на не повече от трийсет минути път, в рамките на предполагаемия период на смъртта на жена му.

Грейс обаче вътрешно изпитваше съмнение, тъй като снимката беше направена през нощта. Регистрационният номер се виждаше ясно, но беше невъзможно да се определи марката на колата. Беше добро вторично доказателство, но не безспорна точка. Дори и некомпетентен адвокат щеше да го разгроми за секунди. Заслужаваше си обаче да го съхранят с другите доказателства. Още един факт, по който да спорят заседателите.

Бела добави, че съдържанието на домашния компютър на Бишоп в момента се анализираше от Рей Пакам в отдела за криминален анализ на високи технологии и че тя очаквала доклада му. И после нанесе убийствения удар.

— Получихме резултатите от лабораторията за ДНК анализа на семенната течност, открита във вагината на мисис Бишоп — каза тя, четейки от бележките си с безизразен глас. — Има две различни еякулации на сперматозоиди в пробите, взети от патолога на Министерството на вътрешните работи при аутопсията — съобщи тя. — По мнението на патолога въз основа на мобилността на сперматозоидите във вагината на мисис Бишоп и двете еякулации са извършени в нощта на 3 август, четвъртък, с разлика от няколко часа. Едната все още е неидентифицирана... но ние смятаме, че ДНК тестовете ще покажат, че е на любовника на мисис Бишоп, който е признал, че са имали полов акт в четвъртък вечер. Другият има 100 процента съответствие с ДНК-то, взето от Брайън Бишоп.

Тя помълча малко.

— Това означава, разбира се, въпреки алибито му в Лондон, че Бишоп е бил в Брайтън и е имал полов акт с жена си... някъде близо до часа на нейната смърт.

Грейс търпеливо изчака хората да осъзнаят казаното. Усещаше напрежението в стаята.

— Всички свършихте чудесна работа. Ще арестуваме Бишоп тази вечер по подозрение за убийство на жена си. Но аз все още не съм сигурен, че е убил Софи Харингтън. Така че не искам в утрешния брой на „Аргъс“ да прочита, че сме разрешили тези убийства. Ясно ли е?

Мълчанието, с което посрещнаха думите му, показва, че беше напълно ясно.

Брайън Бишоп излезе изпод душа в хотелската баня, загърна се с хавлията, после разрови малкия сак, който Маги Кембъл беше донесла в стаята му преди един час с чисти дрехи, взети от дома му.

Облече тъмносиня риза поло и тъмносини панталони. През отворения прозорец влизаше лек бриз с дъх на барбекю. Миришеше вкусно, въпреки че с разбъркания си стомах той нямаше много апетит. Съжали, че беше приел поканата за вечеря с Глен и Барбара Мишон, които бяха най-близките им приятели с Кати. Обикновено обичаше компанията им и когато по-рано днес Барбара му се обади, тя го придума да отиде.

Тогава предложението му се стори по-привлекателно, отколкото да прекара още една вечер сам в тази стая насаме с мислите си и с количката на обслужването по стайте. Но срещата му този следобед с Робърт Върнън го накара някак си напълно да осъзнае какво се беше случило и го изпълни с чувство на дълбока депресия. Като че ли досега всичко беше само един лош сън. Сега обаче огромната тежест го обори. Имаше толкова много неща за обмисляне, твърде много. Той всъщност искаше да остане сам и да събере мислите си.

Кафявите му велурени мокасини бяха на пода. Беше твърде топло да обува чорапи, но пък щеше да изглежда прекалено небрежно и неуважително към Кати, ако е съвсем неофициален. Затова седна на леглото и навлече чифт бледосини чорапи, а после нахлузи мокасините. Отзад, в една от задните градини, към които гледаше прозорецът му, се чуваше говор, вик на дете, звуци на музика, звън на смях.

А после почукаха на вратата му.

Сигурно от обслужването по стайте искаха да оправят леглото му, помисли си той, отваряйки вратата. Вместо това видя двамата полицаи, които му съобщиха за смъртта на Кати.

Тъмнокожият протегна полицейската си значка.

— Детектив сержант Брансън и детектив Никол. Може ли да влезем, сър?

Бишоп не хареса израженията на лицата им.

— Да, разбира се — каза, отстъпвайки назад и придържайки вратата отворена, за да влязат. — Някакви новини ли ми носите?

— Брайън Дезмънд Бишоп — каза Брансън, — появиха се доказателства, в резултат на които ви арестувам по подозрение в убийството на мисис Катрин Бишоп. Не сте длъжен да казвате нищо, но не е в интерес на защитата ви, ако при отговора на въпрос не посочите нещо, на което ще се позовете като доказателство в съда. Всичко, което кажете, може да се използва като доказателство против вас. Ясно ли е?

За миг Бишоп не реагира. После каза:

— Вие сериозно ли говорите?

— Колегата ми детектив Никол ще ви претърси набързо.

Почти механично Бишоп вдигна ръце, за да позволи на Никол да го претърси.

— Аз... аз съжалявам — каза след това Бишоп. — Но трябва да повикам адвоката си.

— Боя се, че не в този момент, сър. Ще ви бъде дадена тази възможност, когато стигнем в центъра за задържане.

— Правата ми...

Брансън вдигна големите си ръце.

— Сър, ние знаем правата ви — после свали ръце и откопча чифт белезници от колана си. — Моля, сложете ръцете си отзад.

И последната капка цвят окончателно се изцеди от лицето на Бишоп.

— Моля ви, не ми слагайте белезници! Няма да избягам. Има някакво недоразумение. Това всичко е грешка. Мога да го изясня с вас.

— Моля, ръцете зад гърба, сър.

В пълна паника Бишоп се огледа диво из стаята.

— Имам нужда от някои неща. Сакото... портфейла... аз... моля, оставете ме да си сложа сакото.

— Кое сако, сър? — попита Никол.

Бишоп посочи към гардероба.

— С цвят на камилска вълна — после посочи мобилния си телефон и блекбърито си на нощното шкафче. Никол опипа сакото му,

после Брансън му разреши да го облече и да натъпче мобилния си телефон, портфейла, блекбърито и чифт очила за четене в джобовете. След това отново го помоли да сложи ръце на гърба си.

— Вижте, наистина ли трябва да правим това? — замоли се Бишоп. — Ще е толкова неудобно за мен. Ще минем през хотела.

— Уредили сме да минем по евакуационното стълбище отстрани. Ръката ви добре ли е, сър? — попита Брансън, закопчавайки първата гривна на белезниците.

— Нямахте да имам проклет лейкопласт, ако беше добре — озъби му се Бишоп. Като продължаваше да се оглежда из стаята, той изведнъж изпадна в паника — Ами лаптопът ми?

— Боя се, че той ще бъде конфискуван, сър.

Ник Никол взе ключовете от колата на Бишоп.

— Имате ли кола на някой паркинг, мистър Бишоп?

— Да. Да, имам. Мога да я шофирам... вие можете да дойдете с мен.

— Боя се, че и тя ще бъде конфискувана за криминологичен оглед — каза Брансън.

— Не мога да повярвам — каза Бишоп. — Мамка му, не мога да повярвам!

Но не срещна съчувствие у нито един от двамата полицаи. Поведението им се беше променило напълно от момента, когато му съобщиха лошата новина в петък сутрин.

— Трябва да се обадя на приятелите, с които щях да вечерям тази вечер, за да им кажа, че няма да отида.

— Някой ще им се обади вместо вас от центъра за задържане.

— Ама те приготвят вечеря за мен — той посочи хотелския телефон. — Моля ви... оставете ме да им се обадя. Ще отнеме не повече от трийсет секунди.

— Съжалявам, сър — повтори Брансън като автомат. — Някой ще им се обади вместо вас от центъра за задържане.

И изведнъж Бишоп се уплаши.

Бишоп седна до детектив Никол на задната седалка на неозначената полицейска вектра. Минаваше осем и половина и светлината зад прозорците на колата все още беше ярка.

Градът, който преминаваше покрай тях като филм без звук, прожектиран върху прозорците на колата, му се стори различен от града, който познаваше... и който беше познавал през целия си живот. Като че ли за пръв път виждаше улиците, къщите, магазините, парковете. Нито един от полицаите не проговори. Тишината се прекъсваше само от случайното пращане и размазания глас по радиостанцията на дежурния в контролния център. Бишоп се чувстваше като чужденец, който наднича в успоредна вселена, към която не принадлежи.

Колата внезапно забави и сви към зелените порти от профилна стомана, които започнаха да се отварят. Вдясно имаше висока ограда с шипове, а зад нея висока запусната тухлена постройка.

Те спряха пред синя табела с бели букви, на която пишеше БРАЙТЪНСКИ ЦЕНТЪР ЗА ЗАДЪРЖАНЕ, докато се отвори достатъчно място, за да минат. После продължиха по улична рампа покрай нещо, което приличаше на фабрични товарно-разтоварни помещения отзад на тухлената сграда, и свиха наляво в едно от тези помещения. Изведнъж вътре в колата се смрачи. Бишоп видя право пред себе си затворена зелена врата с малко прозорче за наблюдение.

Детектив сержант Брансън изключи двигателя и излезе, като слабата светлина от покрива не успя да разсее мрака в колата. После отвори задната врата и посочи с жест на Бишоп да излезе.

Бишоп, с оковани в белезници зад гърба си ръце, се измъкна неловко настрана, после извади краката си от колата и стъпи на бетонното платно. Брансън го подхвана да не изгуби равновесие. След няколко минути зелената врата се отвори и въведоха Бишоп през тясна, абсолютно гола стая, петнайсет на осем стъпки, с още една зелена врата с прозорче за наблюдение от другата страна.

Там пък изобщо липсваха мебели, само твърда пейка по цялата дължина.

— Седнете — каза Глен Брансън.

— Ще постоя — каза Бишоп непокорно.

— Може да се наложи да почакаме.

Мобилният телефон на Бишоп иззвъня. Той за миг сви рамене, като че ли забравил, че ръцете му са оковани.

— Може ли някой от вас да отговори вместо мен?

— Боя се, че не е разрешено, сър — каза детектив Никол, измъквайки телефона от джоба му и прекъсвайки разговора. Младият детектив разгледа телефона, за да го изключи, и го върна в джоба на Бишоп.

Брайън Бишоп се загледа в ламинираната пластмасова табелка, закрепена за стената със скок. На нея пишеше със сини букви КРИМИНАЛЕН ОТДЕЛ, а отдолу беше добавено:

ВСИЧКИ ЗАДЪРЖАНИ СЕ ПРЕТЪРСВАТ СТАРАТЕЛНО
ОТ НАДЗИРАТЕЛИТЕ.

АКО ИМАТЕ У СЕБЕ СИ ЗАБРАНЕНИ НЕЩА,
УВЕДОМЕТЕ НЕЗАБАВНО НАДЗИРАТЕЛИТЕ
И АРЕСТУВАЛИТЕ ВИ СЛУЖИТЕЛИ.

После прочете още един надпис над втората зелена врата:

В ЗОНАТА НА ЗАДЪРЖАНЕ НЕ СЕ РАЗРЕШАВА
ИЗПОЛЗВАНЕТО НА МОБИЛНИ ТЕЛЕФОНИ.

И трети, който гласеше:

АРЕСТУВАН СТЕ. ЩЕ ВИ ВЗЕМАТ НЕЗАБАВНО
ОТПЕЧАТЪЦИ ОТ ПРЪСТИТЕ, ЩЕ ВИ НАПРАВЯТ
СНИМКА И ЩЕ ВИ ВЗЕМАТ ДНК ПРОБА.

Двамата детективи седнаха. Бишоп остана прав. В гърдите му напираше гняв. Но като поразсъди, си помисли, че имаше работа с два робота. Нямахше да спечели нищо, ако си изпусне нервите. Просто за момента трябваше да преживее нещата.

— Можете ли да ми кажете за какво става дума? — обърна се към двамата.

Но докато говореше, вратата се отвори. Брансън мина през нея. Детектив Никол посочи с ръка на Бишоп да го последва.

— Насам, сър.

Бишоп влезе в голямо кръгло помещение, доминирано от издигнат в средата отсек като команден център за филма „Стар Трек“, помисли си Бишоп, изненадан от футуристичния му вид. Беше направен от лъскав, пръскан композитен материал, който му напомняше за гранитните работни плотове, които Кати беше избрала за невъобразимо скъпата им кухня. Няколко мъже и жени, няколко полицаи и персоналът на „Релейънс Секюрити“^[1], облечени в униформени бели ризи с черни еполети, седяха пред отделни компютри в отсека. От външната страна на извънредно ярко осветеното помещение бяха разположени тежки зелени врати с вътрешни прозорци, които гледаха към чакални.

Цареше дисциплинирано спокойствие. Бишоп забеляза, че отсека беше проектиран с издължени ръкави пред всяко работно място, за да се отделят местата едно от друго. Татуиран младеж с обръсната глава и размъкнати дрехи стоеше нещастно между двама униформени полицаи в един такъв ръкав. Всичко изглеждаше абсолютно сюрреалистично.

После по една централна конзола го отведоха в облицовано с мрамор пространство и тезгях на височината на врата му. Зад него седеше пълен, късо подстриган мъж по риза. Черната му вратовръзка беше забодена със златна игла на английския отбор по ръгби, който притежаваше облигации в Туикънам, сети се той.

На синия екран на монитора, поставен отпред, точно под нивото на очите му, Бишоп прочете:

БРАЙТЪНСКИ ЦЕНТЪР ЗА ОБРАБОТКА НА
ЗАДЪРЖАНИТЕ

НЕ ОСТАВЯЙТЕ ПРЕДИШНИТЕ НАРУШЕНИЯ ДА
ВИ ТОРМОЗЯТ ОТНОВО.

С ВАС ЩЕ РАЗГОВАРЯ ПОЛИЦИЕЙСКИ
СЛУЖИТЕЛ, ЗА ДА ПРИЗНАЕТЕ И ДРУГИ
ПРЕСТЪПЛЕНИЯ, КОИТО СТЕ ИЗВЪРШИЛИ.

Брансън изложи на надзирателя обстоятелствата на ареста на Бишоп. После мъжът по риза се обърна директно от по-високото си място долу към него с безразличен глас, лишен от емоции.

— Мистър Бишоп, аз съм надзирател. Чухте какво казаха. Считам, че арестът ви е бил законен и необходим. Разрешавам задържането ви с цел осигуряване и запазване на доказателства и за да могат да ви разпитат съгласно обвиненията.

Бишоп кимна, без да знае какво да отговори в момента.

Надзирателят му връчи сгънат жълт лист, формат А4, под надслов СЪСЕКСКА ПОЛИЦИЯ, ОБЯВЕНИ ПРАВА.

— Това може да ви бъде от полза, сър. Имате право да информирате някого за ареста си и да се срещнете с адвокат. Ще искате ли служебен адвокат или свой собствен?

— Може ли, моля, да се обадите на мистър Глен Мишон да му кажете, че няма да мога да дойда на вечеря тази вечер?

— Може ли да ми дадете номера му?

Бишоп му даде номера. После каза:

— Бих искал да говоря с адвоката си Робърт Върнън от „Елис, Черил и Ансел“.

— Ще се обадя от ваше име — каза надзирателят. — Междувременно разрешавам на арестувалия ви полицай, детектив сержант Брансън, да ви претърси — след което надзирателят извади два зелени пластмасови подноса.

За свой ужас Бишоп видя детектив сержант Брансън да навлича чифт латексови хирургически ръкавици. Брансън започна да го опипва от главата. От горния джоб на Бишоп извади очилата му за четене и ги постави на подноса.

— Хей! Имам нужда от тях... не мога да чета без очила! — каза Бишоп.

— Съжалявам, сър — отговори Брансън. — Трябва да ги отстраня заради собствената ви безопасност.

— Не ставайте смешен!

— Може би по-късно надзирателят ще ви разреши да ги оставите, но засега трябва да идат в торбата с вашите принадлежности — отвърна Брансън.

— Не ставайте глупав! Няма да се самоубия! И как, по дяволите, да прочета този документ без тях? — каза Бишоп, размахал листа А4 в лицето му.

— Ако се затруднявате с четенето, ще уредя някой да ви го прочете на глас, сър.

— Вижте, хайде да бъдем разумни по този въпрос!

Игнорирайки нееднократните молби на Бишоп да му върнат очилата, Брансън му взе ключа от хотела, портфейла, мобилния телефон и блекбърито, като поставяше всеки предмет на подноса. Надзирателят си отбеляза всички вещи, преброи наличните пари в портфейла му и записа това отделно.

Брансън махна венчалната халка на Бишоп, часовника му „Марк Якобс“ и една медна гривна от дясната китка и също ги постави на подноса.

После надзирателят връчи на Бишоп един формуляр с описа на неговите вещи и химикалка за подпис.

— Вижте какво — каза Бишоп, подписвайки се с явна неохота, — идвам с желание да ви помогна да проведете разпитите си. Но това е смехотворно. Трябва да ми оставите инструментите на моята работа. Трябва да имам електронна поща, телефона и очилата си, за Бога!

Без да му обръща внимание, Глен Брансън каза на надзирателя:

— Предвид тежестта на престъплението и потенциалното участие на заподозрения, искаме да изземем дрехите на това лице.

— Разрешавам — каза надзирателят.

— Какво, по дяволите? — изкрещя Бишоп. — Какво искате...

Хванали по една от ръцете му, Брансън и Никол го отведоха от конзолата през друга тъмнозелена врата. Минаха по наклонен под с тъмнокремави стени от двете страни и червена паник лента по цялата дължина отляво, покрай жълт стълб с предупредителен триъгълник на него, на който беше изобразен падащ човек и беше написано с едри букви В ПРОЦЕС НА ПОЧИСТВАНЕ. После завиха в коридор с арестантски килии.

В момента, в който видя вратите на килиите, Бишоп се паникьоса.

— Аз... имам клаустрофобия. Аз...

— Ще има човек, който да ви наблюдава денонощно, сър — каза Ник Никол любезно.

Те отстъпиха встрани, за да пропуснат жена с количка, натоварена с оръфани книги с меки подвързии, после спряха пред полуотворената врата на една килия.

Глен Брансън я бутна да се отвори още и мина през нея. Никол, стиснал здраво ръката на Бишоп, го последва.

Първото нещо, което поразя Бишоп при влизане, беше натрапчивата, нездрава миризма на дезинфекционно средство. Смаян, той огледа малката овална стая. Кремавите стени, кафявия под, същата твърда пейка като в стаята на входа, със същото фалшиво гранитно покритие като отсека отвън и върху нея тънък син матрак. Огледа зарешетеното прозорче с непряка светлина, което не гледаше наникъде, огледалото за наблюдение високо на тавана, под тъгъл към вратата, и камерата за наблюдение също на недостъпно място, насочена към него, като че ли беше участник в „Биг Брадър“.

Имаше модерна на вид тоалетна, със седалка от фалшивия гранит и бутон за пускане на вода на стената, и изненадващо модна мивка, вградена в същия пръскан материал. Забеляза решетка на интерком с две копчета, отдушник, покрит с мрежа и огледало на вратата.

Исусе. Усети как в гърлото му се събира буца.

Детектив Никол държеше в ръце вързоп, който започна да развива. Бишоп видя, че това е памучен комплект. Млад, около двайсетгодишен мъж, облечен в бяла риза с емблемата на „Рилайтнс Секюрити“ и черни панталони, се приближи до вратата с няколко пликосе за доказателства, които връчи на детектив сержант Брансън. После Брансън затвори вратата на килията.

— Мистър Бишоп — каза той, — моля, свалете всичките си дрехи, включително чорапите и бельото.

— Искам адвокат.

— Свързват се с него — той посочи решетката на интеркома. — Щом надзирателят се свърже с него, ще ви го прехвърлят тук.

Бишоп започна да се съблича. Детектив Никол поставяше всяка част от облеклото в отделен плик за доказателства; дори за всеки чорап си имаше свой плик. Когато остана съвсем гол, Брансън му протегна памучния комплект и чифт черни гуменки без връзки.

Когато навлече комплекта и се закопча, интеркомът се включи и той чу спокойния, уверен, но тревожен глас на Робърт Върнън.

Със смесица от облекчение и неудобство Бишоп се приближи, босоног.

— Робърт! — каза. — Благодаря, че ми се обади. Много ти благодаря.

— Добре ли си? — попита адвокатът му.

— Не. Не съм.

— Виж какво, Брайън, представям си какво нещастие е това за теб. Надзирателят ми обясни някои неща, но очевидно не разполагам с всички факти.

— Можеш ли да ме измъкнеш оттук?

— Ще направя всичко, което мога, за теб като приятел, но не съм специалист в тази област на закона, а ти трябва такъв. В моята фирма не разполагаме с такъв човек. Най-добрият тук е някой, когото познавам. Името му е Лейтън Лойд. Има много добра репутация.

— Кога можеш да се свържеш с него, Робърт? — Бишоп изведнъж осъзна, че е сам в килията и че вратата е затворена.

— Ще се опитам да го направя веднага и да се надяваме, че няма да е на почивка. Полицията иска да започне да те разпитва тази вечер. Засега са те прибрали за разпит и могат да те държат само двайсет и четири часа, мисля, че така беше, с възможност за продължение от още дванайсет часа. Не разговаряй с никого и не прави и не казвай нищо, преди Лейтън да се свърже с теб.

— Ами ако е заминал? — попита Бишоп в паника.

— Има други добри адвокати. Не се тревожи.

— Искам най-добрите, Робърт. Най-добрите. Не става дума за пари. Смехотворно е. Не трябва да съм тук. Това е абсолютна лудост. Не зная, по дяволите, какво става.

— По-добре да освободя линията, Брайън — каза адвокатът малко рязко. — Трябва да се заема с търсене.

— Разбира се.

Бишоп му благодари, а после интеркомът се изключи. Осъзна, че сега е сам и вратата е затворена.

В килията цареше абсолютна тишина, като че ли беше в звукоизолационна камера.

Той седна на синия матрак и мушна крака в черните гуменки. Бяха му твърде тесни и му убиваха на пръстите. Нещо го безпокоеше около Робърт Върнън. Защо човекът не прояви малко повече съчувствие? По тона му в момента си личеше, като че ли бе очаквал това да се случи.

Защо?

Вратата се отвори и го въведоха в стая, където го снимаха, взеха му отпечатъци на електронна плака и ДНК проба от устата. После го

върнаха в килията.

При обърканите му мисли.

---

[1] Английска служба за сигурност. — Бел.прев. ↑

За някои служители кариерата в полицията означаваше непрекъсната, невинаги предсказуема серия от промени. Можеха да те преместят от униформен патрулен полицай днес в местното звено за полицейско подкрепление утре, да те пратят да изпълняваш заповеди за арести и да се занимаваш с бунтове, после да преминеш към цивилните полицаи като началник звено за борба с наркотици под прикритие, а след това да те командироваат на летище „Гатуик“ да се занимаваш с кражбите на багаж. Други пък намираха своята ниша, както змия намира дупката си или скарида пукнатина в подводна скала, и си оставаха там, без да мръднат цели трийсет години до пенсиониране, с примамка на кукичката — много читава пенсия, благодаря.

Детектив сержант Джейн Пакстън беше една от служителите, които бяха намерили своята ниша и си стояха в нея. Тя беше едра жена с грозновато лице, на около четирийсет години, с провиснала кестенява коса и резки, безапелационни маниери, която работеше като координатор на разпити.

Според мълвата преди няколко години бе станала любимка на целия женски състав в Съсекс Хаус, след като отвъртяла плесница на Норман Потинг. Имаше около половин дузина версии за случилото се в зависимост от това с кого говорехте. Версията, известна на Грейс, беше, че Потинг сложил ръка на бедрото ѝ под масата по време на среща с предишния началник на полицията.

Детектив сержант Пакстън сега седеше срещу Грейс до кръглата маса в офиса му, облечена в толкова обемиста свободна блуза, че главата ѝ сякаш стърчеше от палатка. От двете ѝ страни бяха седнали Ник Никол и Глен Брансън. Детектив сержант Пакстън пиеше вода. Тримата мъже пиеха кафе. Беше осем и трийсет в понеделник вечер и четиримата знаеха, че ще са късметлии, ако се измъкнат от щаба на отдела за криминални разследвания до полунощ.

Докато Брайън Бишоп седеше сам и съзерцаваше собствения си пъп в килията на арестантския блок в очакване да пристигне адвокатът му, екипът изграждаше политиката си за разпити на Бишоп. Брансън и Никол, които бяха преминали специално обучение за техниките на разпита, щяха да проведат редицата разпити. Рой Грейс и Джейн Пакстън щяха да ги гледат от стаята за наблюдение.

По учебник процедурата беше да прекараш заподозрения през три последователни стратегически разпита в рамките на два̀сет и четири часа, докато могат да го задържат в ареста. По време на първия, който щеше да се състои тази вечер след пристигането на адвоката на заподозрения, щеше да говори предимно Бишоп, като изложи фактите си. Щяха да го насърчат да разкаже версията си, семейната си история, да опише какво е правил през последните два̀сет и четири часа преди смъртта на жена си.

При втория разпит, който щеше да се състои сутринта, щеше да има специални въпроси по разказаното от Бишоп по време на предишния разпит. Тонът щеше да бъде конструктивен и любезен, като полицаите през цялото време щяха да си водят бележки за всички несъответствия. Едва при третия разпит, който щеше да се проведе по-късно през деня, след като Бишоп и екипът си починат — и екипът имаше възможност да прецени всичко, — щяха да свалят ръкавиците. При този трети разпит щяха да бъдат оспорени всички несъответствия или предполагаеми лъжи.

Надявах се до края на третия разпит извлечената от заподозрения информация в съчетание с вече натрупаните доказателства — като например ДНК пробите — да бъде достатъчна за някой адвокат на Държавната служба за съдебно преследване от офиса на „Дайк Роуд“ да се съгласи, че доказателствата са достатъчни за потенциално осъждане и да разреши заподозреният да бъде официално обвинен.

Ключ към всеки успешен разпит бяха въпросите, които трябваше да се зададат и — особено важно — каква информация не биваше да се разкрива. Всички бяха съгласни, че заснемането на бентлиото на Бишоп на път за Брайън малко преди убийството на мисис Бишоп трябваше да не се съобщава до третия разпит.

После поспориха малко кога да повдигнат въпроса за полицата на застраховката живот. Грейс посочи, че след като вече са разпитвали

Бишоп за това и той е отрекъл да знае нещо за полицата, трябва да я споменат при първия разпит, за да видят дали изобщо си е променил версията.

Съгласиха се да му съобщят ненадейно за противогаза по време на втория разпит. Джейн Пакстън предложи да го включат в серията специални въпроси за сексуалния живот на Бишоп със съпругата му. Другите се съгласиха.

Грейс поиска от Брансън и Никол подробен отчет как се е държал Бишоп по време на ареста и общо за поведението му.

— Студен е като риба — каза Брансън. — Не можах да повярвам, когато с Ник отидохме да му съобщим новината, че са намерили жена му мъртва — той погледна Никол за потвърждение, който кимна. Брансън продължи: — Е, да, показва си отначало мъката, но знаете ли какво каза след това? — той погледна Грейс, а после Пакстън. — Каза: „Моментът никак не е подходящ... аз съм насред турнир по голф.“ Представяте ли си?

— Ако не друго, считам, че този коментар доказва точно обратното — отвърна Грейс.

Всички погледнаха детектив следователя с интерес.

— В какъв смисъл? — попита Брансън.

— Доколкото съм го наблюдавал, Бишоп е твърде умен, за да направи подобна безсърдечна, потенциално обвиняваща го забележка — отговори Грейс. — Това по-скоро е забележка на човек, който е абсолютно объркан. Кое то показва, че шокът е бил искрен.

— Казваш, че мислиш, че е невинен? — попита Джейн Пакстън.

— Не, казвам само, че имаме доста силни доказателства срещу него. Нека за момента се придържаме към твърдите факти. Подобен коментар би бил полезен по време на съдебния процес... прокурорът може да го използва, за да настрои заседателите срещу Бишоп. Трябва да го премълчим, да не го изтъкваме при никой от разпитите, защото той вероятно ще каже, че не си го разбрал добре, и така ще си изгърмиш изненадата.

— Разумно — каза Ник Никол и се прозина, като веднага се извини.

Грейс знаеше, че е жестоко да държи Никол тук до късно, след като у дома му го чакаше бебе, но това не беше негов проблем. Никол беше точно меката обвивка на твърдия Брансън за тази серия разпити.

— Следващата точка в моя списък — каза Джейн Пакстън — е връзката на Бишоп със Софи Харингтън.

— Определено при третия разпит — каза Грейс.

— Не, мисля че трябва да го повдигнем при втория — отговори Брансън. — Можем да го попитаме отново дали я познава и каква е била връзката им. Това ще ни даде добра представа доколко е искрен, дали все още отрича, че я познава. Нали така?

— Имаш право — каза Грейс. — Но той ще знае, че сме анализирали всичките му телефонни разговори и би трябвало да е много глупав, за да отрича, че я познава.

— Да-а, ама аз мисля, че си заслужава да го попитаме по време на втория разпит — настоя Брансън. — Разсъждавам така: имаме свидетелката срещу къщата на Софи Харингтън, която с положителност го е разпознала някъде около часа на убийството. В зависимост от това как ще отговори на въпроса за телефона по време на втория разпит, можем да му сервираме това при третия.

Грейс погледна към Джейн Пакстън. Тя кимна одобрително.

— Добре — каза той. — Добър план.

Вътрешният му телефон извънтя. Той се отдалечи от масата и отиде до бюрото си да отговори.

— Рой Грейс — помълча, слушайки известно време, после каза: — Добре. Благодаря. Ще съм готов.

Остави слушалката и се върна при другите на масата.

— Адвокатът на Бишоп ще бъде тук в девет и половина — той погледна часовника си. След четирийсет и пет минути.

— Кой е той? — попита Джейн Пакстън.

— Лейтън Лойд.

— Ами да — сви рамене Брансън. — Кой друг?

Съсредоточиха се върху онова какво точно да кажат на Лойд и какво да премълчат на този етап. После четиримата напуснаха сградата и закрачиха бързо към супермаркета АСДА, пресичайки направо отзад през храстите, за да хапнат набързо по един сандвич за вечеря.

Десет минути по-късно пресякоха обратно през улицата, като Брансън и Никол минаха през страничната порта към отделението за задържане. Вътре ги заведоха в една стая за разпит, където щяха да изложат историята на адвоката на Бишоп и защо Бишоп е бил арестуван. После щяха да доведат и него за разпита.

Джейн Пакстън и Грейс се върнаха всеки в своя офис, като Грейс възнамеряваше през следващия половин час да навакса малко с електронната си поща. Той седна на бюрото и се обади на Клео и установи, че тя все още е на работа в моргата.

— Хей, здравей! — каза му тя, очевидно доволна, че се е обадил.

— Как си? — попита той.

— Смазана. Но добре, че се обади.

— Харесвам гласа ти, когато си изморена. Става един такъв дрезгав... много е сладък!

— Нямахте да мислиш така, ако ме беше видял. Имам чувството, че съм на сто години. А ти? Как се развиват нещата?

Той я информира набързо, като ѝ обясни, че няма да свърши преди полунощ, и попита иска ли да отиде при нея.

— Много бих се радвала да те видя, миличък, но измъкна ли се оттук — гмуркам се в банята, а после в леглото. Защо не минеш утре?

— Не е лошо като идея!

— Храниш ли се нормално? — попита тя изведнъж с майчински тон. — Вечерял ли си?

— Горещо-долу — отвърна той уклончиво.

— Спагети в АСДА?

— Сандвич — призна той.

— Това е нездравословно! Какъв сандвич?

— С говеждо.

— За Бога, Рой. Тлъсто месо и въглехидрати!

— Имаше и един лист маруля.

— Е, тогава всичко е наред — каза тя саркастично.

После гласът ѝ се промени.

— Можеш ли да изчакаш секунда? Има някой пред сградата — прозвуча разтревожена.

— С кого работиш?

— С никого, сама съм. Дарън и Уолтър, бедничките, бяха дошли в четири сутринта. Преди малко ги изпратих да си вървят. Само ще проверя кой е, окей? Ще ти се обадя след секунда.

Разговорът прекъсна.

Тази сутрин получих писмо от някой си Лорън Абрамсън от лондонската адвокатска фирма на име „Харботъл и Луис“. Наистина неприятно писмо.

Наскоро писах на мъжа, който прилича досуц на мен и който лансира тази компания, като посочих, че след като това е моя идея — и разполагам с всички документи от агента си по патентите, мистър Кристофър Пет от „Франк Б. Ден & Син“, за да го докажа, — той би трябвало да ми плаща авторско право върху приходите си.

Мистър Абрамсън заплашва, че ще издейства срещу мен съдебна забрана, ако отново обезпокоя клиента му.

Наистина съм много ядосан.

Лейтън Лойд имаше вид на човек, който е прекарал тежък ден. Излъчвайки слаб дъх на тютюн, той седеше в затворената зала за разпити, без прозорци и без въздух, облечен в скъп на вид, но измачкан сив костюм, кремава риза и модна копринена вратовръзка. На пода до него стоеше доста попътувало кожено куфарче, от което той извади черна тетрадка А4.

Лойд беше слаб, жилав мъж, с ниско остригана коса и бдително хищно лице, което напомняше малко на Брансън за актьора Робърт Карлайл в ролята на злодей във филма за Бонд „Само един свят не стига“. Брансън изпитваше особен гъдел да сравнява лицата на филмовите злодеи с лицата на всички адвокати... и беше открил, че така бяха безсилни да го сплашат, особено при кръстосан разпит от адвокатите на защитата в съда.

Много полицаи се разбираха добре с адвокатите. Не се задълбочаваха много-много и твърдяха, че това е игра, която понякога печелят, а понякога губят. За Брансън обаче нещата стояха по-лично. Знаеше добре, че адвокатите по криминалните дела и тези на защитата просто си гледат работата и представляват важна част от свободите на британската нация. Но около десет години преди да влезе в полицията, той работеше няколко вечери от седмицата като бияч в един нощен клуб в този град. Беше видял и си беше омешал шапката почти с цялата човешка измет, която можеше да си представи човек — от пияни фукльовци, през грозни гангстери, до някои много хитри престъпници. Изпитваше силното чувство за дълг да направи от този град по-добро място за собствените си деца, отколкото е бил за него като дете. Ей това имаше против човека, седнал насреща му в момента, с костюма си по поръчка и черните мокасини, с огромното си беемве, паркирано отпред, и без съмнение с показна къща, закътана някъде в по-модните улици на Хоув — всичко това беше платено с тлъстите хонорари, които получаваше, за да не влизат негодниците в затвора, а да си останат на улицата.

Настроението на Брансън не се беше разведрило след бурен скандал с жена му Ари по мобилния телефон, докато вървеше към блока за задържане. Беше се обадил да каже лека нощ на децата, а тя му каза с леден глас, че вече били заспали. Реакцията му, че на никого не му е приятно да е на работа в девет вечерта, срещна поток от сарказми. После всичко се изроди в надвикване и завърши с това, че Ари му тресна слушалката.

Ник Никол затвори вратата, придърпа един стол срещу Брансън и седна. Лойд се беше разположил в края на масата, като че ли подреждайки сцената така, че да играе главната роля още от самото начало.

Адвокатът отбеляза нещо в черната си тетрадка с химикалка.

— И така, господа, каква информация имате за мен? — говореше рязко и делово, с учтив, но твърд тон. Над тях климатикът започваше шумно да помпа хладен въздух.

Лойд изнервяше Брансън. Детективът лесно се справяше с грубата сила, но лукавите умове винаги го изнервяха. А Лойд наблюдаваше и двамата с непроницаемо изражение.

Говореше бавно, като изговаряше всяка дума, сякаш говори на дете, и обмисляше много внимателно какво ще каже след това.

— Разговаряхме с мистър Бишоп през последните четири дни, както знаете, че е нормално при подобни обстоятелства, за да получим фонова информация за него и за съпругата му. Получихме някаква информация, която ще обхванем при разпитите, за онова, което е правил и къде е бил около часа на убийството.

— Добре — каза Лейтън малко нетърпеливо, като че ли показвайки, че е тук не да слуша втели-некипели. — Можете ли да ми обясните защо клиентът ми е бил арестуван?

Тогава Брансън му връчи подготвената предразпитна документация.

— Ако прочетете това, готови сме да разгледаме всеки въпрос, който бихте могли да имате.

Лойд се пресегна през бюрото и взе краткия документ, един-единствен лист А4, и мълчаливо го прочете. После прочете части от него на глас. „Предполагаемо удушаване, предмет на по-нататъшни патологични проверки... Разполагаме с ДНК данни, които ще включим в разпита.“

Погледна за миг двамата полицаи, после продължи да чете на глас, като гласът му сега звучеше озадачено: „Имаме причина да считаме, че мистър Бишоп не ни е разказал цялата истина. Съответно искаме да му зададем някои въпроси, след като сме му прочели правата.“

Адвокатът пусна листа отново на бюрото.

— Можете ли да подкрепите с нещо този документ? — попита той Брансън.

— Какво знаете? — попита го Брансън.

— Много малко. Следил съм отразяването на убийството на мисис Бишоп във вестниците и по новините. Но още не съм разговарял с клиента си.

В следващите двадесет минути Лойд разпитва полицаите. Започна с въпроси за чистачката и подробности от местопрестъплението. Глен Брансън му съобщи минимума информация, който сметна, че трябва да знае. Описа обстоятелствата около откриването на тялото на Кати Бишоп, оценката на патолога за приблизителния час на смъртта, но не спомена нищо за противогаза. И твърдо отказа да разкрие всякаква информация за ДНК доказателствата.

Адвокатът приключи, като се опита да подмами Брансън да му разкрие защо смятат, че Брайън Бишоп не казва цялата истина. Но Брансън не поддаде.

— Клиентът ми представи ли ви алиби? — попита той.

— Да — отговори Брансън.

— И предполагам, че не сте доволни от него.

Детектив сержантът се поколеба, а после каза:

— С това ще се занимаем в процеса на разпитите.

Лойд си записа още нещо в тетрадката. После се усмихна на Брансън.

— Има ли нещо друго, което да можете да ми кажете на този етап?

Брансън погледна Никол и поклати глава.

— Добре. Сега бих искал да се срещна с клиента си.

Навън вече беше почти съвсем тъмно. Рой Грейс преглеждаше разсеяно страница след страница на екрана от днешната сводка на произшествията, търсейки нещо, което да има връзка и с двата случая. Не откри нищо. Прегледа си пощенската кутия, изтри няколко съобщения и изстреля няколко бързи отговора. После погледна часовника си. Бяха минали петнайсет минути, откакто Клео му беше казала, че веднага ще му се обади.

Изведнъж сърцето му се сви тревожно само от мисълта колко я обичаше, колко непоносима бе мисълта, че нещо може да ѝ се случи. Както Санди преди толкова години, започваше да усеща Клео като скала, около която беше закотвен животът му. Прекрасна, яка, красива, забавна, любяща, грижлива и мъдра скала. Но понякога в сянка, а не на слънце.

„Рой, това не е жената, която видяхме с Лесли миналата седмица. Наистина смятаме, че видяхме Санди. Поздрави, Дик“

Добре, помисли си той, щеше да бъде много по-просто, ако Дик му беше отговорил, че да, това е жената, която бяха видели. Нямахше да е краят, към който се стремеше, но поне щеше да отреди определено място на Мюнхен. А сега го тласкаше към още едно пътуване натам. Но в момента не беше в състояние да мисли за това. Спомняше си твърде ясно как някакъв катил вчера посред бял ден точно пред моргата беше срязал гюрука на мориса на Клео.

Мястото привличаше какви ли не откачалки и психопати, с каквито Брайтън разполагаше повече от необходимото. Той продължаваше да не разбира защо Клео харесваше толкова много работата си там, колкото твърдеше, че я харесва. Човек със сигурност

можеше да свикне с какво ли не. Но това не означаваше, че може да харесва всичко.

Гюруците на колите ги срязваха предимно по градските улици или такива, които искаха да се вмъкнат, за да откраднат нещо, или перчещи се хулигани, надрусани или пияни, които просто минаваха оттам късно през нощта. Хората не минаваха покрай паркинга на моргата, особено в горещ неделен следобед. Нищо не беше откраднато от колата. Просто гаден и злобен изблик на вандализъм. Сигурно някой боклук ѝ беше завидял за колата.

Но дали пък това лице не беше пред моргата сега?

Обади ми се. Моля те, обади ми се.

Отвори едно приложение и се опита да прочете дневния ред на годишния симпозиум на Международната асоциация на следователите на убийства за тази година, който щеше да се състои в Ню Орлиънс само след няколко седмици. Беше му невъзможно да се съсредоточи.

После телефонът му извъня. Грабнал слушалката, той каза с облекчение:

— Здравей!

Беше обаче Джейн Пакстън, която му събщи, че Бишоп щял да се срещне с адвоката си и тя тръгвала към залата за наблюдения в крилото за задържане. Предложи той да се присъедини към нея след десет минути.

Брайън Бишоп седеше сам в тихата си килия, прегърбен на края на пейката, която му служеше и за легло. Не си спомняше да се е чувствал толкова потиснат някога през живота си. Като че ли бяха изтръгнали половината му свят, а другата половина се беше настроила против него. Дори и любезният Робърт Върнън, който не съдеше никого, прозвуча по телефона не толкова дружелюбно както винаги. Защо? Дали пък не беше тръгнала мълва, че Брайън е скапана работа и да не се занимават с него? Че е отровен на допир?

Глен и Барбара ли ще са следващите? И другата двойка, с която те с Кати се събираха често — Иън и Терина? И останалите, които някога бе смятал за свои приятели?

Дрехата го стягаше под мишниците и почти не можеше да помръдне пръстите на краката си в гуменките, но не го беше грижа. Всичко това беше един лош сън и той скоро щеше да се събуди, а Кати щеше да се разтапя от усмивки в леглото до него, докато четете клюкарската колонка на „Дейли Мейл“ — страницата, на която отваряше най-напред с чаша чай до себе си.

Брайън държеше в ръце жълтия лист, който му бяха дали, и присвивайки очи пред размазващите се думи, се опитваше да го прочете без очила.

СЪСЕКСКА ПОЛИЦИЯ

Обявени права

Помнете правата си

Вратата на килията му рязко се отвори от около трийсетгодишен мъж с бледо лице, без врат и с физика на човече от желе, което, изглежда, някога е вдигало щанги, а после е оставило мускулите му да затлъстят. Носеше униформа на „Релейънс Секюрити“, с бяла риза с

монограм и черни еполети, черна вратовръзка и черни панталони, и обилно се потеше.

Говореше любезно, с леко квичаш глас и избягваше да среща погледа му, като че ли това беше стандартната практика при разговор с отрепките зад зарешетените врати на това място.

— Мистър Бишоп, адвокатът ви е тук. Ще ви заведе при него. Вървете пред мен, моля.

Бишоп тръгна, насочван отзад, през мрежата от празни кремави коридори, покрай червената непрекъсната паник лента по стените, монтирана в метална рамка. После влезе в залата за разпити, която Брансън и Никол временно бяха опразнили, за да му предоставят възможност да поговори насаме с адвоката си.

Лейтън Лойд му стисна ръката и го заведе до един стол. После провери дали всички устройства за запис и наблюдение са изключени, преди да седне самият той.

— Благодаря, че дойдохте — каза Бишоп.

Адвокатът му се усмихна съчувствено и Бишоп откри, че започва незабавно да изпитва симпатия към човека, въпреки че съзнаваше, че в момента дори и Атила, вождът на хуните, щеше да му стане симпатичен, ако му беше казал, че идва да му помогне.

— Това ми е работата — каза Лойд. — Добре ли се отнасяха с вас?

— Нямам кой знае каква база за сравнение — отвърна Бишоп в опит да прояви хумор, който не стигна до адвоката. — Всъщност има едно нещо, което наистина ме ядоса... взеха ми очилата за четене.

— Струва ми се, че е нормално.

— Страхотно. Значи ако имах контактни лещи, можех да ги задържа, но понеже съм избрал да нося очила за четене, сега не мога нищо да прочета.

— Ще направя всичко възможно да ви ги върнат бързо — той отбеляза това в тетрадката си. — И така, мистър Бишоп, разбирам, че е късно и вие сте изморен. Полицията иска да проведе един разпит още тази вечер... ще го направим възможно най-кратък... после ще продължат утре сутрин.

— Колко време ще трябва да прекарам тук? Можете ли да ме измъкнете под гаранция?

— Мога да подам молба за гаранция само ако са ви представили обвинение. Полицията може да ви задържи двайсет и четири часа без обвинение и да удължи този срок с още дванайсет часа. След това трябва да ви освободят, да ви представят обвинение или да се обърнат към съда за удължаване на срока на задържане.

— Значи може да изкарам тук до сряда сутринта?

— Да, боя се, че е така.

Бишоп замълча.

Лойд взе един лист хартия.

— Това е така наречената предразпитна документация... резюме на информацията, която полицията е готова да ни предостави на този етап. Ако имате проблеми с четенето, искате ли аз да ви я прочета?

Бишоп кимна. Чувстваше се зле и толкова изтощен, че дори нямаше желание да говори.

Адвокатът прочете съдържанието, после обясни по-подробно, като съобщи малките допълнения, които бе успял да изтръгне от детектив сержант Брансън.

— Ясно ли ви е? — обърна се към Бишоп, когато свърши, Бишоп кимна отново. Сега, след като изслуша съдържанието, нещата като че станаха още по-лоши. Потъваха като камъни дълбоко в душата му. И депресията му се задълбочи още повече. Имаше чувството, че седи в шахта на най-дълбоката мина в света.

В следващите няколко минути адвокатът инструктира Бишоп за въпросите, които вероятно щяха да му задават при първия разпит, и как да отговаря. Той му каза да говори сбито и да се стреми да оказва помощ, но да дава къси отговори. Ако задават въпроси, които някой от тях двамата сметне за неподходящи, щеше да се намеси адвокатът. Той също така разпита Бишоп за здравето му, ще издържи ли на изпитанието, което го очакваше, или пък искаше да го види лекар или да пие някакво лекарство. Бишоп му каза, че е добре.

— Има един последен въпрос, който трябва за ви задам — каза Лейтън Лойд. — Убили ли сте жена си?

— Не. В никакъв случай. Това е смешно. Аз я обичах. Защо да я убивам? Не, не съм, наистина не съм. Трябва да ми повярвате. Направо не знам какво става.

Адвокатът се усмихна.

— Добре. За мен това е достатъчно.

Докато Грейс вървеше по асфалта, разделящ задния вход на Съсекс Хаус от центъра за задържане, минавайки покрай редица кофи за боклук на колела, в мозъка му подскачаха сенки. Мобилният му телефон бе притиснат до ухото, а тревожният възел в гърлото му се стягаше все повече и повече. Устата му беше пресъхнала от тревога. Вече бяха изминали двайсет минути. Защо Клео не се обаждаше? Той чу как мобилният ѝ телефон директно го прехвърли на гласова поща, без да звъни, а после се обади на телефона на моргата. Както и преди, на четвъртото позвъняване се включи телефонният секретар. Мина му през ум да скочи в колата и да отиде дотам. Но това щеше да бъде безотговорно. Трябваше да е тук и да следи внимателно разпита през цялото време.

Затова се обади на дежурния от ресурсния център и обясни кой е и какво го безпокои. За негово облекчение човекът му каза, че в момента има звено за подкрепление в тази част на града, така че може да го изпрати директно в моргата. Грейс попита може ли да му се обади след това или пък някой полицаи от патрулната кола да му се обади, когато пристигнат, за да му обясни ситуацията.

Имаше лошо предчувствие. Наистина лошо. Въпреки че знаеше, че Клео винаги държеше вратите на моргата заключени и че имаше камери за наблюдение, не му харесваше идеята да остава сама през нощта. Не и след онова, което стана вчера.

После, поднасяйки картата си до сивия панел на „Интерфлекс“ до вратата, той влезе в центъра за задържане, мина покрай централния отсек, където, както обикновено, имаше по някоя отрепка — този път кльошав растафарец в мръсен елек, камуфлажни панталони и сандали, — която да вкарват в кауша, и пое през една подсигурена вътрешна врата нагоре по стълбите към първия етаж.

Джейн Пакстън вече седеше в малката стая за наблюдение пред цветния монитор, който беше включен, но празен. И видео-, и аудио записите бяха изключени, за да може Брайън Бишоп да поговори

насаме с адвоката си до официалното започване на разпита. Тя предвидливо беше донесла за двамата по бутилка вода. Грейс остави бележника си на масата пред празния стол и отиде до малкия бокс в края на коридора да си направи чаша силно кафе. Беше евтина марка в голяма тенекиена кутия, изглеждаше доста престояло и миришеше на старо. Някой тъпак беше оставил млякото на прах незатворено и то беше се втвърдило, така че Грейс остави кафето си черно.

Когато го занесе в стаята, попита:

— Ти нали не искаш чай или кафе?

— Никога *не пия* такива неща — каза тя превзето с лек упрек в гласа, като че ли й беше предложил дрога от клас А.

В това време микрофонът запращя и мониторът оживя. Сега виждаше четиримата в залата за разпити — Брансън, Никол, Бишоп и Лойд. Трима от тях бяха свалили саката си. Двамата детективи бяха с вратовръзки, но с навити ръкави на ризите.

В стаята за наблюдение можеха да избират между две камери и Грейс включи онази, която най-добре показваше лицето на Бишоп.

Обръщайки се към Бишоп, като поглеждаше почитателно към адвоката му, Глен Брансън започна със стандартното начало за разпит на заподозрени:

— Този разпит се записва на магнетофон и видео и може да се следи от разстояние.

Грейс улови мимолетния му, нахален поглед нагоре.

Брансън отново прочете на Бишоп правата, а той на свой ред кимна.

— Часът е десет и петнайсет вечерта, понеделник, 7 август — продължи той. — Аз съм детектив сержант Брансън. Може ли всеки един от вас да се представи за записа.

Брайън Бишоп, Лейтън Лойд и детектив Никол се представиха. Когато свършиха, Брансън продължи:

— Мистър Бишоп, можете ли да ни разкажете колкото може по-подробно какво сте правили през последните двацет и четири часа до момента, когато ние с детектив Никол дойдохме при вас в голф клуба на северен Брайтън в петък сутринта?

Грейс наблюдаваше внимателно, докато Брайън Бишоп разказваше. Той беше казал преди това, че обикновено вземал влака за Лондон рано в понеделник сутрин, прекарвал седмицата сам в

апартаментата си в Нотинг Хил, като работел до късно, и се връщал в Брайтън в петък вечер за съботата и неделята. Миналата седмица, каза той, тъй като имал турнир по голф, който започвал рано в петък сутринта като част от отбелязването стогодишнината на клуба, той заминал за Лондон късно в неделя вечер, за да може колата да му бъде подръка и да иде с нея направо в голф клуба в петък сутрин.

Грейс отбеляза това изключение от нормалната рутина на Бишоп в бележника си.

Бишоп разказа как прекарал деня си на работа, в офиса на „Хановър Скуеър“ на компанията му „Интърнешънъл Ростеринг Солушънс“ АД до вечерта, когато отишъл пеш до „Пикадили“, за да се срещне с финансовия си съветник Фил Тейлър на вечеря в ресторант „Улсли“.

Фил Тейлър, обясни той, се занимавал с личното му данъчно планиране. След вечеря излязъл от ресторанта и отишъл в апартаментата си малко по-късно от планираното и пийнал повечко, отколкото възнамерявал. Спал лошо, обясни, отчасти в резултат на двете големи кафета еспreso и един коняк и отчасти защото се притеснявал да не се успи и да закъснее за голф клуба на другата сутрин.

Придържайки се твърдо към сценария си, Брансън го препита по разказаното, като тук-таме задаваше въпроси за конкретни подробности, особено за хората, с които бе разговарял през деня. Попита го спомня ли си да е разговарял с жена си и Бишоп отговори, че да, около два следобед, когато Кати му се обадила да обсъдят покупката на някакви растения за градината, тъй като Бишоп планирал неделен градински обяд за изпълнителните си директори.

Бишоп добави, че телефонира на „Бритиш Телеком“ да го събудят сутринта в пет и трийсет, когато се върнал от вечерята с Фил Тейлър.

Докато Грейс записваше всичко това, мобилният му телефон иззвъня. Младежки глас се представи като полицаи Дейвид Къртис и му каза, че се намират пред моргата на Брайтън и Хоув, че в сградата не свети и че всичко изглежда тихо и спокойно.

Грейс излезе от стаята и го попита вижда ли един син морис отвън. Къртис отговори, че паркингът е празен.

Грейс благодари и затвори. Веднага се обади на домашния номер на Клео. И тя отговори на второто позвъняване.

— Здравей! — каза му делово. — Как вървят нещата?

— Ти наред ли си? — попита той с безкрайно облекчение, че чува гласа ѝ.

— Аз ли? Чудесно! Вече съм с чаша вино в ръка и съм на път да се гмурна във ваната! — каза тя сънено. — Ти как си?

— Изкара ми акъла.

— Защо?

— Защо ли! Божичко! Каза, че имало някой пред моргата! Че ще ми се обадиш после! Аз... аз помислих...

— Бяха само няколко пияници — каза тя. — Търсеха гробището Удвейл... и мрънкаха, че искали да отдадат почит на мамчетата си.

— Не ми прави такива номера! — каза той.

— Какви номера? — попита тя невинно.

Той поклати глава с усмивка на облекчение.

— Трябва да се връщам.

— Разбира се, че трябва. Ти си важен детектив със сериозен случай.

— Що не идеш да пишкаш?

— Вече писках, като се прибрах. Сега ще се къпя. Лека нощ!

Той се върна в стаята за наблюдение усмихнат и с чувство на облекчение.

— Пропуснах ли нещо? — обърна се към Джейн Пакстън. Тя поклати глава.

— Детектив сержант Брансън е добър — каза.

— Кажи му го по-късно. Има нужда от ободряване. Егото му е смачкано.

— Ама какво ви става на вас, мъжете, с вашето его? — попита тя.

Грейс погледна главата ѝ, която стърчеше от блузата палатка, двойната ѝ гуша и опънатата коса, а после венчалната халка и пръстена с диамант на пухкавия ѝ пръст.

— Твоят съпруг няма ли его?

— Само да е посмял!

Милиардерът на време знаеше всичко за *антидепресантите*. Но никога не ги беше вземал. Нямаше нужда. Хей, на кого му трябваха *антидепресанти*, когато можеш да се прибереш у дома в понеделник вечер и да откриеш, че пощаджията ти е оставил на изтривалката наръчника за поддръжка на спортен MG TF 2005, който си поръчал в събота?

Това беше последната година, преди MG да спрат производството си и да ги изкупи някаква китайска компания. Точно този модел караше Клео Мори. Морскосин. Сега вече с твърд син покрив въпреки изнурителната жегата, защото някаква откачалка беше разрязала гюрука с нож. Какво копеле! Какво влечуго! Какво проклето долно лайно!

Беше вторник сутрин! Един от дните, в които глупавата, тросната чистачка с неблагодарната дъщеря не идваше да чисти! Тя сама вчера му беше казала това.

А най-хубавото от всичко бе, че Брайън Бишоп беше арестуван. Новината се разпростираше на цялата първа страница в сутрешното издание на „Аргъс“. Говореха за това по местното радио! Със сигурност щяха да я включат и в местните телевизионни новини. Може би дори по националните новини! Радост! Каквото повикало, такова се обадило! Като колелата на кола. Колата на Клео Мори!

Клео Мори притежаваше най-добрия модел морис TF 160. Вслушваше се в него сега, как сладко ръмжи със своите 1,8 литра в хладния въздух на ранното утро. Осем часът. Трябваше да й признае, че има дълъг работен ден.

Тя излезе от мястото си за паркиране, подкара нагоре по улицата, като твърде дълго задържа на първа, но може би се наслаждаваше на еката на ауспуха?

Да влезе през портите в двора на блока, където живееше Клео Мори, не беше сложна задача. Трябваше да набере четири цифри на електронния блок. Той лесно разбра кои са, докато наблюдаваше с

бинокъл удобно от колата си какво набираха другите живеещи, когато се прибираха у дома.

Дворът беше празен. Ако някой любопитен съсед наблюдаваше иззад щорите си, щеше да види същия спретнато облечен мъж с клипборд, с емблемата на „Сийборд“ на джоба на сакото, както и вчера, и щеше да предположи, че е дошъл отново да провери газомера. Или нещо подобно.

Новоизработеният му ключ се завъртя леко в ключалката. Благодаря ти, Боже! Той влезе в просторното разчупено пространство долу и затвори вратата зад себе си. Тишината миришеше на препарат за полиране на мебели и прясно смляно кафе. Чу тихото мъркане на хладилника.

Огледа се, запомняйки всичко, което нямаше време да запомни вчера, не и с онази тросната жена зад гърба си. Видя кремави стени, накачени с абстрактни картини, които не разбираше. Модерни килими, пръснати по лъскавия дъбов под. Два червени дивана, черни лакирани мебели, голям телевизор, скъпа стереоуредба. Един брой на списание „Съсекс Лайф“ на малка масичка. И незапалени свещи. Дузини свещи. Дузини, дузини свещи в сребърни свещници, в матови стъклени съдове, във вази — да не би пък да си падаше по религията? Да не организираше сатанински поклонения? Още една сериозна причина да я премахне. Бог ще е доволен да се отърве от нея!

После видя квадратния аквариум върху масичката за кафе, с една златна рибка, която плуваше вътре край нещо, което наподобяваше развалини на миниатюрен гръцки храм.

— Трябва да те освободя — каза милиардерът на време. — Грешно е да се държат животните затворени.

Разходи се между редицата претъпкани с книги рафтове от пода до тавана. Видя „Брайтън Рок“ на Греъм Грийн. „Никой не е верен“ на Джеймс Хърбърт. Една кримка на Наташа Купър. Няколко книги на Йън Ранкин и исторически трилър на Едуард Марстън.

— Ау-у! — каза на глас. — Имаме едни и същи литературни вкусове! Жалко, че няма да имаме възможност да поговорим за книги! Знаеш ли, при други обстоятелства бихме могли да бъдем добри приятели.

После отвори чекмеджето на масата. Там имаше ластици, кочан ваучери за паркиране, счупено дистанционно управление за гараж,

батерия, пликове. Той порови, но не намери онова, което търсеше. Затвори го. После се огледа, отвори още две чекмеджета, затвори ги отново, пак не открил нищо. В кухненските чекмеджета пък съвсем нямаше нищо.

Ръката продължаваше да го боли. Пареше непрекъснато, влошаваше се въпреки хапчетата. И имаше главоболие. Главата му непрекъснато пулсираше и имаше лека треска, но това не беше нещо, с което да не може да се справи.

Изкачи се горе, без да бърза. Клео Мори току-що беше отишла на работа. Цялото време на света беше негово. Колкото си пожелаеше часове!

На горния етаж откри малка баня. Срещу нея беше кабинетът ѝ. Той влезе. Стаята беше хаотично разхвърляна, също с претъпкани с книги рафтове по всички стени и като че ли почти всички книги май бяха по философия. Бюрото, отрупано с хартия и с лаптоп по средата, беше разположено пред прозорец, от който се виждаха покривите на Брайтън в посока към морето. Той отвори едно подир друго всички чекмеджета на бюрото, внимателно преглеждайки съдържанието, преди отново да ги затвори. После отвори и затвори всяко едно от четирите чекмеджета на металната кантонерка.

Спалнята ѝ беше на горния етаж, от другата страна на спираловидна стълба, която като че ли водеше на покрива. Той отиде и подуши леглото ѝ. После дръпна пурпурната покривка на леглото и притисна нос към възглавницата ѝ, като вдиша дълбоко. Уханието стегна слабините му. Внимателно нави надолу юргана, като душеше всеки сантиметър от чаршафа. Пак тя! Отново тя! Никаква миризма от старши детектив Грейс! Никакви петна от семенна течност по чаршафа! Само нейните миризми и ухания! Само нейните! Оставени за него да им се наслади.

Той внимателно върна юргана на мястото му, после покривката на леглото. Много внимателно. Никой нямаше да разбере, че е бил тук.

В стаята имаше модерна тоалетка от черно лакирано дърво. Отвори единственото ѝ чекмедже и там го съзря сред кутийките с бижута! Черен ключодържател с отпечатани в златно букви MG. С два лъскави, неизползвани ключа на халка.

Затвори очи и изрече къса благодарствена молитва на Господ, че го беше насочил към тях. После вдигна ключовете и ги целуна.

— Прекрасно!

Затвори чекмеджето, пъхна ключовете в джоба си и се върна долу, където се насочи директно към аквариума с рибката. Вдигна ръкава на самото си, на ризата и пъхна ръка в топлата вода.

Беше като да се опитваш да хванеш парче сапун във вана! Но най-сетне успя да сграбчи извиващата се хлъзгава златна рибка, като обви с пръсти глупавото създание.

После я хвърли на пода.

Чу я как се мятеше, докато излизаше през външната врата.

Съвместната сутрешна оперативка на операция „Хамелеон“ и операция „Мистрал“ приключи малко преди девет часа. Сега, след като арестуваха заподозрения, настроението беше оптимистично. И се подсилваше от факта, че имаше свидетел — възрастната дама, която живееше срещу Софи Харингтън и беше разпознала Брайън Бишоп пред дома ѝ някъде около часа на убийството. Грейс се надяваше, че с малко късмет ДНК анализът на семенната течност във вагината на Софи Харингтън щеше да отговаря на този на Бишоп. В Хънтингтън бяха пуснали анализа по бързата процедура и той щеше да получи резултатите по-късно днес.

Сега вече почти никой не се съмняваше, че двете убийства са свързани, но все още криеха подробностите от пресата.

Имената на хората и часовете, посочени от Бишоп при първия му разпит, се проверяваха и Грейс се интересуваше най-вече дали от „Бритиш Телеком“ щяха да потвърдят, че Бишоп е поискал ранно събуждане, след като се е върнал в апартамента си в четвъртък вечер. Макар че такава поръчка би могла да бъде направена и от съучастник. При възможността да получи три милиона лири стерлинги от застраховката живот на жена си шансът Бишоп да има съучастник — дори повече от един — трябваше внимателно да се провери.

Той излезе от конферентната зала, бързайки да продиктува няколко писма на своята секретарка Елинон, като едното беше за подготовката на съдебно дело срещу онзи отвратителен тип Карл Венър, арестуван по предишния случай на убийство, водено от Грейс. Рой закрачи забързано по коридорите, през голямото отчасти отворено, постлано със зелен килим пространство с офисите на всички висши служители на отдела за криминални разследвания и помощния им персонал.

За своя изненада, докато минаваше през вратата със секретен код, която отделяше това пространство от залата за тежки произшествия, видя много хора, струпани около едно бюро,

включително Гари Уестън, който беше главен следовател на съсекския отдел за криминални разследвания и технически негов, на Грейс, непосредствен началник, макар че в действителност Грейс отговаряше предимно пред Алисън Воспър.

За момент се почуди дали не разиграват лотария. Или пък някой да има рожден ден. Но когато се приближи, не забеляза празнично настроение. Всички бяха като в шок, включително и Елинор, която изглеждаше така през повечето време.

— Какво има? — попита я той.

— Не си ли чул?

— Какво да чуя?

— За Джанет Макуъртър?

— Нашата Джанет ли, от националната полицейска компютърна служба?

Елинор закима насърчително през големите си очила, като че ли му помагаше да решава кръстословица.

До преди четири месеца Джанет Макуъртър работеше на отговорна длъжност тук, в Съсекс Хаус, като началник-отдел на националната полицейска компютърна служба — голям офис с четирийсет души. Една от основните им функции беше събиране на информация и разузнавателни данни за детективите в полицията.

Невзрачно неомъжено момиче над трийсетте, прилежно и малко старомодно на вид, тя беше много обичана заради желанието си да помогне, да работи докогато имаше нужда, като оставаше неизменно учтива. По външен вид и с непредизвикателното си сериозно поведение приличаше на Грейс на съселче.

През април Джанет изненада всички, като подаде оставка с мотива, че е решила да попътува една година. После много тайно и свенливо бе признала пред две от най-близките си приятелки в отдела, че се запознала и влюбила в един мъж. Вече били сгодени и тя щяла да емигрира с него в Австралия и там да се оженят.

Брайън Кук — началник на отдела по научна поддръжка и един от приятелите на Грейс, се обърна към него.

— Открили са я мъртва, Рой — каза той рязко. — Вълните я изхвърлили на плажа в неделя вечер... доста е постояла във водата. Току-що я разпознаха по зъбния статус. И, изглежда, е била мъртва, когато е попаднала във водата.

За момент Грейс остана безмълвен. Зашеметен. Той имаше често работа с Джанет през всичките тези години и наистина я харесваше.

— Мамка му — каза. За миг като че ли тъмен облак засенчи прозорците и той усети дълбоко в себе си студен вихър. Хората умираха, да, но инстинктивно усещаше, че нещо в случая никак не беше наред.

— Май не е стигнала до Австралия — каза Кук сардонично.

— Нито пък до олтара.

Кук сви рамене.

— Свързаха ли се с годеника й?

— Научихме едва преди минути. Може и той да е мъртъв, а после добави: — Може да минеш да кажеш няколко думи на хората в отдела й... предполагам, че много ще се разстроят.

— Ще го направя, когато ми остане малко време. Кой ще оглави разследването?

— Още не знам.

Грейс кимна, а после отведе шокираната си секретарка обратно в офиса й. Имаше само десет минути да й продиктува каквото трябваше и после да отиде в центъра за задържане за втория разпит на Брайън Бишоп.

Но не можеше да пропъди невзрачното личице на Джанет Макуъртър от ума си. Беше най-приятният и услужлив човек, когото познаваше. Защо му е на някой да я убива? Нападател на улицата? Изнасилвач? Нещо общо с работата й?

Размишлявайки върху това, той си помисли: *петнайсет години работи за съсекската полиция предимно в отдела на националната полицейска компютърна служба, влюбва се в някакъв мъж, после решава да смени кариерата си, начина си на живот. Напуска. След това умира.*

Грейс вярваше твърдо, че човек трябва най-напред да се огледа за най-очевидните неща. Знаеше откъде би започнал той самият, ако беше старши следовател по нейното разследване. Но в този момент смъртта на Джанет Макуъртър, колкото и шокираща и тъжна да бе, не беше негов проблем.

Или поне така си мислеше.

— Гос’ди чвече! Затвори т’ва шибано, скапано, гадно нещо! Звъни цялата шибана сутрин! Не мойш ли вдигна или що?

Скункс отвори едното си око с усещането, като че ли го бяха треснали с чука. Главата му. Отгоре на всичко сякаш някой пилеше мозъка му с ножовка. А цялата каравана се люшкеше като лодка, подхвърляна от буря.

Биип-биип-бъъззз-биип-биип-бъъззз. Осъзна, че телефонът му подскача на пода, вибрира, святка и звъни.

— Вдигни ти бе, малоумник такъв! — измърмори той на последния си неканен квартирант за деня — някаква отрепка, която срещна в една дупка в Брайтън в ранните утринни часове, която го изнуди да го приюти за през нощта. — Тва да не ти е „Хилтън“! Нямаме обслужване по стаите двацет и четири часа в денонощието.

— Ако вдигна аз, момче, ще ти го завра право в гъза толкова надълбоко, че щ’трябва да бръкнеш чак до шибаните си сливици да го намериш.

Скункс отвори и второто си око, после го затвори, след като ослепителната утринна светлина го прониза като лазерен лъч право в мозъка, минавайки през тилната част на черепа и дълбоко в земната кора, забождайки главата му в прогизналата неравна възглавница, както карфица пробожда муха. Той затвори очи и направи усилие да седне, възнаградено от силен удар с глава в тавана на караваната над него.

— Мамка му! Шибана работа!

Такава беше благодарността, задето оставяше проклетите безполезни нищожества да се намърдват в дома му! Вече съвсем буден и на път да повърне, той протегна ръка, която сякаш беше напълно отделена от останалата част на тялото му, сякаш някой му я беше зашил с няколко бода за рамото през нощта. Изтръпналите му пръсти зашариха по пода, докато не напипаха телефона.

Той го вдигна с трепереща ръка, с треперещо тяло, натисна зеления бутон и го доближи до ухото си.

— Рър-р-р? — каза.

— Къде, по дяволите, ходиш бе, лайно такава?

Беше Бари Спайкър.

И изведнъж Скункс се почувства съвсем буден, с куп объркани мисли, които се бутаха из мозъка му.

— Още е среднощ — каза той мрачно.

— Може би на твоята планета, говньо. На моята е единайсет сутринта. Пак си пропуснал светото причастие, нали?

И тогава Скункс се сети. *Пол Пакър. Детектив Пол Пакър!*

И внезапно се почувства по-добре тази сутрин. Споменът за сделката, която бе направил с детектив Пакър, изплуваше през мъгливия, гладен за дрога водовъртеж от болка, който представляваше съзнанието му. Беше обещал на Пакър. Да му каже, когато следващия път Бари Спайкър му възложи задача. Да изработи Спайкър щеше да е все едно да си отреже зорлем носа. Но удоволствието, което получаваше от мисълта, надделя. Спайкър му одра кожата при последната им сделка. Пакър му беше обещал пари.

Парите от полицията бяха направо нищо. Но ако се изхитреше достатъчно, щеше да поеме задачата и да си получи парите хем от Спайкър, хем от полицията. Ето това щеше да е върхът!

Дрън. Дрън. Дрън.

Както обикновено, хамстерът му Ал въртеше, без да спира колелото си, въпреки шинираната си лапичка. Трябваше да заведе Ал отново на ветеринар. Дължеше пари на Бет. С един удар — два заека! Спайкър и Пакър. Ал и Бет! Беше сигурна работа!

— Всъщност току-що се връщам от черква — каза той.

— Добре. Имам работа за теб.

— Целият съм слух.

— Това ти е шибаният проблем. Само слух, никакъв мозък.

— Та какво имаш за мен?

Спайкър го инструктира.

— Искам я тази вечер — каза. — По всяко време. Ще съм тук през нощта. Сто и петдесет, ако не оплескаш спецификациите този път. Ще се справиш ли?

— Във форма съм.

— Да не прецакаш нещата.

Разговорът приключи.

Скункс седна възбудено. И без малко отново да си разцепи черепа в тавана.

— Мамка му! — каза.

— Мамк'ти, Джими! — долетя глас от другия край на караваната.

Глен Брансън прекъсна втория разпит на Брайън Бишоп в дванайсет и двайсет на обяд. После, като остави Бишоп сам с адвокатата му в залата за разпити за обедна почивка, екипът на разпитващите се премести в офиса на Грейс.

Брансън се придържаше към сценария. Бяха задържали, както планираха, истински важните въпроси за третия разпит този следобед.

Докато седяха около малката кръгла маса в офиса на Грейс, старши детективът потупа Брансън по гърба.

— Добра работа, Глен, добра работа. Добре, а сега как аз виждам нещата... — и той използва една фраза на Алисън Воспър, която му беше харесала, — ето го и невидимия слон в стаята.

И тримата го погледнаха в очакване.

— Алибито на Бишоп. Вечерята му в „Улсли“ в Лондон с онова лице Фил Тейлър. Това е слонът в стаята.

— Та нима ДНК резултатите не разбиват алибито му? — каза Никол.

— Аз си мисля за съдебните заседатели — отговори Грейс. — Зависи от това доколко може да се има доверие на този Тейлър. Можете да бъдете сигурни, че Бишоп ще го инструктират на ниво. Той ще изцеди от алибито каквото може. Честен гражданин срещу прищевките на науката? Може би и с доказателства от „Бритиш Телеком“ за това, че си е поръчал събуждане в подкрепа на времевата му възстановка?

— Мисля си, че бихме могли да заковем Бишоп при този трети разпит, Рой — каза Джейн Пакстън. — Имаме доста камъни, с които да го замерваме.

Грейс кимна, като продължи да мисли напрегнато, все още без да е убеден, че разполагат с всичко, от което имат нужда.

* * *

Започнаха отново след два. Докато сядаше в малко нестабилния стол в стаята за наблюдение, Рой Грейс съзнаваше, че им оставаха само шест часа, преди да освободят Брайън Бишоп, освен ако не подадат за удължаване на срока или не му предявят обвинение. Те, разбира се, можеха да се обърнат към съда за заповед за удължаване на срока, но Грейс не искаше да прибегва до това, освен ако не е абсолютно наложително.

Алисън Воспър вече му беше телефонирала, за да разбере докъде са стигнали в предявяването на обвинение на Бишоп. Когато ѝ изложи фактите, тя остана доволна. Все още беше в *сладкия* режим.

Фактът, че има арестуван толкова скоро след смъртта на Кати Бишоп, представяше полицията в добра светлина в очите на медиите и беше окуражителен за гражданите на Брайтън и Хоув. Сега трябваше да му предявят обвинение. Това, разбира се, никак нямаше да навреди на перспективите за кариерата на Грейс. А с положителните ДНК резултати имаха достатъчно доказателства да получат съгласието на Държавната служба за съдебно преследване да предявят на Бишоп обвинение. Но на Грейс не му беше достатъчно само да обвини Бишоп. Той трябваше да подсигури нещата така, че да го осъдят.

Знаеше, че трябваше да подскача от радост предвид това как се развиваха нещата, но нещо го тревожеше и той не можеше да каже точно какво.

Внезапно гласът на Глен Брансън отекна ясно и силно, след което на монитора се появиха образите на четиримата мъже в стаята за разпити. Брайън Бишоп отпиваше от чаша вода и приличаше на болен папагал.

— Часът е два и две минути следобед, вторник, 8 август — изрече Брансън. — На този разпит номер три присъстват мистър Брайън Бишоп, мистър Лейтън Лойд, детектив Никол и аз, детектив сержант Брансън — после погледна право към Бишоп.

— Мистър Бишоп — каза той, — казахте ни, че вие и жена ви сте били щастливо женени и сте били страхотен отбор. Знаехте ли, че мисис Бишоп е имала връзка? Сексуална връзка с друг мъж?

Грейс следеше внимателно очите на Бишоп. Те се стрелнаха наляво. Според последните си наблюдения върху Бишоп това беше режимът на истината.

Бишоп хвърли поглед към адвокатата си, сякаш се чудеше да отговори ли, после отново погледна Брансън.

— Не сте задължен да отговаряте — каза Лойд.

Бишоп остана замислен за кратко. После заговори, изговаряйки думите с мъка.

— Подозирах, че може би има. С онзи художник от Луис ли?

Брансън кимна, усмихвайки се съчувствено на Бишоп и съзнавайки, че човека го болеше.

Бишоп зарови лице в дланите си и замълча.

— Искате ли почивка? — попита адвокатът.

Бишоп поклати глава, после махна ръцете си. Плачеше.

— Добре съм. Добре съм. Да се оправяме с цялата тази проклетия. Господи — той сви рамене, загледан нещастно в масата, попивайки сълзите си с опакото на ръката. — Кати беше най-красивото създание, но имаше нещо в себе си, което все я човъркаше. Като демон, който винаги я караше да е недоволна. Мислех, че мога да ѝ дам онова, което искаше — той отново се разплака.

— Мисля, че трябва да направим почивка, господа — каза Лейтън Лойд.

Всички излязоха, като оставиха Бишоп сам, и продължиха разпита след десет минути. Ник Никол, играейки *доброто ченге*, зададе първия въпрос:

— Мистър Бишоп, можете ли да ни кажете как се почувствахте, когато заподозряхте за пръв път жена си в изневяра?

Бишоп го изгледа сардонично.

— Имате предвид дали съм искал да я убия?

— Вие казахте това, сър, а не ние — вметна остро Брансън.

Грейс се интересуваше как ще изрази емоциите си Бишоп. Може би това бяха само крокодилски сълзи за пред разпитващите.

С прекъсващ глас Бишоп каза:

— Обичах я. Никога не съм искал да я убивам. Хората имат връзки, така върви светът. Когато за пръв път се срещнахме с Кати, и двамата бяхме женени за други хора. Имахме връзка. Мисля, че дълбоко в сърцето си съм знаел, че когато се оженим, тя може би отново ще направи същото.

— Затова ли не ѝ бяхте верен? — попита Никол.

Бишоп не отговори веднага.

— Софи Харингън ли имате предвид?

— Да.

Очите му отново се стрелнаха наляво.

— Само флиртувах с нея. Прекрасно нещо за егото ми, но само дотам. Никога не съм спал с нея, макар че тя, изглежда, обичаше... обичала е — поправи се той — да фантазира, че такова нещо се е случило.

— Значи не сте спали никога с мис Харингън? Нито веднъж?

Грейс внимателно следеше погледа на Бишоп. Очите отново се стрелнаха наляво.

— Абсолютно. Никога — усмихна се Бишоп нервно. — Не казвам, че не бих искал. Но си имам морален кодекс. Бях глупаво поласкан от интереса ѝ към мен, наслаждавах се на компанията ѝ... но не бива да забравяте, че вече веднъж бях изминал този път. Спиш с някого и ако си късметлия, нищо не става. Но ако нямаш късмет, преживяването е страотно и си пометен. И тогава загазваш здравата. Това се случи с Кати и с мен... бяхме пометени един от друг.

— Значи никога не сте спали с мис Харингън? — продължаваше да настоява Брансън.

— Никога. Исках да се опитам този ми брак да провърви.

— Затова решихте, че изчанченият секс може да ви помогне да постигнете това? — попита Брансън.

— Моля? Какво имате предвид?

Брансън надзърна в бележките си.

— Член от екипа ни разговаря вчера с мисис Дайан Ранд. Научихме от нея, че е една от най-добрите приятелки на жена ви, вярно ли е?

— Разговаряха двете по четири пъти дневно. Бог знае какво имаха да си кажат!

— Изглежда, че доста неща — отвърна Брансън без чувство за хумор. — Мисис Ранд каза на служителя ни, една полицайка, че жена ви се тревожела от все по-изчанчените ви сексуални претенции към нея. Бихте ли желали да ни разясните това по-подробно?

Лейтън Лойд се намеси бързо и твърдо:

— Не, клиентът ми не би желал.

— Имам едно важно питане във връзка с този въпрос — каза Брансън, обръщайки се към адвоката.

Лойд му показва с жест да го зададе.

— Мистър Бишоп — каза Брансън, — притежавате ли копие на противогаз от Втората световна война?

— Уместен ли е този въпрос? — попита Лойд детектив сержанта.

— Този въпрос е извънредно уместен, сър — отговори Брансън.

Грейс наблюдаваше внимателно очите на Бишоп. Те се стрелнаха надясно.

— Да — каза той.

— Използвахте ли го в сексуалния си живот с мисис Бишоп?

— Не разрешавам на клиента си да ви отговаря.

Бишоп вдигна успокоително ръка към адвокатата си.

— Няма нищо. Да, купих я — той сви рамене и се изчерви. — Експериментирахме. Аз... аз прочетох в една книга как да поддържаме любовния си живот... знаете ли? Известно време след като първоначалната възбуда... новостта на връзката между двама души премине... той позапада. Купувах разни неща, за да ги пробваме — лицето му беше червено като цвекло.

Брансън насочи вниманието си към вечерята на Бишоп с финансовия му съветник Фил Тейлър.

— Мистър Бишоп, вярно ли е, че една от колите, които притежавате, е бентли континентал, тъмночервена на цвят?

— Лилавочервено, да.

— С регистрационен номер LJ04NWS? — изреди той фонетично буквите.

Несвикнал с фонетичната азбука, Бишоп се замисли. После кимна.

— В единайсет и четирийсет и седем миналия четвъртък това превозно средство е било заснето от автоматична камера за заснемане на регистрационни автомобилни номера в насоченото на юг платно на шосе M23, близо до летище „Гатуик“. Можете ли да обясните защо колата е била там и кой я е карал?

Бишоп погледна адвокатата си.

— Имате ли снимката? — попита Лейтън Лойд.

— Не, но мога да ви предоставя копие — каза Брансън.

Лойд си отбеляза нещо в тетрадката.

— Има някаква грешка — каза Бишоп. — Трябва да има някаква грешка.

— Давали ли сте колата на някого назаем онази вечер? — попита Брансън.

— Никога не я давам. Онази вечер беше в Лондон, защото ми трябваше да ида с нея до клуба за голф сутринта.

— Би ли могъл някой да я вземе назаем без ваше разрешение... или знание?

— Не. Мисля, че не. Вероятността е много малка.

— Кой освен вас има ключове за колата, сър?

— Никой. Имахме проблеми в един подземен паркинг... под моя апартамент. Бяха влезли в няколко коли.

— А не е ли възможно някакви любители на силни усещания да са я взели да се повозят? — намеси се Лейтън Лойд.

— Възможно е — каза Бишоп.

— Когато любителите на силни усещания заемат кола, обикновено не я връщат — каза Глен. Той наблюдаваше как Лойд си отбелязва това в тетрадката. Адвокатът щеше да ги скъса от оспорвания по въпроса.

След това Глен Брансън каза:

— Мистър Бишоп, вече ви споменахме, че докато претърсвахме къщата ви на „Дайк Роуд Авеню“ №97, открихме застраховка за живот при „Саудърн Стар Ашурънс Къмпани“. Полицата е направена за жена ви, за три милиона паунда. Посочен сте като единствен бенефициент.

Грейс премести поглед от Бишоп върху адвоката му. Изражението на Лойд почти не се помени, но раменете му малко се смъкнаха. Очите на Брайън Бишоп шареха навсякъде и спокойствието му като че ли го напусна.

— Вижте, казах ви... аз... аз вече ви казах... нищо не знам по въпроса! Абсолютно нищо!

— Смятате ли, че жена ви сама тайно е склучила полица на свое име от добро сърце? — продължи да го притиска Брансън.

Грейс се усмихна, горд как колегата му, когото толкова беше насочвал през последните няколко години, защото го обичаше и вярваше в него, наистина беше израсъл в професията си.

Бишоп вдигна ръце, после ги стовари върху масата. Очите му отново шареха из цялото помещение.

— Моля ви, повярвайте ми. Не знам нищо по въпроса.

— Предполагам, че за сума от три милиона лири стерлинги ще има добра премия — каза Брансън. — Предполага се, че бихме могли да проследим от вашата банкова сметка... или от тази на мисис Бишоп... как е била изплащана полицата? Или пък може би имате тайнствен благодетел?

Лейтън Лойд сега пишеше бързо в тетрадката си, като по изражението му човек не можеше да разбере нищо. Той се обърна към Бишоп:

— Не трябва да отговаряте на това, освен ако не искате.

— Не знам нищо по въпроса — тонът на Бишоп стана умолителен. От сърце. — Наистина не знам!

— Май сме насъбрали доста нещица, за които твърдите, че не знаете нищо, мистър Бишоп — продължи Глен Брансън. — Не знаете нищо за колата си, която е била шофирана към Брайтън малко преди убийството на жена ви. Не знаете нищо за застрахователната полица живот на стойност три милиона лири стерлинги, направена само шест месеца преди да убият жена ви — той помълча, провери бележките си, после отпи вода. — Според вашия разказ миналата вечер сте имали полов контакт с жена си сутринта на 30 юли. Правилно ли съм разбрал?

Бишоп кимна, леко смутен.

— Тогава как ще обясните известно количество семенна течност, открито във вагината на мисис Бишоп по време на аутопсията ѝ сутринта в петък на 4 август?

— Няма начин! — каза Бишоп. — Абсолютно е невъзможно!

— Значи казвате, сър, че не сте имали полов контакт с мисис Бишоп в нощта на 3 август, четвъртък?

Очите на Бишоп решително се стрелнаха наляво.

— Да, точно това казвам. Бях в Лондон, за Бога! — той се обърна към адвоката си. — Невъзможно е! Няма никакъв начин!

Рой Грейс през годините беше наблюдавал достатъчно израженията на адвокатите, когато един подир друг клиентите им изричаха поредната опашата лъжа. Лицето на Лейтън Лойд остана непроницаемо. От него щеше да излезе чудесен играч на покер, помисли си той.

В пет и десет, когато Глен Брансън упорито се върна към изявлението на Бишоп от предната вечер, към въпросите, които му

бяха зададени при втория разпит тази сутрин, и оспори почти всяка изречена от него дума, той прецени, че на този етап са измъкнали от него колкото могат.

Бишоп не отстъпи по три основни въпроса — алибито си в Лондон, застрахователната полицата живот и последния път, когато беше правил секс с жена си. Но Брансън беше доволен и почти изтощен.

Отведоха Бишоп обратно в килията, а адвокатът остана сам с двамата полицейски служители.

Лойд демонстративно погледна часовника си, после се обърна към двамата мъже.

— Предполагам, разбирате, че ще трябва да освободите клиента ми след по-малко от три часа, освен ако не решите да му предявите обвинение.

— Къде да ви намерим? — попита Брансън.

— Ще бъда в офиса си.

— Ще ви се обадим.

После детективите се върнаха в Съсекс Хаус в офиса на Грейс и седнаха край кръглата маса.

— Добра работа, Глен, справи се добре — каза Грейс отново.

— Извънредно добре — добави Ник Никол.

Джейн Пакстън изглеждаше замислена. Тя не си падаше много по похвалите.

— Значи трябва да обмислим следващите си стъпки.

В това време вратата се отвори и влезе Елинор Ходжсън с няколко листове в ръка, хванати с кламер. Обръщайки се към Грейс, тя каза:

— Извинявай, че те прекъсвам, Рой, но си помислих, че ще искаш да видиш това... току-що пристигна от лабораторията в Хънтингтън.

Бяха резултатите от двете ДНК проби. Едната беше на семенната течност, намерена във вагината на Софи Харингтън; другата беше от миниатюрното късче от нещо, което приличаше на човешка плът, измъкнато от Надюшка де Санча изпод нокътя на големия пръст на крака на мъртвата.

И двата резултата съвпадаха напълно с ДНК-то на Брайън Бишоп.

Клео Мори напусна моргата заедно с Дарън малко преди пет и трийсет. Затваряйки входната врата под ярката слънчева светлина, тя попита:

— Какво ще правиш тази вечер?

— Щях да я водя на кино, ама е твърде горещо — отговори той, примижал към началничката си, тъй като слънцето биеше в очите му. — Ще идем до морската част и ще пийнем по чашка. Има едно готино ново местенце, което трябва да проверя... „Рехаб“.

Тя го погледна със съмнение в очите. Двайсетгодишен, с черна стърчаща коса и ведро лице, той би могъл след някой и друг поврат в живота да свърши като толкова много безнадеждни младежи, насядали по паважа и във входовете на града всяка вечер, които се мотаеха, лентяйстваха, просеха, нападаха. Но явно Дарън беше роден с дух. Работеше много, беше приятен за компания, справяше се добре с живота.

— „Рехаб“ ли?

— Да бар и ресторант. От класа. Ще се изръся... има специален повод. Бих те поканил, ама нали знаеш — двама са добре, трима са много и тъй нататък!

Тя се засмя.

— Ти, нахален негодник такъв! И кой ти е казал, че аз самата нямам среща тази вечер?

— Така ли? — изглеждаше зарадван заради нея. — Нека позная кой е.

— Не ти влиза в работа!

— И сигурно не работи в отдела по криминални разследвания, нали?

— Казах, че не ти влиза в работа!

— Тогава не трябва да се натискаш с него в приемната — той ѝ намигна.

— Какво? — възкликна тя.

— Забравила си за камерите за наблюдение, нали?

С широка усмивка той ѝ махна весело и се запъти към колата си.

— Шпионин! — извика тя подире му. — Воайор! Извратеняк!

Той се обърна, докато отваряше вратата на малкия си червен нисан.

— Всъщност, ако те интересува мнението ми, сте много хубава двойка!

Тя направи неприличен жест. А после добави:

— И не пий много. Помни, че сме дежурни тази вечер.

— Я виж кой ми го казва!

Тя все още се усмихваше, докато излезе от кръговото движение в един покрит паркинг на „Сейнсбъри“^[1]. Вече мислеше с какво да нахрани детектива от отдела за криминални разследвания, с когото се беше *натискала в приемната* — както неелегантно се изрази Дарън. Тъй като вечерта беше чудесна, реши да направи барбекю на терасата си на покрива. Рой Грейс обичаше морски дарове и риба.

Клео видя пред себе си свободно място за паркиране и се вмъкна там. Най-напред щеше да отиде до отдела за жива риба и да купи няколко едри сурови скариди с черупките, ако имаха, и котлети от риба тон. Няколко царевички на кочан. Малко салата. И няколко сладки картофа, небелени, които ставаха страхотни на барбекюто. И бутилка наистина хубаво розе. Е, може би не само *една* бутилка.

Тя чакаше с нетърпение тази вечер и се надяваше Грейс да успее да се измъкне от разследването в някой по-приемлив час. Като че ли беше минало доста време, откакто бяха прекарвали вечерта заедно, и щеше да е добре да си наваксат. Той ѝ липсваше, осъзна Клео, липсваше ѝ през цялото време, когато не беше до нея. Но призракът на Санди и посещението му в Мюнхен все още витаеха наоколо и тя искаше да си изясни докрай нещата.

Беше научила от предишните си връзки, че точно когато си мислиш, че всичко е свършено, животът може да се обърне и да те ухапе.

---

[1] Верига магазини за хранителни стоки. — Бел.прев. ↑

— Алибито му — каза Грейс, удряйки с отворената длан на лявата си ръка свития юмрук на дясната. — Трябва да сме съвсем наясно с него. Казах ви и преди, това е невидимият слон в стаята.

Пакстън, Брансън и Никол продължаваха да седят около масата в офиса му замислени. Джейн си доля вода в чашата от една бутилка.

— Не смяташ ли, че сега разполагаме с достатъчно доказателства, Рой? — попита тя. — Трудно ще задържим Бишоп и утре, освен ако не се обърнем към съда за удължаване тази вечер.

Грейс обмисли за момент казаното. Бишоп беше арестуван вчера в осем вечерта. Това означаваше, че трябва да го пуснат в осем тази вечер. Можеха лесно да получат удължаване от дванайсет часа, но само до осем сутринта. Ако искаха да го задържат повече, трябваше да се явят пред магистрат в съда с искане за заповед за продължаване на ареста. И това трябваше да се уреди още тази вечер, за да избегнат телефонните обаждания в зори.

Той погледна часовника си. Беше пет и трийсет и пет. Вдигна телефона и се обади на Ким Мърфи.

— Ким, ти беше изпратила човек от екипа да разпита Фил Тейлър, финансовия съветник на Бишоп. Трябва ми спешно телефонният номер на Тейлър. Можеш ли да ми го намериш? Или дори още по-добре, обади му се и ми го прехвърли?

Докато чакаше, обсъдиха последствията от последните доказателства. Грейс държеше на своето.

— Но какво ще кажеш за ДНК доказателството при Софи Харингтън, Рой? — попита Ник Никол. — То е достатъчно убедително.

Превъзбуден, Рой все пак успя да се овладее.

— Ник, не разбираш ли? Според алибито на Бишоп той е бил в Лондон по времето, когато са убили жена му, а това заличава ДНК данните — защитата ще твърди, че са подставени по някакъв начин. Ако прибързаме и свържем двете убийства, ще изхвърлят и другите ДНК резултати на същото основание.

Както вече знаеше от горчив опит, правосъдието беше неуловимо, непредсказуемо и само случайно наистина осъществимо. Твърде много неща можеха да тръгнат наопаки в съда. Заседателите, които често бяха хора далеч от съдебните сложности, можеха да бъдат подведени, повлияни, изментени, съблазнени и объркани; често бяха предубедени или направо глупави. Някои съдии бяха надживели гаранционния си срок, други понякога изглеждаха като че ли са паднали от друга планета. Не беше достатъчно да имаш сигурен случай, подкрепен със заклеяващи доказателства. Човек имаше нужда от доста късмет, за да има осъден.

— Нали имаме свидетелка, която е видяла Бишоп пред дома си — подсети го Джейн Пакстън.

— Така ли? — той ставаше все по-раздразнителен. Дали от жегата? Или защото беше изморен като куче? Или заради това, че трябваше да се съобразява с проклетия си квартирант? Или от мисълта за Санди, която притискаше оголен нерв?

— Е, аз мисля, че това е убедително — каза тя отбранително.

— Трябва да минем през официалната процедура на разпознаване с тази свидетелка и да проверим отново времевата възстановка, преди да можем да го представим като доказателство. А може да изникне и някое друго доказателство през следващите няколко дни. Ако задържим Бишоп по предявено обвинение, тогава за момента времето ще престане да ни притиска по случая с мис Харингтън. Поне ще сме хвърлили някой кокал на пресата.

Телефонът иззвъня. Беше Ким, която му каза, че ще му прехвърли разговора с Фил Тейлър. Грейс отиде до бюрото си и вдигна слушалката.

Когато свърши, стана.

— Той се съгласи да се срещнем тази вечер в Лондон. Прозвуча ми като доста праволинеен човек — Грейс погледна към Брансън. — Ще подадем за удължаване с дванайсет часа на задържането на Бишоп, после ще отидем директно до Лондон след оперативката в шест и трийсет. Бих искал да дойдеш с мен.

След това се обади на Норман Потинг и го помоли да се свърже с дежурния от законодателния отдел и да подаде искане за удължаване на ареста с дванайсет часа. После се обърна отново към тримата в офиса си.

— Добре, ще се видим в конферентната зала в шест и трийсет. Благодаря много на всички.

Рой седна отново зад бюрото си. Сега го чакаше друга задача, не по-малко трудна за него. Как да обясни на Клео, че тази вечер ще трябва да отиде до Лондон и колкото и да иска, няма да се върне преди полунощ.

За негова изненада, може би защото знаеше какво е да вместиш двайсет и седем часа в денонощието при полицейската работа, тя го прие ведро.

— Ами хубаво — каза. — Аз съм на опашка в „Сейнзбърис“ с товар пресни скариди и миди. Срамота е да ги прахосам и ще трябва да си ги изям сама.

— Да му се не види, толкова съжалявам.

— Няма нищо. Тези убийства са много по-важни от няколко скариди. Но по-добре да побързаш, когато се върнеш!

— Сигурно ще съм хапнал нещо... нещо в колата.

— Не ти говоря за храна!

Той ѝ прати въздушна целувка.

— На теб десеторно повече! — отговори му тя.

Затвори с усмивка на облекчение, че Клео — поне така изглеждаше за момента — беше забравила посещението му в Мюнхен.

Ами той самият?

Всичко щеше да зависи от това дали разследванията на Марсел Кулен щяха да донесат някакви доказателства. И изведнъж за пръв път от толкова време насам той се улови, че почти се надяваше да не донесат нищо.

Обикновено на улицата пред дома ѝ нямаше свободни места за паркиране и Клео трябваше да обикаля, за да си намери. На безопасно разстояние след нея милиардерът на време наблюдаваше как задницата на синия морис изчезва зад ъгъла с десен мигач. После се усмихна.

И отпрати бързо малка благодарност към Господа.

Тази улица беше много по-добра! Високи стени без прозорци отдясно. Гола отвесна стена от червени тухли. Отляво по цялата дължина на улицата имаше синя временна ограда на строеж със заключени с катинар врати. Над нея се извисяваше десет стъпки високо табло с идеята на художника как ще изглежда завършеният строеж — комплекс от модни апартаменти и магазини — на което се мъдреха думите:

ЛЕЙН УЕСТ

Не просто строеж, а градски

ЕКОЛОГИЧНО ОРИЕНТИРАН НАЧИН НА ЖИВОТ!

Тя си беше намерила място и влизаше в него на задна. Радост!

Той се втренчи в стоповете ѝ. Колкото повече ги гледаше, толкова по-ярки му се струваха. Горяха в червено за опасност, червено за късмет, червено за секс! Той обичаше светлините на стоповете, можеше да ги наблюдава, както някои хора наблюдаваха огън в камината. И знаеше всичко за стоп светлините в колата на Клео Мори. Размерът на крушката, силата, как се сменят, как се свързват с електроинсталацията на колата, как се задействат. Той знаеше *всичко* за тази кола. Беше прекарал нощта в четене на наръчника за поддръжка и в сърфиране из мрежата. Това му беше хубавото на интернета. Без значение по кое време на деня или нощта, винаги можеш да си намериш някой садоентусиаст, който да ти разкаже такива неща за заключващия механизъм на вратите на MG TF 160 от 2005 година, за които не знаеше дори и производителят.

Тя излезе от колата! Джинси до глезените. Розови гуменки. Бяла тениска. Измъкна три пазарски торби от „Сейнзбърис“ от багажника и

преметна през рамо дръжката на голямата си платнена чанта.

Той мина с колата покрай нея и сви вдясно в края на улицата. После отново вдясно. После пак вдясно и сега се приближаваше към фасадата на сградата ѝ. Видя я застанала до портите, как неудобно балансира с трите пазарски торби, докато набираше цифрите на секретната ключалка. После влезе и портите се затвориха след нея с металически звън.

Надяваше се да не излиза повече тази вечер. Тук вече трябваше да рискува. Но, разбира се, Господ му помагаше.

Направи още една пълна обиколка, за да се увери, че тя не е забравила нещо в колата и не е хукнала обратно да го прибира. Жените правеха такива неща, той знаеше.

След десет минути реши, че е в безопасност. Паркира своята тойота приус пред едно прашно волво, покрито с курешки, което нямаше вид да е ходило някъде от доста време, като временно задръсти улицата, въпреки че никой не идваше. После отключи мориса, изкара го от мястото му, паркира го двойно за момент, докато влезе отново в приуса, за да го вкара между волвото и едно малко рено.

Готово.

Първата част.

Колко жалко, че морисът беше с твърд покрив, помисли си той, докато се насочваше към своя гараж. Щеше да бъде приятно тази вечер да шофира със свален покрив.

Веднага след края на оперативката в шест и трийсет Грейс грабна ключовете на служебната кола, която Тони Кейс му беше приготвил, и повлякъл Глен Брансън със себе си, забърза към подземния паркинг.

— Остави аз да карам, човече!

— Знаеш, че твоето шофиране ме плаши — отговори Грейс. — Всъщност да го кажа по друг начин. Твоето шофиране ме ужасява.

— Така ли? — каза Брансън. — Виж само от кого го чувам... твоето шофиране за нищо не става. Шофираш като момиче. Не, всъщност не е така. Шофираш като старец... какъвто си!

— А теб наскоро те скъсаха на теста за полицейско шофиране за напреднали!

— Изпитващият беше идиот. Инструкторът ми каза, че съм имал *естествена склонност* към преследване на високи скорости. Шофирането ми е бетон!

— Инструкторът ти трябва да бъде освидетелстван по Закона за умственото здраве.

— Чекиджия!

Грейс му подхвърли ключовете, когато се приближиха до неозначеното мондео.

— Само не се опитвай да ме впечатлиш.

— Гледал ли си „Бързи и яростни“ с Вин Дизел?

— Човекът има възможно най-глупавото име за актьор.

— Така ли? Е, и той едва ли харесва много твоето.

Грейс не беше сигурен какво умствено отклонение го накара внезапно да даде на приятеля си ключовете. Може би се надяваше, че като се съсредоточи върху шофирането, Глен щеше да му спести поредното безкрайно обсъждане... или по-скоро монолог... за всичко, което не беше наред в брака му. Беше изтърпял три часа приятелят му да си излива душата миналата вечер, когато се прибраха у дома след разпита на Бишоп. Бутилката „Гленфидих“, която си поделиха, само

донякъде уталожи болката. После трябваше отново да изслуша Глен тази сутрин, докато се обличаше и бръснеше, а след това и докато поглъщаше овесените си ядки на закуска, с допълнителния минус от лек махмурлук.

За негово облекчение Брансън шофираше разумно, с изключение на един наклон край Хендкрос, където пусна колата със 130 мили в час, за да покаже на Грейс как взема два остри завоя по нанагорницето.

— Всичко се свежда до мястото ти на пътя и балансираното подаване на газ, старче! — каза той.

От страната, където седеше Грейс със свито сърце, нещата се свеждаха по-скоро до това да не се забият в редицата яки дървета от двете страни на завоите. После стигнаха до шосе М23 и неколкочкратните предупреждения на Грейс за капани за превишилите скоростта и за пътни полицаи, които само чакаха да пипнат някои свои колеги, имаха някакъв ефект.

Брансън намали и се опита да се обади у дома по мобилния телефон.

— Кучка! — каза той. — Не вдига. Имам право да говоря с децата си, нали?

— Имаш право да си бъдеш в къщата — напомни му Глен.

— Може би ти ще й обясниш това. Да речем... все едно, че й излагаш официалната гледна точка.

Грейс поклати глава.

— Ще ти помогна с каквото мога, но не мога да се сражавам в твоите битки.

— Да-а, прав си. Беше неправилно от моя страна да искам такова нещо. Съжалявам.

— Какво стана с коня?

— Ами пак заговори за него, докато разговаряхме. Решила е да опита скокове с препятствия. В това има сериозни пари.

Грейс си помисли, че Ари има нужда от психолог.

— Мисля, че двамата трябва да идете в някой „Рилейт“ център^[1]
— каза той.

— Вече ми го каза.

— Така ли?

— Към два часа снощи. И предния ден. Повтаряш се, старче. Пипнал те е алцхаймерът.

— Знаеш ли какъв ти е проблемът? — попита Грейс.

— Освен това, че съм цветнокож? Плешив? Произлизащ от бедно семейство?

— Да, освен това.

— Не, кажи ми.

— Не уважавах връстниците си.

Брансън вдигна едната си ръка от волана.

— Уважавам ги! — каза той почтително.

— Така е по-добре.

* * *

Малко след девет Брансън паркира мондеото на единичната жълта линия на „Арлингтън Стрийт“, малко след хотел „Риц“ и пред ресторант „Каприз“.

— Хубаво возило — каза той, докато вървяха нагоре по улицата покрай едно паркирано ферари. — Трябва да си купиш такова. По-добро е от скапаната ти алфа, с която се возиш. Ще допринесе за имиджа ти.

— Като изключим малката разлика от сто хиляди или нещо такова, която ги дели — каза Грейс. — А докато те влача в екипа си, шансовете ми за повишаване на заплатата в такъв размер не са много големи.

В горната част на улицата завиха зад ъгъла и излязоха на „Пикадили“. Веднага вдясно видяха красива, внушителна сграда, боядисана в черно и златно. Масивните ѝ прозорци с арки бяха ярко осветени и вътре гъмжеше от хора. Лъскава табела на стената гласеше „Улсли“.

Приветства ги възторжено портиер в ливрея и цилиндър.

— Добър вечер, господо! — каза той с мек ирландски акцент.

— Това ресторант „Улсли“ ли е? — попита Грейс с известно притеснение.

— Точно това е! Радвам се да ви видя, господо! — той им отвори вратата и ги покани с жест да влязат.

Следван от Брансън, Грейс влезе вътре. Покрай тях мина сервитьор с поднос, отрупан с коктейли. Бързаше към огромната трапезария с куполообразен таван и галерия, елегантно оформена в черно и бяло и претъпкана с хора. Чуваше се шумно бръмчене на гласове. Той се огледа за момент. Заведението носеше нещо от великолепието на бел епок, но същевременно беше извънредно модерно. Сервитьорите бяха облечени до един в хипарско черно и повечето клиенти изглеждаха от хайлайфа. Той реши, че на Клео ще ѝ хареса. Може би ще я доведе за една нощ в Лондон и ще дойдат тук. Преди това обаче трябваше да види цените в листата.

Едно младо момиче на рецепцията им се усмихна, а после ги поздрави висок мъж с модно дълга и разрошена рижа коса.

— Господа, добър вечер. С какво мога да ви помогна?

— Имаме среща с мистър Тейлър.

— Мистър Фил Тейлър ли?

— Да.

Той посочи към бара отстрани.

— Той е там, господа, на първата маса отдясно! Ще ви заведе при него!

Когато Грейс влезе в бара, видя около четирийсетгодишен мъж с жълта поло риза и сини памучни панталони, който го погледна с очакване.

— Мистър Тейлър?

— Да! — той се надигна. — Старши детектив Грейс? — говореше с явен йоркширски акцент.

— Да. И детектив сержант Брансън.

Грейс му хвърли бърз изучаващ поглед, претегляйки първото си впечатление. Мъжът беше спокоен и в добра физическа форма, може би с някой и друг килограм в повече, с приятно открито лице, изгорял от слънцето нос, оредяваща светла коса и будни, много проницателни очи. Този няма грешка, помисли си веднага. Комплект ключове от кола с емблемата на ферари на ключодържателя лежах на масата пред него до висока чаша с воднист на вид коктейл със стръкче мента.

— Много се радвам да се запозная с вас, господа. Седнете. Да ви поръчам ли нещо? Мога да ви препоръчам коктейлите „Мохито“, великолепни са — той махна с ръка да извика сервитьора.

— Аз шофирам... ще пия диетична кола — каза Брансън.

— И за мен същото — каза Грейс, макар че при предстоящия кошмар да пътува обратно с Брансън зад волана имаше нужда от половинка чисто малцово уиски. — Ще си платим поръчката, сър. Много любезно от ваша страна да се срещнете с нас толкова бързо — започна Грейс.

— Това не беше проблем. С какво мога да ви помогна?

— Мога ли да ви попитам откога познавате Брайън Бишоп? — каза Брансън и сложи бележника си на масата пред себе си.

Грейс наблюдаваше движенията на очите на Тейлър, докато мъжът мислеше.

— От около шест години... да... почти шест години.

Брансън си записа това.

— Правата ли ще ми прочетете? — попита Фил Тейлър само донякъде на шега.

— Не — отвърна Брансън. — Тук сме само за да потвърдим някои часове заедно с вас.

— Съобщил съм ги вече на един от вашите служители. Какъв точно е проблемът? Брайън неприятности ли има?

— В момента предпочитаме да премълчим — отговори Грейс.

— Как се запознахте с него? — попита Брансън.

— На среща на с1.

— На с1 ли?

— Това е клуб за водещи личности в петролния бизнес, който го държи Деймън Хил... автомобилен състезател и бивш световен шампион. Плащаш годишен абонамент и можеш да ползваш различни спортни коли. Запознахме се на един от коктейлите.

Поглеждайки към ключодържателя, Глен Брансън попита:

— Това вашето ферари ли е, зад ъгъла на „Арлингтън Стрийт“?

— 403 ли? Да, но това е моята собствена кола.

— Хубава е — каза Брансън. — Хубав двигател.

— Щеше да е още по-хубав, ако не бяха проклетите ви камери за следене за превишена скорост!

— Можете ли да ни разкажете малко за себе си, мистър Тейлър? — попита Грейс, отказвайки да клъвне примамката.

— Аз ли? Завърших като заклет счетоводител, после работих петнайсет години във „Вътрешнонационални приходи“, през повечето време като член на екипа за специални разследвания. Занимавахме се

предимно с данъчни измами. Тогава видях колко много пари печелят независимите финансови съветници. Реших, че трябва да се занимавам с това. Основах „Тейлър Файненшъл Планинг“. И повече не се обърнах назад. Наскоро след това се запознах с Брайън. Той стана един от първите ми клиенти.

— Как бихте описали мистър Бишоп? — попита Брансън.

— Как бих го описал ли? Той е върхът. Един от най-добрите — помисли малко. — Абсолютно честен, умен, надежден и експедитивен.

— Правили ли сте му застраховка живот?

— Навлизаме в сферата на поверителна клиентска информация, господа.

— Разбирам — каза Грейс. — Има един въпрос, който бих желал да ви задам и ако не желаете, не ми отговаряйте. Някога правили ли сте полица за застраховка живот на съпругата на Бишоп?

— Мога да отговоря с категорично не.

— Благодаря ви.

— Вярно ли е, мистър Тейлър, че вие с мистър Бишоп сте вечеряли тук, в този ресторант, миналата седмица на 2 август, в четвъртък? — продължи Грейс.

— Да, вечеряхме — поведението му беше станало леко отбранително.

— Редовно ли го посещавате? — попита Брансън.

— Да. Обичам да се срещам с клиентите си тук.

— Можете ли да си спомните приблизително по кое време напуснахте ресторанта?

— Мога да направя нещо по-добро — каза Фил Тейлър леко самодоволно. След като измъкна портфейла от самото си, сложено до него на скамейката, той порови малко в него и извади квитанция от ресторанта за кредитната си карта.

Грейс я погледна. Бишоп не лъжеше, помисли си той, когато видя какво бяха изпили двамата. Два коктейла „Мохито“. Две бутилки вино. Четири коняка.

— Прекарвали сте си добре! — каза той. Отбеляза също така за себе си, че цените не бяха по-високи от добрите брайтънски ресторанти. Можеше да си позволи да доведе тук Клео. На нея щеше да й хареса.

— О, да!

Грейс пресметна наум. Ако приемеше, че двамата мъже са пили повече или по-малко наравно, Бишоп щеше да е доста надхвърлил алкохолния лимит, когато е напускал ресторанта. Дали пък питиетата не го бяха хвърлили в ярост за невярната му съпруга? И не му бяха дали куража да кара като луд?

След това, изчитайки внимателно квитанцията, той откри в горната част отдясно онова, което търсеше. ЧАС: 22:54.

— Как ви се стори Брайън Бишоп онази вечер в четвъртък? — Грейс попита Тейлър.

— Беше в страхотно настроение. Много жизнерадостен. Добра компания. Имаше турнир по голф в Брайтън на следващата сутрин и не искаше да закъснява, нито да пие много... не че не го направихме! — позасмя се той.

— Можете ли да си спомните колко време след като платихте сметката, излязохте оттук?

— Веднага. Виждах, че Брайън бърза да се прибере... трябваше да става рано на другата сутрин.

— И взе такси?

— Да. Портиерът Джон му извика едно. Аз го оставих да се качи на първото.

— Значи около единайсет.

— Там някъде, да. Не мога да кажа точно. Може би няколко минути преди единайсет.

Грейс плати питиетата, благодариха му и си тръгнаха. Когато завиха по „Арлингтън Стрийт“, Грейс мълчеше, пресмятайки нещо наум. После, точно когато стигнаха до мондеото, той потупа Брансън приятелски по гърба.

— И на твоята улица настана празник!

— Какво искаш да кажеш?

— Най-ненадейно, приятелю, ще празнуваш всичките си рождени дни накуп!

— Съжалявам, старче, не те разбирам!

— Шофьорските ти умения. Ще ти дам шанс да ми ги демонстрираш. Първо ще ме закараш със съвсем законна скорост до апартамента на Бишоп в Нотинг Хил. Оттам ще можеш да караш като маниак! Ще проверим за колко време Бишоп би могъл да покрие това разстояние.

Детектив сержантът разцъфна в усмивка.

---

[1] Центрове, предлагащи услуги в областта на междуличностните отношения на частни лица, двойки и семейства — консултации при семейни проблеми, секстерапия и прочие. — Бел.прев. ↑

Ама какво ставаше, мамка му? До вчера човек, накъдето и да хвърлеше камък в Брайтън, щеше да уцели някой MG TF. Сега в целия град не можеше да се види нито една кола от този модел. Скункс гледаше сърдито през предното стъкло на малкото пежо на майката на Бет.

— Накарай ме да свърша! — каза Бет.

— Разкарай се — отвърна той. — Намери ми един проклет MG. Жени... Лайна!

Беше десет и половина. Бяха обиколили всички обичайни паркинги. Нищо. Нищо във всеки случай, което да отговаря на спецификациите на Бари Спайкър, а след последната си среща с търговеца на коли той нямаше да повтори грешката си да му закара друг модел. MG TF 160. Син. Нищо по-ясно от това.

Беше на нокти. Страшно му трябваше доза хероин. Беше уредил всичко преди два часа. Детектив полицаи Пакър се беше съгласил. Той ще отмъкне колата, ще я закара на Спайкър. Пакър ще изчака, докато си тръгне с парите от Спайкър. Всичко беше организирано. Пакър щеше да му плати утре. Тази вечер щеше да си купи хероина с парите на Спайкър.

И ето ти номер. Не можеше никъде да намери син MG TF 160. Нито един. Като че ли ги бяха изсмукали с прахосмукачка от планетата.

Пътуваха по „Шърли Драйв“ — една от централните и най-модни артерии на Хоув. По нея очебийно течаха пари вместо кръв. Скъпи къщи, предизвикателни возила по автомобилните алеи. Всичко, което човек би могъл да пожелае да си купи, ако имаше печеливш лотариен билет. Беемвета, мерцедеси, поршета, бентлита, ферари, рейндж роувъри — каквото ти душа иска. Лъскав скъп метал, докъдето ти стига окото и възможностите на кредитната ти карта.

— Завий надясно — изкомандва той.

— Поне ми пусни пръст!

— Зает съм. Работя.

— Не бива да стоиш в офиса толкова до късно! — скара му сетя.

— Така ли? Чуй какво ще ти кажа. Намери ми тази кола и ще те чукам цяла нощ. Ще купя дрога и ще се отнесем двамата.

Бетани се наведе и го целуна. Халката в устната ѝ погъделичка бузата му.

— Знаеш, че те обожавам, нали?

Скункс я погледна. Ако се погледнеше от определен ъгъл, беше доста хубавка с чипото си носле и остриганата черна коса. Дълбоко в него се надигна нещо. Нещо, което никога не беше изпитвал през всичките мизерни години на детството си и не знаеше какво да го прави сега. Той пое дълбоко въздух, потискайки сълзите си.

— Знаеш ли, Бет, ти си единственото свястно нещо, което ми се е случило в живота — той сви рамене. — Наистина мисля така. Искам да го знаеш. А сега се разкарай и продължи да караш. Имаме работа за вършене.

И тогава, след като тя зави вдясно, той внезапно се наведе възбудено напред. Предпазният колан рязко го върна назад.

— Дай газ! Бързо!

Бетани смени скоростите и пежото се втурна напред покрай модните къщи близнаци по „Онслоу Роуд“, настигайки мигачите на колата пред тях. Те настигнаха мориса, който чакаше да се включи в движението, за да завие надясно по „Дайк Роуд“.

Скункс гледаше напред и виждаше ясно малкия морис в светлината на фаровете. Беше TF 160, тъмносин, с твърд син покрив. Защо шофьорът беше сложил твърдия покрив при такова разкошно лятно време, за него остана тайна, но това не беше негов проблем. И Спайкър със сигурност щеше да остане доволен. Твърдият покрив щеше да е допълнителен бонус.

Морисът тръгна.

— Следвай го! Да не ни забележи, но не го изгубвай!

— Какво става, Мечо? — Мечо беше галеното име, с което го наричаше Бетани, защото не харесваше Скункс.

— Работя. Не ми задавай въпроси.

Ухилена, развеселена от странното му поведение, тя потегли точно пред една друга кола. Ослепителни фарове. Скърцане на спирачки и натиснат клаксон.

— Мамка му! — каза той. — Ти си откачен шофьор.

— Каза ми да го следвам!

— Да не ни види обаче.

Тя намали. Морисът даде газ. После спря на светофара. Бетани спря зад него. Скункс видя тила на шофьора на волана. Дълга, тъмна коса. Приличаше на жена.

— Кога ще ми кажеш за какво става дума? — настоя Бетани.

— Просто карай подире ѝ. На прилично разстояние.

* * *

Милиардерът на време се разтревожи от фаровете точно подире си. Дали пък тази кола не го следеше? Полицейска кола? Светофарът светна зелено и той даде газ, придържайки се строго под ограничението от 30 мили в час. За негово облекчение колата зад него не помръдна, а после тръгна много бавно.

Нареди се зад него на другия светофар на кръстовището с „Олд Шорхем Роуд“. Беше спряла точно под един осветителен стълб и той видя, че е някакво скапано пежо 206. Определено не беше полицейска кола. Просто някаква уличница, която си возеше некадърника. Нямахше грижи.

Пет минути по-късно спря в улицата до дома на Клео Мори и паркира до нацвъканото с курешки волво. Изкара приуса си от мястото за паркиране, после вкара там мориса. Идеално! Кучката нямаше никаква причина да заподозре нищо.

* * *

Застанал в горната част на улицата, скрит в сенките, Скункс наблюдаваше маневрата с интерес. Нямахше представа защо я прави. Нито пък защо жената толкова дълго време бърника из мориса, докато приусът беше паркиран така, че задръстваше улицата.

После жената излезе от колата и той видя, че е сгрешил. Беше един *тип* с брада. Скункс го проследи с поглед как влезе в приуса и

замина. После се върна в пезото, паркирано малко встрани, и се обади на полицай Пол Пакър.

— Здравсти, приятел! — каза Пакър. — Какво става?

— Намерих колата.

— Добре. Аз имам малък проблем за няколко часа... извикаха ме да свърша нещо. Можеш ли да изчакаш?

— Колко дълго?

— Максимум няколко часа.

Скункс погледна часовника на пезото. Беше десет и петдесет.

— Не повече — каза. — Не мога да чакам повече от това.

— Кажи ми къде е. Аз ще се оправя.

Скункс му каза къде се намира. После затвори и се обърна към Бетани.

— Сваляй гащите.

— Изобщо не нося такива! — каза тя.

Грейс погледна часовника си. Единайсет и седем минути. После погледна скоростомера. Караха с постоянна скорост от 135 мили в час. Покрай тях струяха светлини, а мракът се втурваше насреща им. Грейс наблюдаваше колите пред тях, като се опитваше да предпази Глен от неприятности. С приближаването до всяка кола се опитваше да определи дали е полицейска. Беше трудно, защото имаше много неозначени патрулни коли в този отрязък на пътя, но той познаваше някои издайнически признаци, които да търси — двама души в кола, последен модел на четириместно возило, и външна антена бяха най-сигурните сред тях. Знаеше и това, че късно през нощта нямаше много такива коли — тогава предпочитаха означените коли и видимото полицейско присъствие.

Щеше да му се наложи да задейства някои връзки, което не беше лесна задача при все по-изостреното внимание на обществеността, за да попречи да глобят Брансън и да му отнемат точки от талона заради четирите камери, които ги бяха снимали два пъти на излизане от Лондон. Четири камери по три точки всяка — може дори и повече, заради скоростта, с която преминаха покрай някои от тях. Минимум дванайсет точки от талона. Незабавна забрана.

Той се усмихна на мисълта, като си представи как щеше да протестира приятелят му.

— Какво смешно има? — попита Брансън, повишавайки глас, за да надвика рап песента на Буба Спаркс, която беше надута до максимум по радиото. — На какво се хилиш?

Грейс търпеше шума, защото Глен му беше казал, че музиката го *отвежда в зоната* за бързо каране.

— На моя живот — отвърна Грейс.

Бяха изминали осем минути. Отдавна бяха отминали кръстовище 8 и всеки момент щяха да стигнат до кръстовище 9. Той огледа тъмния път напред.

— Твоят живот ли? Мислех си, че животът ти е тъжен. Не знаех, че е комедия.

— Просто карай! Имах едно от онези... как им викахте?... *преживявания в близост до смъртта*. Когато целият живот преминава пред очите ти. Така е, откакто напуснахме Нотинг Хил.

Отпред изникна големият синьо-бял знак на отклонението за летище „Гатуик“ и табелата на кръстовище 9. Те префучаха покрай тях. Малко по-напред в далечината Грейс различи силуета на надлеза през шосето.

Трийсет секунди по-късно минаха под него и Грейс премести поглед от часовника си върху скоростомера.

— Добре, вече можеш да намалиш!

— Няма начин!

Песента на Буба Спаркс свърши за облекчение на Грейс. Той се наведе да намали звука, но Брансън запротестира.

— Следващото парче е на Моб Дийп, човече. Той е недостъпен за теб, ама е моят вид музика.

— Ако не намалиш, ще намеря по радиото Клиф Ричард! — заплаши Грейс.

Брансън намали съвсем малко, клатейки глава.

За момент Грейс изключи Брансън и музиката му и се съсредоточи върху малко умствена аритметика. Току-що бяха изминали над двацет и осем мили от сградата с апартамента на Бишоп в Уестборн Гроув, Нотинг Хил, част от които прекосиха през застроени градски площи, а други изминаха по шосе с две платна и по магистрала.

Имаше няколко различни маршрута, по които би могъл да тръгне Бишоп, и анализът на попътните камери за превишена скорост и камерите за наблюдение може би по-късно щяха да разкрият кой от тях е избрал. Движението от Лондон беше натоварено и Грейс знаеше, че в различни дни и по различно време човек можеше да има или да няма късмет.

Тази вечер бяха изминали разстоянието за трийсет и шест минути. При законно позволени скорости пътуването щеше да отнеме близо час. Брансън наистина караше като вятър и беше направо чудо, че никъде не ги спряха. Едно по-слабо движение и по-различен маршрут предполагаша икономия от още пет до десет минути. Кое

означаваше, че Бишоп може би беше изминал разстоянието за двайсет и шест минути.

Имаше няколко фактора, които трябваше да се вземат под внимание. Квитанцията от ресторанта на Фил Тейлър показваше, че сметката е била платена в десет и петдесет и четири в четвъртък вечер. Не беше задължително часовникът на терминала за кредитни карти да е абсолютно точен — можеше като нищо да бъде с няколко минути напред или назад. За момента от предпазливост и поради липса на доказателства по отношение на Бишоп Грейс прие, че е бил с пет минути назад. Значи допускаше, че Бишоп е напуснал ресторанта горедолу в единайсет в четвъртък вечерта. Пътуването с таксито, ако допуснеше, че няма да има задръствания, щеше да заеме петнайсет минути. Още няколко минути, докато Бишоп изкара колата си от подземния паркинг под сградата.

Бишоп би могъл да бъде в колата си на Уестборн Гроув в единайсет и двайсет. Камерата за превишена скорост на моста на кръстовище 9 за „Гатуик“ го беше засякла в единайсет и четирийсет и седем.

Двайсет и седем минути за пътуване, което на тях беше отнело трийсет и шест. А Бишоп имаше много по-мощна кола. Най-бързият седан в света.

Часовникът на камерата за превишена скорост също не беше задължително да е съвсем точен. Имаше куп несигурни неща около тази времева възстановка. Но сега беше сигурен, че е възможно.

Той изключи радиото.

— Хей! — запротестира Брансън.

— И да не си посмял да пускаш такива работи в моята къща или ще се намериш навън в кокошарника.

— Ти нямаш кокошарник.

— Ще си купя един утре сутринта.

— Хич не те бива да си направиш нещо сам. Никога няма да можеш да го сглобиш.

— Значи надявай се да не вали — после попита съвсем сериозно: — Как преценяваш Фил Тейлър като свидетел?

— Пряк е. Е, фука се с тази кола и с всичко там. Самоуверен е.

— Прикрива ли клиента си? Съюзил ли се е с Бишоп заради парите от полицата?

Брансън поклати глава.

— Не ми прилича на такъв човек. Бивш служител по данъчни разследвания? Не че не може да бъде злодей, ама ми се вижда честен. Редовен мъж, наред си беше. Тази кола обаче, копелето! Мразя го заради нея!

— И аз мисля, че беше честен. И ще се яви като надежден свидетел в съда.

— И какво от това?

— Ти пропътува разстоянието за трийсет и шест минути. По мои сметки Бишоп е трябвало да го пропътува за двайсет и седем, но и в двата случая има условности.

— Можех да карам и по-бързо.

Грейс трепна при мисълта.

— Справи се добре.

— Е, и?

— Ще му предявим обвинение.

Грейс извади мобилния си телефон и набра домашния номер на адвоката на Държавната служба за съдебно преследване, Крис Бинс, с когото беше установил връзка през последните няколко дни и от когото трябваше да получи разрешение, за да предяви официално обвинение на Бишоп. Той информира адвоката за последните си разкрития тази вечер и за ограниченията за задържане на Бишоп.

Разбраха се да се срещнат в шест и половина в Съсекс Хаус.

Клео лежеше на дивана долу в хола, с почти празна бутилка от розе на пода и съвсем празна чаша до себе си. На големия телевизионен екран се въртяха на дивиди „Мемоарите на една гейша“, но тя с мъка задържаше очите си отворени.

Знаеше, че всъщност не трябваше да пие нищо, след като беше на повикване тази вечер... а имаше да пише и есе за курса по философия... но това, че намери мъртвата Фиш на пода, наистина я разстрои. Колко странно, мислеше си тя, че гледаше мъртви хора по цял ден и някак си успяваше емоционално да се дистанцира от тях. Това, разбира се, изключваше децата. Но видът на мъничката Фиш, легнала настрани във фугата между две дъбови дъски, златистият ѝ цвят потъмнял до патинирано бронзово, вперила обвинително в нея побелели очи, сякаш упреквайки я: „Ти защо не се прибра да ме спасиш?“ — беше нещо съвсем различно.

И как, по дяволите, създанието бе успяло да попадне там? Ако беше вчера, щеше да обвини чистачката си Мария, защото тромавата жена винаги чупеше по нещо. Но тя не идваше във вторниците. Нима беше възможно вътре да е влизала котка? Или птица? Или пък горкичката Фиш е тренирала някакви бесни скокове?

Тя протегна ръка, наля последните капки в чашата си и я пресуши. На екрана обучаваха гейшата на изкуството да доставя удоволствие на мъжете. Тя се загледа внимателно, изведнъж разсънена, оживена отново. Беше пуснала филма с надеждата да научи някои неща, които можеше да опита с Рой.

Затова под копринения си халат имаше само много подчертаващо фигурата ѝ и разголващо кремаво дантелено бельо, което беше купила на безсрамно висока цена в специализиран магазин в Брайтън. Цяла вечер планираше какво ще прави, след като той пристигнеше. Щеше да отвори вратата, да го целуне, после да се дръпне назад и да остави халата да се разтвори.

Копнееше да види реакцията му! Беше прочела някъде, че мъжете се възбуждали от жени, които вземали инициативата. То си беше възбуждащо дори само да си лежи така, в това облекло, и да мисли за това. Часовникът на видеото показваше осем минути след полунощ. Къде си? — чудеше се тя.

Като че ли в отговор на това домашният ѝ телефон иззвъня. Тя взе безжичната слушалка и отговори. Беше Рой, който ѝ се обаждаше по пращящ мобилен телефон.

— Хей — каза той, — как си?

— Добре съм. А ти, горкичкият ми, къде си?

— На пет минути път до офиса. Имам да оправя още няколко неща, за да са готови за сутринта... мога да дойда до половин час. Май ще е много късно да идвам?

— Не, изобщо няма да е късно! Ела, когато можеш. Ще ти приготвя питие. Как мина?

— Добре. Много добре. Изморително, но си заслужаваше пътуването. Сигурна ли си, че искаш да дойда при теб?

— Абсолютно съм сигурна, миличък! Любенето е много позабавно между двама, отколкото само с един!

Точно когато затваряше, чу сигнал за изчакващ разговор. Телефонът веднага иззвъня отново.

— Ало? — каза тя.

А после си помисли „Мамка му!“, докато сърцето ѝ се свиваше от гласа на другия край. *Мамка му, мамка му, мамка му! Защо сега!*

Телефонът на Скункс пиукна. Беше получил съобщение. Той се надигна от полуразсъблечената Бетани, като отчаяно се опитваше да разбере къде е. Беше заспал, тялото му се беше схванало, не можеше да намери шибания телефон. И вече го тресеше силно.

— Ау! — извика Бетани, когато той мушна грубо ръка под бедрото ѝ.

— Опитвам се да си намеря телефона.

— Май преди това ми строши гърба — каза тя и се изкиска.

— Ти си една мръсна крава.

Намери телефона на пода отпред до мястото до шофьора. Съобщението беше от детектив полицаи Пол Пакър.

„Тук съм. Готов ли си?“

Скункс написа „да“.

Часовникът на таблото показваше четиринайсет минути след полунощ.

Гърчейки се тромаво, наред с оплакванията на Бетани, че ще я смачка, Скункс си навлече отново шушляковите панталони. Все още беше с маратонки. Млясна бързо Бетани по бузата:

— Ще се видим!

— Какво ще правиш? Къде отиваш?

— Имам среща в офиса!

— Разкажи ми за нея!

— Трябва да тръгвам.

Излезе с мъка от колата, с изтръпнало и все още тресящо се тяло и застана в сянката на оградата на строежа, хванат с една ръка за колата, а с другата за оградата. Дишаше тежко, сърцето му блъскаше и за момент му се стори, че ще повърне. От главата по тялото му се

стичаха ручей пот. Видя лицето на Бет да наднича тревожно към него, бледо като призрак под светлината на уличната лампа отсреща.

Направи крачка и усети, че му се вие свят. Залитна и едва не падна, като се хвана навреме за колата, за да се задържи. „Трябва да го направя! — каза си. — Трябва да го направя, трябва да издържа още малко, само още няколко стъпки, не мога да прецакам всичко, трябва да го направя, трябва. Трябва!“

Нахлупи качулката на ветроустойчивото яке на главата си, а после тръгна напред. Беше излязъл вятър и оградата тракаше слабо. От двете страни на улицата бяха паркирани неподвижни коли, окъпани в оранжева светлина от уличните лампи. Морисът беше на около петдесет метра по-надолу.

Усещаше, че върви с несигурни стъпки. Усещаше, че го наблюдават. Не знаеше къде бяха, но знаеше, че са някъде на улицата. Може би в някоя от колите или микробусите. Подмина един черен приус. Един ситроен 2CV. Прашно пътническо мицубиши, което се размаза пред погледа му, когато стигна до него, а после отново влезе във фокус. Повдигаше му се все по-силно. Усещаше как по лявата му ръка пълзи някакво насекомо, което той удари с дясната. После по него запълзяха все повече насекоми — усещаше острите им малки крачета по кожата си. Той се потупа по гърдите, протегна се и се потупа по врата. После по корема. „Махтесссе!“ — измуча.

Обхвана го внезапна паника — помисли си, че е забравил комплекта си с инструменти. Дали не бяха паднали в колата? Или пък ги беше забравил в караваната?

Провери поред във всеки джоб. *Не! Мамка му, не!*

После провери отново. Тук си бяха, гушнати в десния джоб на якето, затворени в твърдия си пластмасов калъф.

Стегни се!

Когато стигна до задницата на мориса, изведнъж го обля ярка бяла светлина. Той чу ръмжене на двигател и отстъпи встрани. Бетани профуча край него на първа, махна с ръка, а после бибишна с клаксона.

Глушава крава! Скункс се усмихна, наблюдавайки как стоповете й изчезват. После тръгна бързо, почувствал се изведнъж по-добре, след като вече беше стигнал, извади комплекта от лостове от джоба си, отвори онзи, който му трябваше и мушна върха в ключалката на

вратата. Тя се отвори след няколко секунди. Веднага зави алармата в комбинация със святкащи светлини.

Той остана спокоен. Не беше лесно да ги свиеш тези коли, имаше шокови сензори и блокиращи устройства. Но част от жиците минаваха точно зад таблото. Можеше да ги даде на късо, като неутрализира шоковия сензор и блокиращото устройство и да пусне двигателя само с един мост.

Вътре миришеше хубаво, на нова тапицерия, кожа и лек дъх на дамски парфюм. Той влезе, оставяйки вратата отворена, за да му свети вътрешната лампа, мушна глава под таблото и веднага намери онова, което му трябваше. След няколко секунди алармата спря.

И тогава чу вик. Женски глас. Крещящ разярено.

— ХЕЙ! ТОВА Е МОЯТА ПРОКЛЕТА КОЛА!

* * *

Клео хукна надолу по улицата, кръвта ѝ кипеше. Беше достатъчно ядосана, че старателно планираната ѝ вечер, бездруго объркана от неочакваното пътуване на Рой до Лондон, беше окончателно и безвъзвратно провалена от повикването да вземе тялото на стар пияница от една спирка в Пийсхейвън. А сега, когато видя някаква малоумна отрепка с качулка да се опитва да ѝ открадне колата, беше готова да му откъсне ръцете и краката.

Вратата на колата се затръшна. Тя чу как се включи двигателят. Стоповете светнаха. Сърцето ѝ се сви. Копелето се измъкваше. И тогава, точно когато се изравни с волвото, паркирано зад нея, цялата вътрешност на мориса внезапно се озари от ярко избухване, като че ли включиха огромна крушка.

Не последва взрив. Никакъв звук от експлозия. Просто кабината се изпълни с тихи, подскачащи пламъци вътре в нея. Като светлинно шоу.

Тя спря, шокирана в почуда дали закачуленият малоумник не беше просто вандалин, който умишлено я беше запалил. Само че той все още беше вътре в колата.

Тя се хвърли към шофьорската врата и видя отчаяното му изпито лице на прозореца. Той се бореше с дръжката на вратата и я натискаше

с цяло тяло, а тя като че ли беше заяла, после заблъска лудо прозореца на вратата с юмрук, като я гледаше с умоляващи очи. Тя видя, че качулката му се беше запалила. И веждите. Усецаше вече и горещината. В паника посегна към дръжката на вратата и дръпна, но тя не поддаде.

Внезапно до нея изникнаха двама полицаи с комбинезони и защитни жилетки, единият набит, с обръсната глава, по-високият подстриган канадска ливада.

— Моля, отдръпнете се, госпожо — каза набитият. Той хвана дръжката с две ръце и започна да я тегли, докато вторият заобиколи тичешком колата и се опита да отвори другата врата.

Вътре фигурата с пламналата качулка въртеше диво глава, с лице, изкривено от ужас и болка, а кожата му ставаше на мехури пред очите им.

— Отключи вратата, Скункс, за Бога, отключи вратата! — крещеше набитият.

Фигурата вътре говореше нещо.

— Това е моята кола! — Клео скочи напред и мушна ключа в ключалката, но той отказа да се завърти.

Полицаят опита за миг, после се отказа и извади палката си.

— Отстранете се, госпожо — каза той на Клео. — Веднага се отдръпнете!

После удари силно прозореца и го спуска. Удари отново и почерняващото стъкло се нагъна. И отново, проби го с юмрук, обсипвайки със стъкла пицциния вътре човек, без да обръща внимание на пламъците, които изскочиха от прозореца, гъстия черен дим и задушливата миризма на горяща пластмаса. Хвана рамката на прозореца и бясно задърпа вратата.

Тя не поддаваше.

Тогава поемайки дълбоко въздух, полицаят се наведе през прозореца в горящия ад, хвана човека и с помощта на колегата си бавно, твърде бавно, както се стори на Клео, измъкнаха през прозореца горкия пицциец нещастник и го сложиха да легне на улицата. Дрехите му горяха. Тя видя как горят връзките на маратонките му. А той се гърчеше, мятеше, стенеше в ужасни болки, каквито тя не беше виждала досега.

— Търкулнете го! — изкрещя Клео, като се мъчеше отчаяно да направи нещо, за да му помогне. — Търкулнете го, за да угасите пламъците!

Двамата полицаи коленичиха, кимайки с глава, и го търкулнаха, после още веднъж и още веднъж, по-далеч от горящата кола, като набитият не обръщаше внимание или не забелязваше собствените си изгорени вежди и обгорено лице.

Горящата качулка се беше стопила по лицето и главата на жертвата, стопените шушкави панталони обгръщаха краката му. През вонята на горяща пластмаса Клео изведнъж долови съблазнителна миризма на свинско печено, преди да я залее отвращението, след като осъзна откъде идва тази миризма.

— Вода! — изкрещя тя, като си припомняше курса по неотложна помощ, който беше изкарала преди години. — Той има нужда от вода и да бъде покрит, за да не стига въздух до него.

От ужасните страдания на мъжа на улицата погледът ѝ се пренасочи върху горящата кола, като се опитваше отчаяно да си спомни дали нямаше нещо да ѝ потрябва от жабката или от багажника, не че можеше да направи кой знае какво.

— В багажника има одеяло! — каза тя. — Одеяло за пикник... можем да го увием... трябва да спрем въздуха...

Единият от полицаите се затича по улицата. Клео се загледа в гърчещата се почерняла фигура. Той се тресеше, вибрираше, като че ли го бяха включили в електрически контакт. Достраша я, че ще умре. Тя коленичи до него. Искаше да му хване ръката, да го утеши, но ръката му изглеждаше болезнено почерняла.

— Ще се оправиш — каза тя нежно. — Ще се оправиш. Идва помощ. Идва линейка! Всичко ще бъде наред.

Той въртеше глава от една на друга страна с отворена уста, с устни на мехури, като издаваше болезнени грачеци звуци.

Беше почти дете. Може би нямаше двайсет години.

— Как се казваш? — попита го тя нежно.

Но той не можеше да отговори дори с поглед.

— Ще се оправиш. Ще видиш!

Полицаят дотича с две палта в ръце.

— Помогнете ми да го увием в тях.

— Покрит е с разтопена тъкан... смятате ли, че трябваше да се опитаме да я свалим? — попита той.

— Не, само да го увием колкото може по-плътно.

В далечината се чу вой на сирена, отначало слабо, после все по-силно. После още една. И още една.

От тъмнината в приуса милиардерът на време наблюдаваше Клео Мори и двамата полицаи, коленичили на земята. Той чу сирените. Пред очите му проблесна синя светлина. Видя как пристигна първата полицейска кола. Две пожарни, после трета. Линейка.

Наблюдаваше какво става. Нямахше за какво друго да похарчи времето си тази вечер. Остана там като наблюдател, докато започна да се развиделява и дойде специална кола да прибере изгорелия морис.

Изведнъж улицата утихна. А милиардерът на време беснееше в колата си.

Будилникът трябваше да иззвъни след няколко минути, в пет и трийсет, но Рой Грейс, вече напълно буден, слушаше утринния птичи хор и размишляваше. Клео също беше будна. Чуваше всеки път как миглите ѝ драскат възглавницата, когато примигваше.

Бяха легнали настрани, като две лъжици. Той държеше здраво голото ѝ тяло в ръцете си.

— Обичам те — прошепна ѝ.

— Обичам те толкова много — отвърна му тя шепнешком. Гласът ѝ беше изпълнен със страх.

Грейс все още беше в офиса си в един часа през нощта, подготвяйки се за срещата с адвоката от Държавната служба за съдебно преследване, когато тя му се обади ужасена. Той веднага отиде у тях и докато я утешаваше, прекара почти час на телефона в опит да открие двамата полицаи, които бяха пристигнали първи на местопрестъплението. Най-сетне стигна до полицаи под прикритие от отдела за автомобилни престъпления на име Тревър Салис, който му обясни какво са правила. Щеше да бъде голям удар да заловят водача на бандата.

Според Салис местен негодник сътрудничел на полицията и съгласно едно от онези съдбовни съвпадения целта била колата на Клео. Изглежда обаче, че нещо страхотно се объркало при опита на крадеца да включи двигателя. Очевидно колите MG TF били пословично трудни за крадене.

Обяснението успокои Клео. Но имаше нещо, което Грейс не разбираше и което го тревожеше сериозно. Злополучният крадец сега беше в интензивното на Кралската болница на графство Съсекс и ако оцелееше през следващите няколко часа, щяха да го преместят в отделението за изгаряния на Ийст Гринстед. Вторият полицаи — Пол Пакър — беше в същата болница с дълбоки, но не опасни за живота изгаряния.

Какво можеше да накара една кола да се запали? Отрепката, която е пипала жиците, от които не разбираше, и е пробила бензиновод?

Мислите продължаваха да се въртят в изморения му мозък, когато будилникът иззвъня. Имаше точно един час, за да си отиде у дома, да вземе душ, да облече чиста риза — по-късно сутринта щеше да има още една пресконференция — и да стигне до офиса.

— Вземи си почивен ден — каза той.

— Бих искала.

Той я целуна за довиждане.

* * *

Крис Бинс — адвокатът на Държавната служба за съдебно преследване, назначен по случая на Кати Бишоп, по мнението на Грейс — споделяно и от много други полицаи — беше надутото копеле. Двамата се бяха срещали неведнъж в миналото и не хранеха нежни чувства един към друг.

За Грейс работата му беше да служи на обществото, като лови престъпници и ги закарва в съда. За Бинс приоритетът беше да спести на Държавната служба за съдебно преследване ненужни разходи при гледане на случаи, които можеха да не стигнат до осъждане.

Въпреки ранния час Бинс влезе в офиса на Грейс свеж като роза — на вид и на аромат. Висок, спретнат мъж, около трийсетте, той имаше голям орлов нос, който му придаваше вид на хищна птица. Беше облечен в добре ушит сив костюм, твърде топъл за това време, помисли си Грейс, бяла риза, модна вратовръзка и черни половинки обуца, които сигурно беше лъскал цяла нощ.

— Толкова се радвам да те видя, Рой — каза той с надменния си глас, като удостои ръката на Грейс с вяло, влажно ръкостискане. Седна до малката кръгла маса и постави черното си куфарче от телешки бокс изправено на пода до себе си, като за миг го погледна строго, като че ли беше домашно куче, на което бе казал да седне. После отвори куфарчето и извади голяма тетрадка с твърди корици и автоматична писалка „Монблан“ от горния джоб на самото си.

— Оценявам ранното ти идване — каза Грейс, потискайки една прозявка, с натезали от умора очи. — Да ти донеса чай, кафе, вода?

— Малко чай. С мляко, без захар, благодаря.

Грейс вдигна слушалката и помоли Елинор, която също беше дошла рано по негова молба, да им донесе един чай и възможно най-силното кафе, което можеше да направи.

Бинс за момент се зачете в бележките си в тетрадката, после вдигна поглед.

— Значи сте арестували Брайън Дезмънд Бишоп в осем часа вечерта в понеделник?

— Точно така.

— Може ли да ми резюмираш основанията си за ареста? Някакви въпроси, които би трябвало да ни безпокоят?

Грейс резюмира основните доказателства, като присъствието на ДНК-то на Бишоп в семенната течност, намерена във вагината на Кати Бишоп, застрахователната полица живот на нейно име, сключена само шест месеца по-рано, и нейната невярност. Посочи също така двете предишни задържания на Бишоп за насилие срещу жени. Повдигна въпроса за алибито на Бишоп, но после показа на адвоката листа с времевата възстановка на събитията, който беше напечатал снощи, след като се прибра от Лондон, от който личеше, че Бишоп е могъл да има достатъчно време да дойде в Брайтън и да убие жена си... а после да се върне в Лондон.

— Предполагам, че сигурно е бил малко изморен на игрището за голф в петък сутринта — каза Крис Бинс сухо.

— Очевидно е играл като фурия — каза Грейс.

Бинс повдигна вежда и за миг Грейс падна духом, чудейки се дали пък сега Бинс нямаше да се заяде и да иска изявления от голф партньорите на Бишоп. Но за негово облекчение Бинс само добави:

— Може да е било от адреналина. От възбудата от убийството.

Грейс се усмихна. Като приятна изненада, човекът този път беше на негова страна.

Адвокатът на Държавната служба за съдебно преследване вдигна маншета си, откривайки елегантни златни копчета за ръкавели и свъсено погледна часовника си.

— А сега докъде сме?

Грейс следеше внимателно как напредва времето. Беше седем без пет.

— След разговора ни снощи се свързахме с адвоката на Бишоп. Той има среща с клиента си в седем. Детектив сержант Брансън с детектив Никол ще му предявят обвинението.

* * *

В седем и трийсет Глен Брансън и Никол, придружени от сержанта от ареста, влязоха в стаята за разпити, където вече седяха Брайън Бишоп с адвоката си.

Бишоп имаше тъмни кръгове под очите и кожата му беше добила затворническа бледност. Беше се обръснал, но очевидно на лошо осветление или бързайки и беше пропуснал няколко места, а косата му не изглеждаше толкова сресана, колкото преди. Само след трийсет и шест часа вече изглеждаше като стар затворник. Глен знаеше, че затворът правеше точно това с хората. Институционализираще ги много по-бързо, отколкото те осъзнаваха това.

Лейтън Лойд вдигна поглед към Брансън и Никол.

— Добро утро, господа. Надявам се, че сега ще освободите клиента ми.

— Опасявам се, сър, че след снощното развитие имаме достатъчно доказателства да предявим обвинение на клиента ви.

Цялото тяло на Бишоп се отпусна, устата му остана отворена и той, объркан, се обърна към адвоката си.

Лейтън Лойд скочи на крака.

— Ами алибито на клиента ми?

— Огледали сме всичко — каза Брансън.

— Това е нелепо! — запротестира адвокатът. — Клиентът ми беше съвсем откровен с вас. Отговори на всичките ваши въпроси.

— Това ще бъде отбелязано при процеса — отвърна Брансън. После, без да губи повече време, се обърна директно към Бишоп: — Брайън Дезмънд Бишоп, обвинен сте, че на или около 4 август тази година в град Брайтън, графство Източен Съсекс, незаконно сте убили Катрин Маргарет Бишоп. Не сте длъжен да казвате нищо, но не е в интерес на защитата ви, ако при отговора на въпрос не посочите нещо,

на което ще се позовете като доказателство в съда. Всичко, което кажете, може да се използва като доказателство против вас. Ясно ли е?

Бишоп отново погледна към адвокатата си, после пак към Брансън.

— Да — отговорът долетя като шепот.

Брансън се обърна към Лейтън Лойд.

— Правим постъпки да изправим клиента ви пред съда на магистратите в два часа днес следобед, когато ще поискаме отново връщане в затвора.

— Ние ще подадем молба за пускане под гаранция — каза Лойд решително, после се усмихна насърчително на Бишоп. — Клиентът ми е почтен член и стълб на обществото. Сигурен съм, че ще предаде паспорта си, а има възможност и да плати значителна гаранция.

— Това ще го решат магистратите — отговори Брансън. После двамата с Никол се върнаха в Съсекс Хаус, като оставиха Бишоп в ръцете на адвокатата и тъмничаря му.

След като адвокатът на Държавната служба за съдебно преследване си тръгна, Грейс се обади по вътрешния телефон на своя приятел и колега Брайън Кук, началник на отдела за научна поддръжка, и го попита какво знае за изгорения морис, който беше закаран в полицейското депо за коли миналата нощ.

— Все още не са го възложили на никого от криминолозите, Рой — каза той. — Имам страшно много отпускарни, всички останали падат от умора по двата случая с убийствата. Защо смяташ, че има връзка?

— Не, само съм любопитен какво е станало — въпреки не дискретността на Глен Брансън връзката му с Клео Мори още не беше станала публично достояние и Грейс беше доволен, тревожейки се, че някои хора по една или друга причина можеха да сметнат това за непрофесионално поведение.

— Разбрах, че е на Клео Мори от моргата — каза Кук.

Грейс не беше сигурен дали не долови преднамерена инсинуация в гласа на Кук. После, разсейвайки всички съмнения и с много целенасочена инсинуация Кук добави:

— Тя ти е приятелка, нали?

— В приятелски отношения сме, да.

— И аз така чух. За теб е добре! Виж, ще те държа в течение. Имаме полицаи в болницата и разбрах, че има човек, свързан със случая, който е на животоподдържащи системи, така че ще трябва да напиша пълен доклад. Само да ми удвоят бюджета и да ми дадат още десетина криминолози!

Грейс му благодари, после провери бележките, които Елиноор му беше напечатала за оперативката. Когато свърши, отвори дневника в блекбърито и прегледа графика си за деня. Поне имаха добри новини, които да предложат на тазсутрешната пресконференция. В два следобед трябваше да присъства в съда за удължаване задържането на Бишоп, в случай че възникнат някакви проблеми. По-късно го чакаше оперативката в шест и трийсет вечерта. И може би щеше да си легне

по-рано, ако нямаше някакво ново развитие. Изпитваше остра нужда да си навакса със съня, преди да се е изморил толкова, че да започне да прави грешки. Чувстваше се опасно близо до това състояние сега.

* * *

Трима магистрати — две жени и един мъж — заседаваха в трети състав на съда на „Едуард Стрийт“. Помещението беше малко и голо, с овехтели дървени седалки и оградено място за публиката и пресата отстрани. С изключение на герба с надслов *Dieu et Mon Droit*^[1], закачен на видно място на задната стена, повече приличаше на класна стая, отколкото на някое от по-внушителните съдилища с техния инквизиторски ореол в тази част на Съсекс.

Брайън Бишоп, преоблечен в собствените си дрехи — сако с цвят на камилска вълна върху риза поло и тъмносини панталони, седеше на подсъдимата скамейка с все същия окаян вид.

С лице към съда бяха адвокатът на прокуратурата Крис Бинс, адвокатът на Бишоп Лейтън Лойд, Грейс и Брансън и около трийсетина журналисти, изпълнили страничната галерия.

Неочаквано за Грейс председател на съда днес беше изрусената блондинка Хърмайани Куентин, която се дуеше в скъпа на вид рокля. Тя беше един от магистратите в града, които той наистина не харесваше, след като се беше сблъскал с нея в началото на годината в същия този съд по повод на заподозрян, когото Грейс искаше да задържи в ареста, а тя — абсолютно нелогично и според него опасно — отказа да стори. Дали щеше и днес да му погоди същия номер?

Пledoарията беше кратка. Лейтън Лойд представи страстни и убедителни доводи за пускане на Бишоп под гаранция. Крис Бинс майсторски ги разгроми. На магистратите им трябваше само да разменят по някоя дума, преди Хърмайани Куентин да произнесе присъдата.

— Пускането под гаранция отказано — каза тя високомерно, произнасяйки всяка дума с прецизността на учителка по красноречие, като се обърна към Бишоп и адвоката му. — Причината е сериозността на престъплението. Считаме, че мистър Бишоп може да се укрие със самолет. Наясно сме, че полицията разследва второ сериозно

престъпление и задържането ще попречи на мистър Бишоп да повлияе на свидетелите. Считаме, че е важно да защитим обществеността — а после, като че ли правеше на Бишоп огромна услуга, добави: — Тъй като сте местен човек, смятаме, че ще бъде във ваш интерес да бъдете задържан в затвора в Луис до гледането на делото ви. Ще останете в затвора до другия понеделник, когато отново ще се явите в съда.

После взе един молив и започна да пише нещо.

Съдът започна да се опразва. Грейс стана от скамейката си удовлетворен. Но когато мина покрай мястото на подсъдимия, Бишоп се обърна към него.

— Може ли да ви кажа набързо няколко думи, старши детектив?

Лойд скочи от мястото си и застана помежду им.

— Не мисля, че е препоръчително — каза той на клиента си.

— И вие не направихте кой знае какво — отговори Бишоп сърдито. После се обърна към Грейс: — Моля ви, не съм го направил. Моля ви, повярвайте ми — каза той умолително. — На свобода е човек, убил две жени. Скъпата ми съпруга и друга моя добра приятелка. Не се отказвайте да го търсите само защото аз съм зад решетките. Моля ви!

— Мистър Бишоп — упрекна го Лейтън Лойд. — Не казвайте нищо повече.

Грейс напусна съдебната зала, а думите на Бишоп все още отекваха в ушите му. Беше чувал и друг път такива отчаяни молби в последната минута от негодия, които бяха виновни по всички параграфи.

Въпреки това изведнъж почувства дълбока тревога.

---

[1] Бог и моето право (фр.). — Бел.прев. ↑

По време на планьорката преди съвместната оперативка в шест и трийсет за операциите „Хамелеон“ и „Мистрал“ Брендан Дуйган насочи вниманието на Грейс към един проблем. Затова веднага след встъплението и краткото си обобщение на събитията за деня, Грейс информира основните членове на двата разследващи екипа, които се бяха натъпкали в конферентната зала на Съсекс Хаус, че е възникнал проблем при времевата възстановка, свързваща Брайън Бишоп с убийството на Софи Харингтън. Той се обърна към детектив Корбин — човек от екипа на Дуйган, и я помоли да докладва.

Ейдриен Корбин, облечена в дънков гащеризон и оранжева тениска, беше ниска и набита, с фигура на момче. Двайсет и осем годишната детективка имаше мъжка подстрижка и кръгло, прямо лице, което на Грейс му приличаше на мопс. Изглеждаше по-агресивна, отколкото беше всъщност, и се оказа изненадващо притеснителна, когато взе думата и се изправи пред много хора.

— Свързах действията на Брайън Бишоп следобеда и вечерта на 4 август по информацията, която ми беше предоставена от полицаи Бъкли — служителката за връзка със семействата, от таксиметровия шофьор на „Хоув Стриймлайн“ мистър Марк Тъкуел, от записите на наблюдателните камери от мониторинговия център на брайтънската полиция, както и от цивилни източници, записите на мобилния телефон на Бишоп и проектирания маршрут от клетките за мобилни телефони, предоставен от „Бритиш Телеком“ и показващ географското движение на телефона на Бишоп.

Тя млъкна, зачервена и обляна в пот. Грейс я съжали. Да си добър детектив не означаваше задължително да бъдеш и самоуверен говорител пред публика. Корбин обърна назад една страница от бележките си, като че ли проверяваше нещо, после продължи:

— За операция „Хамелеон“ представлява интерес, че телефонът на Бишоп не е бил активен от единайсет и дваайсет вечерта в четвъртък, 3 август, до шест и трийсет и шест сутринта в петък, 4 август.

— Можем ли въз основа на тази информация да екстраполираме, че това е било така, защото Бишоп не се е движил в този отрязък от време или, ако се е движил, че е оставил телефона си или пък го е изключил? — попита Грейс.

— Доколкото знам, ако телефонът е в режим на готовност или пък се използва, той непрекъснато обменя сигнали с най-близката базова станция... всъщност говори с нея, съобщавайки й къде се намира. Имаше редица сигнали, получени от телефона на Бишоп от разни клетки в Лондон, които показваха, че е пътувал от „Пикадили“ до Нотинг Хил, приблизително между единайсет до единайсет и петнайсет същата вечер. Последният сигнал е от единайсет и двайсет от клетка в Бейсуотър, западен Лондон, близо до Нотинг Хил. Следващите сигнали са получени в шест и трийсет и шест сутринта от същата базова станция, сър.

Въпреки че това отговаряше на времето, посочено от Фил Тейлър, когато бяха напуснали с Бишоп ресторанта „Улсли“, Грейс разбра, че информацията никак не им беше от полза. Бишоп би могъл да изключи телефона си, така че пътуването му до Брайтън и обратно посред нощ да не може да се проектира от телефонните клетки и лесно можеше да каже, че го е бил изключил, за да се наспи преди ставане. Но именно следващите думи на детектив Корбин го накараха да подскочи.

— Движенията на телефона на Бишоп в петък, 4 август, до шест и четирийсет и пет следобед, отговарят на разказа му и на онова, което ни е известно. Те показват, че е дошъл направо от Лондон в голф клуба на Северен Брайтън, а оттам е отпътувал директно за Съсекс Хаус. Те също така очертават пътуването му оттам до „Хотел дю Вен“. После, изглежда, е изключил телефона си между дванайсет и двайсет и осем и два часа и седемнайсет минути. Това съответства на периода от време, в който полицаи Бъкли го е обявила за изчезнал от „Хотел дю Вен“.

Тя млъкна и огледа притихналата стая. Всички я гледаха много съсредоточено и си водеха бележки. Грейс й се усмихна насърчително. Тя продължи:

— По същото време Бишоп е засечен от камерите за наблюдение. Едната на кръстовището на „Дюк Лейн“ и „Шип Стрийт“, малко по-нагоре от „Хотел дю Вен“, другата срещу църквата „Сейнт Питър“ на „Лондон Роуд“, и трета на „Кингс Парейд“ срещу брайтънския

вънлолом. Причината, с която е обяснил отсъствието си, е, че бил излязъл да глътне въздух.

— Вижда ми се малко странно — каза Норман Потинг, — че и двата пъти, когато изчезва, Бишоп си изключва телефона.

Грейс кимна, обмисляйки думите му, после ѝ даде знак да продължи.

— От два и седемнайсет до шест и четирийсет и седем в петък, 4 август, телефонните сигнали са статични, показвайки, че Бишоп е бил в хотелската си стая. Това съответства на доклада на служителката за връзки със семействата Линда Бъкли, която казва, че Бишоп се е върнал в хотела около два и двацет и е бил в стаята си всеки път, когато го проверявала по хотелския телефон, като последното ѝ обаждане е било в шест и четирийсет и пет. После проектираният маршрут на телефона показва, че Бишоп се е преместил на миля и половина по на запад, което отговаря на информацията, получена от детектив Памела Бъкли от таксиметровия шофьор Марк Тъкуел, който твърди, че закарал Бишоп по това време до хотел „Ландсдаун Плейс“. Научих, че таксиметровата компания „Хоув Стриймлайн Таксиз“ е потвърдила това по регистъра си — тя погледна детектив Бъкли.

— Да, така е — отговори Памела Бъкли.

Корбин обърна друга страница.

— Бишоп се настанява в хотел „Ландсдаун Плейс“ в седем и пет часа... някъде след около три часа, след като човек от рецепцията на хотела получава обаждане от неидентифициран мъж, който запазва стая за няколко ноци на името на Бишоп — прочете тя.

Грейс бързо прелисти назад собствените си записки.

— Бишоп твърди, че му се обадил полицаи от отдела за криминални разследвания и му съобщил, че го преместват в друг хотел и че е уредено да дойде да го вземе такси от задния вход. Това било, за да напусне хотела, без да го забележи пресата, която обсаждала хотела. Той спомена този полицаи като детектив сержант Канинг... но ние проверихме и такъв служител в съсекската полиция няма.

— А вярно ли е, Ейдриен, че няма запис на обаждане от мобилния телефон на Бишоп до хотел „Ландсдаун Плейс“? — попита главен инспектор Дуйган.

— Вярно е, сър — отговори тя, а после добави: — „Хотел дю Вен“ също потвърди, че не е имало обаждания по никой от хотелските

им телефони до хотел „Ландсдаун Плейс“, докато Бишоп е бил там.

— Докато е бил навън! — изведнъж каза Норман Потинг възбудено. — Докато се е разхождал на обяд, може да е купил един от телефоните с ваучери и после да го е захвърлил. Може да го е купил специално, за да проведе тези разговори... и други, за които може да не знаем.

— Интересна мисъл — съгласи се Грейс. — Много добре, Норман.

— Хотел „Ландсдаун Плейс“ е по-близо до Софи Харингтън, отколкото „Хотел дю Вен“ — каза Дуйган. — Това би могло да бъде от значение.

— Бих искал да добавя тук още нещо — каза Грейс. — Възможно е Бишоп да е имал съучастник, който да му е помогнал за алибито в нощта на убийството на мисис Бишоп. Същият този съучастник може да е направил и смяната на хотелите.

Главен инспектор Дуйган каза:

— Рой, разбираме колко привлекателна е идеята за съучастник в убийството на мисис Бишоп и онази значителна застрахователна полица. Имаме ли обаче основания да смятаме, че Бишоп ще има съучастник и в убийството на Софи Харингтън?

— Не. Но още е рано.

Дуйган кимна и си записа нещо.

Ейдриен Корбин продължи с времевата възстановка.

— Бишоп е бил забелязан от персонала да напуска хотела приблизително в седем и трийсет. Проектираният маршрут от телефонните клетки показва, че се е насочил на запад. Това се потвърждава и от камерата за наблюдение на кръстовището на „Уест Стрийт“ и „Кингс Парейд“ в осем без пет.

Грейс я зяпна шокирано, за момент помислил, че не е чул добре.

— Значи Бишоп тръгва от хотел „Ландсдаун Плейс“ обратно в посока към „Хотел дю Вен“? Абсолютно различна посока от тази, в която би трябвало да тръгне, за да стигне до дома на Софи Харингтън, така ли? — заразпитва я той.

— Да, сър — отговори му тя.

Тогава стана Дуйган и включи видеомонитора.

— Мисля, че всички трябва да видят това — каза той.

Отначало се показва цветен образ на Брайън Бишоп на „Кингс Парейд“, с няколко души зад него и преминаващ автобус. Лицето му не можеше да се сбърка. Беше облечен в дрехите, които Грейс си спомняше от разпита му по-късно същата вечер — черно сако блузон върху бяла риза и сини панталони. И лейкопластът на дясната му ръка.

— По кое време свидетелката ви твърди, че е видяла Бишоп пред къщата на Софи Харингтън? — попита Грейс.

— Почти точно в осем часа. Знаеше точно времето, защото току-що започвала някаква телевизионна програма, която тя искала да гледа — отговори Дуйган.

— И официално го е разпознала?

— Да, идва днес следобед и участва в процедура по разпознаване. Абсолютно е сигурна, че това е бил той.

— Какви дрехи казва, че е носел Бишоп? — попита Грейс.

— Каза, че бил с тъмен анцуг... тип найлонов ветрозащитен костюм.

Грейс се загледа в образа на Бишоп на екрана.

— Какво мисли всеки от вас? Може ли това черно сако блузон и тъмносините памучни панталони да се сбъркат с анцуг?

Алфонсо Дзафероне каза:

— Било е осем часът, когато е видяла Бишоп. Възрастните хора не виждат цветовете много добре при слаба светлина. Мисля, че това сако блузон може да бъде лесно сбъркано с горнище на анцуг по това време на деня.

— Или пък — каза Гай Бечълър — Бишоп може да е навлякъл анцуг върху дрехите си, за да ги предпази.

— И двамата имате право — каза Грейс. После насочи мислите си обратно към времевата възстановка. — Можел е да стигне от „Кингс Парейд“ до адреса на мис Харингтън за десет минути с такси.

Дуйган натисна дистанционното и се появи втори образ на Бишоп. Сега беше на крайбрежния булевард, с част от Аркадите, която ясно се виждаше отзад.

Продължавайки да чете, детектив Корбин каза:

— Бишоп е заснет отново в осем и четиринайсет от наблюдателна камера пред Аркадите. Проектираният маршрут от телефонните клетки показва, че е останал на това място през следващите четирийсет и пет минути, а после е тръгнал обратно на

запад, към хотела си. Двама души от персонала на бар „Пибълс“ на крайморския булевард потвърдиха, че е бил в техния бар приблизително от осем и двайсет до около осем и петдесет. Казаха, че изпил една бира и едно еспресо и бил много разстроен. На няколко пъти ставал и крачел наоколо, после се връщал и сядал. Те се безпокоели да не духне, без да плати.

Когато детективът млъкна, обади се Бела Мой.

— Рой — каза тя, — той като че ли преднамерено се е набивал на очи.

— Да — каза Грейс. — Възможно е. Но това също така е и типично поведение за човек в силно възбудено състояние.

Дуйган отново натисна дистанционното. Екранът сега беше потъмен. Виждаше се образ в заден план на мъж, който много приличаше на Бишоп, на същото място, както и предната снимка, който минаваше покрай Аркадите.

— В осем и петдесет и четири — продължи да чете детектив Корбин — Бишоп отново е заснет от наблюдателната камера, както и в осем и четиринайсет, само че този път да върви в обратната посока. От проектирания маршрут от телефонните клетки имаме информация, че е поел отново на запад, в посока на хотел „Ландсдаун Плейс“. Служителка от рецепцията на хотела си спомня, че Бишоп се върнал в хотела приблизително към девет и двайсет и пет, когато тя му предала оставеното съобщение от старши детектив Грейс — тя погледна Грейс. — После ви се е обадил в девет и трийсет.

— Да.

— След това е дошъл с кола в Съсекс Хаус, където старши детектив Грейс и детектив сержант Брансън го разпитали, като разпитът започнал в десет и двайсет и две минути. Според проектирания маршрут от телефонните клетки Бишоп не е напускал хотела до девет и четирийсет и девет.

— Минал е почти покрай вратата на Софи Харингтън на път от хотела дотук — каза Глен Брансън.

— За да пристигне тук, му трябва минимум петнайсет минути... аз живея през няколко улици от хотел „Ландсдаун“ — отговори Грейс. — Шофирам по този път всеки ден, денем и нощем. Винаги ми отнема петнайсет минути. При това положение е щял да разполага с осемнайсет минути да убие Софи Харингтън. Невъзможно е, не и

предвид онова, което ѝ е сторено, с всички онези дупки, пробити в гърба ѝ. Не би могъл да направи това и да се приведе в приличен вид в рамките на тази времева възстановка.

— Съгласен съм — каза Дуйган.

— Което означава, че имаме проблем — каза Грейс. — Или Бишоп не е убил Софи Харингтън, или е имал съучастник. Или...

Той замълча.

Веднага след оперативката Грейс мина покрай офиса си, покрай почти опразнените бюра в стаята на детективите и надникна в офиса на Брайън Кук. С облекчение видя, че началникът на отдела за научна поддръжка все още беше на работа.

Кук говореше по телефона и очевидно провеждаше частен разговор, но му махна да влезе, бодро каза на лицето от другата страна на линията, че си чака обещаното от него питие, и затвори.

— Рой, Джон Прингъл свърза ли се с теб за колата на Клео Мори? — попита той.

— Не.

— Днес му възложих задачата... казах му да докладва на теб.

След като благодари, Грейс смени темата и попита:

— Кажи ми какво знаеш за ДНК-то на близнаците?

— Какво искаш да разбереш?

— Колко са близки ДНК-та на еднояйчни близнаци?

— Абсолютно идентични.

— Съвсем?

— Сто процента. Отпечатъците от пръсти ще са различни, което е интересно. Но ДНК-то е абсолютно еднакво.

Грейс се прибра в офиса си, затвори вратата и много внимателно обмисли какво ще каже, преди да позвъни на мобилния номер пред себе си.

— Лейтън Лойд — отговориха му от другата страна с решителен, готов за битки глас, сякаш адвокатът вече знаеше кой му се обажда.

— Обажда се старши детектив Грейс, мистър Лойд. Може ли да проведем неофициален разговор?

В гласа на адвоката се долови изненада.

— Да. Добре. Говорим неофициално. Нова информация ли имате?

— Имаме известни предположения — каза Грейс, но все още беше нащрек. Не вярваше на този мъж. — Знаете ли дали клиентът ви

има близнак?

— Не ми е споменал нищо. Искате ли да ми обясните малко повече? — попита Лойд.

— Не на този етап. Би могло да помогне на всички ни, ако установим или елиминираме този факт. Можете ли да попитате клиента си спешно?

— Часовете за посещения вече са минали. Можете ли да упълномощите затвора в Луис да ме оставят да поговоря с клиента си по телефона?

— Да, веднага ще го направя.

— Искате ли да ви се обадя още тази вечер?

— Ще ви бъда признателен.

Докато оставяше слушалката, телефонът му иззвъня почти веднага.

— Рой Грейс — отговори той. Гласът от другата страна звучеше много сериозно и замислено.

— Старши детектив, обажда се Джон Прингъл. Аз съм от криминалозите на местопрестъплението и ме помолиха да огледам повредения от огъня морис, който докараха в полицейското депо за коли тази сутрин. Брайън Кук ми каза да докладвам каквото открия на вас.

— Да, благодаря ви. Той каза, че ще се обадите.

— Току-що приключих с огледа на колата, сър. Сериозните повреди от огъня са стопили част от жиците вътре, така че не мога да ви дам пълен доклад, както бих искал.

— Ясно ми е.

— Онова, което мога да кажа, сър, е, че огънят не е причинен от онзи, който се е опитал да открадне колата, нито пък е от вандализъм — последва продължително мълчание.

Грейс притисна още по-плътно слушалката до ухото си и се наведе над бюрото.

— Слушам ви. Какво го е предизвикало?

— Някой е пипал колата. Безспорно е въпрос на преднамерен саботаж. Добавен е допълнителен комплект инжектори на гориво и са позиционирани така, че да впръскват бензин директно в краката на шофьора, когато се включи двигателят. Има свързан проводник със стартера на двигателя, който да пусне искри в краката на шофьора,

когато двигателят се включи. В допълнение на това, макар че е трудно да бъда сигурен при толкова много степени проводници, изглежда, е променено заключването на централните врати, така че след като веднъж се заключат, вече да не могат да се отключат.

Грейс усети как по гърба му полази студена тръпка.

— Направено е от много умен човек, някой, който е знаел точно какво прави. Целта не е била да се повреди колата, детектив следовател. Според мен целта е била да бъде убит шофьорът.

* * *

Грейс седеше на един от двата големи червени дивана долу, в хола на Клео, тя се беше сгушила до него, а празният аквариум, все още пълен с вода, стоеше на масичката. Беше я прегърнал с едната си ръка, а с другата държеше голяма чаша „Гленфидих“ с лед. Току-що измитата ѝ коса ухаеше приятно. Усещаше я топла и жива, толкова пронизващо, великолепно жива. И толкова уязвима.

Боеше се до смърт за нея.

От стереоуредбата се носеше „Ловци на бисери“ на Бизе. Беше изящна музика, но твърде мъчителна, твърде тъжна за момента. Той имаше нужда от тишина, от нещо жизнерадостно, но не знаеше от какво. Внезапно почувства, че не знае почти нищо. Знаеше само, че обича това красиво, топло и забавно същество, което държеше в прегръдките си. Обичаше я искрено и дълбоко, повече, отколкото си въобразяваше, че ще заобича някого след Санди. И че по някакъв начин трябваше да остави Санди да си върви. Не искаше сянката ѝ да погуби тази връзка.

Не спираше да мисли и за това какво щеше да стане, ако този тъжен малък негодник, който продължаваше да се бори за живота си, не беше я изпреварил да влезе в колата.

Ако нямаше полицейско следене. Ако нямаше никой, който да я измъкне оттам.

Мисълта беше почти непоносима. Някакъв психар беше решил да я убие и беше положил големи усилия.

Кой?

Защо?

И ако се беше опитал веднъж и не беше успял, щеше ли тогава — той или тя — да се опита отново?

Мислите му се върнаха отново към неделята, когато някой беше разрязал с нож гюрука на мориса. Просто съвпадение ли беше, или имаше връзка?

Утре при нея щеше да дойде един детектив и да прегледат списъка на всички хора, които би могла да настрои против себе си в работата си. Имаше много роднини на жертви, които се гневяха, когато любимите им хора биваха подлагани на аутопсия — и неизменно обръщаха гнева си срещу Клео, а не срещу съдебния следовател, на когото фактически се дължеше това решение.

Отначало Клео посрещна новината с недоверие, но през последния час, откакто беше дошъл, започваше да проумява и шокът вече я връхлиташе.

Тя се наведе, взе чашата си и я пресуши.

— Онова, което не разбирам, е... — тя спря в средата на изречението, като че ли я беше спходила някаква мисъл. — Ако някой е решил да взриви колата ми, нямаше ли да го направи да изглежда случайно? Нали знаят, че криминолозите след това ще я гледат под лупа. Струва ми се, че онова лице е предприело нещо много очебийно.

— Права си. Който и да е бил, го е направил много очебийно. Макар че се съмнявам, че биха могли лесно да прикрият какво са направили. Не съм механик, но е било много по-сложно, отколкото да вържеш чифт проводници.

Беше зло, садистично дело, помисли си той, но не каза нищо. Още не й беше съобщил, че колата й сега я третираха като местопроизшествие, а събитието беше категоризирано като произшествие първа степен с назначен старши разследващ и пълен поддържащ екип.

Тя се обърна и го погледна с кръгли, разтревожени очи.

— Не мога да си представя никого, който би могъл да го направи, Рой.

— Ами бившият ти?

— Ричард ли?

— Да.

Тя поклати глава.

— Не, няма да стигне толкова далеч.

— Преследвал те е с месеци. Ти каза, че е трябвало да го заплашиш със съдебно решение... тогава се отказал. Но някои преследвачи не се отказват.

— Не мога да си го представя да направи такова нещо.

— Не си ли ми казвала, че се е състезавал с коли?

— Състезаваше се, преди Господ да му запълни съботите и неделите.

Мобилният телефон на Грейс иззвъня. Той остави чашата си и се освободи от Клео, за да го извади от джоба на сакото си. След като погледна дисплея, видя че е Лойд.

— Рой Грейс — каза.

— Добре, разговарях с клиента си — каза адвокатът. — Бил е осиновен. Не знае нищо за кръвните си родители.

— Знае ли изобщо нещо за историята си?

— Открил е, че е осиновен едва след смъртта на родителите си. След смъртта на майка си преглеждал документите и намерил оригинално свидетелство за раждане. Било е голям шок... не е знаел.

— Правил ли е опити да открие кръвните си родители?

— Каза, че планирал съвсем наскоро, но още не бил направил нищо по въпроса.

Грейс помисли малко.

— Каза ли ви случайно къде се намира свидетелството му за раждане?

— Да. В кантонерката в кабинета му на „Дайк Роуд Авеню“. В папка с надпис „Лично“. Ще ми кажете ли сега нещо повече?

— Не на този етап — отговори Грейс. — Но благодаря ви. Ще ви съобщя каквото науча.

Приключи разговора и незабавно телефонира в стаята за произшествия на операция „Хамелеон“.

Макар да беше изморен като куче, Грейс спа на пресекулки, като се събуждаше и от най-малкия шум и не заспиваше отново, докато не се убеди, че шумът е извън дома на Клео, а не отвътре.

В главата му се въртяха мрачни мисли. Горящият морис. Татуировката. Тяло, от което падаха раци, влачено от прибор на брейтънския плаж, усмихнатото ведро лице на Джанет Макуъртър в офиса ѝ на националната полицейска компютърна служба.

Разчисти почвата под краката си.

Думите на неговия наставник, пенсиониралия се наскоро главен следовател Дейв Гейлър, се блъскаха в главата му като морски прибор. Когато Грейс се запозна с него, Гейлър беше детектив инспектор. Най-младият инспектор в Съсекс. С дванайсет години по-възрастен от Грейс, Гейлър го научи на много неща, които му вършеха работа и до днес. В известен смисъл собствените му опити да помогне на Глен Брансън бяха начин да предаде знанията си на друг.

Разчисти почвата под краката си. Това беше стара поговорка на отдела за криминални разследвания. Гейлър винаги му изтъкваше колко важно е да забележиш веднага нещата наоколо, когато си на местопрестъплението. Да не пренебрегнеш нищо, колкото и незначително да ти се стори в момента. Той също така беше казал на Грейс, че ако нещо му се струва *гнило*, тогава вероятно наистина е *гнило*.

В смъртта на Джанет Макуъртър му се струваше, че има нещо гнило.

Думите на една от личните му мантри — *причина и следствие* — също се въртяха в главата му. *Причина и следствие. Причина и следствие.*

След петнайсет години в националната компютърна полицейска служба Джанет Макуъртър се влюбва. Решава да промени кариерата си, начина си на живот, планира да замине за Австралия. Дали пък

причината за промяната в начина ѝ на живот не беше мъжът, когото беше срещнала? *А следствието* беше да умре?

Това наистина го безпокоеше.

Навън се съмваше. Грейс никога не се беше страхувал от тъмното, дори и като дете, може би защото знаеше, че баща му, полицаят, беше там, в другата стая, за да го защити. Но в тези последни часове на мрак се безпокоеше. Тревожеше се, че там някъде имаше някой навън, който искаше да навреди на Клео. Нейният невероятно ревнив бивш годеник Ричард?

Ричард Норторп-Търнър.

Мъжът, който неуморно и все по-гадно следеше Клео, докато тя не го заплаши със съд. После беше изчезнал, или поне така изглеждаше. Ричард Норторп-Търнър, който се състезавал с коли и правел всичко по тях сам. Въпреки протестите на Клео, че не вярва бившият ѝ да стигне чак дотам, че да се опита да я убие, първият човек, на когото щеше да се обади тази сутрин, когато си тръгнаше оттук, щеше да бъде старшият следовател, който разследваше покушението срещу нея, един компетентен инспектор на име Роджър Поул, и щеше да му предложи да съсредоточи вниманието си върху Ричард Норторп-Търнър като основен заподозрян.

Клео се размърда и той я целуна леко по челото, усетил топлия ѝ, кисел дъх върху лицето си. Искаше му се да я премести оттук в своята къща за следващите няколко дни, което в идеалния случай означаваше и да се отърве от квартиранта си. За известно време, докато лежеше буден, се почуди дали да не направи размяна с Клео. Брансън да дойде да живее тук... и да пази... докато тя се премести при него.

Но когато ѝ го предложи по-късно, докато се обличаше, тя не прояви никакъв ентузиазъм.

— Тук е безопасно — каза тя. — Има само един начин да се влезе или излезе, през главните порти. Тук се чувствам сигурна.

— Не си сигурна, когато излизаш оттук. Още колко нощи ще си на повикване?

— Цялата седмица.

— Ако ти се наложи да излезеш оттук посред нощ, идвам с теб.

— Ти си сладур. Благодаря ти.

— Доколко се чувстваш сигурна в моргата?

— Вратите винаги са заключени. Дарън е там през цялото време, а също така през повечето време и Уолтър Хордърн.

— Ще уредя допълнителни патрули тук през нощта, както и патрули, които да бдят около моргата. Имаш ли сравнително скорошна снимка на Ричард?

— Купища — каза Клео. — На компютъра.

— Прати ми една по електронната поща тази сутрин... снимка с добра прилика. Ще я разпратя на местните полицаи... в случай, че го зърнат някъде.

— Добре.

— Днес как ще отидеш на работа?

— Дарън ще дойде да ме вземе.

— Добре.

Грейс каза на Клео, че тази вечер ще донесе китайска храна, щом успее да се откопчи, и бутилка вино. Тя го целуна за довиждане, като му каза, че планът не е лош.

Беше шест без петнайсет, когато той напусна къщата — достатъчно време да си иде у дома да вземе душ, да се обръсне и преоблече. Той влезе възможно най-тихо, за да не събуди Глен Брансън — по-скоро за да избегне поредните душеизлияния на приятеля си рано сутринта, отколкото поради грижата детектив сержантът да си получи полагащите му се часове сън за разхубавяване.

Както обикновено, Глен беше оставил всекидневната нагоре с краката. Навсякъде бяха разхвърляни сидита и дивидита, извадени от калъфките им, останките от някаква готова храна в кутия... миришеше на баница с риба... бяха върху поднос на пода заедно с две празни кутийки от кола и кутия от сладолед.

Грейс се пригответи и хукна, като спря само за да пусне едно сиди на някакъв рапър, за когото никога не беше чувал, по стереоуредбата във всекидневната и да надуе звука докрай, така че можеше да извади нечий пломби на миля разстояние.

Звукът беше толкова силен, че не чу крясъците и псувните на Глен Брансън, когато колата потегли.

Когато Грейс влезе малко преди седем, на бюрото го чакаше кафяв плик с обяснителна бележка от Бела Мой, залепена отгоре, в която се казваше, че това са удостоверенията на Брайън Бишоп, които той беше поискал. Тя също така беше написала имената и подробностите за контакт с консултант по осиновителни въпроси, който, както пишеше, и преди бил помагал на местната полиция да се пребори с трудностите по откриване на информация за осиновени лица.

Вътре имаше два сгънати на дълго документа, двайсет и четири на трийсет сантиметра. Бяха на пожълтяла хартия с червени букви и ръчно добавени подробности с черно мастило. Той разгъна първия. На него пишеше: Заверено копие на акт за раждане. Под заглавието следваха редица колонки:

Роден (къде и кога): седми септември 1964 г., в 3:47 сутринта, в Кралската болница на графство Съсекс.

ИМЕ (АКО ИМА): Дезмънд Уилям

Пол: момче

ИМЕ И ПРЕЗИМЕ НА БАЩАТА:

ИМЕ И МОМИНСКО ПРЕЗИМЕ НА МАЙКАТА: Елино
Джоунс

После, крайно вдясно, беше написано: *осиновен*. Следваше подпис: *Албърт Хоул, старши архивар*.

След това Грейс разгъна втория документ. На него пишеше: Заверено копие на запис в регистъра на Главния архив. Най-отдолу на документа пък пишеше: Заверено копие на запис в регистъра на осиновените деца.

И отново колонки.

ДАТА НА РЕГИСТРИРАНЕ: деветнадесети септември 1964

г.

ИМЕ НА ОСИНОВЕНОТО ДЕТЕ: Брайън Дезмънд

ПОЛ НА ОСИНОВЕНОТО ДЕТЕ: мъжки

ИМЕ И ПРЕЗИМЕ, АДРЕС И ЗАНЯТИЕ НА ОСИНОВИТЕЛЯ ИЛИ ОСИНОВИТЕЛИТЕ: Мистър Родни и мисис Айрини Бишоп, „Бренгуин Роуд“ №43, Брайтън. Директор на компания.

ДАТА НА РАЖДАНЕ НА ДЕТЕТО: седми септември 1964 г.

ДАТА НА РЕШЕНИЕТО ЗА ОСИНОВЯВАНЕ И ОПИСАНИЕ НА СЪОТВЕТНИЯ СЪД: Съд на графство Брайтън

ПОДПИС НА ЛИЦЕТО, УПЪЛНОМОЩЕНО ОТ ГЛАВНИЯ АРХИВАР ДА ЗАВЕРИ ЗАПИСА: Албърт Хоул

Той отново препрочете внимателно двата документа, запаметявайки подробностите. После погледна часовника си. Беше твърде рано да се обади на консултанта по осиновителни въпроси, затова реши да го направи веднага след оперативката в осем и трийсет.

* * *

— Лорета Лебернайт — отговори тя с любезен, сериозен глас.

Грейс се представи и обясни накратко какво търси.

— Опитвате се да разберете дали този Брайън Бишоп има близък?

— Точно така — отговори той.

— Добре, каква информация искате за него?

— Разполагам със свидетелството му за раждане и нещо, което прилича на свидетелство за осиновяване.

— Свидетелството за раждане дълго ли е или късо?

Грейс ѝ го описа.

— Добре — каза тя. — От дългите свидетелства е... има повече информация. Има един сигурен начин да ви кажа... ако раждането е било в Англия или Уелс. Там ли е?

— Да, той е роден в Брайтън.

— Можете ли да ми прочетете какво е написано в колонката *Кога и къде е роден!*

Грейс ѝ прочете.

— *Седми септември 1964 г. в 3:47 сутринта*, така ли? — повтори тя.

— Да.

— И мястото на раждане е дадено къде? — попита го тя отново.

— Брайтън. Кралската болница на графство Съсекс.

— И това ви е написано! — гласът ѝ прозвуча доволно.

— Да.

— В Англия и Уелс в допълнение на датата на раждане се вписва и час на раждане само при родени близнаци. Според тази информация, старши детектив, можете да бъдете сто процента сигурен, че Брайън Бишоп има близнак.

Няколко минути след като отвориха в десет часа, Ник Никол влезе през сканиращата арка в красивото, боядисано в пастелносиво помещение на Брайтънската справочна библиотека. Миризмата на хартия, кожа и дърво му напомниха за училище, но беше толкова изтощен от поредната почти безсънна нощ благодарение на сина си Бен, че почти не забеляза какво го заобикаляше. Отиде до информационното гише и показа полицейската си карта на един от библиотекарите, като му обясни какво му трябваше.

Пет минути по-късно младият детектив седеше под куполния гипсов таван, пред депо с микрофилми, с микрофилм в ръка, маркиран с червена лента, който съдържаше регистъра на ражданията в цялото Обединено кралство през третото тримесечие на 1964 година. Той три пъти го постави наопаки, докато най-сетне разбра как действа четящото устройство. После завъртя копчетата в опит да превърти списъка с имена под презимената, отпечатани с твърде дребен и размазан шрифт, за да се четат... поне от собствените му изморени очи.

Според инструкциите на услужливата консултантка по осиновителни въпроси Лорета Лебернайт той търсеше неомъжени майки с презиме *Джоунс*. Ясният индикатор беше дете със същото презиме като моминското име на майката. Въпреки че при толкова често срещано име като Джоунс, предупреди го библиотекарят, ще има случаи на брак на двама души със същото презиме.

Въпреки думите „МОЛЯ, ТИШИНА“, написани с големи златни букви върху дървена табела, един баща зад него обясняваше нещо на любопитно момченце на много висок глас. Ник си отбеляза наум никога да не позволява на сина си да говори толкова високо в библиотека. Той бързо губеше нишката на всички подобни бележки за разни дразнещи неща, които нямаше да разреши на сина си да прави, когато порасне. Беше абсолютно луд по него, но цялата тази работа да си родител беше започнала да го стряска. И никой всъщност не го беше

предупредил своевременно, че трябваше да я върши, страдайки едновременно от липса на сън. Почти беше забравил те с Джен имаха ли някога полов живот? По-голямата част от предишния им живот сега беше далечен спомен.

До него мъркаше вентилатор и се въртеше на стойката си, разбърквайки хартиите, преди отново да се завърти. Имена с бели букви върху тъмен екран се превъртаха бързо пред очите му. Най-сетне стигна до *Джоунс*.

Белинда. Бърнард. Бевърли. Брет. Карл. Керолайн.

Тромаво докосване до металната ръчка и за миг му изчезна целият списък с имената *Джоунс*. После, по-скоро по налучкване, отколкото поради сръчност, той го откри отново.

Даниел. Дафни. Дейвид. Дейвис. Дийн. Дилия. Дениз. Денис. След това стигна до *Дезмънд* и спря. *Дезмънд* беше името на Бишоп в удостоверението му за раждане.

Дезмънд. Моминско име на майката Травърс. Роден в Ромфорд.

Не беше този.

Дезмънд. Моминско име на майката Джоунс. Роден в Брайтън.

Дезмънд Джоунс. Моминско име на майката Джоунс.

Бинго!

И в списъка нямаше друг *Дезмънд Джоунс*.

Сега трябваше да открие само съответствие на първото и моминското презиме на майката. Но това се оказа по-сериозен проблем, отколкото беше очаквал. Имаше двацет и седем такива съответствия. Той си записа всяко едно, после забърза от библиотеката към следващото място, където трябваше да отиде, като се обади на Рой Грейс веднага щом излезе от вратата.

Решил, че ще стане по-бързо, ако остави колата си на паркинг, той закрачи бързо покрай Кралския павилион и театър „Роял“, пресече по тесните улички на *Лейнс*, по които се редяха предимно магазинчета за бижутерия втора ръка, и излезе пред внушителната сива сграда на кметството.

Пет минути по-късно седеше в малката чакалня на архива с твърди сиви столове, паркет на пода и голям аквариум с тропически рибки. След няколко минути към него се присъедини Грейс — както ги беше посъветвала консултантката по следосиновителни въпроси, може

би щеше да е по-добре да злоупотребят с положението си, за да получат необходимата им информация.

Посрещна ги висок, изтънчен, но доста притеснен на вид мъж на около петдесет години, облечен в моден костюм и вратовръзка, който се потеше от жегата и очевидно, защото бързаше.

— Да, господа? — каза той. — Аз съм Клайв Рейвънсборн, главен архивар. Искали сте да се срещнете с мен вместо с някого от колегите ми?

— Благодаря ви — каза Грейс. — Оценявам, че ни приехте толкова спешно.

— Ще ме извините, че ще посъкратя нещата, но ме чака сватба след десет минути — той погледна часовника си. — Всъщност след девет.

— Обясних на помощничката ви защо искам да разговарям с вас... тя каза ли ви?

— Да, да, разследване на убийство.

Никол му връчи списъка с двайсет и седемте имена на новородените Джоунс.

— Търсим близък — каза той. — Трябва да ни кажете дали някое от тези момчета е близък на... — той посочи името — ... Дезмънд Уилям Джоунс.

За миг архиварят ги погледна в паника.

— Колко имена имате в този списък?

— Двайсет и седем. Трябва да прегледате записите и да видите има ли съответствие за някое от тях. Почти сме сигурни, че един от тях има близък... и трябва да го намерим бързо.

Човекът отново погледна часовника си.

— Нямам... аз... чакайте обаче... можем да посъкратим това — той кимна на себе си. — Имате ли свидетелство за раждане на този Дезмънд Уилям Джоунс?

— Имаме копия на оригинала и удостоверението за осиновяване — отговори Никол.

— Дайте ми само удостоверението за раждане. На него ще има номер.

Никол го извади от плика и му го връчи.

Мъжът го разгъна и бързо го прегледа.

— Ето виждате ли — посочи той в левия край на документа. — Почакайте малко. Сега се връщам.

Той хлътна в една врата и се появи отново след няколко минути с голям тъмночервен, подвързан с кожа регистър. Все още прав, го отвори приблизително по средата и бързо прелисти няколко страници. После като че ли въздъхна с облекчение.

— Ето го! — каза. — Дезмънд Уилям Джоунс, майка Елинон Джоунс, роден в Кралската болница на графство Съсекс, на 7 септември 1964 г., в три и четирийсет и седем сутринта. И пише *Осиновен*, нали? Това ли е човекът?

Грейс и Никол кимнаха.

— Добре. Точно под него, най-долу на страницата имаме Фредрик Роджър Джоунс, майка Елинон Джоунс, роден в Кралската болница на графство Съсекс, на 7 септември 1964 г., в четири и пет сутринта. Впоследствие също осиновен — той ги погледна с усмивка. — Мисля, че това ви трябва. Роден осемнайсет минути по-късно. Това е вашият близък. Фредрик Роджър Джоунс.

Грейс почувства прилив на възбуда.

— Благодаря ви. Много ни помогнахте. Можете ли да ни дадете повече информация?

Архиварят твърдо затвори регистъра.

— Боя се, че мога да ви съобща само толкова. Регистърът на осиновяванията се пази по-строго от скъпоценностите на короната. Ще трябва да се преборите със „Социални услуги“. И ви пожелавам късмет!

Десет минути по-късно — повечето прекарани на мобилния телефон във фоайето на кметството и прехвърлян от един на друг вътрешен номер на „Социални услуги“, Грейс започваше да разбира какво имаше предвид архиварят. А след като постоя в очакване още пет минути, слушайки непрекъснато мелодията „Грийнслийвс“, беше готов да убие някого.

Двайсет минути по-късно, докато Грейс все още беше във фойето на кметството, най-сетне го свързаха с директора на „Социални услуги“. Овладейвайки с усилие раздражението си, той обясни обстоятелствата и причините да получи достъп до досието за осиновяване.

Човекът го изслуша със съчувствие.

— Надявам се, старши детектив, разбирате, че подобен достъп би означавал много голямо изключение за нашата политика — каза той педантично. — Трябва да мога да оправдая разкриването на тази информация пред вас. И ще ми трябват уверения, че ще се използва само за целите, за които ми обяснихте. Някои хора не знаят, че са осиновени. Научаването на подобна новина може да има за тях силно травмиращ ефект.

— Може би не толкова травмиращ, колкото беше за двете убити жени в града миналата седмица — отговори Грейс. — Или за следващата жена в списъка на този маниак.

Последва кратко мълчание.

— Наистина ли мислите, че този близък може да е убиецът?

— Както вече ви казах, възможно е да е отговорен за това... а ако е така, може да убие отново. Мисля, че обществената безопасност е по-важна на този етап от наранените чувства на някой мъж на средна възраст.

— Ако ви предоставим информация, която ще ви помогне да го намерите, какви ще са намеренията ви?

— Моите намерения ли? Аз не се интересувам от тази информация и тя не е в дневния ми ред, освен като средство да открия човека възможно най-бързо, за да го разпитам и да го изключа от разследването.

— Или да го арестувате?

— Не мога да изказвам предположения. Но ако имаме причина след разпита му да решим, че е участвал в жестоките убийства на две

невинни млади жени, тогава това е почти сигурно.

Последва ново продължително мълчание. Грейс усети как раздражението му отново напират като татуиран питбул на каишка. И каишката се нищеше.

— За нас това е трудно решение.

— Разбирам ви. Но ако убият трети човек и се окаже, че убиецът е този близък или пък че той би могъл да ни отведе до убиеца... и вие бихте могли да предотвратите това... как ще се почувствате?

— Ще трябва да телефонирам и да проверя нещо в нашия юридически отдел. Можете ли да ми отделите пет минути?

— Трябва да реша да се върна ли обратно в офиса си, или да остана тук — отговори Грейс. — Пет минути ли ще бъдат или по-дълго?

— Ще побързам, старши детектив, уверявам ви.

Грейс използва времето за кратко обаждане на Роджър Поул, старшият следовател за покушението срещу Клео Мори, за да получи осъвременени данни. Двама полицаи отишли тази сутрин да разпитат бившият ѝ годеник Ричард Норторп-Търнър в кантората му в Чичъстър, каза му Поул. И май адвокатът имал алиби. Преди да приключат разговора, телефонът на Грейс зазвъня за входящ разговор. Той благодари на Поул и преклочи. Беше отново директорът на „Социални услуги“.

— Добре, детектив следовател. Няма нужда да обяснявате всичко това на социалния служител по осиновителни въпроси... аз ще я накарам да ви донесе досието и да ви даде информацията, която ви трябва. Имената на хората, които са осиновили Фредрик Роджър Джоунс, ще бъдат ли достатъчни за целта ви?

— Биха били добра отправна точка — отговори Грейс. — Благодаря ви.

* * *

Покрай прозореца на първия етаж на малката и оскъдно мебелирана конферентна зала в сградата на съвета премина автобус. Грейс надникна през венецианските щори към розовото знаме, закачено под тавана му, рекламиращо телевизионния сериал „Шугар

Ръш“. Седеше в тази проклета стая с Ник Никол повече от четвърт час, без никой да им предложи кафе или поне чаша вода. Сутринта се изнизваше, но най-сетне бяха отбелязали някакъв напредък. Нервите му бяха силно опънати. Опитваше се да се концентрира върху своите случаи, но не можеше да спре да мисли и да се тревожи за Клео почти всяка секунда.

— Как е твоето момченце? — попита той младия детектив, който се прозяваше и беше блед въпреки великолепното лятно време.

— Чудесно! — отговори той. — Бен е страхотен. Но не спи много добре.

— Специализира ли се да сменяш памперси?

— Станах световен специалист.

На масата имаше листовка, озаглавена *Дирекция на градския съвет на Брайтън и Хоув за децата, семействата и училищата*. На стената имаше плакати на усмихнати, мили дечица от различни раси.

Най-сетне вратата се отвори и влезе млада жена, която успя да накара Грейс да настръхне още преди да си е отворила устата — само от външния ѝ вид в съчетание с намръщената ѝ физиономия.

Беше в средата на трийсетте, слаба като ръжен, с остър нос, кръгла уста, очертана с червило и с боядисана в ярко цикламен цвят коса, оформена с гел на малки, агресивни на вид клинове. Беше облечена в почти дълга рокля от щампован муселин и беше обута в нещо, което на Грейс му заприлича на сандали от растителен материал. Носеше тъмножълта папка със залепена за нея бележка.

— Вие двамата сте от полицията? — каза тя студено, като очите ѝ зад очилата със смарагдови на цвят рамки гледаха някъде между двамата детективи.

Грейс се изправи, последван от Никол.

— Старши детектив Грейс и детектив Никол от съсекския отдел за разследване на престъпления.

Без да се представи, тя каза:

— Директорът ми каза, че искате да знаете кои са осиновителите на Фредрик Джоунс, който е роден на 7 септември 1964 г. — сега гледаше Грейс право в лицето с нескрита враждебност.

— Да, точно така. Благодаря ви — каза той.

Тя свали залепената бележка от папката и му я подаде. На нея бяха написани с четлив почерк имената *Трипуел, Дерек и Джоан*.

Той я показа на Ник Никол, а после погледна към папката.

— Има ли вътре нещо друго, което би могло да ни помогне?

— Съжалявам. Не съм упълномощена — каза тя, избягвайки да го погледне в очите.

— Вашият директор обясни ли ви, че това е разследване на убийство?

— Също така е и нечий частен живот — тросна се тя.

— Имам нужда само от адреса на осиновителите... Дерек и Джоан Трипуел — каза той, четейки от жълтото листче. После кимна към папката. — Би трябвало да е там.

— Казаха ми да ви дам имената им — отсече тя. — Не са ми казвали да ви давам нищо повече.

Грейс я погледна, изкаран от търпение.

— Има ли начин да ви убедя, че може би има други жени в града, чийто живот е в опасност.

— Старши детектив, работата на вас и вашия колега е да защитавате гражданите на Брайтън и Хоув. Моята работа е да защитавам осиновените деца. Ясно ли е?

— Нека и аз ви обясня нещо — каза Грейс, свил юмруци от яд. — Ако убият още някого в този град, защото сте укрили информация, която би ни помогнала да предотвратим това, аз лично ще ви потърся сметка.

— Ще чакам с нетърпение — каза тя и излезе от стаята.

Грейс караше алфата си нагоре по улицата, покрай АСДА и „Бритиш Буксторс“, и вече почти беше стигнал завоя към Съсекс Хаус, когато му се обади детектив полицай Памела Бъкли. Той спря.

— Не съм сигурна дали новината е добра или лоша, детектив следовател — каза тя. — Прегледах телефонния указател и избирателните списъци. Няма никакво семейство Трипуел в Брайтън и Хоув. Направих по-широко проучване. Има едно в Хорсхем, две в Саутхемптън, едно в Дувър и едно в Гилдфорд. Това в Гилдфорд отговаря на имената, които ми дадохте — Дерек и Джоан.

— Дай ми адреса им — той го записа, „Спенсър Авеню“ №18. — Можеш ли да ме упътиш малко?

* * *

Системата на движението в центъра на Гилдфорд беше измислена от дрогиран с халюциногенни гъби примат, който се беше опитал да прекопира върху асфалта лабиринта от Хемптън Корт^[1]. Грейс се губеше всеки път, когато пристигаше в Гилдфорд, и отново се изгуби, като спря да погледне пътната си карта и се закле при първа възможност да си купи сателитна навигационна система. След няколко мъчителни минути, изнервен още повече, той най-сетне намери „Спенсър Авеню“ — задънена уличка до катедралата, и сви по нея.

Уличката беше тясна и се катереше по стръмен хълм, с коли, паркирани от двете ѝ страни. Над него отдясно се виждаха малки къщички, както и под него отляво. Видя номер 18 на ниска ограда отляво, паркира колата си на едно свободно място малко по-нататък и се върна пеш.

Слезе по стъпалата до външната врата на малка къща близък, с подредена градинка отпред, като едва не се спъна в черно-бяла котка, която се стрелна пред него, и натисна звънеца.

След малко му отвори дребна побеляла женица с фланелка, размъкнати джинси и гумени ботуши.

— Здравейте? — каза тя жизнерадостно.

Той ѝ показа полицейската си карта.

— Старши детектив Грейс от съсекския отдел за разследване на престъпления.

Лицето ѝ помрачня.

— О, Божичко, пак ли Лора?

— Лора ли?

— Пак ли е направила нещо? — имаше малка устица, която му напомняше за чучур на чайник.

— Простете ми, ако съм сбъркал адреса — каза той. — Търся мистър Дерек и мисис Джоан Трипуел, осиновили момче на име Фредрик Джоунс през септември 1964 година.

Изведнъж тя много се разстрои, а очите ѝ зашариха наоколо. След малко каза:

— Не, не сте сбъркали адреса. Искате ли да влезете? — вдигна ръце. — Извинете ме за външния ми вид... не очаквах посетители.

Той я последва в миниатюрен, тесен коридор, който миришеше на стари хора и котки, откъдето влязоха в малка всекидневна с трапезария. Във всекидневната доминираше гарнитура от три части и голям телевизор, по който даваха мач на крикет. Възрастен мъж с наметнато върху краката карирано одеяло, рядка бяла косица и слухов апарат се беше отпуснал в едно от креслата пред телевизора и спеше, макар че ако се съдеше по цвета на лицето му, можеше и да е мъртъв.

— Дерек — каза тя, — имаме посетител. Един полицай.

Мъжът отвори едното си око, каза „А!“ и после пак го затвори.

— Искате ли чаша чай? — попита тя Грейс.

— Ако не ви затруднява, ще е чудесно, благодаря.

Тя му посочи дивана. Грейс прекрачи краката на спящия и седна, докато тя излизаше от стаята. Огледа се из стаята, търсейки снимки. Имаше няколко. На едната бяха много по-младите Джоан и Дерек с три деца, две момчета и едно нацупено момиченце. Друга една върху витринка, пълна с порцеланови фигурки в стил Капо ди Монте^[2], беше в сребърна рамка. На нея беше снимано момче в пубертета, с дълга тъмна коса, с костюм и вратовръзка, което позираше за камерата с

неохота. Но той забеляза, че момчето определено приличаше много на един млад Брайън Бишоп.

От телевизора се раздадоха приветствени възгласи, последвани от ръкопляскания. Той погледна екрана и видя батсман с шлем, който се отдалечаваше от линията, очертаваща вратата, с рязко огънат назад среден стълб зад себе си.

— Трябваше само да блокира — каза мъжът, който приличаше на заспал до него. — Глупавият идиот се опита да пробие през защитата. Вие обичате ли крикет?

— Всъщност не. Играя ръгби.

Мъжът изгрухтя и замълча.

Жената се върна в стаята с поднос с порцеланов чайник, каничка с мляко, захарница, чаши и чинийки и чиния с бисквити. Беше махнала градинарските си ръкавици и сменила ботушите с чехли с помпони.

— Искаш ли чай, Дерек? — попита тя, повишавайки глас.

— Проклет ръгбист ми влезе в къщата — измърмори той и като че ли отново заспа.

— Мляко и захар? — обърна се тя към Грейс, оставяйки подноса. Той погледна бисквитите с гладен поглед, като се сети, че е обедно време, а той почти не беше закусвал.

— Мляко, без захар, моля.

Тя му подаде чинията. Беше отрупана с различни видове бисквити. Той си взе една в опаковка и я обели.

Жената му наля чай и му подаде чашата, после посочи снимката в сребърна рамка.

— Не ни харесваше името Фредрик, нали, Дерек?

От устата на мъжа се отрони тих отрицателен стон.

— Затова го кръстихме Ричард — каза тя.

— Ричард — повтори старецът като ехо и изгрухтя.

— Като Ричард Чембърлейн, актьора. „Доктор Килдар“. Гледали ли сте този филм?

— Било е преди неговото време — измърмори съпругът ѝ.

— Спомням си го смътно — призна си Грейс. — Майка ми му беше почитателка — той разбърка чая си, нетърпелив да стигне до темата на посещението си.

— Осиновихме две деца — каза Джоан Трипуел. — После си родихме наше. Джефри. Той е добре... занимава се с научни

изследвания за една фармацевтична компания „Пфицер“. Работят върху лекарства против рака.

Грейс се усмихна.

— Това е добре.

— Лора е проблемното дете. Мислех, че сте дошли заради нея. Винаги се забърква в неприятности. Наркотици. Не е ли ирония, че нашият Джефри работи толкова добре в компания за лекарства, а Лора непрекъснато влиза и излиза от разни институции и винаги има неприятности с полицията.

— А Ричард... той как е? — попита Грейс.

Грейс усети, че е засегнал болно място, като видя как тя стисна малките си устица, а очите ѝ отново зашариха наоколо. Тя си наля чай, добави две бучки захар със сребърни щипки.

— Защо се интересувате точно от Ричард? — каза тя с глас, изведнъж изпълнен с подозрение.

— Надявах се да ми кажете къде мога да го намеря. Трябва да поговоря с него.

— Да поговорите с него ли? — гласът ѝ прозвуча изумено.

— Парцел 437, ред 12 — каза старецът.

— Дерек! — упрекна го тя.

— Е, там се намира. Какво ти става, жено?

— Извинете съпруга ми — каза тя, хванала деликатно чашата си за дръжката. — Така и не можа да се съвземе. Предполагам, че никой от двама ни не успя.

— От какво да се съвземе? — попита Грейс колкото се можеше по-внимателно.

— Той беше седмаче, като брат си, горката душица. Имаше вроден дефект — малформирани бели дробове. Така и не се развиха както трябва. Имаше слаби гърди, знаете ли? Винаги боледуваше от инфекции като дете. И наистина тежка астма.

— Какво знаете за брат му? — попита Грейс, вече силно заинтересуван.

— Че е починал в кувьоза, бедното създание. Така ни казаха.

— Ами майката?

Жената поклати глава.

— „Социални услуги“ не дадоха никаква информация.

— На мен ли го казвате — каза горчиво Грейс.

— Трябваше ни дълго време, за да разберем, че е била самотна майка... което по онова време беше лоша работа. Загинала при автомобилна катастрофа, но така и не научихме подробности.

— Сигурна ли сте, че братът на Фредрик... извинявайте, Ричард — поправи се той, — че братът на Ричард е умрял?

— Не можете да сте сигурен в нищо, което ви казват „Социални услуги“. Но тогава ни казаха така.

Грейс кимна със съчувствие. По телевизора отново изреваха. Той погледна и видя риплей на това как глупавият център лови.

— Можете ли да ми кажете къде мога да намеря сина ви Ричард?

— Нали вече ви казах — изръмжа старецът. — Парцел 437, ред 12. Тя ходи там всяка година.

— Съжалявам — каза Грейс. — Не разбирам.

— Онова, което се опитва да ви каже съпругът ми, е, че сте закъснял с двацет години — каза тя.

— Закъснял ли? — Грейс получаваше съвсем объркани сигнали.

— Когато беше на двацет и една години — каза Джоан Трипуел, — Ричард отиде на едно парти и забрави да си вземе инхалатора с вентолин... трябваше винаги да го носи със себе си. Получил изключително тежък астматичен пристъп — гласът ѝ затрепери. Тя подсмръкна и попи очите си. — Сърцето му не издържало.

Грейс я зяпна изненадано.

Като че прочела някаква несигурност в погледа му, Джоан Трипуел каза натъртено:

— Горкичкият, той почина. Така и не изживя живота си.

---

[1] Прочут лабиринт от жив плет в кралския дворец в западен Лондон. — Бел.прев. ↑

[2] Порцеланови украшения, произвеждани първоначално в Неапол в средата на XVIII век. — Бел.прев. ↑

След час шофиране в обратна посока, един силно паднал духом Рой Грейс докладва какво беше открил на екипа на операция „Хамелеон“ в първа зала за тежки произшествия, после седна и започна да преглежда всички доказателства, които имаха за Брайън Бишоп.

Убеден, че Джоан Трипуел казваше истината, той се изправи пред редица несъответствия. Беше като да се опитваш да натъпчеш някъде парченце от пъзел, което ти се струва подходящо, но се оказва, че не е със същата форма.

Притесняваха го данните за близнака, които му беше прочел главният архивар. Грейс препречете бележките си, направени в кметството, после провери отново свидетелството за раждане на Бишоп и удостоверението му за осиновяване. Беше роден на 7 септември в три и четирийсет и седем — осемнайсет минути по-рано от брат си, Фредрик Роджър Джоунс, прекръстен на Ричард и починал на двайсет и една години.

Защо тогава „Социални услуги“ са казали на Джоан Трипуел, че другият близнак бил умрял?

Той се обади на консултантката по осиновителни въпроси Лорета Лебернайт. Тя му отвърна бодро, че по онова време това било обичайна постъпка за „Социални услуги“. Избягвали да разделят близнаци, но дори и тогава имало дълъг списък от желаещи да осиновят дете. Ако единият близнак е боледувал и бил държан в кувьоз дълго време, решавали да дадат здравия за осиновяване, а пък ако вторият оцелее, използвали невинна лъжа, за да задоволят още една двойка, която отчаяно искала дете.

Такъв бил и нейният случай, добави тя. Тя имала близначка, но приемните ѝ родители не били информирани за това.

От опита си с онази вещица от „Социални услуги“ на Грейс не му беше трудно да повярва, че са способни на всичко.

Грейс пусна записите от наблюдателните камери по монитора и започна да ги разглежда, като ги сравняваше с подробната възстановка от мобилния телефон, направена от детектив Корбин. Мъжът на екрана беше Брайън Бишоп. Той беше абсолютно сигурен в това, освен ако нямаше точен двойник. Но фактът, че възстановката показваше как напуска околностите на хотел „Лансдаун Плейс“, а после се връща там, превръщаше възможността за случаен двойник, оказал се там, където трябва и когато трябва, в твърде голямо съвпадение, за да може да го приеме просто така.

Той написа в бележника си думата „съучастник“, последвана от голяма въпросителна.

Нима някой се беше подложил на хирургическа операция, за да прилича на Брайън Бишоп? А после някак си се е сдобил със семенна течност от него?

Мислите му бяха прекъснати от това, че някой го викаше по име, и той обърна глава. Видя брадатата фигура на Джордж Еридж от отдела за фотографски разследвания. Еридж, който винаги приличаше на току-що завърнал се от експедиция изследовател, възбудено вървеше към него с нещо като фотографска хартия в ръка.

— Рой, помниш ли онези записи от наблюдателните камери, които ми даде вчера от Кралската болница на графство Съсекс? Брадатият мъж с черните очила и дългата коса, който им вдигнал скандал в неделя?

Грейс почти беше забравил за тях.

— Да?

— Ами получихме нещо! Пуснах ги през един софтуер, разработен за Горещата линия за изчезнали лица. Нали разбираш? За промени в самоличността на хората... как биха изглеждали след пет, десет, двайсет години? Нали разбираш? С коса, без коса, с брада, без брада, такива работи. Опитвам се да навия Тони Кейс да инвестираме в такъв софтуер и за нас.

— Разкажи ми — каза Грейс.

Еридж сложи едната снимка на масата. Грейс видя мъж с голяма брада и мустаци, с дълга невчесана коса, падаща на челото му, и големи очила с оцветени стъкла, облечен в размъкната риза върху ажурен потник, панталони и сандали.

— Накарахме компютъра да махне дългата коса, брадата и слънчевите очила, нали разбираш?

— Добре — отговори Грейс.

Еридж тупна на бюрото на Грейс втора снимка.

— Познаваш ли го?

Грейс видя Брайън Бишоп.

Известно време мълча. После каза:

— Мамка му. Браво, Джордж. Как, по дяволите, изкара очите иззад очилата?

Еридж се ухили.

— Имахме късмет. В мъжката тоалетна също има наблюдателна камера. Вашият човек си е свалил там очилата, за да ги избърше. Имаме запис на очите му!

— Благодаря ти — каза Грейс. — Първокласна работа!

— Кажи го на онова стиснато копеле Тони Кейс. Такъв комплект ни трябва тук. Щеше да получиш снимките вчера, ако имахме собствен.

— Ще му кажа — каза Грейс, като стана и се огледа за Ейдриен Корбин, младата детективка, която беше направила телефонната възстановка. Без да се обръща към някой конкретно, попита:

— Знае ли някой къде е детектив Корбин?

— В почивка е, Рой — отговори Бела Мой.

— Можеш ли да се свържеш с нея... помоли я да дойде незабавно.

Той седна, като отново заразглежда снимките една подир друга. Промяната беше невероятна. Пълна метаморфоза — от възпитан и хубав мъж в човек, заради когото би пресякъл улицата, за да го избегнеш.

Неделя, мислеше си той. Бишоп е бил в болницата късно в неделя сутринта. Значи е скитал насам-натам.

В неделя сутринта бяха разрязали гюрука на колата на Клео.

Той прелисти времевата възстановка, докато не стигна до неделя сутрин. Според собствените изявления на Бишоп при първия му разпит бил прекарал сутринта в хотелската си стая, наваксвайки с електронната поща, а после отишъл да обядва с приятели. Имаше бележка, че са влезли във връзка с приятелите му Робин и Сю Браун, които потвърдили, че Бишоп пристигнал в един и половина часа и

останал с тях докъм четири. Те живееха в село Глинде — на петнайсет до двайсет минути път с кола от Кралската болница на графство Съсекс, пресметна Грейс.

Часът, отбелязан на записа на наблюдателните камери, беше дванайсет и петдесет и осем. Оскъдно време, но възможно. Много възможно.

Той погледна по-ранните часове във времевата възстановка за същата сутрин. Дежурната за връзки със семействата Линда Бъкли беше посочила, че Бишоп си стоял цялата сутрин в хотелската стая, а после заминал с бентлито си, като ѝ казал, че отива на обяд и ще се върне по-късно. Тя беше отбелязала връщането му в четири и четирийсет и пет.

Вътрешното му безпокойство отново се размърда. Бишоп би могъл лесно да се отклони от пътя към болницата и да мине през моргата. Но защо? Какъв, за Бога, е смисълът? Мотивът му?

Но пък той нямаше мотив и за смъртта на Софи Харингтън.

Ейдриен Корбин влезе бързо в стаята, пуфтейки и обляна в пот — тантурестата ѝ фигура явно не бе приспособена за такива жеги.

— Сър, викали сте ме?

Грейс се извини, че е прекъснал почивката ѝ, и обясни какво му е нужно от телефонната възстановка и от записите на наблюдателните камери. Искаше възстановка на движението на Бишоп от обяд в неделя, след като напуснал хотела, до времето, когато е пристигнал в дома на семейство Браун в Глинде.

— Старче? — изведнъж се обади Брансън, който седеше тихичко на работното си място.

— Какво?

— Ако са лекували Бишоп в отделението за неотложна помощ в болницата, той е трябвало да се разпише в регистъра, нали така?

Внезапно Грейс осъзна колко е изморен и как се отразява това на мозъка му. Как, за Бога, е могъл да пропусне това?

— Знаеш ли какво? — отговори той.

— Целият съм слух.

— Понякога всъщност мисля, че имаш мозък.

Грейс бързо разбра, че бюрокрацията на „Социални услуги“ беше нищо работа в сравнение с телефонния маратон, който последва с Брайтънския тръст за здравеопазване. Глен Брансън загуби около час и половина, в който го прехвърляха от един служител на друг, изчакваше ги да излязат от съвещания, преди най-сетне да се добере до един от директорите, който можеше да разреши разкриване на поверителна информация за пациент. И то само след като се свърза с Грейс, който разпалено пледира по случая.

Следващият проблем беше, че в отделението за злополуки и неотложна помощ в неделя не бяха виждали никакъв Бишоп и че са лекували седемнайсет души за наранявания на ръката в този ден. За щастие д-р Радж Сингх беше дежурен и Грейс изпрати Брансън в болницата със снимка от наблюдателните камери с надеждата, че Сингх ще разпознае Бишоп.

Точно в четири и трийсет излезе от първа зала за тежки произшествия и телефонира на Клео да види как е.

— Спокоен ден — каза тя, като звучеше изморена, но приемливо бодра. — През цялото време с мен тук имаше двама детективи, с които преглеждахме един списък. Сега доподреждаме нещата с Дарън и той ще ме откара у дома. Ти как си?

Грейс ѝ предаде разговора, който бе провел преди това с инспектор Поул.

— Не мисля, че е Ричард — каза тя със странно облекчение, което го ядоса. Знаеше, че е нелогично, но когато споменаваше бившия си годеник, в гласа ѝ имаше топлина, което го тревожеше. Като че ли всичко беше свършило, но не съвсем. — Ще работиш ли до късно? — попита.

— Още не знам. Имам оперативка в шест и трийсет и трябва да видя какво ще изникне.

— Какво искаш за вечеря?

— Теб.

— С каква гарнитура?

— Гола, с листо от маруля.

— Тогава пристигай тук възможно най-рано. Имам нужда от тялото ти.

— Обичам те — каза той.

— И на мен ми допадаш доста! — отговори му тя.

Решил да използва първите си свободни минути, Грейс отиде в отдела на националната полицейска компютърна служба в другия край на сградата, където горкичката Джанет Макуъртър беше прекарала толкова часове от работния си живот.

Обикновено в обширния офис, в който работеха много цивилни компютърни специалисти, кипеше оживена дейност. Но този следобед атмосферата беше потисната. Той почука на вратата на една от малкото затворени стаи. Някога това беше офисът на Джанет Макуъртър, а сега, както личеше от табелата на стената, в него работеше Лорна Бакстър — директор на отдела на националната полицейска компютърна служба и разкрития. Както и Джанет, той я познаваше от дълго време и я харесваше много.

Без да дочака отговор, отвори вратата. Лорна беше в напреднала бременност. Кестенявата ѝ коса, обикновено дълга, сега беше подстригана на строг монашески бретон, който подчертаваше напълнялото ѝ лице, и макар че беше облечена леко, в свободна рокля на цветя, очевидно страдаше от жегата.

Говореше по телефона, но енергично му направи знак да влезе, като посочи стола пред бюрото си. Той затвори вратата и седна.

Помещението беше малко и квадратно — бюрото с един стол, два стола за посетители, висока метална кантонерка и купчина кутии с досиета, които почти го изпълваха. На стената отдясно беше закачена с цветни кабарчета карикатура на Барт Симпсън, както и лист хартия, на която бе нарисувано с пастели голямо сърце с думите „ОБИЧАМ ТЕ, МАМО!“.

Тя приключи разговора.

— Хей, Рой! — каза. — Радвам се да те видя.

После сви рамене.

— Потискащо, нали? — имаше силен южноафрикански акцент, въпреки че беше живяла повече от дванайсет години в Англия.

— За Джанет ли?

Тя направи гримаса.

— Бяхме добри приятелки.

— И какво точно е станало? Чух, че се влюбила в някого и щели да се местят в Австралия, за да се оженят.

— Да. Беше толкова щастлива. Знаеш ли, беше на трийсет и шест години и никога преди това не беше имала сериозно гадже. Мисля, че почти се беше примирила с мисълта да остане сама до края на дните си. После срещна този човек и той я помете. Само за седмици стана друг човек.

— В какъв смисъл?

— Изцяло се промени. Коса, дрехи, всичко. И изглеждаше толкова щастлива.

— А после я намериха мъртва?

— Така изглежда.

— Какво знаеш ти... или някой друг тук... за този човек, годеника ѝ?

— Почти нищо. Тя беше много потаен човек. Може би я познавах най-добре от всички... но наистина си оставаше затворена книга. Мина доста време, преди изобщо да ми признае, че излиза с някого. Не говореше много за него, макар че се изпусна, че бил много богат. Голяма къща в Брайтън и апартамент в Лондон. Голямото *но* било, че е женен. Искал да напусне жена си.

— Заради Джанет?

— Така ѝ беше казал.

— И тя му повярвала?

— Абсолютно.

— Имаш ли представа с какво се е занимавал?

— Нещо с компютри — каза тя. — Нещо свързано с разписания. Очевидно преуспяваща компания. Отварял клон в Австралия и решил да започне нов живот там... с Джанет.

Разписания. Грейс мислеше усилено. *Разписания.* Това беше бизнесът, с който се занимаваше Бишоп.

— Казвала ли ти е някога името му?

— Не, не искаше да ми го каже. Все разправяше, че не може да ми каже името му, защото бил женен и тя се заклела да пази връзката им в тайна.

— Тя не беше от хората, които ще изнудват някого — каза Грейс.
— И не смятам, че е имала много пари.

— Не, нямаше. Идваше на работа с една стара веспа.

— Та какъв би могъл да бъде мотивът му да я убие... ако приемем, че го е направил?

— Или пък и двамата са били убити? — отговори тя. — И само нейното тяло е намерено.

— Възможно е. Някой го е преследвал, а тя просто се е случила не където и не когато трябва? Няма да е за пръв път. Чула ли си нещо от разследващия екип?

— Засега не са напреднали много. Има само една интересна дреболия.

— Каква?

— Малко преди това видях Рей Пакам... от отдела за разследване на високотехнологични престъпления.

— Да, знам го. Умен мъж.

— Пуснал някакъв криминологичен софтуер на компютъра, който се използваше тук от Джанет, и възстановил електронния ѝ дневник, който тя изтрила, преди да напусне.

Някой почука и влезе. Грейс погледна и видя един младеж от отдела. Лорна го погледна.

— Извинявай, Дърмот, нещо спешно ли е?

— Не... няма проблем... ще ти се обадя утре.

Той излезе и затвори вратата.

Тя погледна разсеяно.

— Докъде бях стигнала?

— Дневникът на Джанет — подсети я той.

— А, да. В него имаше едно име отпреди девет месеца, което никой от нас тук не знаеше. Беше запис за една вечер през декември миналата година. Беше написала: *Питие, Брайън*.

— Брайън ли?

— Да.

Грейс внезапно потръпна. *Брайън. Разписания. Голяма къща в Брайтън. Апартамент в Лондон. Убита жена.*

Мозъкът му сега наистина заработи и цялата умора изчезна. Затова ли се беше събудил през нощта, мислейки си за Джанет Макуъртър? Мозъкът му е подсказвал, че има връзка?

— Май че това означава нещо за теб, Рой.

— Възможно е — каза той. — Кой води разследването за Джанет?

— Инспектор Уинтър, в зала 2 за сериозни Происшествия.

Грейс благодари на Лорна и се запъти право натам, където обясни възможната връзка от двойния разпит и какво беше научил от него.

Когато се връщаше, почти се сблъска с триумфално изглеждащия Глен Брансън, който изскочи иззад ъгъла почти на бегом.

— Пипнахме го! — каза Брансън, измъквайки парче хартия от джоба си, което разгъна. — Имам име и адрес!

Грейс влезе подир него в стаята.

— Името му е Норман Джекс.

Глен погледна смачканото листче разграфена хартия с назъбен край, там, където беше откъсната от бележник със спирала. На него пишеше: „Саквил Роуд“ 262Б, Хоув.

Той погледна Брансън.

— Това не е адресът на Бишоп.

— Не, не е. Но този адрес е посочил мъжът в регистрационния формуляр на отдела за злополуки и неотложна помощ в неделя сутринта. Дегизираният Брайън Бишоп. Може би живее два живота?

Грейс гледаше листчето с лошо чувство. Като че ли в него се вихреше черен облак. Нима Брайън Бишоп имаше втори дом? Таен дом? Таен живот?

— Това истински адрес ли е?

— Бела провери в избирателните списъци. На този адрес има Норман Джекс.

Грейс погледна часовника си, а във вените му потече адреналин. Беше шест и десет.

— Забрави за оперативката — каза. — Виж кой е дежурен магистрат и вземи заповед за обиск. После се свържи с местния полицейски екип за подкрепление. Ще посетим Норман Джекс. Възможно най-бързо.

Той хукна по коридорите обратно към отдела на националната полицейска компютърна служба.

Лорна Бакстър излизаше в момента, когато пристигна.

— Лорна — каза той задъхано, — можеш ли да ми отделиш минутка?

— Трябва да прибера най-голямото си дете от урок по плуване — тя си погледна часовника. — Нещо бързо ли е?

— Само за няколко минутки... наистина е важно... съжалявам, че те притеснявам. Но съм прав, нали, че Джанет Макуъртър е била упълномощена да вкарва данни в националния полицейски компютър?

— Да. Тя беше единствената, която имаше това право.

— Без някой да я контролира?

— Да.

— Ще провериш ли нещо заради мен в националния полицейски компютър?

Тя се усмихна.

— Виждам, че ще ти трябва за повече от няколко минути. Ще се обадя някой да прибере Клер — каза и измъкна мобилния телефон от чантата си.

Отидоха и седнаха в офиса ѝ и тя се включи в системата.

— Добре — каза. — Давай!

— Искам да погледнеш криминалното досие на един човек. Каква информация да ти дам?

— Само името, възрастта и адреса.

Грейс ѝ даде данните на Брайън Бишоп. Слушаше как тракат клавишите, докато тя ги въвеждаше.

— Брайън Дезмънд Бишоп, роден на 7 септември 1964 година?

— Да, за него.

Тя се наведе по-близо до екрана.

— През 1979 година брайтънският съд за малолетни нарушители го е осъдил на две години в дом за малолетни престъпници за изнасилване на четиринайсетгодишно момиче — прочете тя. — В 1985 година Кралският съд в Луис го осъдил на две години под гаранция за тежки телесни повреди, нанесени на жена. Чудесно момче! — изкоментира тя.

— Има ли нещо нередно в този запис? — попита той.

— Нередно ли? В какъв смисъл?

— Например някой да го е променял?

— Ами има едно нещо... макар че не е чак толкова необичайно — тя го погледна. — Обикновено толкова стари записи на данни не се

пипат... просто си стоят във файла завинаги. Пипат ги само когато се нанасят промени... понякога заради нови доказателства... отменяне на стари присъди или грешка, която трябва да се поправи, такива неща.

— Можеш ли да ми кажеш кога са били пипани?

— Разбира се! — закима тя енергично. — Оставя се електронна следа всеки път, когато има промени. Всъщност и тук има такава.

Грейс подскочи.

— Така ли?

— Всеки от нас, упълномощен да се подписва, има индивидуален код за достъп. Ако променим данните, електронната следа, която оставяме, е нашият код за достъп и датата.

— И можеш ли да разбереш чий код за достъп е това?

Тя му се усмихна.

— Познавам този код за достъп, без да трябва да го гледам. Той е на Джанет. Променила е тези данни — тя се вгледа по-отблизо — на 7 април тази година.

Адреналинът сега препускаше по вените на Грейс.

— Така ли?

— Ъхъ — тя се намръщи, написа нещо на клавиатурата, после погледна екрана отново. — Интересно — каза, — това е бил последният ѝ ден в офиса.

Час и половина по-късно, малко преди осем часа, Ник Никол караше бавно една означена полицейска воксхол вектра нагоре по „Саквил Роуд“. Грейс седеше на предната седалка с бронебойна жилетка под сакото, а Глен Брансън, също с бронебойна жилетка, седеше зад него. Двамата мъже брояха номерата на къщите по мръсните сгради близнаци в едуардиански стил. Непосредствено зад тях караха два маркирани полицейски микробуса форд транзит, всеки с униформени полицаи от местния екип за подкрепление.

— Двеста петдесет и четири! — прочете Глен Брансън. — Двеста петдесет и осем. Двеста и шейсет. Двеста шейсет и две! Пристигнахме!

Никол паркира до пращан форд фиеста, а другите спряха зад него.

Грейс се обади по радиостанцията на втория местен екип за подкрепление да заобиколят и да покроят задния вход и да му се обадят, когато са на място.

След две минути му се обадиха, че са готови.

Излязоха от колата. Грейс нареди на криминалозите засега да останат в микробуса и тръгна напред по бетонните стъпала, покрай две кофи за боклук, а после покрай мръсен еркереен прозорец с тюлени завеси. Все още беше светло, макар че светлината бързо гаснеше, което означаваше, че липсата на осветление вътре не означава задължително, че апартаментът е празен.

Разнебитената сива врата с две непрозрачни стъкла имаше остра нужда от малко свежа боя, а пластмасовото копче на звънеца беше виждало и по-добри времена. Въпреки това той го натисна. Никакъв звук. Натисна отново. Тишина. Почука силно по стъклата. После извика:

— Полиция! Отворете!

Никакъв отговор.

Той почука отново, още по-силно.

— Полиция! Отворете!

После се обърна към Никол да накара местния екип за подкрепление да донесе тарана.

След малко се появиха двама полицаи от този екип, като единият държеше дълъг жълт цилиндричен таран за разбиване на врати.

— Да действам ли, шефе? — попита той Грейс.

Грейс му кимна.

Полицаят засили тарана към едно от двете стъкла. За смайване на всички таранът отскочи. Засили го отново, по-силно, и отново таранът отскочи.

Брансън и Никол го погледнаха мрачно.

— Май не си ял достатъчно спанак като дете? — пошегуваха се колегите на полицая.

— Мамка му!

Колегата му, който беше с по-масивно телосложение, взе тарана и го засили. След малко и той ги погледна глупаво, когато таранът отскочи отново от стъклото.

— По дяволите! — каза полицаят. — Сложил е армирано стъкло!

Засили тарана към ключалката на вратата. Вратата почти не помръдна. Засили го отново, после отново, като по челото му изби пот. После погледна Грейс:

— Мисля, че не обича крадци.

— Очевидно се е вслушал в съветите за предотвратяване на престъпления на местния полицай — вметна Ник Никол в рядка проява на хумор.

Полицаят им даде знак да се отдръпнат и насочи мощен удар в центъра на вратата, ниско долу. Тя се огъна, полетяха трески.

— Укрепена е — каза той мрачно. Засили се отново, после отново, докато не се откърти дървото и не разкри отзад метална пластина. Той направи още четири опита, преди да огъне достатъчно метала, за да може някой да пропълзи вътре.

Шестима полицаи от местния екип за подкрепление влязоха първи, за да проверят има ли някой в апартамента. След няколко минути един от тях отключи отвътре разбитата врата и излезе.

— Апартаментът е празен, сър.

Грейс благодари на местния екип за подкрепление, после ги помоли да си тръгнат, като им обясни, че иска да намали броя на

хората в периметъра, за да могат криминолозите да претърсват.

Когато Грейс влезе, навличайки чифт латексови ръкавици, се намери в малко, мрачно мазе, където почти всеки сантиметър от пода по мизерния килим беше покрит с разглобено компютърно оборудване, купища автомобилни списания и наръчници за коли. Миришеше на влага.

В другия край на помещението имаше работно място с компютър и клавиатура. Цялата стена пред него беше покрита с изрезки от вестници и нещо като графики на родословни дървета. Отдясно имаше отворена врата, с тъмен коридор зад нея.

Той прекоси стаята, заобикаляйки внимателно струпаните неща по пода, докато не стигна до древния въртящ се стол пред работното място. После видя какво беше закачено на стената.

И замръзна на място.

— Мамка му! — каза Глен Брансън, застанал точно до него.

Беше галерия от нови изрезки. Повечето от страниците, изрязани или откъснати от „Аргъс“ и от националните вестници, проследяваха кариерата на Брайън Бишоп. Имаше няколко негови снимки, включително и сватбената му снимка с Кати. До нея висеше статия на розова хартия от вестник „Файненшъл Таймс“ за стремглавото издигане на неговата компания „Интърнешънъл Ростеринг Солушънс“ АД, за която пишеше, че миналата година била включена в списъка на „Сънди Таймс“ на стоте най-бързо развиващи се компании в Обединеното кралство.

Грейс смътно долавяше присъствието на Брансън и на други хора, които минаваха покрай него и навличаха гумени ръкавици, звука на отваряни и затваряни врати и чекмеджета, но вниманието му беше привлечено от друга статия, залепена с прозрачни лепенки на стената. Беше първата страница на понеделнишкия брой на „Аргъс“ с голяма снимка на Брайън Бишоп и съпругата му и една по-малка снимка на него самия. В една от колоните бяха оградени с червено думите му „Зло съществуване“.

Той прочете целия абзац:

„Това е особено зловещо престъпление — каза старши детектив Грейс, старши следовател по случая. — ...

ще работим неуморно, за да изправим пред правосъдието това зло същество.“

Ник Никол изведнъж размаха тънък на вид съдебен документ пред себе си.

— Вижте какво намерих — документ за наем. Има и гаражна клетка! Всъщност две... в Уестбърн Вилас.

— Обади се в залата за произшествия — каза Грейс. — Накарай някого да напечата нова заповед и да я занесе на същия магистрат, а после тук. И им кажи да побързат!

После, докато отново се взираше в оградените с червено думи „Зло същество“, чу Глен Брансън да го вика с много разтревожен глас:

— Шефе, мисля, че е добре да погледнеш това.

Грейс мина по къс коридор до усойна спалня без прозорци с тясно индиректно прозорче високо горе. Стаята беше осветена от една-единствена гола, слаба крушка, която висеше на шнур над добре оправеното легло с кремаво покривало.

Върху покривалото имаше перука с дълга кестенява коса, мустаци, брада, черна бейзболна шапка и чифт слънчеви очила.

— Господи! — каза той.

В отговор Глен Брансън само посочи с пръст покрай него. Грейс се обърна. И онова, което видя, смрази всяка клетка в тялото му.

На стената бяха залепени три увеличени фотографии, всяка направена според собствените му ограничени познания по въпроса с дългофокусен обектив.

Първата беше на Кати Бишоп. Тя беше по бикини, облегната върху кабината на яхта. Беше зачертана с голям червен кръст. Втората беше на Софи Харингтън. Едър план на лицето ѝ на фона на размазана лондонска улица отзад. И тя беше зачертана с червен кръст.

Третата снимка беше на Клео Мори, която си тръгваше от главния вход на моргата на Брайтън и Хоув.

Кръст нямаше.

Грейс извади мобилния си телефон от джоба и набра домашния ѝ номер. Тя му отговори на третото позвъняване.

— Клео, добре ли си?

— Добре съм — отговори му тя. — Никога не съм била по-добре.

— Слушай ме — каза той. — Говоря сериозно.
— Слушам те, старши детектив Рой Грейс — завали тя думите.
— Попивам всяка дума.
— Искам да заключиш входната си врата и да ѝ сложиш веригата.
— Да заключа входната врата — повтори тя като ехо. — И да сложа веригата.
— Искам да го направиш сега, чу ли? Докато съм на телефона.
— Толкова обичаш да командваш поняффога, старши детектив! Добре, ставам от дивана и отивам до входната врата.
— Моля те, сложи веригата.
— Т'фа правя в момента!
Грейс чу как изтрака веригата.
— Не отваряй вратата на никого, чу ли? На никого, докато не дойда при теб. Чу ли?
— Да не отварям вратата на никого, докато не дойдеш при мен. Разбрах.
— Ами вратата за терасата на покрива ти? — попита той.
— Тя винаги е заключена.
— Ще я провериш ли?
— Веднага — а после, повтаряйки шеговито нареждането му, каза: — Да се кача на терасата. Да проверя заключена ли е вратата.
— Нали няма друга външна врата?
— Не и от последния път, когато проверявах.
— Ще дойда възможно най-бързо.
— Постарай се! — изфъфли тя и затвори.
— Дадоха ти много добър съвет — каза един глас зад гърба ѝ.

Вените на Клео като че ли се наляха с ледена вода. Тя се обърна ужасена.

На сантиметри зад нея стоеше висока фигура с раздвоен чук за вадене на гвоздеи. Беше облечена от главата до петите в маслинозелен защитен костюм, който смърдеше на пластмаса, латексови ръкавици и противогаз. Изобщо не можеше да види лицето му. Взираше се в две кръгли, тъмни стъкла, монтирани в свободно прилепващия сив материал, с черен метален филтър отдолу като зурла. Приличаше на мутант, на злобно насекомо.

През стъклата различаваше с мъка очите. Това не бяха очите на Ричард. Не бяха очи, които познаваше.

Боса и с чувството, че е абсолютно беззащитна, тя направи крачка назад, изтрезняла на мига, разтреперана, с писък, заседнал дълбоко в гърдите ѝ. Направи още една крачка назад, опитвайки се отчаяно да мисли разумно, но мозъкът ѝ даваше накъсо. Гърбът ѝ се опря във вратата, притисна се в нея, като се чудеше щеше ли да ѝ стигне време да я отвори и да извика за помощ.

Само че току-що беше сложила проклетата верига, нали?

— Не мърдай и няма да те нараня — каза той с приглушен глас като на далек^[1].

Как ли пък не — помисли си тя. — *Застанал си в къщата ми с чук в ръка и нямаш намерение да ме нараняваш.*

— Кой... кой... кой? — думите изригнаха от устата ѝ като струи във висок регистър. Очите ѝ диво прескачаха от маниака пред нея към пода и стените в търсене на оръжие. После осъзна, че все още държи мобилния си телефон. На него имаше копче за интерком, което тя беше натискала няколко пъти погрешка и което караше деривата в стаята ѝ да звъни като луд. Опитвайки се отчаяно да си спомни къде беше копчето, тя натисна тайно. Нищо не се случи.

— Имаше късмет да се отървеш с колата, нали, кучко? — дълбокият приглушен глас беше жлъчен.

— Кой... кой... — тресеше се толкова силно, с нерви, свити вътре на възли, които стягаха гърлото ѝ като с въже всеки път, когато се опитваше да проговори.

Натисна второ копче. Веднага над тях се чу пронизителен звън. Той вдигна лице към тавана, разсеял се само за миг.

И в този миг Клео скочи и го удари отстрани по главата с всичка сила с телефона. Чу се едно „прас“. Чу го как изгрухтя от шок и болка и го видя да залита настрани, като за миг си помисли, че ще падне. Чукът падна от ръката му и изтрака върху дъбовия под.

* * *

Вътре от това нещо се виждаше лошо, осъзна милиардерът на време, като се дръпна рязко. Беше грешка. Липсваше му периферно зрение. Не виждаше проклетия чук. Виждаше само кучката с вдигната ръка, стиснала счупения си телефон. После тя се хвърли към пода и тогава той видя чука да просветва точно пред нея.

О, не, няма да можеш!

Той се хвърли към десния ѝ крак, хвана босия ѝ глезен, който стърчеше от джинсите, и го дръпна назад, като я усети как се извива, силна, жилава, бореща се като голяма риба. Видя чука и отново го изгуби от поглед. После внезапно зърна проблясък от стомана пред лицето си и остра болка в лявото рамо.

Беше го цапардосала.

Той пусна крака ѝ, претърколи се напред, хвана кичур от дългата ѝ руса коса и дръпна силно към себе си. Кучката зави от болка, препъна се, после се обърна, опитвайки се да се освободи. Той затегли още по-силно, като дръпна главата ѝ толкова назад, че за миг си помисли, че ѝ е счупил врата. Тя отново зави от болка и гняв, като се изви с лице към него. Той я удари с глава в слепоочието. Видя как чукът се върти по пода. Опита се да легне върху нея, като продължаваше да не вижда периферно, а после усети мъчителна болка в лявата китка. Кучката беше забила зъби в него.

Той замахна с дясната си ръка, удари я някъде по тялото, замахна отново, опитвайки се отчаяно да отскубне ръката си от зъбите ѝ. Удари отново. И отново, като сам крецеше от болка.

Рой! — помисли си тя отчаяно, забивайки зъби още по-дълбоко, още по-дълбоко, опитвайки се да отхапе проклетата му ръка. — *Моля ти се, ела, Рой! О, Божичко, ти беше на телефона. Да беше останал още само една секунда. Една секунда...*

Усети удар върху лявата си гърда. После отстрани по лицето. После той хвана ухото ѝ и го заизвива, извива, извива. Господи, болката беше непоносима. Щеше да ѝ откъсне ухото!

Тя извика, пусна ръката му, изтърколи се настрани колкото можеше по-бързо в опит да стигне до чука.

Изведнъж глезенът ѝ беше стиснат като в менгеме. Той я дръпна рязко назад и я повлече с лице по пода. Тя се опита да му се противопостави, после към лицето ѝ се втурна една сянка, тя усети рязко, заслепяващо, агонизиращо хрущене и падна по гръб, като видя замаяно как лампите на тавана просветнаха край нея, излизайки от фокус.

Забеляза, че той отново е докопал чука, застанал на едно коляно, приклепнал, изправящ се на крака. Нямаше да се даде на това влечуго, нямаше да умре, не и в дома си, нямаше да позволи да я убие един луд с чук. Не и сега, най-вече не сега, не и в момента, когато животът ѝ най-сетне влизаше в релси, когато беше толкова влюбена...

Оръжие.

Трябваше да има някакво оръжие в стаята.

Бутилката от вино на пода до дивана.

Той вече беше станал на крака.

Тя беше до шкафовете с книги. Издърпа една книга с твърда подвързия и я запрати по него. Не го уцели. Измъкна втора — дебел сборник на Конан Дойл, като с едно движение застана на колене и я запрати по него. Книгата го удари в гърдите, като го накара да залитне назад няколко стъпки, но продължи да държи чука. Да се приближава към нея.

Сега през болката и гнева си тя отново изпита страх. Като се огледа отчаяно наоколо, видя празния аквариум на Фиш. Хвърляйки се напред, Клео го сграбчи, вдигна го, разливайки вода. Толкова тежеше, че едва го удържаше. Метна срещу него цялото му съдържание — няколко галона вода и парчета миниатюрна гръцка архитектура. Тежестта на водата го изненада и го тласна няколко крачки назад. После с цялата си сила тя хвърли аквариума по него. Той го удари в

коленете и го отхвърли назад като кегла, с приглушен сърдит вой на болка, а после се пръсна върху пода.

Все още държейки чука, той вече се изправяше на крака. Клео се огледа трескаво, опитвайки се да прецени възможностите си. В кухнята имаше ножове. Но трябваше да мине покрай него, за да стигне дотам.

Горе — помисли си тя. Имаше няколко мига преднина. Ако успееше да стигне горе, до спалнята си, да заключи вратата. Там имаше телефон!

* * *

Докато се изправяше, залитайки и пренебрегвайки разкъсащата болка, а звукът на собственото му дишане отекваше около него като в барокамера, той наблюдаваше с чиста, крайна омраза, оцветена със задоволство, как босите й крака изчезват нагоре по стълбата.

И изпита дълбоко убождане на похот.

Горе няма нищо, сладурче!

Познаваше всеки сантиметър от тази къща. Задрънча в джоба на панталона си вътре в защитния костюм с ключовете за вратата към покрива и ключалките на прозорците с трикамерен стъклопакет. Мобилният й телефон беше на дивана до една отворена папка с някакъв проект, по който тя очевидно работеше.

Сега вече беше възбуден. Беше се борила храбро, както Софи Харингтън, и това го възбуждаше силно. Той се усмихна при спомена за нощите, в които бе спал със Софи Харингтън, докато тя през цялото време си мислеше, че той е Брайън Бишоп.

Но най-възбуждащият момент беше сега. Мисълта, че след няколко минути ще прави любов с момичето на старши детектив Грейс.

Зло същество.

Друг път ще си помислиш, преди да наречеш отново някого ЗЛО СЪЩЕСТВО, старши детектив Грейс.

Закуцука напред, макар че левият глезен го болеше ужасно, коленичи и откачи шнура от леглото на безжичния телефон. Когато се изправи отново, видя рана на левия си крак, точно под коляното,

откъдето капеше кръв. Лошо, не можеше да направи нищо сега. Той постави внимателно крак върху първото стъпало. Не беше много лесно с противогаз и не виждаше много добре точно пред себе си.

Освен това през последните няколко дни като че ли имаше проблеми с равновесието. Все още го тресеше въпреки лекарствата, които пиеше, а ръката му, изглежда, не зарастваше. Да сложи противогаза беше сериозно решение. Харесваше му мисълта да изплаши кучката. Но най-много му харесваше идеята, че когато намерят трета жертва с противогаз, старши детектив Грейс ще изглежда като глупак, защото ще стане ясно, че е затворил не когото трябва.

Това му харесваше особено много.

Всъщност противогазът беше майсторски щрих! За това трябваше да благодари на Брайън... беше намерил един случайно в шкафа до леглото на Бишоп, когато търсеше играчки да развлича Кати.

Това беше единственото нещо в целия му живот, за което трябваше да благодари на брат си.

* * *

Клео затръшна вратата на стаята, дишайки тежко. Почти в сляпа паника сграбчи една дървена викторианска ракла и я завлече да затисне вратата. После се хвърли към голямото легло, хвана го за единия крак и се опита да го изтегли. Но то не помръдваше. Опита отново. Не мърдаше. „Хайде, копеле, помръдни!“ Погледът ѝ заскача из стаята какво друго да използва като барикада. Завлече малката си черна лакирана дървена тоалетка, после един стол, който залости между тоалетката и леглото. Не беше блестящо, но поне щеше да издържи, докато тя се обадеше на Рой или може би на 999.

Да, първо на 999, после на Рой.

Но когато натисна бутона да активира телефона, изскимтя от ужас. Линията беше глуха.

А металната дръжка на вратата се завъртя. Бавно. Невероятно бавно. Като че ли гледаше стопиран видео кадър бавно да се придвижва напред.

После се чу силно БУМ-БУМ-БУМ, като че ли риташе вратата или пък я удряше с чука. Сърцето ѝ се сви от ужас. Вратата поддаде, съвсем малко. Тя чу звук на разцепващо се дърво и видя за свой ужас, че дървената ракла и столът от тоалетката ѝ бавно се разпадаха.

В отчаяние изтича до прозореца. Беше на третия етаж, но може би щеше да успее да скочи. По-добре, отколкото да остане тук. Поне навън в двора, макар и ранена, щеше да е в безопасност, помисли си тя. После отново се разтреса от страх.

Прозорецът беше заключен и ключът липсваше.

Тя се огледа, обезумяла, за нещо тежко, плъзна поглед по шишенцата, лака за коса, обувката. Какво? Какво? О, Господи, какво?

До леглото ѝ имаше метална лампа за четене. Тя я хвана за горната част и халоса с плоската кръгла основа прозореца. Основата отскочи.

Долу видя свой съсед, млад мъж, с който от време на време разменяше любезности, да изкарва велосипеда си през двора, погълнат в разговор по мобилния си телефон. Той вдигна очи, като че ли да види откъде идваше блъскането. Тя диво замаха с ръце. Той ѝ отвърна с бодро махване, а после, продължавайки разговора си, тръгна с велосипеда към портите.

Зад себе си чу ново БУМ-БУМ-БУМ.

И отново се пръснаха трески.

---

[1] Раса извънземни мутанти от британския научнофантастичен сериал „Доктор Ху“. Бел.прев. ↑

Брансън намери малка сребриста „Нокия“ с ваучерно зареждане, скрита под матрака на Норман Джекс, и я занесе на Грейс, който гледаше тревожно часовника си. Вече беше почти девет вечерта и той все повече се безпокоеше за Клео, останала сама в къщата си въпреки относителната сигурност на портите на комплекса.

— Сложи го в плик — каза той разсеяно, като си помисли, че трябва да изпрати патрулна кола да провери как е Клео.

Беше минал около три четвърти час, откакто Ник Никол се обади в залата за произшествия, като помоли да напишат заповед за претърсване на гаражите на Норман Джекс и да я занесат на същия магистрат, който беше подписал първата за тук. Трябваше им не повече от десет минути да напишат проклетото нещо, петнайсет минути да идат до дома на магистрата и после следваха десет секунди формално подписване. Като прибави още петнайсет минути, за да стигнат дотук. Добре де, знаеше че в нетърпението си не отчиташе никакви забавяния, задръствания, каквото и да било, но не го беше грижа. Страхуваше се за Клео. Един злодей беше на свобода. Човекът, когото смяташе, че е тикнал на сигурно място в затвора в Луис.

Човек, извършил смразяваща кръвта гавра с една жена, каквато Грейс не беше виждал досега.

ЗАЩОТО Я ОБИЧАШ.

Точно когато Брансън затваряше плика, той изведнъж се сети за предположенията, изказани от Норман Потинг, за мобилния телефон.

— Всъщност почакай, Глен. Дай да го видя.

Съгласно последните инструкции всички конфискувани телефони трябваше веднага да се предадат, без да се пипат, на телекомуникационния отдел в Съсекс Хаус. В момента обаче нямаше време да се мисли за такива нововъведения, изфабрикувани от някой идиот, който никога през живота си не беше стъпвал в реалния свят.

Грейс сложи ръкавици и взе телефона. Включи го и изпита облекчение, когато не му поиска пин код. После се опита да съобрази

какво да натисне, докато накрая се отказа и го даде на Брансън.

— Ти си техничарят — каза. — Можеш ли да намериш списъка на номерата, на които се е обаждал наскоро?

Брансън натисна един-два клавиша и след няколко секунди показа на Грейс дисплея.

— Обаждал се е само на три места оттук.

— Само на *три* ли?

— Ъ-хъ. Познах един от номерата.

— И кой е той?

— Такситата „Стриймлайн“ на Хоув — 202020.

Грейс записа и другите два, после се обади на справки. Единият беше на „Хотел дю Вен“. Вторият — на хотел „Ландсдаун Плейс“.

— Май Бишоп ни е казал истината — промълви Грейс замислено.

В това време един от криминолозите на местопрестъплението, който ги придружаваше в апартамента, го повика:

— Старши детектив, мисля, че трябва да видите това.

Беше килер за метли до входа на кухнята. Но очевидно там отдавна никой не държеше метли. Грейс гледаше смаяно. Беше миниатюрен контролен център. С десет малки телевизионни монитора по стените, всичките изключени, конзола с малък въртящ се стол пред нея и нещо като купчина записващи устройства.

— Какво, по дяволите, е това? Част от системата му за сигурност ли? — попита Грейс.

— Той има три изхода... не разбирам защо са му десет монитора, сър — каза криминологът. — И няма камери вътре или вън... проверих.

В този момент в стаята влезе Алфонсо Дзафероне с подписаната заповед за обиск на гаражите на Норман Джекс.

* * *

Десет минути по-късно Грейс и Брансън стояха пред редица малки жилища, преустроени от бивши конюшни и закътани зад широка озеленена улица с жилищни сгради, с големи отделни или строени на калкан викториански вили. Сред тях имаше няколко малки

магазинчета — ремонтни работилнички на коли, дизайнерско студио и софтуерна компания — всичките вече затворени, — а след това редица гаражни клетки. Според документа, който бяха намерили, Норман Джекс държеше под наем номер 11 и 12. На боядисаните в синьо врати на двата гаража висяха тежки катинари.

Горилата от местния екип за подкрепление, който беше разбил вратата на апартамента, и още четирима негови членове бяха в готовност. Вече беше почти тъмно. На мястото цареше призрачна тишина. Грейс ги инструктира, щом отворят вратата, никой да не влиза, ако помещението е празно, което беше много вероятно, за да се запази за криминолозите.

След няколко мига жълтият таран се блъсна в центъра на вратата, като разцепи на трески дървото около ключалката и запрати катинара заедно с назъбено парче дърво на пода. Няколко фенерчета светнаха едновременно, едното от които беше на Грейс.

Вътрешността, запълнена почти изцяло от някакъв автомобил под специално ушито покривало, беше тиха и празна. Миришеше на машинно масло и кожа. В другия край на пода светнаха две червени точки и после угаснаха. Вероятно мишка или плъх, помисли си Грейс, като даде знак на другите да изчакат и влезе сам да потърси ключа на лампата. Намери го и на тавана светнаха две изненадващо ярки крушки.

Най-отзад в помещението имаше работен тезгях, върху който стоеше машинка, каквато беше виждал в ключарските работилници. Зад нея на стената висяха заготовки за ключове, подредени старателно по размери. По всички други стени висяха инструменти, пак спретнато подредени на групи. Всичко беше абсолютно чисто. Твърде чисто. Приличаше повече на изложбен щанд, отколкото на гараж.

На пода имаше малък, много стар куфар. Грейс щракна ключалките. Беше пълен със стари жълтеникави папки, фирмени документи, писма, а най-отдолу откри син ученически дневник от 1976 година. Той затвори куфара — по-късно криминолозите щяха да го прегледат обстойно.

После с помощта на Брансън махна покривалото от колата и откри лъскав 3.8 ягуар седан Mk II от 1962 година, млечнобял. Беше в таква безупречно състояние, че изглеждаше съвсем нов въпреки

годините си. Като че ли го бяха докарали тук право от фабриката, без дори да се изцапа по пътя.

— Прекрасен е! — каза Брансън с възхищение. — Трябва да си вземеш един такъв, старче. Тогава ще приличаш на оня детектив по телевизията... инспектор Море.

— Благодаря — каза Грейс и отвори багажника. Беше празен и изглеждаше също толкова нов, колкото колата отвън. Затвори го отново, после отиде в задната част на гаража и погледна машината за нарязване на ключове.

— Защо му е на някой да си купува такава машина?

— За да си прави ключове — предположи Брансън, без да му помогне със забележката си.

— Чии ключове?

— Ключове за някъде, където иска да влезе.

Грейс помоли полицаите от местния екип за подкрепление да насочат вниманието си към другия гараж.

Когато вратата се разцепи на трески, първото нещо, което осветиха фенерчетата, бяха чифт автомобилни номера, подпрени на вратата. Той отиде право при тях и коленичи. На всеки пишеше LJ 04 NWS.

Това беше номерът на бентлито на Брайън Бишоп.

Вероятно беше и номерът, сниман от камерите за разпознаване на автомобилни номера край „Гатуик“ в четвъртък през нощта.

Грейс светна лампите вътре. И този гараж беше безупречно чист, както и съседният. В центъра на пода имаше хидравличен крик, който можеше да вдигне цяла кола. Други инструменти бяха подредени спретнато по стените. А когато отиде в дъното и видя какво имаше на тезгяха, спря като закован. Беше автомобилен наръчник за MG TF 160. Колата на Клео.

— Мисля, че уцелихме в десетката — каза той мрачно на Брансън. После извади мобилния си телефон и се обади на домашния на Клео. Очакваше да му отговори след няколко позвънявания, както обикновено. Вместо това телефонът продължи да звъни, четири, шест, осем пъти. Десет.

Което беше странно, защото телефонният ѝ секретар беше настроен да се включва след четвъртото позвъняване. Защо не се

включваше? Обади се на мобилния ѝ телефон. Последваха осем позвънявания и препращане към гласова поща.

Нещо не беше наред. Щеше да ѝ остави няколко минути, в случай че е в тоалетната или в банята, реши той, после ще опита отново. Насочи отново вниманието си към наръчника за мориса.

На няколко места имаше отбелязани страници с жълти лепящи се листчета. Едното беше в раздела за централното заключване. Другото — в раздела за инжектиране на бензин. Той отново се обади на домашния телефон на Клео. После пак опита с мобилния. Осем позвънявания и препращане към гласова поща. Остави съобщение, като я молеше веднага да му позвъни, а тревогата му растеше с всяка секунда.

— И ти ли си мислиш, каквото си мисля аз? — каза Брансън.

— Какво?

— Че сме окошарили не когото трябва?

— Прилича на нещо такова.

— Аз обаче не разбирам. Ти си се срещнал с родителите на близнака на Бишоп. Каза, че били искрени хора, нали?

— Двойка тъжни старци, изглеждаха достатъчно искрени, да.

— И приемният им син... близнакът на Бишоп... казали са ти, че е мъртъв, нали?

— Да.

— Съобщили са ти номера на парцела в гробищата, нали?

Грейс кимна.

— Тогава как ще шари наоколо, след като е мъртъв? С призрак ли си имаме работа или що? Искам да кажа, че това е твоя територия, свръхестественото? Мислиш ли, че си имаме работа с дух? С неспокойна душа?

— Не съм чувал за дух, който да има еякулация — каза Грейс. — Или пък да кара коли. Или да татуира хората с бормашина. Или пък да отива в болнично отделение за злополуки и неотложна помощ с рана на ръката.

— Мъртъвците също не правят такива неща — каза Брансън. — Нали?

— Поне аз не съм виждал.

— Тогава как този го прави?

След като поразмисли малко, Грейс отговори:

— Защото е недостатъчно мъртъв.

Барикадата все още държеше някак си, но нямаше да издържи дълго. С всеки разтърсващ удар по вратата тя се открехваше по малко. Столът вече беше разтрошен и тя затискаше вратата вместо него със собственото си тяло, притиснала гръб в долната част на кревата, чиято рамка се беше впила болезнено в гръбнака ѝ, с крака, запънати в чекмеджетата на тоалетката.

Тоалетката не беше здрава конструкция. Пукаше се, сглобките ѝ поддаваха. Всеки миг щеше да се разпадне като стола. А когато това станеше, маниакът ще може да отвори вратата цели двайсетина сантиметра.

Рой! Къде си, по дяволите? Рой! Рой! Рой!

Чуваше долу слабия звън на мобилния си телефон. Осем позвънявания, после спря.

БАМ-БАМ-БАМ по вратата.

После слабо бибиפקане долу — мобилният ѝ телефон съобщаваше, съвсем безполезно, че има съобщение.

БАМ-БАМ-БАМ.

Дървена треска отлетя от вратата и през Клео премина нов пристъп на ужас.

БАМ-БАМ-БАМ.

Още трески и този път през вратата мина главата на чука.

Тя се опита да контролира паникьосаното си дишане, да спре да се задъхва. *Какво да правя? Моляте Боже какво да правя!*

Ако мръднеше, щяха да ѝ останат само няколко секунди, преди той да отвори вратата. Ако упорстваше, щяха да минат няколко минути, докато пробиеше достатъчно голяма дупка във вратата, за да си провере ръката. Или дори да мине през нея.

Рой! Моляте Рой къде си о Боже моляте Рой!

Още един силен трясък, още трески и сега вече имаше дупка три на четири сантиметра. И тя виждаше едното стъкло на маската, притиснато към нея.

За миг ѝ се стори, че ще повърне. През ума ѝ се нижеха образи на хора. Сестра ѝ Чарли, майка ѝ, баща ѝ, Рой, хора, които може би никога вече нямаше да види отново.

Ще умра тук.

Раздаде се силен трясък като изстрел. За миг тя си помисли, че той е стрелял срещу нея с пистолет. После с ужас осъзна какво беше това. Дървото на дясното чекмедже на тоалетката ѝ се беше разцепило и босият ѝ крак беше минал през него. Тя го изтегли, а после го залости в друго чекмедже. То изглеждаше здраво за момента. После всичко започна да се разпада.

* * *

Той наистина се наслаждаваше! Беше като да отвориш много трудна за отваряне консерва със сардини. От онези, на които трябваше да повдигнеш малко капака, за да видиш как отдолу лежат примамливо сардините, но все още не можеш да ги докоснеш или вкусиш. Въпреки че знаеш, че ще го направиш след няколко минути!

Тя наистина беше куражлия. Сега виждаше лицето ѝ, зачервено, с изскочили очи, с разрошена и слепена от пот коса. Ще е страхотно да прави любов с нея! Макар че явно ще трябва да ѝ запуши устата, за да се поуспири. Но не много.

Направи няколко крачки назад, после блъсна три пъти вратата с подметката на яката си работническа обувка с метални налчета отпред и на тока. Вратата поддаде почти с цял сантиметър! И то само от един опит! Капакът на консервата се отваряше! Още няколко минути и щеше да бъде в ръцете му!

Той облиза устни. Вече усещаше вкуса ѝ.

Като заряза чука, той пак отстъпи и ритна вратата.

После чу остър звън на входната врата. Видя как изражението на кучката се промени.

Не се безпокой, няма да отворя! Не искаме никой да тревожи любовното ни гнезденце, нали!

Изпрати ѝ въздушна целувка. Макар че, разбира се, тя не можеше да я види.

От двете страни на входната врата на Клео имаше прозорци, но тя беше сложила вертикални венециански щори, старателно нагласени така, че тя да може да вижда навън, докато отвън навътре беше невъзможно да се види нищо. Грейс, застанал разтревожено пред входната ѝ врата, натисна звънеца за трети път. После почука силно по стъклото.

Защо не отговаряше?

Позвъни отново на мобилния ѝ телефон. След няколко секунди го чу как звъни някъде далеч зад вратата. Долу.

Дали пък не беше излязла някъде и да си е забравила телефона? Да е изтичала за храна или до някой магазин за алкохол? Той погледна часовника си. Беше девет и трийсет. После отстъпи, опитвайки се да види някакво движение в някой от горните прозорци. Може би беше на терасата на покрива, подготвяйки барбекю, и не чуваше звънеца? Той отстъпи още няколко крачки и се сблъска с един младеж с бръсната глава и шорти от ликра и потник, който буташе планински велосипед.

— Толкова съжалявам! — каза Грейс.

— Няма проблеми!

Видя му се познат.

— Живеете тук, нали? — попита Грейс.

— Да! — той посочи през няколко къщи. — Виждал съм ви няколко пъти също... вие сте приятел на Клео, нали?

— Да. Случайно да сте я виждали тази вечер? Тя ме очаква, но като че ли не е у дома.

Младежът кимна.

— Всъщност да, видях я... малко по-рано. Махна ми от прозореца горе.

— Махнала ви е?

— Да... чух шум и погледнах, чудех се откъде идва. И я видях на прозореца. Махна ми по съседски.

— Какъв шум?

— Някакъв трясък. Като изстрел от пистолет.

Грей се смрази.

— *Изстрел на пистолет ли!*

— Поне така ми се стори в момента. Но очевидно не беше. Всички сигнални звънци в тялото на Грейс звъняха тревожно.

— Вие имате ли ключ?

Той поклати глава.

— Не, имам за девети блок, но не и за този на Клео — после си погледна часовника. — Трябва да бягам.

Грейс му благодари. А после, докато младежът се отдалечаваше със скърцане на велосипеда, детективът чу няколко много ясни, приглушени думкания точно над него. Изведнъж тревогата му се превърна в сляпа паника.

Огледа се за нещо тежко и видя куп тухли под един хлабав брезент, точно пред къщата отсреща, от другата страна на двора.

Той се затича със спринт, грабна една, махна сакото си, докато тичаше обратно, уви го около тухлата в ръката си, удари с нея прозореца на Клео, като го разби. Много лошо, ако всичко беше наред и тя беше изскочила за малко до някой магазин. Но по-добре така, отколкото да рискува, помисли си той, като продължи да блъска по стъклото. После със свободната си ръка разтвори малко щорите.

И видя, ужасен, бъркотията от разлята вода, счупения аквариум, преобърнатата масичка за кафе, разхвърляните книги.

— КЛЕО! — изкрещя с всичка сила. — КЛЕЕЕЕ-ОООО!

Обърна глава и видя младежа, който бе спрял напред опита да отключи входната си врата и го зяпаше изненадано.

— Обадете се на полицията! — изкрещя Грейс.

След това, без да обръща внимание на остриите стъкла, които стърчаха от рамката, Грейс се набра и се хвърли с глава навътре в стаята, като се удари в пода с ръце, претърколи се, после скочи на крака възможно най-бързо и се огледа диво.

Тогава видя кървавата диря нагоре по стълбите.

Болен от страх заради Клео, той хукна нагоре по тях. Когато стигна до първия етаж и надникна през отворената врата в празния ѝ кабинет, извика отново името ѝ.

Точно над главата си чу гласа ѝ, приглушен и задъхан да вика: „РОЙ, ВНИМАВАЙ! ТОЙ Е ТУК, ГОРЕ!“

Погледът му се стрелна по стълбите към площадката на втория етаж. Спалнята на Клео беше надясно, спалнята за гости беше наляво. И тясната стълба за терасата към покрива. Поне беше жива, благодарение на Бога! Той притаи дъх.

Никакво движение. Никакъв звук освен *бум-бум-бумкането* на собственото му сърце.

Трябваше да се обади за подкрепление, но искаше да слуша, да чуе всеки звук в къщата. Бавно, стъпка по стъпка, възможно най-тихо на гумените си подметки, той тръгна по стълбата към втория етаж. Точно преди да стигне до площадката, спря, извади мобилния си телефон и се обади на 999.

— Обажда се старши детектив Грейс, имам нужда от незабавна помощ на...

Видя само една сянка. После като че ли го блъсна камион.

В следващия миг полетя във въздуха. Презглава. Затъркаля се по стълбите назад. После, като че ли след цяла вечност, се намери по гръб на пода на площадката, с крака върху стъпалата над себе си и остра болка в гърдите... счупено или пукнато ребро, помисли си замаяно, като погледна нагоре в лицето на Брайън Бишоп.

Бишоп слизаше по стълбите, облечен в защитен зелен костюм, с чук в едната ръка и противогаз в другата. Само че не беше Бишоп. Не би могъл да бъде, премина през замаяния му мозък. Бишоп беше в затвора. В затвора в Луис.

Беше лицето на Брайън Бишоп. Неговата прическа. Но такова изражение на лицето не беше виждал никога у Брайън Бишоп. Беше изкривено, почти деформирано от омраза. Норман Джекс, помисли си той. Трябваше да е Джекс. Двамата си приличаха като две капки вода.

Джекс направи още една крачка надолу и вдигна чука със святкащи очи.

— Ти ме нарече *зло същество* — каза. — Нямах никакво право да ме наричаш *зло същество*. Трябва да внимаваш какво говориш за хората, старши детектив Грейс. Не можеш да се разхождаш и да обиждаш наоколо.

Грейс гледаше мъжа и се чудеше дали телефонът му все още е включен и свързан с оператора за непредвидени обстоятелства. В надежда, че е така, извика колкото се можеше по-високо.

— Блок 5, „Гардънърс Ярд“, Брайтън!

Видя как погледът на мъжа се отклонява нервно.

После чу горе стържене на дърво в дърво.

Норман Джекс обърна главата си само за миг да погледне през рамо.

Грейс се възползва от момента. Надигна се на лакти и ритна с все сила с десния си крак мъжа между краката.

Джекс издиша силно, сви се на две от болка, чукът падна от ръката му и се затъркаля по стълбите, като подмина главата на Грейс. Детективът се прицели да ритне отново, но Джекс успя да хване крака му и го завъртя бясно. Грейс се претърколи със страшна болка в глезена, но ритна с другия крак, удряйки нещо твърдо. Джекс изкрещя от болка.

Грейс видя чука и се метна към него. Но преди да го докопа, Джекс се стовари върху него, притискайки китката му в пода. Мобилизирал всичките си сили, Грейс го удари с лакът и се освободи, като отново се претърколи. Мъжът се претърколи с него, като му заби едно кроше в лицето, после още едно във врата. И Грейс падна по лице на пода, вдъхвайки миризмата на лак, с тежест, която го притискаше, и гърло, стиснато в хватка, която се затягаше всеки миг.

Той отново удари с лакът, но хватката се затегна още, задушавайки го. Бореше се за въздух.

Изведнъж хватката се разхлаби. Секунда след това тежестта се вдигна. И той видя защо.

През прозореца се промъкваха двама полицаи.

Чу по стълбата бягащи стъпки.

— Добре ли сте, сър? — извика единият полицай.

Грейс кимна и се изправи на крака. Без да обръща внимание на пронизващата болка в десния крак и в гърдите, се хвърли нагоре по стълбите. Стигна до площадката, прекрачи през противогаса. Нямаше и следа от Джекс. Изтича на втория етаж и видя ужасеното лице на Клео, насинено и кървящо от порезна рана на челото, да наднича от разбитата врата на спалнята.

— Добре ли си? — задъха се той.

Тя кимна, но личеше, че е в шок.

Над главите им нещо издумка. Забравил за болката, Грейс изтича нагоре и видя как вратата към терасата на покрива се удари в стената.

Успя да забележи в мрака как нещо маслинозелено изчезва по евакуационното стълбище.

Тичешком се запромъква между барбекюто, масите, столовете и растенията и се втурна надолу по металните стъпала. Джекс вече беше прекосил половината двор и се насочваше към портите.

Те обаче се затвориха точно пред Грейс, когато стигна до тях. Той натисна бутона за отваряне, дръпна рязко тежката порта, без да дочака двамата полицаи да го настигнат, и изскочи задъхан на улицата. Джекс спринтираше на стотина метра пред него покрай редица затворени антикварни магазини, кръчма с ревяща джазова музика и маси отвън, които бяха запречили част от тротоара и улицата.

Грейс тичаше подире му, забравил за всичко друго на света, единствено с намерението да докопа копелето.

Джекс сви по „Йоркс Плейс“. Тичаше бързо. Господи, колко бързо. Грейс не го настигаше, но поне не изоставаше. Мина отдясно покрай църквата „Сейнт Питър“. Покрай магазин за китайска храна за вкъщи, покрай безкрайна редица от магазини отляво, всичките затворени, освен закусвалните, чиито витрини светеха. Той се промъкна покрай групичка младежи, като през цялото време не сваляше поглед от маслинозеления костюм, който все повече се сливаше с мрака.

Джекс стигна до кръстовището „Престън Съркъс“. Пред него светеше червен светофар и минаваха коли. Но той претича право напред, докато Грейс трябваше да спре заради един камион и няколко коли. *Хайде, хайде, хайде!* Погледна през рамо и видя двамата полицаи малко по-назад. После съвсем безразсъдно, почти заслепен от парещата пот в очите, прекоси улицата пред святкащите фарове и сърдития клаксон на един автобус.

Беше в добра форма от всекидневното тичане, но не знаеше колко още ще може да издържи.

Джекс вече беше на двеста метра пред него, той се поспря, обърна се, видя Грейс и отново се засили.

Къде, по дяволите, отиваше?

От дясната страна на улицата имаше парк. От лявата имаше къщи, преустроени в офиси и жилищни блокове.

Трябва скоро да започнеш да се изморяваш, Джекс. Няма да се измъкнеш. Не можеш да нараняваш милата ми Клео и да се измъкнеш

просто така.

Джекс продължаваше да тича покрай един гараж, през още едно кръстовище и поредната верига от магазини.

Най-сетне Грейс чу пресекливия вой на сирена зад гърба си. *Крайно време беше*, помисли си той. Миг по-късно край него забави патрулна кола и той чу пращането на радиостанцията и гласа на служителя от контролния център.

Почти онемял от умора, Грейс задъхано каза на младия полицаи:

— Пред мен. Мъжът със зеления костюм. Спрете го на всяка цена!

Колата изрева със святкащи сини светлини на покрива и спря край бордюра точно до Джекс.

Той се обърна и хукна няколко метра обратно към Грейс, после се метна надясно към гарата на „Престън Парк“.

Грейс чу звука на още една приближаваща сирена. Още едно подкрепление. Добре.

Той продължи подир Джекс по стръмен хълм с къщи от двете страни. Пред тях се издигаше висока тухлена стена с тунел за достъп до пероните. До нея бяха паркирани и две таксита.

Пред гарата имаше стоянка на таксита с няколко чакащи коли и неоправен път към жилищните сгради отдясно, който вървеше покрай железопътната линия няколкостотин метра.

Джекс сви натам.

Първата полицейска кола профуча покрай Грейс. Но мъжът изведнъж се завъртя обратно, шмугна се в тунела и, блъскайки млада жена с куфар, се втурна по стъпалата за перона в южна посока.

Грейс продължи, промъквайки се покрай други пътници, после видя Джекс да тича покрай перона. Последната врата на влака беше отворена и дежурният даваше знак с фенера си. Влакът тръгна.

Джекс скочи от перона и изчезна от погледа на Грейс. На релсите ли беше?

Влакът се засили и Грейс видя червените му задни светлини. И Джекс, който висеше, хванал се за дръжката на последния вагон, с крака, оперени опасно в буфера.

Грейс изкрещя на дежурния: „Полиция, спрете влака! Човек виси на последния вагон!“

За момент дежурният — слаб младеж в широка, зле прилягаща униформа — плъзна по него изненадания си поглед, докато влакът продължи да набира скорост.

— Полиция! Аз съм полицейски служител! Спри-и-и! — изкрещя Грейс отново.

Дежурният, който сега беше на няколко метра пред него, едва го чуваше, но бързо влезе в сградата. Чу се пронизителен звънец, спирачките изскърцаха, влакът забави ход и после рязко спря на петдесет метра от края на перона.

Грейс се затича по наклона, скочи на релсите, като се пазеше от голата електрорелса, и се запрепъва по неравния, с прераснали бурени чакъл между траверсите.

Дежурният се затича към Грейс, като светеше с фенера си.

— Къде е?

Грейс посочи. Джекс, гледайки уплашено голата електрорелса под себе си, се заизмъква към десния буфер, а после скочи, но недостатъчно далеч и десният му крак закачи върха на втората водеща релса. Светна синя светлина, чу се пукот и писъкът на Джекс. Той падна на чакъла в средата между релсите, после се килна настрани, а главата му се удари в по-далечната релса с тъп звук, след което остана неподвижен.

В светлината на фенера на дежурния Грейс видя левия му крак да стърчи под странен ъгъл и за миг го помисли за мъртъв. Във въздуха се носеше остра миризма на изгоряло.

— Хей! — изкрещя дежурният паникьосано. — Идва влак! Този в девет и петдесет!

Грейс чу как релсите запяха като камертон.

— Това е бързият! От „Виктория“! Експресът! О, Боже! — дежурният трепереше толкова силно, че едва удържаше лъча на фенера върху Джекс, който се беше хванал с ръце за релсата в опит да се изтегли напред.

Грейс прекрачи през водещата електрорелса върху несигурния чакъл от другата страна. Това копеле му трябваше живо.

Изведнъж Джекс се опита да стане, но веднага падна напред, виейки от болка, а по лицето му потече кръв.

— Не! — изкрещя дежурният на Грейс. — Не можете да пресечете... не и тук!

Грейс чуваше звука на приближаващия влак. Без да обръща внимание на дежурния, той прехвърли и втория си крак и спря в пространството между двата чифта релси, загледан наляво. В светлините на експресния влак, който изскочи от мрака право срещу него. Деляха ги секунди.

От другата страна пред другата линия имаше място. Беше достатъчно, реши той бързо и прескочи втората електрорелса. Докопа почти стопената обувка с тежка подметка на счупения крак на Джекс, това, което беше най-близо до него, и го дръпна с всичка сила. Светлините го заслепиха. Той чу как писъкът на болка на Джекс надви свирката на влака. Усети как земята вибрира и релсите пеят оглушително. Връхлетя го вятър. Затегли отново човека, без да обръща внимание на виковете от болка, крясъците на дежурния, рева и свирката на влака, и залитна назад, теглейки мъртвата тежест с колкото сили имаше през последната релса върху неравната земя.

После, изгубил равновесие, падна настрани върху релсите, с лице на сантиметри от тях. И чу ужасен човешки писък.

Влакът изтрещя покрай тях, въздушните вихри повлякоха дрехите и косата му, а тракането на колелата го оглуши.

Последен въздушен порив. После — тишина.

Нещо топло и лепкаво пръскаше в лицето му.

Тишината сякаш продължи безкрайно. Задъхващият се Грейс беше заслепен за миг от лъч на фенер. Още топла и лепкава течност пръсна в лицето му. Лъчът се премести от лицето му и той успя да види нещо, което приличаше на парче тесен, кръгъл сив маркуч, пръскащ върху него червена боя.

После разбра, че не е червена боя. Беше кръв. И не беше маркуч, а беше дясната ръка на Норман Джекс. Ръката му беше отрязана.

Грейс се изправи на колене. Джекс до него трепереше и стенеше. Беше в шок. Знаеше, че трябва да спре кръвта, незабавно да я спре или човекът ще се обезкърви за минути.

Дежурният се приближи.

— Господи — промълви. — Господи. О, Господи.

Пристигнаха и двамата полицаи.

— Извикайте линейка! — каза Грейс. Видя лица, притиснати до прозорците на спрелия влак. — Разпитайте дали във влака има лекар!

Дежурният гледаше Джекс и не можеше да свали поглед от него.

— ОБАДЕТЕ СЕ ПО РАДИОСТАНЦИЯТА ЗА ЛИНЕЙКА! — изкрещя Грейс на полицаите.

Дежурният се затича към телефона в сигналната кабина.

— Вече го направихме — каза единият от полицаите. — Вие добре ли сте, сър?

Грейс кимна, като все още дишаше тежко и мислеше какво да използва като турникет.

— Обадете се някой да отиде да помогне на Клео Мори, блок 5, „Гардънърс Ярд“ — каза той.

Посегна към сакото си, но после се сети, че е някъде на пода в къщата на Клео.

— Дайте ми сакото си! — изкрещя той на дежурния.

Твърде изненадан, за да задава въпроси, той изтича при Грейс, смъкна сакото си и избяга отново. Грейс се изправи и откъсна двата ръкава. Единия уви възможно най-стегнато около ръката на Джекс,

малко над мястото, където беше отрязана. Втория нави на топка и го притисна в кървящия край като тапа.

Дежурният дотича отново, задъхан.

— Помолих да изключат напрежението. Ще стане след малко — каза той.

И внезапно в нощта избухна какофоничен вой. Сякаш сирените на всички линейки в Брайтън и Хоув бяха включени едновременно.

* * *

Пет минути по-късно Грейс пътуваше обратно по негово настояване в линейката с Джекс с твърдото намерение да види, че копелето е настанено на сигурно място в болницата без възможност да избяга.

Не че в момента имаше опасност да направи това. Джекс беше вързан, омотан с тръби и почти в безсъзнание. Медикът от спешната помощ, който го следеше внимателно, каза на Грейс, че макар и да е претърпял голяма загуба на кръв, животът му не е в непосредствена опасност. Но линейката летеше с виеща сирена по каменистия и неудобен път. И Грейс не смяташе да рискува — пред тях и зад тях имаше ескорт от полицейски коли.

По телефона на медика Грейс се обади на двата телефона на Клео, но никой не му отговори. После медикът се обади по радиостанцията в контролната зала. На „Гардънърс Ярд“ имало линейка, каза дежурната на Грейс. Двама медици обработвали повърхностните рани на Клео Мори, която не искала да отиде в болница, а искала да си остане у дома.

След това Грейс се свърза с патрулната кола пред дома на Клео Мори и каза на двамата полицаи да останат там, докато пристигне той, а също така да намерят стъклар, който да оправи стъклото възможно най-бързо.

Когато свърши да дава нареждания, линейката вече свиваше рязко наляво по хълма към входа на отделението за злополуки и спешна помощ на болницата.

Когато Грейс слезе отзад, без да сваля нито за миг очи от Джекс, макар че човекът изглеждаше съвсем в безсъзнание, зад него с вой

спря втора полицейска кола. От нея излезе преbledнял млад полицай, който държеше нещо в прогизнала от кръв носна кърпа.

— Сър! — каза той на Грейс.

— Какво носиш?

— Ръката на човека, сър. Може би ще могат да му я зашият. Само че липсват няколко пръста. Сигурно се е изтърколила под колелата няколко пъти. Не можахме да намерим пръстите.

Грейс потисна желанието си да му каже, че когато той приключи с Норман Джекс, ръката едва ли ще му трябва кой знае колко. Вместо това каза мрачно:

— Много съобразително от ваша страна.

Малко след полунощ изкараха Джекс от операционната. Болницата не успя да се свърже с единствения местен хирург-ортопед, който имаше няколко успешни операции в пришиването на откъснати крайници, а главният хирург, който беше в болницата и току-що беше свършил да изкърпва един мотоциклетист, реши, че ръката е твърде повредена.

Това беше ръката с превръзка от болницата, забеляза Грейс, и поиска да я съхранят в хладилник за криминолозите, ако не за друга цел. После се увери, че са сложили Джекс в отделна стая на четвъртия етаж, с много малко прозорче и без евакуационно стълбище, и организира двама полицаи да се редуват на смени да го пазят двайсет и четири часа.

Най-сетне, без да чувства изтощението, съвсем буден, превъзбуден, удовлетворен и в приповдигнато настроение, подкара колата към дома на Клео, като всеки път, когато натиснеше педала, изпитваше ужасна болка в глезена. Със задоволство забеляза празната полицейска кола пред къщата и поправения вече прозорец. Докато куцукаше към външната врата, чу вой на прахосмукачка. После натисна звънеца.

Отвори му Клео. От едната страна на челото имаше лейкопласт и едното й око беше синьо и подуто. Двамата полицаи седяха на дивана и пиеха кафе, а прахосмукачката лежеше на едната си страна на пода.

Тя му се усмихна слабо, после го погледна, потресена.

— Рой, миличък, ти си ранен.

Той осъзна, че целият е омазан с кръвта на Джекс.

— Всичко е наред... не съм ранен, просто трябва да смъкна тези дрехи.

Зад тях двамата полицаи се усмихваха. Но в момента той не ги забеляза. Гледаше я, невероятно благодарен, че е добре. После я прегърна и я целуна по устните, притисна я в обятията си здраво, толкова здраво, сякаш искаше никога да не я пусне.

— Господи, обичам те — прошепна ѝ. — Толкова те обичам.

— И аз те обичам — гласът ѝ беше дрезгав и тих като на дете.

— Толкова се уплаших — каза той. — Толкова се уплаших, че нещо ти се е случило...

— Пипна ли го?

— Почти изцяло.

Норман Джекс гледаше навъсено Грейс. Лежеше в леглото в малката стая, с превързана дясна ръка от лакътя до мястото на отрязаната длан. На лявата му китка висеше оранжева болнична идентификационна табелка. Бледото му лице беше покрито с рани и охлузвания.

Глен Брансън стоеше зад Грейс, а в коридора отвън имаше двама полицаи.

— Норман Джекс? — попита Грейс. Беше странно да разговаря с този човек, който беше абсолютен клонинг на Брайън Бишоп, чак до прическата. Като че ли Бишоп си правеше с него майтап и се намираще едновременно на две места.

— Да — отговори той.

— Как ви е цялото име?

— Норман *Джон* Джекс.

Грейс го записа в бележника си.

— Норман *Джон* Джекс, аз съм старши детектив Грейс, а това е детектив сержант Глен Брансън. Съгласно събраните доказателства ви арестувам по подозрение в убийството на мис Софи Харингтън и мисис Катрин Бишоп. Не сте длъжен да казвате нищо. Но не е в интерес на защитата ви, ако при отговора на въпрос не посочите нещо, на което ще се позовете като на доказателство в съда. Всичко, което кажете, може да се използва като доказателство срещу вас. Ясно ли е?

Джекс вдигна лявата си ръка няколко сантиметра с мрачна усмивка и каза:

— Ще имате проблеми да ми сложите бележниците, старши детектив Грейс.

Смаян от предизвикателното му поведение, Грейс се тросна:

— Вярно. Но поне ще можем да ви различаваме от брат ви.

— Светът винаги е успявал да ме различи от брат ми — каза Норман Джекс горчиво. — Какъв ви е проблемът?

— Готов ли сте да разговаряте с нас, или искате да присъства адвокат? — попита Грейс.

Джекс се усмихна.

— Ще разговарям с вас. Защо не? Цялото време в света ми принадлежи. Колко от него да ви отделя?

— Колкото пожелаете.

Джекс поклати глава.

— Не, старши детектив Грейс, не мисля, че ще искате подобно нещо. Хич не ви трябва времето, с което разполагам, повярвайте ми, не ви трябва.

Грейс доуцуква до празния стол до леглото и седна.

— Какво искахте да кажете преди малко, когато заявихте, че целият свят винаги е успявал да ви различи от брат ви?

Джекс се ухили със същата смразяваща крива усмивка, с която му се усмихна миналата нощ, когато слизаше по стълбите на Клео, за да се нахвърли върху него.

— Защото той беше роден с риза, а пък аз... знаете с какво бях роден, нали? С пластмасова тръба в гърлото.

— Това с какво ви прави физически различими един от друг?

— Брайън имаше всичко от самото начало. Добро здраве, заможни родители, образование в частно училище. А аз? Имах недоразвити дробове и първите си дни от живота прекарах в кувьоз, тук, в тази болница! Каква ирония, а? С години ме мъчеха слаби гърди. Имах и доста гадни родители. Разбирате ли какво ви говоря?

— Всъщност не, не разбирам — каза Грейс. — Сториха ми се доста приятни хора.

Джекс го погледна втренчено.

— Така ли? Какво знаете за тях?

— Видях ги вчера.

Джекс се ухили отново.

— Едва ли, старши детектив Грейс. Това подвеждащ въпрос ли е? Баща ми умря през 1998 година, да гние в ада дано, а майка ми почина две години след него.

Грейс помълча малко.

— Съжалявам, но има нещо, което не разбирам.

— Какво има да не разбирате? — озъби се Джекс. — Бишоп имаше хубав дом, а миналата година компанията му... *идеята*, за

която открадна от мен... беше включена в списъка на „Сънди Таймс“ на стоте най-бързо развиващи се компании в Обединеното кралство. Той е голям човек! Богаташ! Вие сте детектив и не можете ли да видите разликата?

— Каква идея ви е откраднал?

Джекс поклати глава.

— Забравете. Няма значение.

— Така ли? Защо ли имам чувството, че има?

Джекс внезапно се облегна назад на възглавниците и затвори очи.

— Мисля, че не желая да говоря повече, не сега, не и без адвокат. Ето ви още една разлика. Брайън си има моден адвокат, най-добрият, който може да се купи с пари. А на мен ще пробутате някой второразреден никаквец от безплатната юридическа помощ. Така ли е?

— Има много добри адвокати на ваше разположение, които няма да ви струват нищо — увери го Грейс.

— Да-да, да-да, дрън, дрън — отвърна Джекс, без да отваря очи. — Не се тревожете за мен, детектив следовател, никой никога не го е правил. Дори и Господ. Престори се, че ме обича, но през цялото време е обичал Брайън. Вървете си при вашата Клео Мори — после, изведнъж отново с леден глас, отвори очи и намигна на Грейс. — *Защото я обичаш.*

* * *

По време на оперативката в петък сутрин в препълнената конферентна зала цареше атмосфера на очакване.

Отворил бележките си, Грейс зачете:

— Сега ще обобщя основните събития, които се случиха вчера преди ареста на Норман Джекс — той отново погледна в бележките си. — Основен момент в разследването ни на убийството на Кати Бишоп е безспорното доказателство, представено тази сутрин от съдебния одонтолог Кристофър Гент, че следите от човешко ухапване по откъснатата ръка на Норман Джекс са оставени от Кати.

Той помълча, докато хората осъзнаеха важността на този факт, после продължи.

— Детектив сержант Бечълър установи, че в продължение на две години, до март тази година, мъж на име Норман Джекс, който отговаря на описанието на нашия човек, е работил в софтуерния отдел на „Саудърн Стар Ашурънс Къмпани“ като компютърен програмист. Това е важно, защото той напуснал приблизително четири седмици след като Бишоп уж направил полица за застраховка живот за три милиона лири стерлинги на жена си в тази компания. Реквизирахме в момента всички банкови записи на Бишоп, за да видим плащана ли е всъщност някаква премия. Подозирам, че може би наистина е нямал никаква представа за това — той отпи от кафето си.

Памела и Алфонсо проучиха основно криминалното досие на Бишоп. Не можаха да открият нищо за никое от престъпленията в местната или националната преса приблизително по времето, когато уж са извършени или пък около датите на осъждането му.

Той обърна друга страница.

— Вчера вечерта при внезапна полицейска проверка на гаражни клетки, взети под наем от Джекс, открихме дубликат на регистрационните номера на бентлото на Брайън Бишоп. При внезапна проверка на апартамента му открихме доказателства за една нездрава мания, която има Джекс... или по-скоро, която изглежда, че има... по отношение на брат си, Брайън Бишоп. Доказателствата включваха апаратура за видеонаблюдение, свързано чрез интернет със скрити камери в дома на семейство Бишоп в Брайтън и в апартамента им в Лондон. Джекс отново призна омразата към брат си по време на разпита, който проведохме с Глен Брансън, след като му прочетохме правата тази сутрин.

Грейс продължи да изрежда какво беше намерено в апартамента на Джекс, макар че не спомена за трите номера, на които се беше обаждал от ваучерния телефон, който те с Брансън бяха открили, тъй като не беше редно да го проверяват, и телефонът сега беше предаден на отдела за телекомуникации. Когато свърши да чете, Норман Потинг вдигна ръка.

— Рой — каза той, — знам, че това не е точно наш случай, но вчера следобед се обадох в пътническите агенции на Брайтън и Хоув, като се поинтересувах имат ли данни Джанет Макуъртър да е питала за полети до Австралия през април тази година. В една компания, „Аоса

Травъл“, една дама на име Лена откри формуляр с името на Джанет Макуъртър. Беше посочила спътника си като Норман Джекс.

* * *

Когато свършиха с оперативната, Грейс отиде в офиса си. Първо се обади на старшия следовател по случая на Джанет Макуъртър и му съобщи за откритото от Потинг. После се обади на Крис Бинс — адвоката на Държавната служба за съдебни преследвания по случая на Кати Бишоп — и му разказа за новите открития.

Въпреки че вече имаше все по-малко доказателства за вината на Брайън Бишоп и все повече против брат му, все още беше рано и би било безразсъдно твърде бързо да се освободи заподозреният. Бишоп трябваше да се яви в съда в понеделник, за да разгледат срока му на задържане. Двамата мъже разработиха стратегия. Крис Бинс щеше да разговаря с адвоката на Бишоп и да го информира, че Държавната служба за съдебни преследвания може би се сблъсква с известни затруднения в резултат на откритите нови доказателства. Ако Бишоп се съгласи да информира полицията за местонахождението си и предаде паспорта си, заявлението за пускането му под гаранция няма да бъде оспорвано.

След като Рой Грейс приключи с разговора, дълго време седя безмълвно. Все още липсваше парченце от пъзела. Доста голямо при това. От едно от досиетата, натрупани върху бюрото му, той извади удостоверенията за раждане и осиновяване на Брайън Бишоп и тези на брат му.

Вратата се отвори и през нея провря глава Глен Брансън.

— Тръгвам си, старче — каза той.

— Защо имаш толкова доволна физиономия? — попита Грейс.

— Тя ми разреши да сложа децата да си легнат тази вечер!

— А! Какъв напредък! Означава ли това, че скоро ще разполагам с къщата си?

— Не знам. Една лястовичка пролет не прави.

Грейс погледна отново удостоверенията за осиновяване. Брансън беше прав. Една лястовичка наистина не правеше пролет. Нито пък двама арестувани мъже решаваха пъзела.

Норман Джекс му беше казал тази сутрин, че бил прекарал първите месеци от живота си в кувьоз. И че родителите му са мъртви. А според родителите му той беше мъртъв.

Защо лъжеха един за друг?

За пръв път през тази седмица, която му се стори толкова дълга, Грейс беше в леглото преди полунощ. Спа обаче на пресекулки, като се опитваше колкото се може по-малко да мърда, докато лежеше буден, за да не събуди Клео, която, гола и топла, спеше като бебе в ръцете му.

Може би когато тикнеха Норман Джекс зад решетките, той щеше да започне да се успокоява. Докато е в Кралската болница на графство Съсекс, за човек с неговите умения бе твърде лесно да избяга дори и при полицейска охрана. И във всеки непознат шум в нощта Грейс потенциално чуваше стъпките на Норман Джекс.

Високоскоростната бормашина „Блек енд Декер“, която Клео бе открила в килера, го беше разстроила, а нея най-много. Клео никога не е имала електрическа бормашина в живота си и в къщата наскоро не бяха идвали майстори. Като че ли Джекс беше оставил подире си сувенир от посещението си, малък символ, който да ги подсеща.

ЗАЩОТО Я ОБИЧАШ.

Бормашината сега беше сред уликите, заключена на сигурно място в склада за доказателства от местопрестъплението в залата за тежки произшествия. Но обликът на онова, което представляваше, и думите, прошепнати по-рано през деня от Джекс в болничното легло, щяха дълго време да го преследват.

Мислите му се върнаха към Санди. Към абсолютната убеденост на Дик Поуп, че те с Лесли са я видели в Мюнхен.

Ако това беше вярно и тя беше избягала от тях, какво означаваше това? Че е започнала нов живот и не искаше връзка с предишния си? Но в това нямаше никакъв смисъл. Те бяха толкова щастливи заедно... или поне той така смяташе. Може би тя беше получила някакъв срив? В който случай идеята на Кулен да се посетят всички лекари, болници и клиники в Мюнхен можеше да донесе някакъв резултат. А после какво?

Щеше ли той да се опита да поднови живота си с нея, знаейки, че веднъж го е напуснала и че можеше да го направи пак? И да разруши

всичко, което имаше с Клео?

Съществуваше, разбира се, и възможността семейство Поуп да са сгрешили. Да е била просто друга жена, която е приличала на Санди, както жената, подир която той тича в Английската градина. Бяха минали девет години. Хората се променяха. Понякога дори и той се затрудняваше да си спомни как изглеждаше Санди.

А истината беше, че дълбоко в сърцето му Клео сега означаваше много повече в живота му.

Онзи единствен ден в Мюнхен едва не прекъсна връзката им. Да се залови да претърсва мащабно града означаваше сериозна задача, кой знае с какви последствия. Девет години беше гонил напразно сенките. Може би беше време вече да спре. Време да загърби миналото.

Той заспа с намерението поне да опита.

Събуди се два часа по-късно, разтреперан от кошмар, който се повтаряше през няколко месеца. Чуваше гласа на Санди да пици от мрака. Да пици за помощ.

Мина почти цял час, преди да заспи отново.

* * *

В шест сутринта седна в колата и си отиде у дома, облече си тренировъчния костюм и се насочи към крайбрежния булевард. Болеше го почти всеки мускул от тялото, а глезенът не му даваше да тича, затова изкуцука дотам и обратно, като свежият утринен въздух проясни главата му.

Когато излизаше от банята, загърнат в хавлията, чу как вратата на стаята на Брансън се отвори, а после се вдигна дъската на тоалетната чиния. Минути по-късно, докато се приготвяше да се обръсне, чу как приятелят му шумно пикае като супертанкер, който изхвърля мръсна вода от трюма.

Най-сетне се чу звук на пусната вода и Брансън се провикна:

— Чай или кафе?

— Добре ли чух? — попита Грейс.

— Ами реших, че от мен ще ти стане чудесна женичка.

— Само ми направи чай. Зарежи брачната нощ, чу ли?

— Чаят идва!

Брансън си тананикаше нещо, докато трополеше по стълбите, и Грейс се зачуди с какво ли се е нагълтал тази сутрин. После отново се съсредоточи върху бръсненето и проблема, който му оставаше да разреши. Макар че някъде в малките часове на нощта вече беше решил откъде да започне.

* * *

Малко след десет отново седеше в малката чакалня в офиса на архиваря в кметството на Брайтън с папка досиета в ръка.

Само след броени минути влезе високата изтънчена фигура на Клайв Рейвънсборн — главният архивар. Той се ръкува с Грейс, като съвсем не изглеждаше толкова притеснен, колкото когато се срещнаха първия път преди няколко дни... макар и с израз на леко любопитство.

— Старши детектив, колко се радвам да ви видя отново. С какво мога да ви помогна?

— Благодаря ви, че дойдохте в събота, оценявам това.

— Няма проблем. За мен това е работен ден.

— Идвам във връзка със същото разследване на убийство, за което ви се обадох първия път в четвъртък — каза Грейс. — Бяхте така любезен да ми предоставите информация за един близък. Искам да ми я потвърдите... много е спешно и важно за разследването ни. Някои неща просто не пасват.

— Разбира се — каза Рейвънсборн. — Каквото мога да направя... ще се опитам.

Грейс отвори досието и посочи свидетелството за раждане на Брайън Бишоп. — Дадох ви името на този човек, Дезмънд Джоунс, и ви помолих да установите имал ли е близък, както и името на близка. Имаше двама и седем възможни бебета със същото презиме. Вие ми казахте, че можем да избегнем проверката на всяко едно, като прегледаме записите по входящия номер на свидетелството за раждане.

Рейвънсборн закима енергично.

— Да, точно така.

— Мога ли да ви помоля да проверите отново?

— Разбира се.

Рейвънсборн взе акта за раждане и излезе от стаята. След няколко минути се върна с голям червен, подвързан с кожа регистър, сложи го заедно с акта за раждане и го прелисти нетърпеливо. После спря и отново погледна акта за раждане.

— Дезмънд Уилям Джоунс, майка Елинор Джоунс, роден в Кралската болница на графство Съсекс на 7 септември 1964 година, в три и четирийсет и седем сутринта. И тук пише „Осиновен“, нали така? Това е човекът?

— Да, той е. Но онзи, когото ми дадохте като негов близък, нещо не съвпада.

Архиварят се обърна към тома и погледна страницата долу.

— Фредрик Роджър Джоунс? — прочете. — Майка Елинор Джоунс, роден в Кралската болница на графство Съсекс на 7 септември 1964 година, в четири часа и пет минути сутринта. Също осиновен впоследствие — той вдигна поглед. — Това е близкият. Фредрик Роджър Джоунс.

— Сигурен ли сте? Да няма някаква грешка?

Архиварят обърна тома така, че Грейс да види с очите си.

Имаше пет записа.

— Свидетелството за раждане, което имате, е всъщност копие на оригинала... оригиналът е този запис тук, в този регистър. Разбирате ли? — попита архиварят.

— Да — отговори Грейс.

— Копието е точно. А това е оригиналният запис. По пет записа на страница... виждате ли... двамата долу са вашите хора, Дезмънд Уилям Джоунс и Фредрик Роджър Джоунс.

И като че ли да демонстрира правдивостта на думите си, Рейвънсборн обърна страницата.

— Ето и тук има пет...

Спря наред изречението и обърна страницата обратно, после я върна отново. А след това каза:

— О! О, майчице. О, Боже, не ми беше хрумнало! Много бързах, когато дойдохте да ме видите, спомням си. Видях близка... вие търсехте близък. Изобщо не ми хрумна...

На другата страница в първия запис с четлив, наклонен назад почерк пишеше: *Норман Джон Джоунс, майка Елинор Джоунс, роден*

*в Кралската болница на графство Съсекс на 7 септември 1964 година,
в четири и двайсет и четири сутринта.*

Грейс погледна архиваря.

— Това означава ли онова, което мисля?

Архиварят кимаше енергично, донякъде от неудобство, донякъде от възбуда.

— Да. Роден е деветнайсет минути по-късно. От същата майка.
Абсолютно!

Един подир друг старите броеве на „Аргъс“ се нижеха пред очите на Рой Грейс. Той седеше прегърбен пред четящото устройство за микрофишове в справочната библиотека на Брайтън и Хоув и превърташе филм с броевете от 1964 година, като само от време на време поспираше да свери датите. Април... юни... юли... август... септември.

Спря устройството, когато преполови страниците за 4 септември 1964 година, после започна да превърта бавно напред. После спря отново, когато стигна до първата страница на броя от 7 септември. Но там нямаше нищо важно. Той прочете внимателно всяка една от следващите страници и пак не намери нищо.

На 8 септември вниманието беше фокусирано върху местен градоустройствен скандал. След още две страници обаче изскочи една снимка.

Три мънички бебета, които спяха в стъклен кувъз. В нея беше вградена снимка на малка потрошена кола. Заглавието отгоре гласеше: *„Бебета чудо оцеляват след ужасна смъртоносна катастрофа“*. И още една снимка на привлекателна тъмнокоса жена около трийсетте. Грейс препрочете два пъти всяка дума от статията. Погледът му се върна на снимката на бебетата в кувъза, лицето на жената, колата, после отново прочете текста, като прескачаше сензационните прилагателни, съсредоточен само върху фактите.

Полицията разследвала защо колата, форд англия, поднесла в другото платно на А23 в проливен дъжд една вечер на 6 септември и се блъснала в камион... Елинон Джоунс, самотна майка, учителка по природни науки... предполагала, че носи близнаци... лекувала се от депресия... Била бременна на осем и половина месеца... сложили я на животоподдържащи системи в интензивното, докато изродят преждевременно бебетата с цезарово сечение... майката починала по време на операцията...

Той спря четеца, извади микрофиша, върна го в капсулата му и го връчи на библиотекаря. После тръгна почти на бегом към изхода.

* * *

Грейс едва сдържаше възбудата си, докато шофираше на връщане към Съсекс Хаус. Копнееше да види лицата на всички по време на оперативката тази вечер, но най-вече нямаше търпение да разкаже на Клео. Да ѝ разкаже, че са пипнали когото трябва, със сигурност.

Преди това обаче искаше да поговори с услужливата консултантка по осиновителни въпроси Лорета Лебернайт и да ѝ зададе един въпрос във вид на двойна проверка. Набираше номера ѝ, когато телефонът му иззвъня.

Беше Роджър Поул, старшият следовател за покушението срещу Клео, който му благодареше за информацията, че е намерен наръчник за MG TF в гаража на Норман Джекс, и който му съобщи, че сега Джекс е техният първостепенен заподозрян.

— Няма да ви се наложи да разследвате повече — каза му Грейс, като спря колата. — Само се интересувам как е онзи нещастник, който се беше опитал да открадне колата?

— Все още е в интензивното на „Ийст Гринстед“ с 55 процента изгаряния, но очакват да оживее.

— Може би трябва да му изпратя цветя, че е спасил живота на Клео — каза Грейс.

— От онова, което чувам, ще ви е повече благодарен, ако му изпратите пакет хероин.

Грейс се ухили.

— А как е полицаят от отдела за автопрестъпления?

— Полицай Пакър ли? Добре е. Пуснали са го от болницата, но има доста сериозни изгаряния по лицето и ръцете.

Грейс му благодари за информацията, после се обади на Лорета Лебернайт. Когато ѝ разказа какво се е случило, тя се разсмя съчувствено.

— Случвало ми се е и преди — каза тя.

— Има обаче едно нещо, което ме притеснява — каза Грейс. — Първите му две имена са *Норман Джон*. Когато разговаряхме първия

път, ми казахте, че приемните родители променят имената или може би поставят рожденото име като презиме. В този случай всичките имена са му налице. Има ли някакво значение?

— Никакво — каза тя. — Повечето родители го правят, но някои — не. Понякога, ако не осиновят веднага детето, изпращат го в приемен дом... при приемни родители... и тогава може би им остават рождените имена.

* * *

Докато отиваше в офиса си, Грейс се сблъска с Глен Брансън.

— Защо изглеждаш толкова доволен, старче? — попита Брансън.

— Имам добри новини. Ама и ти си в доста слънчево настроение днес — каза Грейс.

— Ами да, и аз имам добри новини.

— Разкажи ми.

— Първо ти.

Грейс сви рамене.

— Помниш ли онази гадна социална работничка от услугите по осиновяване?

— Онази с розовата коса и яркозелените очила? И с физиономия като паве?

— Същата.

— Нагласил си среща с нея, така ли? Тази ще е във форма. Стига да ѝ нахлузиш на главата хартиен плик, за да не се вижда.

— Да, имам среща с нея. И с началника ѝ. В три следобед. Спомняш ли си, че ѝ казах, че ако укрие информация, която може да ни е от помощ, ще ѝ разкатая фамилията?

Брансън кимна.

— Да.

— Е, точно това ще направя. Ще разкатая фамилията на тази кучка.

— Не че си отмъстителен човек иначе.

— Аз ли? Отмъстителен? Не-е! — Грейс си погледна часовника.

— Току-що прекарах интересни моменти в кметството и в справочната библиотека. Страшно ще ти хареса. Мисля, че сме

пипнали Норман Джекс без грешка. Искаш ли да обядваме на крак и да ти разкажа?

— Иска ми се... но бързам.

— Та какви са твоите добри новини?

Детектив сержантът разцъфна в усмивка.

— Всъщност знаеш ли, може би и за теб са добри новини.

— Напрежението ме убива.

С най-широката усмивка, която бе виждал на лицето на приятеля си от много месеци насам, Глен Брансън каза:

— Имам среща с един човек да обсъдим покупката на кон.

Издание:

Питър Джеймс. Недостатъчно мъртъв

ИК „Прозорец“, 2008

Редактор: Боряна Вулова

Коректор: Станка Митрополитска

ISBN: 978-954-733-566-0

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.